

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE

RIGHT

WRONG

PROMISE

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

NICOLE SNOW

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

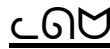
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

DOĞRU YANLIŞ SÖZ

**HUZURSUZ BEKAR BİR BABA
ROMANI**

NICOLE SNOW

BUZ DUDAK BASKI

İçerik telif hakkı © Nicole Snow'a aittir. Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.
İlk olarak Aralık 2025'te yayınlandı.

Uyarı: Bu kitap kurgusal bir eserdir. Hikayedeki karakterlerin gerçek kişilerle herhangi bir benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen bu yazarın emeğine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar bu kuralın istisnasıdır. Bu kitap yalnızca kişisel keyfiniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv.

Düzeltilme işlemi Sisters Get Literary Author Services tarafından yapılmıştır.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Kendinizi Evinizde Gibi Hissedin (Margot)
2. Bu Eski Ev (Kane)
3. Yeni Eviniz Kutlu Olsun (Margot)
4. Evim Tatlı Cehennem (Kane)
5. Perili Ev (Margot)
6. Too Close To Home (Kane)
7. Ev Vuruşu (Margot)
8. Ev Kuralları (Kane)
9. Ev Ödevi (Margot)
10. Eve Doğru Bak (Kane)
11. Beni Eve Götür (Margot)
12. Little Taste Of Home (Kane)
13. Ev Güvenliği (Margot)
14. Eve Dönüş Yolu (Kane)
15. Son Düzlük (Margot)
16. Eve Götür (Kane)
17. Evden Uzakta (Margot)
18. Bölünmüş Ev (Kane)
19. Evim Tatlı Kalp Ağrısı (Margot)
20. Cam Evler (Kane)
21. Evde Tek Başına (Margot)
22. Kendi Sahasında (Kane)
23. Ev Hasreti (Margot)
24. Yuvasına (Kane)
25. Babamın Evi (Margot)
26. Bunu Evde Denemeyin (Kane)
27. Margot Gibi Bir Yer Yok

Hiç Vermediğimiz Yeminler Önizlemesi

Nicole Snow hakkında

Nicole'ün Diğer Kitapları

KİTAP HAKKINDA

Koca bir aile miras aldım.

Teşekkürler, dede. Göl kenarındaki evi, onarımları ve geride bıraktığın o tuhaf küçük sırları bekliyordum.

Ama bu yeri Kane Saint ve çocuklarıyla paylaşmak mı?
Aman Tanrım, patates!

İsmine gülmeyin.

Bu kadar içine kapanık, hırçın ve korkutucu derecede yakışıklı bir adamda kutsal hiçbir şey yok.

O, sevimli yavruları dışında her şeyle savaş halinde.

Yaşanan garip bir karışıklığın ardından kalmasına izin verdiğim anda klasik bir çıkmaz yaşandı.

İşe giderken büyükbabamın bana bıraktığı son gizemli hediye arıyorum.

Aziz Dadzilla benimle ilgilenmeye başlıyor.

Hiç istemediğim bir yardım eli.

Kahvaltı ziyafetlerinde paylaşılan en sıcak kahkahalar.

Ve çalınan bir öpücük ruhumu ele geçirdiğinde, bunun klinik olarak delilik olduğunu unutuyorum.

Perişan haldeyim.

Her alevli gece, tutamayacağımız vaatler fısıldıyor;
özellikle de dedenin mirası caydırıcı olduğunda.

Yanlış adamlarla evcilik oynamak eve dönmek gibi
hissettirirse ne olur?

KENDİNİZİ EVİNİZDE HİSSEDİN (MARGOT)

Portland'dan göl kenarındaki eve kadar uzun bir araba yolculuğu var.

Şehir konforunun yerini yükselen dağlara ve anılarım kadar yoğun ormanlara bıraktığı yolda üç saatten fazla zaman geçirdim.

Ama ben yolculuğun tamamını camları açık bir şekilde yapıyorum.

Sonbahar geldi ve saçlarımda esen rüzgar bana uzun zamandır özlediğim bir özgürlük hissi veriyor.

Bu durum bana yeni bir başlangıç gibi geliyor, oysa aslında sadece bana devredilen karmaşayı değerlendirmek için yapılan bir iş gezisi?

Teşekkürler, dede. Beni her zaman hazine avlarına göndermeyi çok severdin.

Büyükbabamın gözlerden uzak göl evinin dışındaki çakıllı yola vardığımda, sanırım artık hazırım.

Duygusal darbe için kendimi hazırladığımı kendime söylüyorum.

Bunu bir yetişkin gibi, hâlâ tüm dünyasını bir arada tutan yaşlı adamı özleyen incinmiş küçük bir kız çocuğu

gibi değil, artık öylece idare edebilecek yaşıta olduğuma eminim.

Hayır, öyle değil.

Büyükbabam öldüğünden beri burayı ilk kez görüyorum. Doğrusu, üniversitenin ilk yılından beri ilk kez.

Yarım ömür önce, çocukken her yaz buraya gelir, kırsalın yeşillikleri ve sonsuz yıldız örtüsü arasında keyifli, tembel haftalar geçirirdik.

Uzun, karanlık, kıvrımlı yoldan, yüksek çam ağaçları ve canlı akçaağaçların arasından geçerek yürüyüşe çıkalı epey zaman oldu.

Eski evin dış görünüşü, kafamdaki anıyla kesinlikle uyuşmuyor.

"Ah," diye mırıldandım, aşınmış mavi boyaya bakarak yüzümü buruşturdum.

Verandaya çıkan kısa basamakların kenarları biraz otlarla kaplı. Sanki sizi düşürmeyi planlıyorlarmış gibi, tahta aralıklarından otlar fıskırıyor.

Korkuluk, elinize aldığınız anda devrilmeye çok yakın gibi görünüyor.

Derin bir iç çekerek arabada biraz daha oyalanıyorum, olan biteni bir an için içime sindiriyorum.

Ölü, simsiyah pencereler bana bakıyor. Bu mekânın içinde hapsolmuş nostalji birdenbire kasvetli bir hal alıyor.

Eski mavi ev kesinlikle daha iyi günler görmüştü.

Ben de öyle düşünüyorum.

Ama en azından Eylül ayı için sıcak ve güneşli bir gün.

Sonbaharın o hafif, hoş öpücüklerinden biri, sanki hala yazmış gibi davranmayı seviyor. Bulutsuz mavi gökyüzü, hafif esinti, her yere serpiştirilmiş altın rengi.

Dışarıdan rustik bir harabe gibi görünse de, bu ev adeta kartpostal gibi bir hava yaratıyor.

Buraya gelmeyi biraz daha az kasvetli kılıyor sanırım.

Büyükbabam vasiyetinde bana göl kenarındaki evi ve etrafındaki geniş araziyi bıraktı. Adıma kayıtlı tek gayrimenkul bu.

Onun geniş imparatorluğunun geri kalanı kardeşim Ethan'a kaldı ve bu da sorun değil.

Küçük kuzenim Cleo için de hâlâ saklı kalmış büyük bir sır var.

Benim için bu, aslında ihtiyacım olmayan, miras fonuma yapılan cömert bir eklemeydi, ayrıca bu mülk de cabası.

Ama şimdi burada olduğuma göre, her zamankinden daha çok kafam karışık.

Neden bana muhtemelen yeniden parlaması için yüzlerce tamirat gerektiren bir yer bıraktı?

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı, parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Ellerimi bıraktım ve uzun, yavaş bir nefes verdim.

Sonra ciddi bir ifade takındım ve arabadan indim.

Gelişim verandadaki birkaç büyük kargayı rahatsız etti. Tüneklerinden fırlayıp gıdıklamaya başladılar ve birkaçı aceleyle kaçarken neredeyse başımı koparacaktı.

"Aman Tanrım!"

Ellerimi havaya kaldırırken neredeyse güneş gözlüklerimi düşürüyordum. Onlara küfretmeye fırsat bulamadan, siyah bir duman bulutu gibi gökyüzüne doğru yükselip gittiler.

Harika. En azından burası kuşlara teslim olmuşsa yalnızım.

Burnumu çekerek başımı salladım.

Eğer Ethan beni birkaç zıplayan karga yüzünden böyle paniklerken görseydi, bunu bana asla unutturmazdı.

Neyse, beklenen bir şeydi zaten.

Sinirlilik.

Çocukluğunuzun geçtiği, adeta perili bir yere geri dönmek yolculuğun bir parçası. Anılar da hayaletler kadar korkutucu olabilir.

Bildiğim kadarıyla, burası terk edilmiş haldeyken birkaç gerçek hayalet buraya yerleşmiş olabilir; yerel halk ve büyükbabamın eski koruması Holden tarafından neredeyse hiç kontrol edilmemiş.

Şansıma bakılırsa, burayı tekrar düzgün bir hale getirmek için müteahhitlerin yanı sıra medyumlar da aramam gerekecek.

Yolcu koltuğundan açılmamış mektubu kaptım ve evin arka tarafına giden eski taş kaldırımında sıralanmış uzun otların arasından geçmeden önce, anahtarlarımın yanımda olduğundan emin olmak için kot pantolonumun arka cebini yokladım.

Bu sallantılı merdivenler görüldüğünden daha sağlam. Çıkarken sadece hafifçe gıcırdıyorlar.

Bunu tek başıma, aptal kardeşim önümden koşmadan ya da en yakın arkadaşım Hattie yanımda olmadan yapmak çok garip.

Çocukken buraya geldiğimizde hep arka kapıdan içeri koşardık.

"Ön taraf misafirler için, arka taraf ise aile için," derdi dedem hep göz kırparak.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

İnsanlar ve Tanrı için de aynı şey geçerli, onu özlüyorum.

Bu dünyadan ayrılalı neredeyse bir yıl oldu, ama her düşündüğümde kalbim acıdan sızlıyor.

Büyükbabam, Ethan ve benim için adeta üçüncü bir anne-baba gibiydi.

Hayatı ve annemle olan karmaşık ilişkisi hakkında o kadar çok saçma sapan şey ortaya çıktı ki, buraya gelmek konusunda nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum.

Ama duyguların özelliği de bu zaten. Bazen onlar sizin yerinize karar verirler.

Elimdeki mektup, okunmayı beklerken adeta titriyor.

Anahtarı kilide takıp çevirdim. Uzun süre kullanılmadığı için biraz sertleşmiş.

Sonra içeri giriyorum, yaşayan geçmişin kokusunu içime çekiyorum.

Ah, bu kokuyu unutmuşum.

Yakındaki okyanustan gelen hafif tuzlu hava, terk edilmişliğin bayatlığıyla karışıyor. Koridordaki ampul, düğmeye bastığım anda sönüyor, bu yüzden oturma odasına yöneliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, perdeler açık ve önümde uzanan pırıl pırıl göl gözler önüne seriliyor. Sonbahar renkleri suyu yirmi farklı kırmızı ve turuncu tonuna boyuyor.

Hem hüznü hem de inanılmaz derecede güzel.

Aşağıda, kayalıklar ve soluk kumlarla kaplı küçük bir plaj var; göle doğru uzanan eski bir iskele de bulunuyor. Su, iskeleye nazikçe vuruyor.

Gülümsemeye başlamadan önce kendimi tutuyorum.

Bu kadar sessizliğin içinde burada olmak tuhaf.

Sürekli Ethan'ın bir kapının arkasından fırlayıp beni korkutacağını ya da dedemin aşağıya inip arabayı boşaltmamı söyleyeceğini, yoksa her şeyi kendisinin yapmak zorunda kalacağını hayal ediyorum.

Şimdi sadece fısıltılar var.

Rüzgar evin duvarlarına hafifçe ıslık çalıyor, tahta döşemeler gıcırıyor, sırlar sessizliğin içinde donup kalmış.

En azından evin içi bakımlı. İçerisi gerçekten temiz, lamba dışında göze çarpan bir kırık yok.

Görünüşe göre tüm cihazlar çalışıyor.

Bunun için Holden'a teşekkür etmemiz gerekebilir. Hala düzenli olarak eski aile mülklerinin hepsini ziyaret ediyor, güvenli olduklarından emin oluyor. Bu sayede hem iş sahibi oluyor hem de biz satışa ne koyacağımıza karar verene kadar bir baş ağrısını daha azaltıyoruz.

Yine de, sanki burada başka biri daha varmış gibi geliyor.

Bu çok saçma.

Bugün sadece ben, esinti ve dedenin bu mektupta bıraktığı her türlü karmaşa var.

Yani, Ethan'ın sürprizinden daha kötü olamaz herhalde, değil mi?

Mirasımı almak için illa bir adamla evlenmek zorunda değilim. Milyon yıl düşünsem bile Ethan ve Hattie'nin evleneceğini tahmin etmezdim, ama işte buradayız.

Pek de rahatlatıcı değil.

PopPop tuhaf bir adamdı ve macera onun adeta diniydi. Yaşamayı severdi ve eğer sizi de yaşamaya teşvik etmesi gerekiyorsa, bu bir günah değildi.

Onu açma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Son sözleri.

Bu hayatta ondan geriye kalan son küçük parça bu olacak. Ondan sonra ise geriye sadece keder kalacak.

Daha fazla üzüntü.

Beynimden kaynaklanan hüznün ve hayaletvari ani korku anlarından başka bir şey yok. Melankoli ve gizemlere ihtiyacım olup olmadığından emin değilim.

Bana burada başka bir şey, çılgınca bir şey bırakmış olma ihtimali çok yüksek.

Belki de tuhaf nişanlanma maddelerinden kurtulmuş olabilirim, ama ne olmuş yani? Kardeşime gerçek aşkı bulması için gereken itici gücü verdi. Büyükbabamın gözünde Ethan'ın buna ihtiyacı vardı.

Peki ya ben?

Acaba öbür dünyadan kıkırdayarak hayatımı alt üst edecek tuhaf bir ders vermek için mi bekliyor?

Bunu öğrenmenin tek yolu denemek...

Midem tekrar burkuldu ve alt dudağımı ısırdım.

Hayır, önce bagajlar. Sonra okurum.

Bagajımın bulunduğu yere, dışarıya doğru yöneldim.

Valizlerimi toplarken ne kadar kalacağımı tam olarak bilmiyordum, bu yüzden bir ay yetecek kadar eşya aldım. Belki de burada sadece mülküne uzun uzun bakıp ne yapacağıma karar vermekten daha fazlasına ihtiyacım olur diye.

Keşke hafif eşya taşıyabilseydim.

Ben materyalizme düşkün bir kıyım, tamam mı?

Üç seferde taşımam gerekiyor. Üçüncü şişkin tekerlekli çantayı eski merdivenlerden odama kadar taşıdığım da, ter içinde kalmış oluyorum.

Ben bir koşucuyum, bu yüzden fazla ağırlık kaldırmıyorum ve bu da belli oluyor.

Bu, memleketimdeki kişisel antrenörümün bana yaptırdığı antrenmanlardan çok daha yoğun.

Geri kalan bagajı arka kapının yanına bırakıyorum ve kilitleme zahmetine girmeden tekrar oturma odasına geçiyorum. Kimsenin içeri girmesinden endişelenmiyorum zaten.

Issız bir yerdeyiz.

Bar Harbor'a oldukça yakın, ancak bu dönemde azalmaya başlayan ana turist kalabalığından uzakta, تنها bir yerde bulunuyor. Acadia Ulusal Parkı'nda başlayan kayalık kıyıda sadece yirmi mil kadar kuzeybatıda, ama sanki başka bir gezegendeymiş gibi.

Burası, kaçmak için ziyaret edeceğiniz türden bir yer.

Şu an hiç öyle hissetmiyorum.

Sürekli esen rüzgar ve izole ortam nedeniyle, üst kattan gelen sesleri duymaya devam ediyorum.

Ayak sesleri gibi, ve bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu bilsem de, beni tedirgin ediyor.

Yoksa mektup beni o kadar endişelendirdi ki halüsinasyon mu görüyorum? Bu mümkün mü?

Derin bir nefes al, Gigi.

Önemli şeylerden kaçınan biri hiç olmadım.

Ama bu mektup tam bir dehşet.

Muhtemelen Ethan'ın tüm dramatik olayları yaşanana kadar bu ailenin etrafında ne kadar çok karanlık sır döndüğünü hiç hayal etmediğim için.

Artık ertelemeye son.

Avukat, buraya bir gezi yapacağımı söyledikten sonra, bir sebeple belgeyi bana verdi. Ama Jackie Wilkes her zamanki sert, kibar avukat gülümsemesiyle belgeyi bana uzattığında bile, açmaya cesaret edemedim.

O, Instagram fotoğrafından fırlamış gibi duran o şık koltuklarda, lüks ofisinde değildi.

Hayır, yalnız ve savunmasız kaldığım bir zamana kadar erteleyip oyalanabileceğim zaman olmaz.

"Ahmak," diye fısıldıyor beynimin bir köşesindeki küçük bir ses.

Yanlış değil.

Artık burada olduğuma göre, bahanelerim tükendi.

Artık kendimi toparlayıp kitap okuma zamanı geldi.

Bana ne atarsa atsın, hazırım.

Ve öyle olmasam bile, yalnızım.

En azından yüzümü kapatıp bağırabilirim.

Nefesimi tutarak, fazla düşünmeden önce, kapalı kapağın altına bir çivi sokuyorum. Kağıt yırtılırken, gölün suları pencereden dışarıya doğru dalgalanıyor.

Yazısının titrekliğinden anlaşıldığı üzere, bu muhtemelen ölümüne yakın bir zamanda yazılmış olmalı. Bu düşünce gözlerimi yakıyor ama gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum.

Gözlerim ilk birkaç kelimeyi hızla taradı.

Sesindeki o sevgiyi neredeyse duyabiliyorum, bana karşı kullandığı aynı nazik tonu. Ethan kızların onun favorisi olduğunu söyleyerek benimle dalga geçirdi ama Cleo ve Hattie gibi ben de daha az karmaşıktım.

Gençlik yıllarımda, büyüüp serseriye dönüşen Ethan'dan daha az sorun çıkardım.

Sevgili May,

Bunu okuduğunuzda ben ölmüş olacağım ve eğer o kadar şanslıysam, siz de benim için yas tutuyor olacaksınız.

Lütfen çok uzun süre yas tutmayın. Yaşanacak hayat sınırlıdır ve özellikle de yıpranmış yaşlı bir adam için boşa harcanan gözyaşlarının da bir sınırı vardır.

Vakit kaybetmemelisiniz. Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Doğrusu şu ki, birçok harika şey başarmış olsam da, gurur duymadığım başka günahlarım da var. Birçok günah.

Şimdiye kadar belki birkaçını tanıyorsunuzdur.

Diğerlerini ise daha yakınımda tuttum, sizi ve Ethan'ı rahatsız etmemeleri için sakladım. Onun durumunda ise, zaten yaptığımdan daha fazlasını yaptım.

Sevgili Margot, pişmanlığın yerini hiçbir şey tutamaz.

Bu, ruhta bir yıpranmadır ve zamanla kalbinizi paslandırarak kapatacaktır.

Başta orada olduğunu fark etmiyorsunuz. Acımasız saatler boyunca sürekli "ya şöyle olsaydı" diye düşünüp dururken. Ama zamanla birikiyor.

Birikir ve her şeyi tüketir, sonunda geriye sadece bir toz yığını kalır.

Hayatım, gömmeyi başaramadığım çok fazla pişmanlıkla doluydu.

Hiçbir büyük başarı, yıkıcı bir ego olmadan elde edilemez.

Hayatım bir denge kurma çabasıydı ve ne yazık ki teraziyi dengelemeyi nadiren başardım.

Doğru adımı atmaya hiç vaktim olmadı. Yüz yıl daha geçse bile doğru ayakkabıları bulmama yardımcı olamazdı.

Sen, Ethan ve Cleo, benden daha iyisiniz. Ve hepinizle ne kadar gurur duyduğumu asla bilemezsiniz, ama ne kadar endişelendiğimi de hayal edemezsiniz.

Benim düştüğüm aynı tuzağa düşmek çok kolay.

Artık ben yokken, umarım yürümeye çalıştığım yolu bu topraklarda gömülü bulursunuz. Umarım, tıpkı

sizin ve Hattie'nin çok sevdiği türden son bir hazine avı için bana güvenirsiniz.

Geride bıraktıklarımı bulun. Bunu bir ders olarak kullanın.

O, pusulanız, ilham periniz ve bin millik bir yolculuğun ilk adımı olsun.

Bırakın, bugüne kadar önem taşıyan tek gerçeği dile getirsin.

Son kararım bu olsun, ama ancak siz benim yerimde olduktan sonra.

Senin aptal yaşlı deden

HEPSİ BU KADAR MI?

Mektuba boş boş bakıyorum. Kelimeler, istenmeyen bir kulak kurdu gibi, uğursuz ve ürkütücü bir şekilde kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Çok fazla pişmanlığım var.

Ruhta oluşan bir yıpranma.

Yani, annemle de durum böyleydi. Kendi kızı, onu akıl almaz bir şey yapmaya zorladıktan sonra onu reddetti ve Blackthorn'un milyarlarca doları bile ona olan borcunu asla telafi edemedi.

Ethan çok üzüldü.

Hattie yanında olmasaydı ve ona verdiğim o küçük destek olmasaydı, belki de hâlâ bir kulübede kilitli kalıp kendini içkiye vererek ölüyor olurdu.

Of.

PopPop gerçeği çok geç olana kadar sakladı.

Aylar önceydi ve mutlu sonla bitti, ama yine de içim acıyor.

Zaten var olan kafa karışıklığı ve acı dolu anlara bir yenisi daha eklendi.

Ama bu mektup, bu pişmanlık, başka bir şeye işaret ediyor.

Ayrıca, bir ders mi?

Ne biçim bir ders vermek istiyor bu? Onun yerine kendimi koymaktan ne kastediyor?

Zihnimde karanlık olasılıklar dönüp duruyor.

Evi darmadağın etme, döşeme tahtalarını sökme ve duvarları yumruklayarak bir şeyler bulma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyorum—

Bilmiyorum.

Mektup, ipuçları konusunda pek yardımcı olmuyor.

Bildiğim kadarıyla, bu hiç de fiziksel bir şey değil ve ben de hayali bir samanlıkta görünmez bir iğne ararken burayı mahvedeceğim.

"Büyükbaba, neden?" diye inledim yüksek sesle. "Neden hiçbir zaman işleri kolaylaştırmıyorsun?"

Adam işte böyle kurnaz biriydi.

Sanırım bizi çalıştırmaktan çok hoşlanıyordu. Bu yüzden Portland'daki büyük evinin etrafında saatlerce dolaşır, bulmamız için küçük oyuncaklar ve hazineler yerleştirirdi.

Mektubu katlayıp göle bakıyorum, keşke bana bir kuruş bile bırakmasaydı, hele bu eski, göz zevkini bozan, tahmin oyununa dönüşmüş şeyi hiç bırakmasaydı diye düşünüyorum.

Ama kendimi fazla acındırmaya başlamadan önce, arkamdan bir çığlık duyuyorum.

Keskin, yüksek ve delici.

Aman Tanrım!

Hareket ettiğimi bile fark etmeden kalkıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, damarlarımda adrenalin akıyor.

İçgüdülerime güvenerek, bir üst kata çıkan merdivenlerden gelen ayak seslerini duyar duymaz hızla koridora koştum.

Tam onlara vardığımda, merdivenlerden aşağıya doğru hızla düşen bir şey gördüm.

Ve bu sadece bir saniyenin çok küçük bir bölümü kadar.

Saldırganın düşüşünü engellemek için kollarımı savurmaya yetecek kadar zamanım oldu.

Çarpıştığımızda yere serileceğimi tahmin ediyorum.

Bu, göğsüme doğru gelen küçük yıkım topunu yakaladıktan bir saniye sonra oluyor.

İkimiz de çığlık atarak yere düşüyoruz.

Eyvah.

Akciğerlerimden havayı kesen o kütleyi daha sıkı kavradıkça, kemiklerimde kısa, hafif bir acı iniltisi belirliyor.

Hiç de büyük, korkutucu bir davetsiz misafir yoktu. En azından yetişkin bir davetsiz misafir yoktu.

Küçük bir insan.

Kızı görür görmez nefesim kesildi ve elimi bıraktım.

Öksürerek, yere yığılıp kalarak üzerimden kalktı.

O daha çok genç, çocukların kolları ve bacakları henüz tam olarak gelişmeden önceki o uzun ve ince evresinde, ama neredeyse bir ergen.

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum, onu inceliyorum.

Bir kulağımdan sarkan, göğüslerime çarptıktan sonra mucizevi bir şekilde sağlam kalmış gözlüklerin ardındaki iri yeşil gözler.

Sarı saçları omuzlarına doğru serbestçe dökülüyordu.

Dudakları, sanki ağlamak üzereymiş gibi titriyor.

Bu da neyin nesi?

Kız da benim kadar şaşkın görünüyor, tıpkı ürkmüş bir ceylan yavrusu gibi bana bakıyor.

Tahminime göre yaşı on civarında ve narin kemik yapısı, büyüdüğünde çok güzel olacağının sinyallerini veriyor.

Ama aman Tanrım, az önce ne oldu?

O neden burada?

İkimiz de tedirgin hayvanlar gibi hızla ayağa kalkmaya başladık.

Ona kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Ama elimi tutmadan önce, arkamdan tek bir keskin kelime geldi. Öyle alçak ve vahşi bir hırıltıydı ki, kelime olup olmadığından bile emin değildim.

En karanlık sapkın fantezilerimi bile utandırabilecek bir adam görünce içgüdüsel olarak arkamı dönüp geri adım attım.

Uzun boylu. Saçma derecede uzun. Adeta "fee-fi-fo-fum" seviyesinde.

Çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki dişlerinin kırılmaması mucize.

Ve o da kızındaki gibi parlak ve öfkeyle ışıldayan yeşim yeşili gözlere sahip.

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki beni anında öldürmek istiyor ve onu durduran tek şey saf irade gücü. Elleri yanlarında açılıp kapanıyor.

Yüzü cinayet işlemeye hazır.

Ah, tam da benim şansım.

Hayatımda gördüğüm en iri, en somurtkan ve korkutucu derecede yakışıklı adama rastlıyorum ve o benim kafamın bir mızrağa saplanmasını istiyor.

Tanrım, gözlerimi ondan alamıyorum.

Geniş omuzlar.

Kısa, koyu renk saçlar ve sert, düz bir çizgi halinde sabitlenmiş ağzın etrafında şehvetli bir sakal. İnsanı paramparça edecek elmacık kemikleri.

Yüzünde sert bir ifade var, yakışıklılık konusunda Henry Cavill seviyesinde. Bebek yüzlü, tatlı gözlü bir ünlü değil burada. Tamamen testosteron ve kas yığını.

Ve gerçekten de çok sinirli.

BU ESKİ EV (KANE)

Ben neye bakıyorum böyle?

Hayır, daha çok kim?

Bu tuhaf kadın kollarını kavuşturmuş, şok içinde bana bakıyor. Sophie hâlâ arkasında yerde, bana o ezilmiş köpek yavrusu bakışını atıyor; bunu çok iyi biliyorum.

Damarlarımda cinayet var, davetsiz misafir ne kadar zararsız görünürse görünsün.

Bu kadın benim kiralık evimde ne yapıyor da kızıma sarkıyor?

Küçük kızımın çığlığını duyduğum an, çocuğunun yardım çağrısına kulak veren herhangi bir baba gibi koşarak yanına geldim.

Şimdi, onu korumak için gerekirse savaşa girmeye hazırım.

"Kımıldama!" diye bağırdım yabancıya.

Yüzü gerildi.

En azından beni dinliyor, yanından hızla geçip Sophie'nin elini tutmama izin veriyor. Onu yerden kaldırıp arkama alarak koruyorum.

"Burada ne işin var? Kızıma ne yaptın?" diye sordum, kadını süzerek, bakışlarımı baştan aşağı süzdüm.

Mavi gözleri öfkeyle parlıyor.

Bir an için onun genç olduğunu, belki de Sophie'nin yaşının iki katı yaşında olduğunu fark ediyorum.

Makyajsız bile zahmetsizce muhteşem görünüyor. Gözlerinin üzerindeki büyük güneş gözlükleri, parlak sarı saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor.

Kot pantolonu solmuş, günah işlemek için yaratılmış biçimli bacaklarına ve kalçalarına yapışmış.

Başka bir hayatta, ona bakmaya devam edebilir, onu uzun boylu bir yudum gibi içime çekebilirdim.

Ama bu hikayede, ben bir babayım, bu serserinin cezası çok ağır olacak.

"Peki, konuş bakalım," diye talep ediyorum.

Boğazını yüksek sesle temizledi.

"Öncelikle, kızınıza hiçbir şey yapmadım. Ha, bir de merdivenlerden yuvarlanırken düşmesini engelledim. Rica ederim," diye ekledi omuz silkerek.

Yüzünü buruşturdu ve keskin bir nefes aldı.

Ona acımıyorum.

Bildiğim kadarıyla, sempati toplamak için rol yapıyor olabilir.

Emin olmak için gözlerim ceplerine, ellerine kayıyor, bir silah saklamadığından emin olmak için. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor.

Hayır, o kadar tehditkar görünmüyor, ama görünüş aldatıcı olabilir.

Küçük Bayan Öfke'nin bir anda Küçük Bayan Bıçak'a dönüşüp dönüşmeyeceğini asla bilemezsiniz.

"Polisi aramadan önce beş saniyen var," diye hırladım.

Genellikle, sinirlendiğimde sesimdeki buz gibi tonu görünce insanlar şaşırıp kalırlar.

Ben iri yapılı bir adamım. Hem ağırlığımı hem de sesimi nasıl kullanacağımı biliyorum.

Benim boyumda olduğunuzda, kavgadan geri adım atmayacağınızı bilirsiniz. Hayvansal içgüdü.

Kendimizi diğer tüm canlılardan üstün görmeyi ne kadar istesek de, insanlar yine de büyük ve heybetli hayvanlara

karşı içgüdüsel bir tepki verirler.

Yıllarca elektronik tabloları küçültmekle ve yatırımcılarla uzun video görüşmeleri sırasında uyanık kalmaya çalışmakla uğraştıktan sonra kendimi pek de güçlü hissetmiyorum açıkçası.

Eski formumu mu kaybettim?

Şu an bu kadının hiçbir şeyi umursadığı görünmüyor.

İlginç.

Çenesi yukarı, keskin bir şekilde kalkık. Bana sanki kaçıp kaçmayacağına ya da pastel pembe uzun, bakımlı tırnaklarıyla doğrudan gözlerime mi saldıracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi dik dik bakıyor.

"Neyse," diyor sonunda. "Onları ara, dostum. Sonra da benim mülküne izinsiz girdiğin için seni tutuklayabilirler."

"İzinsiz giriş mi?" diye tükürdüm. "İçeri dalıp kızımı almaya çalışan sensin!"

"Kızını al—" diye öfkeyle tısladı ve güneş gözlüklerini başından çekip altın sarısı saçlarını serbest bıraktı. "Ciddi misin? Yani, bu bir tür şaka mı?" Gözleri Soph'a kaydı ve yüzü buruştu. "Şey... Özür dilerim, evlat."

"Sorun değil," diyor Sophie, öne doğru adım atarken koluma dokunarak. "Baba, o sadece—"

"Hiç hoş değil, Soph. Bırak ben halledeyim."

Kadın gözlerini deviriyor, hiç korkmadan.

Kahretsin.

Kiraladığım eve utanmazca izinsiz giren biri için inanılmaz bir cüretkarlık bu ve ona karşı içten içe bir saygı duyuyorum.

Eğer bana burada olmasının geçerli bir nedenini söylemezse, o sarışın herifi tutuklatabileceğim ve bunu da hızlıca yapacağım gerçeğini değiştirmiyor.

"Benim yüzümden geri durma." Kollarını kavuşturdu, güneş gözlükleri hâlâ parmaklarından sarkıyordu. "Ne yapacaksın? Kavga mı çıkaracaksın? Beni duvardan mı geçireceksin? Beni korkutmuyorsun, Baba Canavarı. Üstelik henüz polisi de aramıyorsun."

"Baba canavarı mı?" Gözlerimi ondan ayırmadan, kızımın yaşından daha küçük olup olmadığını merak ediyorum. "Şu an şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, aslında ciddiym. Bana sanki bir suçluymuşum gibi davranıyorsunuz, oysa buranın sahibi benim."

"Kızıma dokunmuşsun," diye hırladım.

"Onu yakalıyordum. Bunu kaç kere söylemem gerekiyor?" Sophie'ye bir kez daha hızlıca baktı, kaşları çatılmıştı, sanki Sophie her an sinirlenip benim tavrıma karşı korku dolu bir tavır takınacakmış gibi. "Düzgün olmayı denedin mi? Belki de beni tutuklatmakla tehdit etmek yerine teşekkür etmeyi? Rica ederim."

Sophie kolumu tekrar çekiştirdi ve sonunda, isteksizce de olsa dikkatimi kadından ayırıp ona baktım.

"Baba," diye fısıldadı. "Doğru. Söylediği her şey. Bir ses duyduğum için aşağıya bakmak üzere korkuluğa eğilmiştim ve korkuluk kırıldı. Kadın beni yakaladı."

"Rica ederim, tatlım. İşte böyle daha iyi," diyor kadın fazla neşeli bir şekilde. "Ama itiraf etmeliyim ki düşmesini engelledim. Birbirimizi çok korkuttuk. Her iki durumda da, mucizevi bir şekilde ikimiz de yara almadan kurtulduk."

Yerdeki büyük kıymıkları ilk kez fark ediyorum. Yukarı baktığımda ise korkulukta kocaman bir delik görüyorum.

"Yukarıdan mı düştün?" diye sordum Sophie'ye, gözlerim hâlâ kadına sabitlenmişti. "İyi misin?"

"Çok hızlı döndüm. Ama evet, iyiyim baba."

"Gördün mü?" diye sordu kadın. "Şimdi, kim olduğunu ve evimde ne yaptığını açıklamakta sakınca görmezsin belki?"

"Senin evin mi? Hadi canım. Komedi gösterisini başka yere taşı." diye homurdandım.

"Evet, benim evim. Sence neden buradayım? Nasıl girdiğimi düşünüyorsun?" Odanın tamamını işaret ederek 360 derece döndü. "Sence ben öylece insanların evlerine girip çocuklarını korkutup duruyorum mu?"

“Nereden bileyim kadın? Kim olduğunu bilmiyorum.” Kollarımı iyice geriye doğru kavuşturup ona dik dik baktım. “Bu yerin sahibi olmadığını kesin olarak biliyorum. Rezervasyon yapmadan önce araştırmamı yaptım. Burası Blackthorn ailesine ait ve sen Leonidas Blackthorn'a benzemiyorsun.”

Yüz ifadesi o kadar hızlı değişiyor ki neredeyse fark etmiyorum.

Gözlerindeki alev sönmeye başladı, bir anlık bir titreme.

Ancak bir saniye sonra geri dönüyor, hem de daha da şiddetli bir şekilde.

“Elbette,” diye sertçe söylüyor. “Ben onun torunu Margot Blackthorn’um. Aylar önce öldü, bilmiyor muydunuz?”

Bunun farkındaydım ama onun farkında olacağını düşünmemiştim.

Ben sadece varsaydım—

Bok.

New York'ta, Blackthorn adını duymamak için adeta bir kaya altında yaşıyor olmanız gerekir. Bu durum New England'da, özellikle de bu küçük kasaba Sully Bay'de iki kat daha geçerli.

Blackthorn ailesi, Doğu Kıyısı'nın en güçlü ailelerinden biri ve Maine'in tartışmasız en zengin ailesiydi. Hatta ulusal gazeteler bile onun ölümünü ve şirketin sonrasındaki gelişmeleri haftalarca ele aldı.

Şimdi karşımda, kendisinin de öyle olduğunu iddia eden bu kadın var.

Kesinlikle şüpheli.

Çevresindekiler nerede? Çalışanları ve korumaları nerede?

Ona buz gibi bir şüpheyile dolu, donuk bir bakış daha attım.

Tasarımcı güneş gözlükleri.

Saçındaki sarı tutamlar, neredeyse kesinlikle lüks bir kuaför salonundan alınmış.

Vücuduna tam oturan siyah deri ceket ve kot pantolon.

Gayet günlük bir kıyafet, ama üzerinde duruş şekli bana bu kıyafeti bilinçli olarak seçtiğini gösteriyor. Ve o deri ucuz bir taklit malzeme değil. Çok pahalı, gerçek deri.

Onu sorgulamaya fırsat bulamadan, hareket etmeye başladı bile.

"Biliyor musun, boş ver," diye mırıldandı, yanımdan geçip arka kapıya doğru yürüdü; anlaşılan eşyalarını oraya bırakmıştı. Sandalyenin üzerinde duran yeşil deri çantanın yanında büyük boy bir tekerlekli valiz vardı ve kadın valizin içini karıştırmaya başladı.

Bu da muhtemelen tasarımcı ürünüdür.

Lüks eşyalarla ilgili bir sorunum yok, Daria onların ışıltısını yok etmiş olsa bile.

Öte yandan, Daria burada toz içinde bir popo ve makyajsız, görünüşüne hiç aldırmış etmiyormuş gibi davranarak bulunmazdı.

Bu, eski karımın özenle kurgulanmış görünüşlerinden ve tek bir takma kirpiği kaybettiğinde sergilediği kamuoyu önündeki çılgınlıklarından daha çekici.

Sözde Blackthorn kadını çantasından küçük bir cüzdan çıkarıp yanıma doğru yürüdü, içinden bir kart çekip bana uzattı.

"Ehliyetim," diye duyurdu. "Şimdi mutlu musun?"

Bu rezaleti tanımlamak için "mutlu" kelimesi doğru değil, ama evet. Hızlı bir tarama bana isminin doğru olduğunu gösteriyor.

Margot Blackthorn.

Fotoğraf da aynı, üstelik o berbat kimlik fotoğrafında da tıpkı gerçek hayattaki gibi inanılmaz derecede güzel.

Sadece birkaç yaş daha küçük.

Daha yuvarlak bir yüz, aynı baştan çıkarıcı, çekik gözler, ama eskisi gibi yorgun değil. Acaba son birkaç yıl zor mu geçti?

Ehliyete göre, yaşını tahmin etmede çok da yanılmamışım.

O henüz yirmi beş yaşında.

Yine de bu, acıma duygusunu yaymak için bir sebep değil.

"Margot," dedim, sanki kimliğini kontrol eden bir güvenlik görevlisiymişim gibi arkama bakarak.

"Harika. Okuma yazma biliyorsun," diyor sabırsızca. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Çenem kasılıyor.

Bu mükemmel bir sahtekarlık değilse, ona inanmamak için hiçbir nedenim yok. Ve eğer o bir Blackthorn ise, o zaman büyük ihtimalle gerçekten de buranın sahibi odur.

Bu da şu anlama geliyor—

Hiç de iyi bir şey değil.

Kafamı kaşıyarak anlamaya çalışıyorum.

Çaresiz kaldım.

Bayan Griffith, buranın biraz "tadilat" gerektirdiği için boş olduğunu söyledi. Buna rağmen, sezon dışı döneminin hemen başında bir tatil evi için yine de pahalıydı.

Bunu, otelin büyüklüğüne ve konumuna, muhteşem bir göle sadece birkaç adım mesafede olmasına bağladım; zaten buraya gelmemizin asıl sebebi de buydu.

"Memnun kaldınız mı?" diye tekrar soruyor.

"Evet," diyorum. Az önce kendisine geri verdiğim ehliyetle boğazımı kesmeye hazır gibi görünüyor.

"Hı hı." Omuz silkip cüzdanını çantasına geri koydu. "Şimdi sıra bende. Neden buradasın?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Rezervasyonumuz var," diyorum.

Arkasını dönüyor, kaşlarını çatıyor ve güzel pembe dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

Bu, normalde çok dikkat etmemem gereken bir ifade, ama lanet olsun, ediyorum.

Dudaklarının dolgunluğu, yüzünü keskin hatlardan ziyade daha şehvetli kılan, sivri burnunu ve hafif sivri çenesini dengeleyen yapısı.

Dikenli çalı olsun ya da olmasın, süpermodel güzelliğiyle göz kamaştırıyor.

Bu perişan, harap haldeki evde bulmayı beklediğim kadın tipi kesinlikle değildi.

"Kiralıyor musunuz?" diye soruyor, yüzünde endişe belirliyor.

"Bayan Griffith'ten, evet. Plan buydu."

"Yani... bu haldeyken?" Öksürüyor.

"Elbette." Sesim kuru. "Geleceğinizi bilmiyordum, yoksa ortalığı toplardım. Bayan Griffith içerisinin gayet iyi olduğunu söyledi."

Etrafına tekrar bakındı ve eski duvar kağıdını ve ahşap zemindeki birkaç uzun çizik izini görünce yüzünü buruşturdu.

Muhtemelen Leonidas'ın kendisi tarafından bırakılmış. Ya da ölümünden sonra mobilya taşıyan biri tarafından bırakılmış olabilir.

Kim bilir.

Her iki durumda da, burası kiraya verilmeye hazır değil. Bayan Griffith'in izlenimi, durumu hafife alan acımasız bir ifadeydi.

Ama biz rezervasyon yaptırdık. Kanıt olarak e-postalarım var.

"Ah. Bayan Griffith ile cenazeden hemen sonra konuşmadım. Büyükbabamın avukatı geri kalanını halletti," diyor Margot yavaşça, sanki kafasında her şeyi yeniden bir araya getiriyormuş gibi. "Farkında değildim—göl kenarındaki evin sadece geçici olarak kiraya verildiğini bildiğinizi varsaydım. Evin bu kadar kötü durumda olduğunu bilseydim, veto ederdik."

Evet, kahretsin.

"İkimiz de aynı fikirdeyiz," diye homurdandım.

Bayan Griffith geçen ay kendisiyle konuştuğumda geçici bir durumdan hiç bahsetmedi. O zamandan beri de hiçbir zaman böyle bir şeyden söz etmedi.

Vay canına, şehre girdiğimizde anahtarları aldım ve kimse tek kelime etmedi.

Bugünün canı cehenneme.

"Ne olursa olsun, bu yer için iyi para ödedim. Henüz buradan ayrılmayı düşünmüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, etrafına tekrar bakarken kaşlarını çatarak.

Kızımın boynunun kırılma tehlikesi atlattığı bir dönemden sonra, buranın ne kadar 'kötü' durumda olduğunu inkar etmek mümkün değil. Bölgedeki tek seçenek bu olmasaydı, bu kadar para ödemezdim.

Sully Bay, Bar Harbor'dan gelen kalabalık ve yakınlardaki Acadia'nın sonbahar yapraklarını seyretme meraklılarıyla Eylül ayının sonlarına kadar hareketli kalıyor. Bunu, arabayla ulaşabileceğim mesafede mükemmel bir sonbahar kaçamağı ararken keşfettim.

Boşanmanın ardından gelen kötü anılarla dolu Vermont değil.

Maine'in çocuklar ve benim için daha güvenli olacağını düşündüm.

Sabah New York'tan arabayla geldik ve çok yorgun olmama rağmen sakin kalmaya çalışarak burnumu sıkıyorum.

Çocuklar çoktan odalarına yerleştiler bile. Bu, aylardır onlara söz verdiğim, ihtiyacımız olan tatil olacaktı.

Ama eğer Margot Blackthorn gerçekten de görüldüğü gibi yeni sahibiyse, bu onun yönetimi devraldığı anlamına geliyor.

Bu da onun, imzaladığım sözleşmenin kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmekle yükümlü olduğu anlamına gelmeli.

Beynim çalışıyor.

Maine eyaletindeki kira sözleşmeleri konusunda uzman değilim.

Yine de, eğer şimdi bizi evden çıkarırsa, yaşadığım berbat günün ardından arabayla eve dönmek çok uzun

sürecek.

Başka ne seçeneğimiz var ki? Araçta mı uyuyacağız?
Hayal kırıklığı nefesimi kesiyor.

"Bayan Griffith bana bunun mümkün olduğunu söyledi." Nazik olmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Margot'nun bu konuyu onunla tartışmasını istemiyorum.

Bayan Griffith, yetmiş yaşını geçmiş, hoş bir yaşlı kadın. Tam da böyle küçük bir kasabada, son dakika kiralık ev ararken karşılaşacağınız türden biri.

Eğer bu hatanın arkasında o varsa, dürüst bir hata yapmış demektir.

"Geleceğimi ona söylemedim. Unuttum." Margot kaşlarını çattı. "Sanırım hâlâ evi kiraya verdiğini fark etmedim."

"Ve onun öyle olmaması gerektiğini bilmiyordum."

İkimiz de şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz.

"Bak," dedim başımı sallayarak. "Açıkçası bir karışıklık olmuş."

"Evet. Elbette."

"Ama Bayan Blackthorn, müsait olan tek yer burasıydı. Bu yüzden Bar Harbor'da kalmak yerine hemen burayı kiraladım."

Bana sadece göz kırpmıyor. Sessizlik, ağır ve neredeyse boğucu.

Benden başka bir suçlayıcı şey söylememi ya da burada bulunmamızı haklı çıkarmamı bekliyor. Ya da belki de çocukları ve eşyalarımı hemen toplayıp gideceğimi söylememi bekliyor.

Hiç şans yok.

Eğer bizi evden çıkaracaksa, bunu usulüne uygun şekilde sormalıydı.

Onun adı benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Margot Blackthorn, aramızda geçerli bir anlaşma varken, öylece gelip parmaklarını şıklatarak bizi dışarı atamaz. Ve New England'ın soylularından biri olarak bunu yapabilse bile, ben mücadele etmeye hazırım.

Burun delikleri genişliyor.

Kalp şeklindeki dudakları birbirine kenetlendi; beni yerden yere vuran bir kadın için tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı bu.

Topuksuz bile uzun boylu bir kadın ve eminim ki sorunlarına yukarıdan bakmaya alışkın.

Bugün değil.

Ben onun üzerine basabileceği bir hamamböceği değilim, çocuklarım da değil.

Boyum ondan çok daha uzun ve gözlerim hiç kıpırdamadan, sessiz bir meydan okumayla onun gözlerine kilitlenmiş durumda.

Hadi bakalım, zengin kız. Günümü güzelleştir.

Bütün yılımı güzelleştir.

Ardından ön kapı aniden açıldı ve herkesi irkiltti.

"Neler oluyor baba?" diye seslendi Dan, kollarında garaja park ettiğim SUV'den çıkardığı daha fazla poşetle.

Bayan Blackthorn'un oraya park etmemiş olması garip, yoksa yalnız olmadığını fark ederdi.

Oğlum Margot'ya hayranlıkla bakıyor, Margot'nun gözleri ise ondan sonra tekrar Sophie'ye kayıyor.

Tanıdık bir sahne.

Çoğu insan onları görünce şaşıyor, sanki ikizler nadir bir türmüş gibi. Büyüdükçe cinsiyetleri gelişti, evet, ama küçükken neredeyse tıpatıp aynıydılar.

Şimdi, Sophie'nin gözlükleri ve Daniel'in geniş omuzları, saç stilleriyle birlikte benzerliklerini gizliyor olsa da, benzerlik kesinlikle göze çarpıyor.

Şey, sizden sadece bir tane olduğunu sanıyordum? Margot'nun düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum.

"Ah." Gözlerini tekrar kırıştıtarak yüzündeki ifadeyi sildi. Kendine izin verdiği o kısacık şok kayboldu.

"O kim?" diye soruyor Dan parmağını uzatarak.

"Oğlum, parmakla gösterme. Ayıp olur."

Margot, çantasından telefonunu çıkarırken biraz çekingen bir şekilde, "Bir saniye izin verin, telefon

görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi.

Her neyse.

Eğer bir sorun görürse, çoğu milyarderin şımarık torunları gibi davranacaktır.

Birini arayacak ve neler olup bittiğini öğrenmek isteyecek. Sonra da en büyük kozlarını ortaya çıkarıp bizi evden atacaklar.

Umarım Bayan Griffith'i rahatsız etmiyordur. Özellikle de gözlerindeki ölümcül bakışa bakılırsa.

Dan, kadının mutfığa açılan arka kapıdan çıkışını şaşkınlıkla izler. Sonra Sophie'nin kıyafetlerindeki kırık korkuluktan kalan toz ve kıymıkları fark eder ve gözleri faltaşı gibi açılır.

"Hey, sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. İyiyim," diyor savunmacı bir tavırla, gözlüğünü burnunun üzerine doğru iterek.

Bu da tanıdık bir durum. Kızım düştüğü için utanıyor, hele ki Bayan Blackthorn'un üzerine düştüğü için daha da utanıyor.

Ayakkabılar onu son derece özgüvensiz hissettiriyor ve durumu da özgüvenini zedeliyor. Yaşlıları gibi tökezlese bile her zaman en kötü ihtimali düşünüyor.

Bundan nefret ediyorum.

"Ayağın nasıl, Soph?" Sağ bacağına baktım.

Ortopedik ayakkabıları kocaman, siyah, hantal şeyler ama bence işlerini görüyorlar.

"İyiyim dedim baba. Gerçekten." Gözlerimi kaçırıyor.

Dudaklarım buruk bir şekilde bükülüyor.

Topallamıyor, hayır, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Yaşına göre gururlu bir kız ve hâlâ kırılğan bir sinek kuşu gibi olsa bile, sert görünmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Dokuz yaşında, topallığını gizleme konusunda uzmanlaşıyor.

"Abi!" Dan öne doğru koştu, yerdeki parçalanmış tahtalara baktıktan sonra paramparça olmuş korkuluğa gözlerini dikti. "Dostum, ne oldu?"

Sophie'nin yüzü kızardı. "Hiçbir şey, salak! Bu ev sadece eski."

"Evet, tabii! Merdivenlerden düştün, değil mi? Hadi Soph, itiraf et!" Endişeli görünmüyor, sadece etkilenmiş. "Ve hiçbir yerini kırmadın bile? Gerçekten mi? Aman Tanrım—"

"Daniel, yeter artık," diye çıkıştım.

Bana mahcup bir gülümseme fırlattı.

Şu anda en son istediğim şey, aşırı meraklı oğluma Sophie'nin neden yaralanmadığını tekrar tekrar anlatmak, bu yüzden başımı sallıyorum ve Sophie gülüp kolumu itene kadar saçlarını okşuyorum.

"Baba, dur artık."

"Bir yerin ağrırsa söyle bana, ufaklık," diye fısıldıyorum. "Gidip kontrol ettiririz."

"Hayır. Her şey yolunda," diye ısrar ediyor, kaşlarını çatarak gözlükleri burnundan aşağı kayana kadar. Kolunun arkasını görmeye çalışıyor. "Ama dirseğim morarabilir diye düşünüyorum."

Dan etrafta volta atarken ben de nazikçe kolundan tutup şöyle bir göz gezdiriyorum.

Çok ciddi bir şey değil ama muhtemelen haklı.

Eğer Bayan Misafirperverlik onun düşüşünü engellemek için orada olmasaydı, durum çok daha kötü olabilirdi.

"Peki, o kadın kim baba?" diye soruyor Daniel. "Korkutucu görünüyordu."

Sophie ona, "Evin sahibi o," diyor. "Babamın burada bizimle olmasına çok kızmıştı."

"Bizi beklemiyordu, hepsi bu," diyorum soğukkanlılıkla, ama bana inanacaklarından şüpheliyim.

Soph şaka yapmıyor.

Bana sürekli olarak, ezmek istediği şişman, istenmeyen bir örümcek gibi bakılmasından kurtulamıyorum. Buranın halini düşünürsek, neden böyle baktığını kim bilebilir ki?

Belki de büyük planları vardır. Yeni bir tatil köyü için temel oluşturacak bir yıkım işi ya da baştan aşağı yeniden

inşa.

Blackthorn ailesinin en iyi yaptığı şeylerden biri imparatorluk kurmak, gerçi emlak işini erkek kardeşinin miras aldığını sanıyordum.

"Bundan sonra ne olacak?" diye fısıldıyor Sophie heyecanla.

"Evet, o kadın kesinlikle çok sinirlenmiştir! Soph onun korkuluğunu kırmış," diyor Daniel gayet sakin bir şekilde.

"Hayır, yapmadım! Zaten kırılmıştı, yoksa üzerine bastırdığımda asla parçalanmazdı."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Daniel. "Ama baba, ona defolmasını mı söyleyeceksin?"

Acı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Çocuklarımin sade dünyasında bu kolay bir çözüm.

Ben her zaman en yetkili ve söz sahibi kişiyim.

İnsanlara o kadar sık hayır dediğimi gördüler ki, bunun normal bir davranış olduğunu varsayıyorlar.

"Konuşuyoruz. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," diyorum. "Biz bu işi halledene kadar siz burada eşyalarımızla kalın. Ben burayı kontrol edene kadar ortalıkta dolaşmayın. Masum bir hata oldu arkadaşlar, halledeceğiz. Tabii ki," diye ekliyorum.

"Elbette," diye tekrarladı Sophie, hâlâ kaşlarını çatarak.

Elimle yüzümü siliyorum.

Huzur ve sessizlikten eser kalmadı.

Eğer ayrılırsak neler olacağını merak ediyorum.

Yedek olarak çadır da getirdik; çocuklar kamp yapmayı çok seviyor, zavallı Sophie için daha büyük bir risk olsa bile. Doğayı seven biri, sakat bir ayakla engebeli arazide yürüyüş yaparken felakete davetiye çıkarıyor.

Yine de, eğer kendi isteği olsaydı, bütün gece terlikleriyle dolaşıp teleskobuyla gökyüzünü seyrederdi.

New York'a dönmeden önce yakındaki bir parkta bir gece geçirmek zorunda kalırsak dünyanın sonu değil.

Ama kahretsin.

Burası her şeye rağmen, gelmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünüyorum.

Şirketle yaşanan karmaşadan sonra—boşanmayı, aylarca süren stresi bir kenara bırakalım—çocuklarım diz boyundayken beri onları gerçek bir balık avı gezisine götürmedim.

Oğlum bunu söylemedi ama suyun üzerinde olmayı özlediğini biliyorum. Şimdi, işlerin ters gidebileceğini bilmek, yüzündeki hayal kırıklığı beni derinden yaralıyor.

Bir hayal kırıklığı daha.

Hayatın acımasız darbelerinden biri daha, son zamanlarda hiç de iyi davranmıyor.

"Harika olacak. Bence kamp yapmaya gideriz," diyor Sophie'yi merdivenlere doğru çekip en alt basamağa oturtuyor.

Uzun süre ayakta durmanın onu rahatsız ettiğini biliyor, bu yüzden ona da oturması için bir bahane vermek amacıyla oturuyor.

Vay be. Ne kadar da iyi çocuklar bunlar.

Arı kovanına tekme attığımda bunu nasıl anlayacağım?

Son birkaç ay çok yoğun geçti.

Zor.

Bu, dünyadan kopuşumuz için hak ettiğimiz bir fırsat olacaktı.

Bu bile saniyeler içinde elimden kayıp gidiyor.

Bir kapı kapanır ve tahta üzerinde duyulan ayak sesleri Margot'nun mutfağa döndüğünü haber verir.

Yüzümdeki asık suratı sildim ve kiler yakınlarında onunla buluşmaya gittim.

Dudaklarının soğuk, sert, sinir bozucu derecede güzel çizgisindeki ifadeye bir bakış, kaderimin mühürlendiğini söylüyor.

Kemikli.

Bunun için enerjim yok, hele ki yasal olarak haklı bir dayanağım yoksa ve burası artık onun mülkü ise.

Bir  m r boyu yetecek kadar tartıştım zaten.

Boğazımı temizledim.

"Pekala, anladım. Kimsenin daha fazla soruna ihtiyaçı yok. Burası sizin kaleniz ve boş bulmayı bekliyordunuz. Henüz çok fazla eşya bile a madık—bize bir saat verin, sonra yola koyulalım. Anlaştık mı?"

Soluk kaşları kalktı.

 n odada gelişigüzel yığılmış valizlerin gösterdiğinden daha derli toplu, tuhaf bir şekilde zarif bir jest.

"Nereye gideceksiniz? Kendiniz de söylediniz, Bar Harbor bu mevsimde inanılmaz derecede dolu."

"Her zaman bir yer bulunur. Bu seni ilgilendirmez." Omuz silkiyorum.

"Ama... siz gerçekten Maine'de mi yaşıyorsunuz?"

"New York, Scarsdale. Dönüş yolu uzun olacak ama eminim bir yerde konaklayabiliriz."

Yüzü düştü.

" ocuklarla arası pek iyi değilmiş gibi görünüyor." Ses tonu hiç de duyarsız değil.

Bu empati beni hazırlıksız yakaladı.

Gerçekten bir şansımız var mı?

Arabayla eve doğru yola koyulana kadar buz prensesi muamelesi göreceğimi ve muhtemelen küçük krallığına ayak bastığım için bir de "siktir git" diyeceğimi tahmin ediyordum.

" stesinden geliriz," diyorum sert bir şekilde.

Kaşlarını daha da çattı. "Başka yer yok... Bunu kendin söyledin. Buraya gelmen ne kadar sürdü?"

"Birkaç mola vererek sekiz ya da dokuz saat sürdü. Çok erken yola  ıktım."

"Ah, kahretsin." Alt dudağını emdi.

Bana hatırlatmaya gerek yokmuş gibi.

"Başka ne öneriyorsunuz hanımefendi? Başınızdak çekilmeyi teklif ediyorum." Sabrım tükeniyor.

"Baba, burada kalabilir miyiz?" diye sordu Dan diğerk odadan sabırsızca.

Tam Sophie'nin ona tokat attığını duyduğum anda arkama baktım.

Margot duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde dalgın bir ifadeyle oturuyor.

"Neden olmasın?" diye iç çekerek söylüyor. "Bu bölgelerde, özellikle sonbaharda, kiralık ev bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Zaten burası çok büyük. Dört yatak odasının hepsini kullanmayacağım."

"Yani kalabilir miyiz?" diye sordu Dan büyük salondan.

"Dinlemiyor muydunuz? Kalabiliriz!" Bu seferki Sophie.

Kendi sesini duyduğuna şaşırmış gibi elini ağzına kapattı.

Ben de öyleyim.

Özellikle bir yabancıнын önünde bu kadar sinirlenmesi nadir görülen bir durum.

Bu bana bu yerin onun için sandığımdan daha fazla önem taşıdığını gösteriyor ve kalbime bir tuğla gibi çarpıyor.

Margot, "Kalabilirsiniz," diye onaylıyor. "Yeter ki odayı ve mutfağı paylaşmakta bir sakıncanız olmasın."

"Bu çok cömertçe bir davranış—" diye söze başladım ama çocuklar merdivenlerde oturdukları yerden fırlayıp arka kapıya doğru koşmaya başladılar.

Dan kapıyı sonuna kadar açıp kapı stoperine çarpıyor.

Kapıyı Sophie için açık tutuyor ve ben onlara yavaşlamalarını ve dikkatli olmalarını söyleyemeden çoktan gitmiş oluyorlar.

Sevimli.

"Bu bir daha olmayacak," diye hemen söz veriyorum. "Mümkünse, buradaki birkaç şeyi tamir edeceğim."

"Hayır, kendini yorma. Onlar iyi çocuklar," diyor, çimenlikte koşup göle doğru giden çocukları izlerken. "Sophie ve...?"

"Daniel. Kısaca Dan."

"İkiz gibi görünüyorlar!"

"Bunlar."

Omuz silkip duvardan kendini itti.

"Pekala, yerleşip eşyalarınızı yerleştirebilirsiniz. Aslında bir odadan fazlasına ihtiyacım yok."

"Teşekkür ederim," dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Bu tamamen yeni bir şey.

Tatil evimizi, evin sahibi olan yabancı bir kadınla paylaşmak planımızda yoktu, ama son dakika evsiz kalıp kalacak yer bulamamaktan çok daha iyi. Ev çok büyük ve o merdivenlerden daha güvenli olduğu sürece, biraz fazladan misafir ağırlayabiliriz.

"Bundan emin misiniz, Bayan Blackthorn?"

"Kesinlikle." Margot elini salladı. "Onları nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim ki? O yaşlardayken ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum. Neyse, ben sadece iş için ve mülkü kontrol etmek için buradayım. Başka tehlikelerin olmadığından emin olmak için kapsamlı bir inceleme yapacağım."

İyi.

Bu krizden kurtulmuş durumdan en iyi şekilde yararlanmanın zamanı geldi. Elimizi uzatıyorum.

"Teşekkür ederim. Bunu içtenlikle söylüyorum. Ben Kane Saint."

"Aziz mi?" diye alaycı bir şekilde homurdandı. "Baba Canavarı'nı daha çok seviyorum."

Kaşlarım aşağı doğru kalkıyor.

Bu da bizden biri demek oluyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

İnce, pürüzsüz eller, dokunulduğunda hafif serin.

Dokunuşuyla kanım kaynadı. Sanki dört yüz derece sıcaklıktaymış gibi elini bıraktım.

"Benim adım bu. Kalben daha çok günahkar olsam bile," diyorum dümdüz bir ifadeyle.

Yüzü kızararak tekrar gülüyor.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

"Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Ama isminiz bana tanıdık geliyor."

"Bunu çok sık duyuyorum." Başımı çeviriyorum, umarım ismimi kariyerimle ilişkilendirmez. Hatta herhangi bir kariyerim ile.

Başını hafifçe yana eğerek, öncekinden daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladı.

"Bilmiyorum. Sanki seni bir yerden tanıyorum gibi geliyor. Ama zamanla hatırlayacağım."

Umarım öyle olmaz.

Benim dediğim olursa, asla gerçeği anlayamayacak.

Buraya dikkat çekmemek için geldim.

Bir ömür boyu yetmeyecek kadar şöhret ve saçma sapan acıma duygusuna katlandım.

"En sevdiğiniz oda hangisi? Elbette size en iyi seçeneği sunacağız," diyorum.

Çocuklar kendi yerlerini çoktan seçtiler, ama gerekirse yeniden düzenleme yapmamız gerekirse değiştirebilirler.

"Hayır." Hafifçe inleyerek valizlerinden birini eline aldı.

"Bırak da ben yapayım." Ama yardım etmek için öne doğru hamle yaptığım anda, beni koruyucu bir bakışla delip geçti.

"Anladım. Siz ücretli bir misafirsiniz, valiz taşıyıcısı değil."

"Evet." Bir adım geri çekildim.

Tamam. Yani bu kadın, aynı çatı altında uyumanın dışında bizimle pek bir şey yapmak istemiyor.

Tamam, bu onun hakkı.

Bana hiçbir zararı olmaz.

Bu durum, bu evi paylaşmayı biraz garip hale getirebilir. Öte yandan, sadece burada uyuyup birkaç öğün yemek yersek, bu gariplik idare edilebilir.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde, tepeye zar zor ulaşacak gibi görünürken, "Ne varsa onu alırım. Sorun değil," diyor.

Elini korkuluğa koyduğunda korkuluğun bir başka bölümü de bükülüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Dikkatli ol. Yarın onu yerine çakıp aradaki boşluğu da kapatacağım," dedim ona. "İstersen evi de kendim kontrol edeyim. Anlaşılan uzun zamandır kimse burada yaşamıyor."

"Hayır, yapmadılar," diye onaylıyor. "Büyükbabam hayatının son birkaç yılında pek ortalıkta görünmüyordu ve biz de yakın zamana kadar burayı kiraya vermedik. Birkaç kişi gelip bakımını yaptı ama sanırım bazı şeyleri gözden kaçırdılar. Kötü durumdan dolayı tekrar özür dilerim."

Korkuluğu test etmek için iyice salladı ve omzunun üzerinden bana baktı. Bütün yapı, meyan kökü ipi gibi sallanıyordu.

"Dediğim gibi, bununla başa çıkacağım."

Güneş gözlükleri yine başının üstünde, burnuna düşmek üzere. "Gerek yok. Yakında biri uğrayıp tamir eder."

"Neden uğraşayım ki? Bu günler sürebilir ve ben buradayım."

"Teknik olarak siz kiracısınız, ben de ev sahibiyim. Ve sizi zaten tehlikeye attım." Merdiven sahanlığına ulaştı ve çantayı yere bırakırken omuzlarını silkti. İçinde ne var acaba, tuğla mı? "Bu da benim sorumluluğum demek. Benim evim, benim kurallarım, Baba Canavarı."

Burnumdan ses çıkarıyorum.

İnatçılığı inanılmaz ve sinir bozucu.

"Ciddi söylüyorum," diye sesleniyor.

Evet, öyle yapıyor.

Ama o bir tamirci çağırana kadar, yerel bile olsa, ben bu karmaşayı çoktan halledebilirdim.

Ayrıca, arkada bir alet deposu gördüğüme de eminim. Eğer orada fazla ekipman varsa, malzeme almak için şehre gitmeme bile gerek kalmayabilir.

Bu da bana somurtmayı bırakıp çocukları kontrol etmem gerektiğini hatırlattı.

Belki de kilitli değilse, eski kulübeye de bir göz atarım.

Arka kapıdan dışarı çıkıp geniş yeşil çimenliği geçerek göle doğru ilerliyorum, heyecanlı çığlıklarını takip ederek sahilde yürüyorum. Zaten gölde taş sektiriyorlar.

Eve şöyle bir göz attığımda, ikinci kattaki pencerelerden birinin üzerindeki perde hafifçe sallanıyor.

Margot'nun yüzü, elinin sivri bir hareket yapmasından bir saniye önce, bej bir duman bulutu içinde gözden kayboluyor.

Özellikle çocukların önünde sırtıtmamaya çalışıyorum.

Ciddi ciddi bana orta parmağını mı gösteriyordu?

Şansıma inanamıyorum, tam da işler yoluna girmeye başlamışken...

Bu, özel bir işkence türü olacak.

EVİNİZE TAŞINMA GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN (MARGOT)

Ne kadar da berbat bir gün.

Akşamları odamda, ya da şu an odam sayılan yerde, kendimi kapatarak geçiriyorum.

Henüz burayı kendime ait hale getirmek için pek zamanım olmadı. Küçük Sophie, çocukken buraya geldiğimde kullandığım eski odayı aldı ve bu neredeyse hiç kullanılmayan misafir odasının dekorasyonu çok fazla bej tonlarında.

Masanın üzerine alt kattan aldığım eski bir aile fotoğrafı ve duvardaki aynanın etrafına astığım ışıklarla, nihayet biraz daha aydınlık oldu.

Bu evi tutmaya karar verirsem diye, en kısa sürede mobilya almayı aklıma not ediyorum. Belki de tutmasam bile.

Biraz renk katmak kimseye zarar vermez.

Ama PopPop eski dünyanın rustik cazibesini seviyordu. Doğal, topraksı görünüm modern bir trend haline gelmeden önce bile bu tarzı benimsemişti.

Neyse ki köşede bir masa var.

Önündeki ofis koltuğuna kendimi atıyorum, bir bacağımı kalçamın altına sıkıştırıyorum. Büyükbabamın gizemli

mektubu, alaycı bir şeytan gibi bir kenarda duruyor.

Yoksa bu geceki tabletim mi?

Ekranı bomboş, tam önümde duruyor. Elimdeki kalemle, son ayakkabı tasarımı yapay zeka destekli küçük bir değişiklikle tamamlamaya isteksizce çalışıyorum.

Sunduğu yirmi dört seçenekten hiçbiri doğru gelmiyor.

Ortam hiç de iyi değil.

Ve rahatlamış değilim, yaratıcı kıvılcımım söndükçe kaygım tavan yapıyor.

Öncesinde buraya gelerek rahatlayacağımı umuyordum.

Hayır!

Aşağıda, sanki biri hayatı buna bağlıymış gibi davul solosu yapıyormuşçasına vuran, istikrarlı bir ritim var.

Belki de o küçük çocuk.

Dan.

Tam bir müzisyen çocuk tipiydi. Uzun boylu, sakar ve gözlerinde yaramazlık dolu bir gençti. Atletik yapısı da vardı, bu da muhtemelen okul bandosu ona bir enstrüman seçmesini istediğinde davul çalmaya başladığı anlamına geliyor.

Lise yıllarımda bando takımındayken, sporla ilgilenen gürültücü çocuklar hep en çok gürültü çıkaran aletleri seçerlerdi. Davullar, trompetler, saksafonlar, aklınıza ne gelirse.

Küçük kızın bu kadar iğrenç bir şeyle ilgilendiğine şaşıırırdım.

En azından aile üyelerinin hepsi yerleşti, sanırım.

Babalarının tavrı değişikliğine ihtiyacı olsa bile.

Ah, Kane.

Kendimi eve kapattığımdan beri onu onuncu kez düşünüyorum herhalde.

Kızını kaçırdığını sandığı an yüzündeki ifade...

Çok saçma.

Tamamen aşırı tepki.

Tanımadığınız bir kadının çocuğunuzu yerden kaldırdığını gördüğünüzde bu nasıl mantıklı bir varsayım

olabilir ki?

Öte yandan, ben ebeveynlik hakkında ne biliyorum ki?

Ama o, parçalanmış tahtayı görmedi mi?

Kızının düştüğü gerçeği apaçık ortada değil mi?

Hayır.

Dadzilla, hiç düşünmeden yanlış sonuçlara vardı.

En kötüsünü varsaymak zorundaydı; benim, küçük kızını ormandaki zencefilli evime kaçırmaya gelen, gözleri çılgına dönmüş bir cin olduğumu düşünüyordu.

Kim böyle düşünebilir ki?

Bende tehditkar görünen bir şey mi var?

Aman Tanrım.

Üstelik, bu durum daha da berbat çünkü o çok yakışıklı.

Neden olmasın?

Normal, dengeli erkekler genellikle bu kadar ortalama olurlar. Muhtemelen, spor salonunu kilise gibi gören testosteron fırtınalarına dönüşmekten kaçınacak kadar özgüvenli oldukları içindir.

Gözlerimi boşluğa dikmiş, onun çekiciliğine kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Eğer sadece bir bahçe cücesi ile bir gargoyle'un piç çocuğu olsaydı, ondan bu kadar nefret etmezdim. Bu kadar çirkin birinin neden kin beslediğini anlayabiliyorum.

Ancak Kane'in hayatınızı kolaylaştıracak bir görünümü var ve bu da onun kaba ve saygısız tavrını çok daha az kabul edilebilir kılıyor.

O yeşim yeşili gözlerde de rahatsız edici bir şey vardı.

Sanki beni tamamen çözebiliyordu.

Eğer benim onun tatlı kızına asla el süreceğimi düşünseydi, bunu yapamazdı elbette.

Aptalca büyümüş ego.

Yine de, o geniş omuzları aklımdan çıkmıyor. Ne kadar uzun boylu olduğundan, herkese ne kadar kolayca tepeden bakabildiğinden nefret ediyorum.

Bu adam doğanın bir garabeti. Gençliğinde, nüfuzlu babası ona finansal analiz işini vermeden önce, mutlaka bir

spor dalında çok başarılıymış.

Sadece bir tahmin.

Ve biliyorum, konuşmalıyım.

Bu, babasının şımarık, her istediğini elde etmeye alışmış, tamamen bencil ve hak sahibi bir çocukla uğraştığım gerçeğini değiştirmiyor.

Evime giren kişinin kendisi olduğunu anlayınca geri çekildi, değil mi?

Sürpriz.

Bu durum, artı çocukların yüzlerindeki üzgün ve endişeli ifade, onların kalmasına izin vermem konusunda beni ikna etti. Tanımadığım insanların evinde kalmaya alışkın değilim.

Ve hâlâ doğru kararı verip vermediğimden emin değilim.

En azından olası bir hukuki sorundan beni kurtardı. Bayan Griffith'in talep ettiği fiyatları gördükten sonra, onun sinirlenmeye hakkı vardı.

Belki onu sevmiyorum ama adamın çocukları var.

Saçma bir karışıklık neden aile tatillerini mahvetmeli ki?

Masadaki fotoğrafa şöyle bir göz attım ve içimden bir ah çektim.

PopPop ve tüm 'yaz ekibi'—Ethan, Cleo, Hattie ve ben. Muhtemelen yaklaşık on iki yıl önce.

Günü ormanda yürüyüş yaparak, gölden sadece birkaç kilometre uzaklıktaki bakımsız patikalarda dolaşarak geçirdik. Ethan, büyükbabam buna son verene kadar bize kocaayak hikayeleri anlatarak bizi korkutmaya çalıştı.

Dedemin ona sinsice yaklaşıp mağara ayısı gibi hırlamasını asla unutmayacağım.

Şokun etkisiyle Ethan'ın ağzında olmaması gereken sigara anında düştü.

Güldüğümü fark edip başımı sallıyorum.

Bu ev bir zaman kapsülü. Anılar için yapılmış, şimdiki zamanda yaşamak için değil.

Ayrıca, Saints takımının burada olması büyük bir sorun teşkil etmeyecek gibi görünüyor.

Burası çok büyük bir yer.

Gün içinde bol bol dışarıda olacaklarını ve bana etrafta dolaşmak için bolca alan ve sessizlik bırakacaklarını düşünüyorum.

Doğrusu, Dadzilla'nın güvenlik sorununa çok kızmamış olması bana çok şey anlatıyor.

Eğer ben olsaydım ve Bayan Griffith'in o yüksek meblağlı teklifini ödedikten sonra kızımın düşmesiyle karşılaşsaydım, çok sinirlenirdim.

Hâlâ utanıyorum.

Eğer bu yerin aile gezilerimiz sona erdiğinden beri geçen yıllarda bu kadar kötüleştiğini bilseydim, müteahhitleri sıraya koyardım. Ve kibar yerel emlak yöneticimize de burayı satıştan çekmesini söyledim.

Aziz-şeytanın dava açmakla tehdit etmemesi çılgınlık.

Gerçekten büyük bir rahatlama.

Davul çalmayı bir kenara bırakırsak, çocukları çok da kötü olacak gibi görünmüyor.

Masadan hayal kırıklığıyla geriye doğru yaslandım ve telefonumu bulup Jackie Wilkes'in iletişim bilgilerini açtım. Avukatın ofiste olması için oldukça geç bir saat, ama ona çok para ödüyoruz, bu yüzden kısa sürede ulaşılabilir olması gerekiyor.

Onu evde hayal edemiyorum. O, belgelerle yatıp kalkan, hukuki bir ölüm makinesi.

Tam da dedemin malikanesinin başına bırakacağı türden bir kadın.

"Bayan Blackthorn," diye selamlıyor beni. Sesi canlı ve etkili, saat sekizden sonra aradığı için herhangi bir rahatsızlık belirtisi yok. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Göl kenarındaki eve vardım," diyorum, misafirlerimden bahsetmeyi ihmal ederek. "Ve mektubu okudum."

"Harika. Emin olmak için birkaç gün içinde sizi arayacaktım."

Evet. Aşırı detaylı.

"Ama birkaç sorum var... Burada gizli bir şey olduğunu söyledi? Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum ama bu konuda başka bir şey biliyor musunuz diye merak ettim?"

"Öyle mi? Daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

Mektubun sadece benim gözlerim için olduğunu hatırlayınca irkildim. Bu muhtemelen Leonidas Blackthorn'un avukatına başka hiçbir ipucu bırakmadığı anlamına geliyor.

"Keşke söyleyebilseydim. Aslında söylememiştii. En azından açıkça belirtmemiştii." Gözlerimi deviriyorum ama içimde bir sevgi dalgası yükseliyor. Büyükbabamın kusurları vardı ama yine de onu seviyorum. "Peşunluklarından çok bahsederdi ve buna 'en büyük gerçeği' derdi."

"İlginç," diyor Jackie. "Şey, ölüm anındaki evin eşyalarının güncel bir envanterine sahibim ve Holden Verity sayesinde son birkaç aydır düzenli olarak güncellenen bilgilere de sahibim. Bunları size gönderebilirim, ancak listeleri kendim de inceledim. Orada işinize yarayacak bir şey bulacağınızı sanmıyorum."

Lanet etmek.

Jackie Wilkes'i bile esnettiyse, benim işime yarayacak bir şey bulma ihtimalim sıfır.

"Ne demek istediğini tahmin edebileceğini düşündüm?"

Sessizlik.

Eminim içten içe bana gülüyordur. Bu kadın hiç de tahmin yürütmeyi seven biri değil.

"Tahmin yürütemem, Bayan Blackthorn." Sesi yumuşadı. "Büyükbabanızın aile işlerinde son derece gizli davrandığını biliyorsunuz. Bana uzun uzun açıklamalar yapmadı; ne kardeşinizin durumunda ne de sizin durumunuzda. Benim tek görevim onun son dileklerini yerine getirmek. Eğer aklını okuyabilseydim, her şey çok daha kolay olurdu."

İnanın bana, biliyorum.

Ama bu sorularıma cevap vermiyor ve içimi kemiriyor.

Ama bu onun suçu değildi.

Ben de ayakkabı tasarımıma köşesine imzamı karaladım.

"Anladım, sadece kontrol etmek istedim. Teşekkürler, Jackie."

"Elbette. Başka yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Eğer bir zaman makinesi yoksa ve büyükbabama ne demek istediğini soramazsam, hayır. Beni göremese de başımı sallıyorum ve sandalyeme yaslanıyorum.

Sanırım alt kattaki davul sesleri kesildi.

"Hayır, ama tekrar teşekkürler. Başka bir şey olursa size haber veririm."

"Anladım." Jackie tereddüt ettikten sonra, alışılmadık bir şekilde ekledi: "Avinızda bol şans, Bayan Blackthorn. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız. O eski evi çok severdi."

"Evet, yaptı. Teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerimden yaşlar süzülmemesine çalışarak.

Bağlantıyı kesip, kemiksiz bir şekilde koltuğuma yığılıyorum.

Blackthorn Holdings'i devralmak için Ethan'ın yaşadığı her şeyden sonra, benim ne hissettiğimi anlayabilecek tek kişi o.

Aptal kardeşimin burada olmasını dilemeye başladığımda durumun ne kadar kötü olduğunun göstergesi olmalı.

Sadece dedemin son maçını atlatmama yardımcı olması için, Saints'in her şeyi karmaşılaştırmasına izin vermeden.

Eski ev yıpranmış olabilir, ancak şaşırtıcı derecede gürültüye dayanıklı.

Sabah uyandığımda, göz bandım hala takılıyken, kulaklıklarımı unutmuş olmama rağmen oldukça iyi uyuduğumu fark ettim.

Yumuşak altın rengi güneş ışığı, perdelerin aralığından içeri süzülüyor.

Derin bir uykudan sonra vücudumda o sıcak, hoş his oluşuyor. Son zamanlardaki uyku düzenime bakılırsa, muhtemelen çoktan buna ihtiyacım vardı.

Böyle bir olayın tam da burada yaşanması çok tuhaf.

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp dinliyorum.

Hiç bir şey.

Evde yalnız olmadığımın tek işareti, kapalı kapımdan içeri sızan cezbedici koku.

Karnım gurulduyor. Onca olaydan sonra eşyalarımı yerleştirmek ve her şeyi toparlamakla uğraşırken dün akşam yemeğini atladığımı fark ettim.

Öncelikle duş alıp giyinmem gerekiyor.

Güne hazır olmadan önce aile kahvaltısına denk gelme ihtimalim yok. Ayrıca, askılı bluzum ve kısa paçalı pijamalarım da aile ortamına uygun bir görünüm sergilemiyor.

Odanın dışına başımı uzatıp, koridorun karşısındaki banyoya doğru koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Çocukluğumdan beri pek bir şey değişmemiş, her şey sevimli bir şekilde eski moda ve iyi durumda. Banyolar daha sonra evin satışında iyi bir özellik olabilir.

Duşun sıcak su akmaya başlamadan önce uzun süre kullanılmadığı için teklemeye başlamasına rağmen, fena değil. Duştan çıktığımda kendimi spa seansı geçirmiş gibi hissediyorum.

Islak saçlarımı arkaya topladım ve başımı eğerek, elimi dikkatlice korkuluk boyunca gezdirdim.

İlk dikkatimi çeken şey, bugün beni erken ölüme sürüklemeye çalışmaması oldu.

Ha.

Aslında, şaşırtıcı derecede sağlam, hiç bükülmüyor.

Dün yaptığım gibi, test etmek için iyice itiyorum. Kıpırdamıyor.

Dişlerimi sıktım, korkulukta oluşan yırtığın da kaybolduğunu fark ettim. Orada yeni, boyasız, pürüzsüz ve çivilerle sabitlenmiş ahşap vardı.

Bu yüzden.

Bay Aziz Baba Canavarı, benim açıkça yasaklamama rağmen, arkamdan iş çevirip sorunları çözmeye çalışabileceğini sanıyor.

Artık kimsenin düşme riski olmadığı gerçeğinden kaynaklanan o minicik rahatlama hissini görmezden geliyorum.

Bu sorunu herkesten daha hızlı çözdüğü inkar edilemez, ama—

Of.

Onlarla yüzleşmeden önce gururumu bir kenara bırakmak için birkaç saniye bekliyorum.

Mutfak aydınlık ve neşeli, son büyük tadilattan beri neredeyse hiç kullanılmamış. PopPop'un on yıldan fazla bir süre önce yenilemeye özen gösterdiği ana oda burası.

Banyonun aksine, burası şık ve modern bir tarza sahip. U şeklinde mermer tezgahlar, on yıldan uzun bir süre önce moda olan Toskana renklerinden esintiler taşıyan devasa bir aile masasının etrafında yer alıyor.

İkizler, küçük bir orduyu doyuracak kadar çok yemeği tabak tabak masaya taşımakla meşguller ve masada dört kişilik yer hazırlanmış.

Dört mü?

Aman Tanrım.

Midem bulanıyor.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeme izin vermiyorum.

Ailemizin evindeki yemek saatleri, özellikle Ethan ve ben büyüdükçe, her zaman bir plan doğrultusunda gerçekleşirdi.

“Merhaba.” Çocuk neşeyle yukarı baktı. “Ben Dan, hatırlıyor musun?” Kız kardeşini işaret etti. “Bu da Sophie. Onu dün sen kurtardın.”

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Hatırlıyorum. Biraz abartılı oldu evlat, ama teşekkürler."

Kendimi tutamadım, gözlerim onların gülümseyen yüzlerinden Kane'in ocağın başında büzülmüş haline kaydı. Görünüşe göre ziyafet hazırlıklarını bitiriyordu.

Üzerinde bedenine küçük gelebilecek bir kapüşonlu sweatshirt var. Kumaş o kocaman omuzlarında geriliyor ve Dan, Sophie'nin hayatını kurtardığımı söylediğinde, çocuğa sinirli bir bakış atıyor.

Sanırım hâlâ benden hoşlanmıyor.

Gayet iyi, karşılıklı.

Ama elinde cızırdayan pastırmalı bir tava tutarak arkasını dönüyor ve masaya başıyla onay veriyor.

"Oturun lütfen," diyor. "Pastırma sever misiniz?"

"Çırpılmış yumurta da var. Babam tereyağıyla en iyisini yapıyor—ah, bir de tost!" diye duyuruyor Dan.

Sophie, tezgahın üzerindeki poşetten bir kavanoz Nutella çıkarıp masanın üzerine koydu.

Bu, uzun zamandır gördüğüm en lezzetli, klasik Amerikan kahvaltısı.

Muhtemelen bir sitkom dışında ilk kez böyle bir şey görüyorum. Kesinlikle alışık olduğum bir şey değil.

Bu aralar kahvaltı yapmaya zahmet edersem bile, %90 oranında hızlı ve sağlıklı bir şeyler yiyorum. Genellikle chia tohumlu yoğurt parfe, açai kasesi veya güne başlarken yol üzerinde bir muz yiyorum.

Ama kahveden asla kısmam.

Kafeinsiz hayat berbat olurdu.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Kane kenardaki küçük, şık görünümlü bir kahve makinesinin düğmesine basıyor. Bu ev için çok yeni, demek ki onun getirdiği bir şey, bu da beni yerime oturmaya ikna ediyor.

"Pankek mi?" diye soruyor Daniel. Babasının minyatür bir versiyonu, ama gülümseme sanatında ustalaşmış. "Akçağaç şurubu, muz ve yaban mersini var."

“Ve Nutella,” diye araya giriyor Sophie. Gözlüklerinin ardındaki gözleri kocaman, bana utangaç bir şekilde bakıyor, sonra tekrar gözlerini kaçırıyor. Çok tatlı.

“Orman meyveleri ve biraz Nutella iyi gider,” diye karar veriyorum. İkisinin de yüzü aydınlanıyor ve doğru şeyi söylediğimi anlıyorum. “Gece boyunca merdivenleri tamir eden elfleri başka fark eden oldu mu?”

Kane, pastırmayı getirip son kalan koltuğa otururken homurdandı. Keskin yeşil gözleri kılıç gibi üzerime dikildi.

“Başka bir kazayı riske atmak istemedim. O eski merdivenler çok dik. Dikkatli olmazlarsa biri boynunu kırabilir.”

“Sakin ol, Babaciğim. Birini arayacağımı söylemiştim.” Tereyağı bıçağımı gerekenden daha sıkı tutuyorum.

Çocuklar kıkırdıyor.

“Gerek yok. Sizi zahmetten kurtardım.” Dikkatlice başka yöne bakıyor. “Yanmış ampulleri de değiştireceğim ve eski iskeledeki bazı kıymıkları zımparalamaya başlayacağım. Bu sabah biraz pürüzlü olduğunu fark ettim, ama iskeleti sağlam.”

“Temizlenmesi gerekiyor, şu yosunlar, iğrenç!” Dan burnunu kırıştırdı. “Her yeri simsiyah bir şeyle kaplı. Dün ellerime bulaştı.”

Kane yorgun bir sabırla, “Peki ya kot pantolonun?” diyor, ama Daniel'e göz kırpmıyor ve çocuk gülümsüyor. “Parlatmak için hava çok güzel görünüyor. Biraz yardım alabilir miyim acaba?”

“Siz benim bakımcım değilsiniz, Bay Saint,” diye hatırlattım ona.

Bana hızlıca bir bakış attı, sonra o kasvetli ifadenin ardındaki katmanlı anlamı çözemedi ve bakışlarını kaçırdı.

“Artık mızımızlanmayı bırakabilirsiniz. Bunu, bizi yanınızda tutmanın bir avantajı olarak görün,” diyor kararlı bir şekilde.

Ama onun söylemediklerini duyabiliyorum. Çocukların önünde tartışmayalım.

Tamam, aptal.

"Evet baba, yardım ederim," diyor Dan. "Kahvaltıdan sonra başlamak ister misin?"

"Önce yapmanız gereken başka bir şey yok mu?"

"Ha? Ne gibi?" Çocuk masum görünmeye çalışıyor ama kimseyi kandıramıyor.

Ethan'ın da aynı şeyi yaptığı zamanları hatırlayınca istemsizce gülümsüyorum.

"Ödevini bitirdikten sonra gelip yardım edebilirsin, ufaklık. Gitmeden önce bu okul yılına güçlü bir başlangıç yapacağına söz vermiştin ve sözünü tutmanı bekliyorum." Kane ona anlamlı bir bakış attı.

Sophie, "Matematikte sana yardım edeyim," diye gönüllü oldu. "Böylece çok daha hızlı ilerlersin."

Oğlanın surat asma şekline gülmemek elde değil. Çok tanıdık.

Abim ödev konusunda hiçbir zaman pek yardımcı olmamıştı zaten.

Ergenlik çağında serseriye dönüştüğü zamanlarda kesinlikle öyle değildi, ama ailevi sorunlar ve arkadaş grubu kavgaları söz konusu olduğunda her zaman arkamda durdu.

"Ah, bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" diye soruyor Daniel.

"Evet, Bud. Ne kadar çabuk ders çalışırsan, o kadar çabuk iskeleye gidebiliriz ve hepimiz o kadar çabuk suya inebiliriz. Harekete geç, belki bugün göle çıkabiliriz."

Sophie'nin yüzü aydınlandı.

Aradaki fark çok büyük.

Utangaçlığını bir kenara bıraktığında, ıslıl ıslıl parlayan, çok güzel bir kız oluyor. Büyüdüğünde muhteşem olacağına eminim.

"Söz veriyor musun baba?" diye heyecanla soruyor. "Teleskopumu alabilir miyim? Şu küçük olanı?"

Kane, kreplerinin üzerine biraz daha pastırma kırıntısı serperken kaşlarını çatarak, "Ancak önce güneş filtresini

taktığından emin olmama izin verirsen. Güneşe bakarak gözlerini yakmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Evet, biliyorum!" diye neşeli bir şekilde karşılık verdi Sophie. "Aslında sadece manzarayı izlemek istiyorum. Karanlık çökene kadar gökyüzü görünmeyecek."

"Pekala, buyurun. Yeter ki güneşe bakmayacağınıza söz verin, Soph."

Sophie bana dönerek, "Ben bir korsan kraliçesi gibi olacağım," dedi. "Ya sen?"

Kalbim duracak gibi oldu.

"Peki ya ben?" Çatalımdaki yemek ağzıma doğru giderken duraksıyorum.

"Ev sahibi hanımefendiye benziyor musunuz?"

"Evet, öyle bir şey," dedim çekinerek, Kane'e bakmamaya kararlı bir şekilde. "Yani, bu benim asıl işim değil."

"Asıl işin ne?" diye soruyor Dan.

Bir an tereddüt ettim. Ama onlar daha çocuk.

Umarım zararsızdır.

"Ayakkabı tasarlıyorum," diyorum onlara. "Henüz tamamlanmadı, yani, ama yapmak istediğim şey bu."

Dan'ın yüzündeki ilgi kayboldu, ama Sophie bana hayranlıkla baktı. "Ayakkabı mı? Ayakkabı mı tasarlıyorsun?" diye fısıldadı saygıyla, sanki bundan daha havalı bir şey hayal edemiyormuş gibi. Masanın altından ayaklarıma baktı. "Mesela, senin giydiğin türden ayakkabılar? İnsanlar senin ayakkabılarınla mı dolaşıyor?"

Gülüyorum.

"Başka çeşitleri var mı? Benimkiler henüz giyilecek kadar iyi değil ama insan hayal kurabilir. İstersen sana birkaç tasarım gösterebilirim. Ayakkabı sever misin?"

Yanakları kızardı.

"Onları çok seviyorum ama pek fırsatım olmuyor—ah, boş ver," diye mırıldanıyor.

Bakınca, Kane'in kartal gibi keskin bir dikkatle beni izlediğini fark ettim.

Bu, tanıştığımızdan beri sormak istediğim soruya mükemmel bir geçiş oldu.

"Peki ya siz, Bay Saint? Ne iş yapıyorsunuz?"

Bakışları yüzümde gezindi.

Dün olduğu gibi yine beni süzüyor gibi geliyor bana ve omuzlarım geriliyor.

"Ayakkabılar kadar göz alıcı bir şey yok," diyor, hâlâ bana bakan Sophie'ye başını sallayarak.

"Hayır, ama hadi ama. Çok gizli değil mi?" diye şaka yapıyorum.

Arkasına yaslanıp omuz silkerek, çatalıyla ağzına bir lokma yemek tıktırdı, hiçbir şey teklif etmedi.

Pekala.

Bakışlarım yoğunlaşınca sonunda, "Geçenlerde bir start-up şirketinden ayrıldım. Hala bir sonraki adımımı planlıyorum. Sanırım bir sonraki büyük baş ağrımı arıyorum," dedi.

Yeni bir girişim, öyle mi?

Bu bir sürpriz.

Tam bir pislik, ama bana kafası bulutlarda yaşayan—ya da sadece banka hesabında olan—garip teknoloji meraklısı tiplerden biri gibi gelmiyor.

Bu da pek tatmin edici bir cevap sayılmaz.

Onu biraz dürtmek istiyorum ama daha fazla soru sormadan kapı çalıyor.

"Ben hallederim." Kane sandalyesinden doğruldu ama ben elimi salladım.

"Hayır, olmaz. Kahvaltının tadını çıkar. Burası benim evim, unutma?"

Masadan uzaklaşmak bir rahatlama, nedenini tam olarak bilmesem de.

Belki de çocukların rahatça sohbet etmesiyle ortam çok sıcak ve samimiydi. Çocukken anne babamın sofrasında yediğim o sıkıcı, resmi akşam yemeklerinden çok farklıydı.

Onların aile tatiline davetsizce katılan garip bir yabancından daha fazlası gibi hissetmeyi çok

kolaylaştırıyorlar.

Gerçekten de, bu sevimli çocuklara şükürler olsun.

Kane Saint'in yanında oturmak bile yeterince rahatsız edici. Sadece o olsaydı, aynı evi paylaşmaya katlanabilir miydim, emin değilim.

Yine de, ön kapıya doğru yürüyüp sürgüyü çevirdiğimde nefesimin rahatladığını hissediyorum.

Dışarıda bekleyen tanımadığım çifte şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Yaşlı ve biraz yıpranmış görünüyorlar, her yerleri kırışık ve yıllarca sert güneş altında kalmaktan dolayı bronzlaşmış deri gibi. Tahminimce kırklı yaşlarının sonlarında veya ellili yaşlarındalar, tam orta yaşlılar.

Kadın hemen elini uzattı ve yüzüne sığmayacak kadar büyük bir gülümseme takındı.

Sarı saçları yapay bir şekilde açılmış gibi görünüyor, ancak selamlaşmasındaki doğal ve samimi hava beni daha rahatlatıyor.

"Merhaba! Yeni sahibi siz misiniz?" Yüzündeki bronz ten ve göz çevresindeki keskin çizgilerin yanında gülümsemesi bembeyaz görünüyordu. "Önümüzde park etmiş arabayı gördüm ve merhaba demek için uğramadan edemedim."

El sıkışmasını kabul ediyorum.

"Yaklaşık olarak doğru. Margot Blackthorn, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Aslında ben Leonidas'ın torunuyum."

"Ah, zavallı Leon." Kadın şefkatli bir yüz ifadesi takındı.

Leon mu? Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım.

Daha önce hiç kimsenin ona böyle dediğini duymadım.

"Vefat haberini duymak çok üzücüydü. Ben Viola Babin, bu da eşim Joseph. Yan taraftaki büyük yaban mersini çiftliğinin sahipleriyiz."

Ahhh.

Uzakta, geniş bir çiftliğe bitişik olan o mülke dair belirsiz anılarım var, ama şimdiye kadar pek

düşünmemiştim. Burada, sık orman kümeleri sayesinde doğal bir mahremiyet var.

Çocukken vaktimizin çoğunu suda veya Acadia'da dolaşarak geçirdiğimiz için, dedemin topraklarından çok uzaklaşıp başka kimsenin topraklarına hiç girmedik.

“Komşular, ne güzel. Tanıştığımıza memnun oldum,” diyorum. “Size nasıl yardımcı olabilirim? Büyükbabamı tanıyor muydunuz?”

“Ah, sadece kendimizi tanıtmak ve nasıl yerleştiğinizi görmek için uğradık. Tanrı bilir, bu eski yer çok uzun zamandır boştu ve Sully Körfezi'ne, mevsimlik çalışanlar bile, pek yeni yüz gelmiyor.” Viola'nın gürültülü kahkahası, yorgun yanakları ve ciddi, solmuş kot ceketiyile tezat oluşturuyor. “Ve evet, Leon bize çok iyi bir komşuydu. Çok zengin ve ünlü olmasına rağmen çok mütevazıydı.”

Zoraki gülümsememin biraz garip hissettiğimi gösterip göstermediğini merak ediyorum.

Hayatımda hiç kimsenin büyükbabama Leon diye seslendiğini duymadım. Leo gibi resmi bir lakap bile değil.

Ama... Onu bu kot pantolonlu çiftle vakit geçirirken, onları arka verandaya elma şarabı içmeye ya da çok sevdiği Yunan uzosu içmeye davet ederken hayal edebiliyorum.

Şehirlerin iş hayatının telaşından uzak, sakin kırsal yaşamı anımsamaktan hiç rahatsız olmuyordu. Büyükannem hayattayken, burada bir zamanlar çok hareketli bir sosyal hayatları olmuş olabilir.

Bu düşünce içimi acıtıyor, sanki büyükbabamın hiç tanımadığım yönleri varmış gibi. Özellikle de ben doğmadan önce, büyükannemin etrafta olduğu günler.

“Yani, buraya taşınıyor musun?” diye soruyor Viola, garip ifademe aldırmadan.

“Henüz değil. Şu anda sadece etrafı yokluyorum. Artık benim olduğu için Portland'dan gelip mülkü inceledim,” diyorum. “Burası biraz tadilat gerektiriyor. Eminim siz de fark etmişsinizdir.”

Kocası başını hızla sallıyor; gür bıyıklı, sessiz, tıknaz bir adam. Sanki Fransız kırsalından Kuzey Maine'e bırakılmış gibi görünüyor, ama hayatı boyunca kırsal kesimden gelmiş bir Maine'li gibi davranıyor.

"Birkaç hafta kadar sonra eve döneceğim," diyorum.

Burada kalıcı olarak yaşamak asla planım değildi.

"Tam da soğuktan kaçmak için zamanında geldi," diye homurdandı Joseph memnuniyetle.

"Şey, bir şeye ihtiyacınız olursa—herhangi bir şeye—bize haber verin." Viola, sanki bir gecikme yaşıyormuş gibi aynı geniş gülümsemeyi sergileyen kocasına baktı. "Çalıları temizlemekte, yaprakları toplamakta, binaları onarmakta, aklınıza ne gelirse seve seve yardımcı oluruz. Değil mi Joe?"

"Elbette," diyor kesin bir dille.

Ha.

Onlara gözlerimi kısarak bakma isteğime karşı koyuyorum.

Bu neden garip bir şekilde önceden prova edilmiş gibi geliyor? Sanki buraya gelmeden önce repliklerini birkaç kez ezberlemişler gibi.

Ama neden? Eğer PopPop'u tanıyorlarsa, bazı insanların Blackthorn ismiyle ilgili hissettiği tuhaf korkuyu aşmış olmaları gerekirdi.

Kendimi silkelemek istiyorum.

Bu eski bir alışkanlık, herkes hakkında en kötü ihtimali varsaymak.

Hattie bunu sürekli bana söylüyor. O, dünyada sadece iyiliği gören, inanılmaz derecede iyimser ve neşeli insanlardan biri.

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım," diye yalan söylüyorum.

Joseph bana tekrar sırtıyor ve ben de istemsizce ona karşılık gülümsüyorum.

"Aslında Bayan Margot, doğrusunu söylemek gerekirse, buraya küçük bir planla geldik." Boğazını temizler. "Hemen

taşınmayı düşünmüyorsanız, merak ettik... satmayı düşünüyor musunuz acaba?"

Bir türlü gelmeyen duygusal bir etkiyi bekliyorum.

"Belki," diyorum sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, henüz ne planladığımı bilmiyorum. Daha dün buraya geldim. Geçtiğimiz yıl büyükbabamın miras işleriyle ilgili bir sürü şey halletmem gerekti ve etrafı iyice inceliyorum."

"Elbette, hanımefendi. Her şey çok yeni ve çok iş yükünüz var." Joseph anlayışla başını salladı. "Neyse, eğer eski yerin çok fazla olduğuna karar verirsiniz ve satmak isterseniz, çok ilgileniriz."

"Arazi için!" diye araya giriyor Viola. "Ev veya diğer binalar için değil. Sizi herhangi bir onarımla uğraştırmayız; basit bir yıkım işi olur. Sizin için hızlı ve kolay olur."

Göl kenarındaki evi yıkıyorlar mı?

İşte o gecikmeli, içten gelen darbe.

Teoride her şey çok mantıklı, ama duygusal değeri sonunda devreye giriyor.

Burası dedeme aitti ve sanırım hayaleti hala burayı ziyaret ediyor.

Hayır, çocukluğumdan beri buraya pek gelmedim. Hayatımın önceki dönemlerindeki bağlarım da koptu.

Ama her şeyin yok olduğunu hayal etmek?

Ev silinmiş ve göle inen yol yaban mersini tarlalarıyla kaplanmış mı?

Bu çok ağır.

"Henüz kararımı vermedim," diyorum onlara. "Ama eğer işler o yönde ilerlerse, satmaya karar verirsem, ilk arayacağım kişiler siz olacaksınız."

"Bu harika olurdu! Teşekkür ederim," diye coşkuyla söyledi Viola. Arkasında fark etmediğim kocaman bir sepeti almak için eğildi. Sepet paketlenmiş yaban mersinleri ve reçel kavanozlarıyla doluydu. "Buyurun tatlım! Ve Sully Körfezi'ne hoş geldiniz."

Aman Tanrım.

Sepet neredeyse kolumu kıracaktı.

Sepetin içine o kadar çok yaban mersini ürünü konulmuş ki neredeyse taşmak üzere, sepeti zorluyorlar.

Geriye doğru sendeledim ve sepeti evin içine bıraktım. Kolumu esnetmek için sallarken, onların eski, dökük bir kamyonete binip gitmelerini izledim.

Ne kadar tuhaf.

Onlarla tanışmanın neden biraz tuhaf hissettirdiğini bile bilmiyorum, ama öyleydi.

Onlar biraz fazla samimiydiler sanki?

Öte yandan, özünde bir New Yorkluyum.

Portland bile, şirin eski Arnavut kaldırımlı sokakları ve neşeli mevsimlik turist gruplarıyla küçük bir kasaba havası taşıyor.

New York'ta ve daha sonra Scottsdale gibi yerlerde çok zaman geçirdim; buralarda insanlar mesafeyi koruyor ve duruşlarına çok dikkat ediyorlar.

Onlar boş sohbetlerden hoşlanmazlar.

Doğaları gereği komşuluk ilişkilerine yatkın değiller.

Sanırım bu, yetişkin olarak kırsal yaşamın bir örneği.

İnsanların hediye sepetleriyle ve ev işlerine yardım etmek için rastgele tekliflerle gelmeleri.

Sanırım bu kötü bir şey olamaz.

Sepeti tekrar yukarı kaldırdığım anda göğsüme saplanıyor, homurdanıyorum. Arkamı dönüp kapıyı tekmeleyerek kapatırken sepeti dizimin üzerinde dengede tutuyorum.

Dolu sepetin ağırlığı hafifliyor ve mutfağa taşıyabilmek için arkamı dönüyorum.

Ama daha iki adım atmadan çok sert, çok sağlam, çok belirgin bir duvara çarpıyorum.

Tamam aşkım.

Beklediğim gibi değildi.

Kane, ben göğsüne hafifçe çarpıp sekme yaparken sepeti kaptı.

Diğer eliyle dirseğimi kavrayarak dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Bir sonraki saniyede, yüzünde hiçbir ifade olmadan, o gülünç yaban mersini yığınının sanki yeni yıkanmış çamaşırmış gibi tutarak beni tekrar bırakıyor.

Gösterişçi. Şu koca aptal kollarıyla.

Devasa, Herkül kolları.

Fark etmemeye çalışıyorum ama bu, gökyüzüne bakıp güneşin orada olmadığını varsaymak gibi bir şey.

Başka kimin o bol kapüşonlu kazağın altından fırlayacak kadar büyük pazıları var ki?

Ve onun gözleri, kutsal—

Bir an için, beni delip geçiyorlar.

Çok yeşiller.

İnsan gözlerinin ormanla yarışabileceğini bilmiyordum, ama işte buradayız.

Yüzünde hâlâ tanıdık bir şeyler var.

Sanki daha önce görmüş gibiyim.

Sert hatları, çocukları için fırtınalı halinden pamuk şeker kadar yumuşak haline geçişi, yumruk atmaya cesaret eden herkesin yumruğunu kırabilecekmiş gibi duran kare çenesi...

O, tıpkı çok fazla spor yapıp Instagram filtresiyle poz veren erkekler gibi heybetli bir duruşa sahip.

Bana hiç de örnek bir tip gibi gelmiyor, hatta ilgi çekmek isteyen biri bile değil.

Onu bir türlü çözemiyorum ve bu çok sinir bozucu.

Arkasından çocuklar ödevlerini yapmak için hızla yukarı kata çıkıyorlar.

Ben olsam ayak sürer ve surat asardım, ama şimdi gülüyorlar. Dan, Sophie'nin kolundan tutup onu daha hızlı yukarı çekiyor.

Evde hâlâ kalın tabanlı ayakkabılarını giydiğini, erkek kardeşinin ise çoraplarıyla dolaştığını fark ettim.

Dün onları fark etmedim. İnce bacaklarında onlara alışmış gibi hareket ediyor.

Acaba bu durum onun daha önce kendini kapatmasının sebebi miydi diye merak ediyorum.

Arkamı dönüp bana bakan Kane'e baktım. Koyu renk kaşları çatılmış, dudakları sivri bir şekilde büzülmüştü.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," diyerek sepeti işaret ettim. "Kahvaltınızın tadını çıkarın. Temizleyin. Ne gerekiyorsa yapın."

Bırakmıyor.

Pislik.

"Dostum," diye tısladım. "Hallettim. Çekil kenara."

O ısrar edip sırtını dönünce, gözlerimi devirip mutfağa kadar onu takip ediyorum.

Ne kadar cazip gelse de, böylesine ağır bir sepetle koridorda bir arbede yaşamak onur kırıcı ve muhtemelen tehlikeli olurdu. Sanırım o da bunun farkında.

Bence o da bu konuda onunla tartışacağımı biliyor.

Bana kahvaltı hazırlamış olması umurumda değil.

Sepeti tezgâhın üzerine bıraktı ve bana bakmadan, bunun yerine bir rulo kağıt havlu aldı.

"Kulaklarının çalıştığını biliyorum. Sana yaban mersinlerini bana bırakmanı söylemiştim," diye çıktım. "Tıpkı sana korkuluğu tamir etmemeni söylediğim gibi."

"Biliyorsunuz, eğer evi satıyorsanız fazla bir şey yapmanıza gerek yok," diyor Kane, yemek pişirmekten kalan yağı temizlerken ocaktan.

"Etrafımızdaki her şeyin nasıl yıkıldığını bir kenara bırakırsak, demek istediğin bu mu?"

"Bunu düzeltebilirim."

"Ne yani, sen hem inşaatçı, hem tesisatçı hem de elektrikçi misin?" diye yüksek sesle söylendim.

Bana yorgun bir bakış attı.

"Yapamayacağım bir şey olursa size haber veririm. Ama burada olduğumuz ve çocuklar meşgul olduğu sürece ben de meşgul kalayım bari."

Yani yerinde duramıyor.

Neden şaşırmadım ki?

Merakım ağır basıyor ve içgüdülerime rağmen tezgâha yaslanıp onu izliyorum. Ovalarken sırtındaki kaslar nefis bir

şekilde geriliyor.

Kahrolası o.

"Ne yapıyorsun?"

"Ha?"

"İşin bu. Aziz gibi davranıp ortalıkta dolaşmaktan başka ne yapıyorsun? İsmi hak ettiğini biliyorum ama çalışmalısın."

Omuzları gerildi.

"Sana söylemiştim, şu anda işsizim. Bu da meşgul kalmam için daha da büyük bir sebep ve burada yapabileceğim çok şey var."

Bir anlığına ona öylece bakakaldım.

Ücretsiz bir tamirci bulduğum için sevinmeli miyim yoksa bu kadar sessiz ve içine kapanık olduğu için ona bağırmalı mıyım diye karar vermeye çalışıyorum.

"Ama yine de malzemelere ihtiyacınız olacak."

"Kulübede bir sürü alet var. Kalkınca biraz kurcaladım ve korkuluğu tamir ettim." Durup döndü, arkasındaki büyük ve heybetli sobanın kenarına ellerini dayadı. "Bakın, temel işleri halledebilirim. Söyleyin bakalım, o korkuluk davul gibi gergin değil miydi?"

Yapamam. Ama ona dik dik bakıyorum.

"Ve duyduğuma göre ilgilenen alıcılar varmış. Burayı güzelleştirmek için size bir başlangıç avantajı sağlamanın ne zararı olabilir ki?"

"Gizlice dinliyordunuz, değil mi?"

"Evet." Yüzünde hiç utanma yok. Çok sinir bozucu. "Ne karar verirsiniz verin, burada ne kadar az sorun olursa o kadar iyi."

Haklı.

Onun haklı olması beni rahatsız ediyor.

Evet, buraya birkaç adam çağırıp yardım ettirebilirim. Param yok değil. Ama eğer bana ücretsiz tamir teklif ediliyorsa, bunu reddetmek için ne kadar aptal olurum ki?

"Azizlik meselesini gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi?" diye sordu, homurdanıp gözlerini devirince içimde

hafif bir zafer heyecanı hissettim.

Eğer hayatıma burnunu sokmaya devam etmek istiyorsa, onu iyice sinir edeceğim.

"Harika, Bayan Manners. Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Başka ne yapıyorsunuz? Okul çocuklarının karşidan karşıya geçmesine mi yardım ediyorsunuz? Ağaçlara sıkışmış yavru kedileri mi kurtarıyorsunuz?" Ona yardım etmek için masadan birkaç tabağı üst üste koydum. Etkileyici bir şekilde, bulaşıklar temizlenmişti, geriye sadece kırıntılar kalmıştı.

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Birinin yardım etmesine karşı her zaman bu kadar yargılayıcı mısın?"

Ouch, biri çok hassasmış.

"Ancak bir adam gizemli davranıp bana onu çözmem için iyi bir sebep verdiğinde." Uzanıp bulaşık makinesini açıyorum. Neyse ki, ev terk edildiğinde neredeyse hiç kullanılmamış ve hala çalışıyor. İçine bulaşıkları yerleştirirken, bana buz gibi bakışlarını hissediyorum. "Ne? Kiracılarınız hakkında detayları bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum sadece."

"Teknik olarak, Bayan Griffith'ten ev kiraliyorum."

"Teknik olarak, o benim için çalışıyor. Bu karmaşanın sebebi de o. Ama eminim ki teknik ayrıntıların insanı hiçbir yere götürmediğini biliyorsunuzdur."

Neredeyse gülümsüyor.

Neredeyse.

Muhtemelen ışık oyunu.

Bir sonraki saniyede, yine o asık suratlı haline geri dönüyor.

"Ya siz?" diye soruyor. "Tasarım ayakkabılarına birkaç bin dolar harcamaya giderken yolunuzun üzerinde bir yavru kedi görseniz durup onu kurtarır mıydınız?"

"Şey, evet! Ben bir canavar değilim. İtfaiyeyi arardım. Ciddi ciddi topuklu ayakkabıyla ağaca tırmanabileceğimi mi

düşünüyorsun?" Bacağımı uzatıp çıplak ayağımı salladım.

Bakışları bir anlığına tenimi yakıp kavurdu, sonra da kendi kendine mırıldanarak bakışlarını kaçırdı.

"Evet," diye homurdanıyor. "Aynen öyle düşündüm. Kırk kilo yaban mersiniyle sendeleyerek boynunu kırmana izin verecek değildim. Nedense, seni kaderine terk etmediğim için kızgınsın."

Tanrı.

Kendi ağırlığının yarısı kadar pastırma yedikten sonra nasıl bu kadar huysuz olabilir?

Ama belki de bu kaba bir savunma mekanizmasıdır.

Burada sadece o ve çocuklar var, fark ettim.

Karısı yok.

Meraklı.

Başka bir yerde başarılı bir kadın olarak çok mu meşgul yoksa ortadan kaybolmasının başka bir sebebi mi var?

Her iki durumda da, Kane Saint'e bu evde istediğini yapması için serbestlik vermek istemiyorum. Bana faydası olsa bile.

Özellikle de bana faydası olacaksa.

Yaban mersini kazasında kemiklerimin kırılmasını, bu adama bir şey borçlu hissetmekten daha çok tercih ederim.

"Bin dolara mal olacak bir tamirat düşünüyorsanız, önce bana danışın, tamam mı?" Sabırsızca ayağımı yere vurarak bekledim.

Uzun bir süre bana bakıyor.

"Pekala. Temel şeyler yüzünden sinir krizi geçirmeyi bıraktığınızı varsayıyorum."

Dick.

'Öfke nöbeti' teriminden nefret ediyorum.

Sanki içimdeki cadıyı kontrol edemeyen ve birinin yüzünü parçalayacakmış gibi davranan histerik bir yaratıkım gibi.

Keşke onu bakışlarımla yerin dibine eritebilseydim.

"Pekala, tamam. Adına yakışır şekilde davranacağına ve mülküme saygı göstereceğine güveniyorum, Aziz."

"Haklısın," diyor beklenmedik bir şekilde, masayı silerken.

Sepetteki tıka basa dolu yaban mersinlerine bakakalıyorum ve bunlarla ne yapacağımı merak ediyorum.

Yirmi tane yaban mersinli turta mı yapayım?

Kötü bir fikir değil.

Pasta yapmayı çok seviyorum ve mutfakta iyi olduğum tek şey bu, bu yüzden becerilerimi geliştirmek için harika bir fırsat olurdu.

Kane, etrafımda sessizce çalışırken tekrar dikkatimi çekiyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum, onu çok uzun süre izlememeye çalışıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, yakışıklı görünümünü ve iğrenç tavrını bir kenara bırakırsanız, altında az çok düzgün bir insan olabilir.

Aklım yine büyükbabamın mektubuna ve bu evde sakladığı her neyse ona kayıyor. Ama şimdi bulmam gereken sadece aile sırları değilmiş gibi geliyor.

Kane Saint ne saklıyor?

Uyanık olduğu her saniyeyi bu kadar meşgul etme ihtiyacı neden duyuyor?

Hangi tür şeytanları evcilleştirmeye çalışıyor?

EVİM TATLI CEHENNEM (KANE)

Çok fazla domuz pastırması.

Et yemekten dolayı aşırı terliyorum ama bu, böylesine serin bir sonbahar sabahında bu kadar sıcak basmamın tek sebebi değil.

Buraya geldiğimiz ilk sabah ve çocuklar içeride ödevlerini yaparken ben dışarıda iskeleyi iyice temizliyorum, yılların birikmiş kirini ve küfünü siliyorum. Tahtaların altından nasıl görüldüğünü görmek istiyorum.

Hoş bir sonbahar sabahı, güneş hâlâ yaz öpücüğü kadar sıcak ama hava serin. Yapraklar, her türlü kırmızı tonuyla bezenmiş, adeta bir suluboya resminin içine adım atmış gibi hissettiriyor.

Maine en güzel zamanında inanılmaz derecede harika.

Bir an için fırçayı kullanmayı bırakıp yüzümü güneşe doğru çeviriyorum. Ruhumun yarısını dışarı veriyorum, stresin eriyip gittiğini hissediyorum.

Bu, özellikle mevcut durum göz önüne alındığında, son derece nadir bir durum.

Bu sabah kahvaltıda, bu tuhaf kadın etraftayken hiçbir şeyin kolay olmayacağını anlamalıydım.

Şimdi de bir komşu burayı satın almak istiyor. O çift, görüşmelere hemen başlamak istediklerini belli eden

ifadeler kullandı.

Huzurlu bir tatil hayali suya düştü, hele ki bundan sonra ne olacağını düşünmekten bahsetmiyorum bile.

Ama bu anın sevillecek çok yanı var; sadece ben ve fısıldayan göl, etrafta nefret ettiğim insanlarla video konferans yok.

Dışarı çıkıp önemli hiçbir şey yapmamak için bir bahane.

En güzel yanı da, hava serin olmasına rağmen eski bacak sakatlığım nüksetmedi.

Sıcaklıklar aniden düştüğünde genellikle soğuktan korkarım.

Her zamanki gibi esneme hareketleri yapıyorum ama fizik terapistimin kafama iyice kazıdığı tüm esneme hareketlerini yapmamı engelleyen bir şey var.

Hayır, öyle bir şey değil.

O.

Margot, Blackthorn'a lanet olsun.

Ensemde karıncalanma hissi var. Arkamı dönme isteğime direniyorum.

Eğer öyle yaparsam, beni tekrar izlediğini yakalayacağımı biliyorum.

Şimdi yukarıda, birinci kattaki büyük cumbalı pencerelerden sessizce uzaklaşıyor ve beni istenmeyen bir davetsiz misafir gibi hissettiriyor.

Şansımıza bakın ki, onunla baş başa kaldık; yıllar sonra ilk gerçek aile gezilerinde Saints ailesinin hiç de ihtiyacı olmayan ekstra bir kaos.

Ben onun tipine "Şeytani Sarışın" diyorum.

Şımarık, varlıklı, sinir bozucu derecede çekici, uzun bacaklı ve büyük mavi gözleriyle gardını indiren erkekleri hipnotize eden, havalı ve sofistike bir güzelliğe sahip.

O, kurnaz bir tilki kılığına bürünmüş insan bir kobra.

Kalpleri kıran ve bir sonraki kurbanına geçmeden önce hiç düşünmeden hareket eden türden kötü bir cadı.

Ayrıca milyarlarca dolarlık bir mirasa sahip olması da onu farklı kılıyor.

Para konusunda acemi değilim ama kesinlikle Blackthorn'un zenginleri kadar zengin değilim. Hele ki Maine'in soyluları kadar hiç değilim.

Zihnim bana tehlike olduğunu söylüyor.

Onunla birlikte kalmanın her türlü berbat duruma yol açabileceği düşünce si sinirlerimi alt üst ediyor.

Aman Tanrım, onu yaban mersini yüzünden kemik kırığından kurtardıktan sonra kahvaltıdan sonra bana baktığı o an hâlâ aklımda canlanıyor.

"Şunu yapmayı bırak artık!" diye homurdanarak yanağıma vurdum.

Zihnimde çok fazla yer kaplıyor.

Sinir bozucu.

Yaşadığım onca şeye rağmen, içimdeki aptal ocuk hala güzel yüzlere hayranlık duyuyor.

Ama o, yanlış anlamda çekici, sanki savunma mekanizmalarımı yıkmak için yaratılmış gibi. O fazladan hırçınlık da hiç yardımcı olmuyor.

Çocuklar etrafta olduğu için çok şükür.

Eğer buraya tek başıma, sadece ben ve Küçük Hanım Sık Topuklu Ayakkabı ile gelseydim, felaketle sonuçlanabilirdi.

Tam da ihtiyacım olmayan türden bir drama.

Daria'dan, boşanmadan ve hayatımı paramparça eden on binlerce cam kırığından sonra asla olmaz. Eğer benim istediğim gibi olursa, önümüzdeki birkaç yıl boyunca keşiş olacağım.

Mutlak bekârlık.

Eğer bu iyi giderse, hayatımın geri kalanına bakarız.

Margot'nun bakışlarını hâlâ ensemde hissederken, dikkatimi tekrar iskeleye çevirdim.

Görünüşe göre, birkaç sağlam adım da atıldıktan sonra, yapı sağlam gibi görünüyor, ancak tamamen güvenli hale gelmeden önce bazı onarımlara ihtiyaç duyacak.

Bir bez alıp, pürüzlü görünen tahtanın üzerinden elimi gezdiriyorum.

Tırnağımın etrafındaki küçük çürümüş bir bölgeden kıymıklar kopuyor ve derime batmaya çalışıyor.

Lanet etmek.

Bu aletin tamamen zımparalanıp yeniden boyanması gerekiyor, ayrıca sağlamlık açısından birkaç tahtasının da değiştirilmesi gerekebilir.

Ve tüm bu tırnaklar... bazıları yıllarca ihmal edildikten sonra yerinden çıkmış durumda.

Onları aşağıya doğru bastıracağım, diye karar verdim.

Yenilerini takmaya çalışmaktan daha hızlı ve kolay, ayrıca paslı olsalar da yapısı kimsenin içine düşmesini engelleyecek kadar sağlam görünüyor.

Özellikle Sophie ve Dan etraftayken.

Sorun şu ki, çocuklar yalınayak tahtanın üzerinde yürümeye başlamadan önce kıymık veya düzensiz çivi olup olmadığını kontrol etmeyecekler.

Eğer bu şekilde bırakırsam birileri zarar görecek.

Yeni kural: Ben tamir edene kadar iskelede oyalanmayın. Vaktim olursa, bakımını da yaparım.

Kış geliyor.

Geleceğe yönelik hazırlık yapmak asla zarar vermez.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Bazı kıymıkları çekiştirerek, onları iskelelerden koparıp geride taze, soluk renkli tahta bırakıyorum.

En azından Dan ve Sophie burada biraz temiz hava alabilirler.

Onlar da benim gibi, doğuştan doğa aşığı oldukları için her zaman böyle bir yerde yaşamayı hayal etmişlerdir.

Şimdilik bu sadece bir hayal, ama bu kaçamak ruha iyi gelecektir.

Bu evi kiralamak ani bir karardı ve doğru karardı. Boşanma kararımıza giden son birkaç yılın acısını dindirmek için en iyi karardı.

Ama kahretsin—eğer o acıyı en başından engelleyebilseydim, engellerdim.

Eğer onlara bu acıyı, öfkeyi, belirsizliği yaşatmasaydım, sonraki elli tatilimden vazgeçerdim.

Göğsüm kasılıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Daria'nın saçmalıkları ne kadar canımı acıtmış olsa da (ki evet, gerçekten çok acıtmıştı), beni en çok kahreden şey çocukların bu durumun ortasında kalmış olması.

Nasıl olmasınlar ki?

Anneleri çok kötü bir şekilde öldü.

İki zeki dokuz yaşındaki çocuğu bu yıkımdan korumak için yapabileceğiniz şeyler sınırlı. Yıllardır kavgaları duydular ve uzun süren ayrılıkları hissettiler.

Neler olacağını biliyorlardı ve son zamanlarda iyi görünseler de, hiçbir şeyi göz ardı edemem.

Telefonum cebimde titriyor, zihnimi umutsuzluğun dibinden yukarı çekiyor.

Bu dikkat dağıtıcı fırsatı geri çevirmemeliyim.

Ama telefonumu çıkardığımda ekranda o numarayı görünce donup kalıyorum.

Neden onu daha önce engellemedim ki?

Ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum, cevap verip vermemem konusunda tereddüt ediyorum.

Her kasım bir şeyleri kırma isteğiyle kaskatı kesiliyor. Bu iPhone'dan başlayarak, onu suyun üzerinde sektirip sonsuza dek yok etmek istiyorum.

Yine de merakım beni ele geçiriyor. Sinirlenip yeşil simgeye tıklıyorum.

"Ne?" diye hırladım.

"Merhaba Kane. Bir saniyen var mı?" Sesi her zamanki gibi hoş ve keskin. Hiçbir şey değişmemiş ve bu beni doğrudan başarısızlığa geri götürüyor.

"Hayır." Sesim buz gibi soğuk.

"Hadi ama. Sadece eski günlerin hatırasına."

"Biliyorsun, Mallory, eski zamanlarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Hele ki bugünle hiç."

"Kane." Sesi yumuşarken ismim yüzüme tokat gibi çarptı. "Harley-Farview konferansı," diye fısıldadı. "Bak,

çok şey istediğimi biliyorum ama kısa bir süreliğine de olsa burada bulunman çok makbule geçerdi—”

“Haklısınız. Çok fazla ve cevap hayır.”

“Siz... fiziksel olarak orada bulunmanıza gerek yok,” diye kekeleydi. “Şehir dışında olduğunuzu biliyorum. Sadece bir görüntülü görüşme yeterli olur.”

“Ne yapacaksın? Yatırımcılarını bu rezaleti bırakmadığıma inandıracak mısın? Çünkü unuttuysan hatırlatayım, bıraktım.” Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Bu da neyin nesi böyle? Arayıp bir iyilik mi istiyorsun?”

“Sözünüzü kestiğim için özür dilerim,” diyor yatıştırıcı bir şekilde. “Ve işlerin en iyi şekilde bitmediğini biliyorum, ama—”

“Hayır. Artık ama yok, Mallory. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? OptiSynth ile işim bitti ve sen de beni PR saçmalıkları için kullanmaktan vazgeçeceksin.”

İçini çekti, statik elektriğin akışı buz gibi içimden geçti.

“Dünyayı istemiyorum. Sadece küçük, kısa bir ricam var —”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Bugün değil. Yarın da değil. Asla, asla. Yaptığın bu pislikten sonra asla.”

“Şimdi dinleyin, vizyonumuzda ciddi bir farklılık vardı ve —”

Saçmalık.

Telefonu, gerekenden daha sert bir hareketle kapatıyorum. Telefonu yuvasına sertçe vurarak parçalayabildiğimiz günleri özlüyorum.

Nefes nefese, adrenalin damarlarımda hızla akarken, gölün karşı kıyısındaki ağaçlara bakıyorum.

Onların benimle iletişime geçmeye cüret etmeyeceklerini neden düşündüm ki?

Özellikle de böyle, hiç beklemediğim bir anda arayıp benden kesinlikle borçlu olmadığım bir iyilik istemeleri.

“Hayır, sen geri dön ve kapat onu!”

Sophie'nin sesi.

Öfkemden kurtulmaya çalışarak telefonumu tekrar cebime soktum.

Çocukların iskeleye doğru yokuş aşağı koştuğunu tam zamanında gördüm. Dan arka kapıyı kapatırken, o da kız kardeşinin hemen arkasından bana doğru koştu.

“Dikkat et!” diye seslendim, Soph'u yakalamak için kollarımı iyice açtım. Çığlık atarak bana doğru sendeledi ve onu yakalayıp döndürdükten sonra tekrar ayaklarının üzerine bıraktım. “Sana yokuş aşağı koştumam gerektiğini kaç kere söyledim?”

“Sadece düşmek istiyorsan mı koşacaksın?” diye sırtıttı, gözlükleri hafifçe yana yatmıştı. “Ama işte bu yüzden buradasın baba! Sen benim frenlerimsin.”

Munchkin mantığı.

Bu yüzden meleğime kızgın kalmam imkansız.

Neyse ki Dan fren yaptı ve şiddetli bir şekilde yanıma çarptı.

“Ödevimizi bitirdik. İngilizce kolay. Aptalca bir ödev için Narnia'yı seçmeme izin verdiklerine inanabiliyor musun?” diye bağırıyor. Yakındaki ağaçlardan kuşlar cıvıldıyor ve Sophie kıkırdıyor.

"Sessiz olun, burada yalnız biz değiliz," diyorum, oysa buradan bakınca yalnız bizmişiz gibi görünüyor.

Bar Harbor'ın hayal kırıklığı yaratmasının ardından burayı seçmemin bir diğer nedeni de buydu.

“Bunlar sadece kuşlar.” Dan yanıma yerleşti. İkisini de iskeleden uzaklaştırdım. “Tekneyi suya indirecek miyiz? Yoksa önce temizlik mi yapmalıyız?”

“Evet,” diyor Sophie bana gülümseyerek. “Söz vermiştin.”

Yüzlerine baktıkça göğsümdeki patlayıcı baskı hafifliyor.

Gözetleniyor olmanın verdiği rahatsız edici his geçti. Yukarı bakarsam, Margot'nun toprak tonlarındaki perdelerin arkasına çekildiğini göreceğimden eminim.

Ama o görüşmeden sonra tam da buna ihtiyacım var.

Bizi kano ile dışarıya, dünyadan uzaklaştırmak için bir bahane.

"Sanırım söz vermiştim, değil mi? Neyse ki iskeleyle ilgili en kötü işi hallettim. Sizi bekletmeyeceğim, ama size söylediğim yere geçin." Ellerimi küçük omuzlarına koyarak, onları kanomuzu çektiğim, su kenarındaki küçük kulübeye doğru yönlendirdim.

Sophie elindeki küçük teleskobu büyük bir korsan taklidi yaparak, etrafında sallayarak havaya kaldırıyor.

"Arrr, hazırım Kaptan Baba!"

"Doğru yolda kal, dostum. O şeyle nereye bakman gerektiği konusunda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirerek, "Biliyorum," diye mırıldandı.

Tıpkı birkaç yıl içinde onunla başımın dertte olacağını bildiğim gibi, özellikle de Margot Blackthorn kadar şımarık çıkarsa.

Onu düşünmeyi bırak, aptal.

"Tamam," diyorum onlara. "Tekneyi suya indirelim."

Göl kenarında cennet gibi bir yer.

Çocuklar adeta birer enerji makinesine dönüşüyorlar; ikisi de etrafımızdaki manzaralar hakkında durmaksızın konuşuyor ve ağaçlara yuva yapmış neredeyse her kuşu gösteriyorlar. Genç bir geyik su içtikten sonra ormana doğru fırlayınca, onları sakinleştirmek yarım saat sürüyor.

Sophie daha sonra vaktini teleskobuyla karşı kıyıya bakarak, geyik avlayarak geçirirken, Dan de bana kürek çekmemde yardımcı oluyor.

En azından onlardan birini çalıştırarak biraz enerji yakabilirim.

Eve döndüğümüzde ve kanoyu iskeleye çektiğimizde, geri dönerken üzerlerine sıçrayan sudan dolayı bitkin ve

ıslanmışlardı. Ben öğle yemeğini hazırlamaya başlarken onları kıyafetlerini değiştirmeleri için yukarı gönderdim.

Şükürler olsun ki mutfak boş.

Cam pasta kubbesinin altında, tezgahın ortasında tabağı görünce rahatlama nefesim aniden kesildi.

Yaban mersinli kekler, Bayan Blackthorn'un ikramı.

Yanında da özel okula gitmiş birinin güzel, akıcı el yazısıyla yazılmış bir not var. Muhtemelen dünyada hâlâ el yazısına önem veren çocukların yetiştiği tek yer orası.

Elime alıp okuyorum.

Kahvaltı çok lezzetliydi, ben de karşılığını vermek istedim. Buyurun, buyurun!

Muhteşem.

Sophie'nin Margot Blackthorn'a hayranlık duyması için başka bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi.

Denizde olduğu süre boyunca ondan sadece bir düzine kadar bahsetti.

Margot'nun güzel, ayakkabı tutkunu ve görsel olarak başarılı olması hiç de şaşırtıcı değil.

Kızımın örnek almaya çalışacağı her şeyden endişeleniyorum. Ben rahat bir ortamda büyüdüm, aşırı zengin değildim ve onu çok şımartmanın tehlikeleri var.

Instagram mankeni görünümüne sahip, soylu ailelerden gelen genç kadınların onun standartlarını belirlemesini istemiyorum.

Öte yandan, her çocuğun olumlu bir rol modeline ihtiyacı yok mu?

Annesi olmayan biri.

Margot beni ne kadar sinir etse de, kalmamıza izin verdi. Üstelik, bir sürü erkek arkadaşıyla ücra yerlerde modellik yapmak gibi bir mesleği yok.

Kahretsin.

Ondan nefret ettiğimi söyleyemem, ama öyle değil.

Belki de mağara ayısı içgüdülerim sadece daha fazla sorun istemediğim için ortaya çıkıyor. Sınırı aştık.

"Bunlar kek mi? Harika!" Tahmin edileceği gibi, mutfağa ilk dönen Dan oldu. Duştan sonra saçları hâlâ ıslaktı, insan kaktüsü gibi her yöne doğru dikilmişti ve yanaklarında uzun zamandır görmediğim bir kızarıklık vardı.

"Öğle yemeğinden önce sadece bir tane," diye uyarıyorum, o da bardağın kapağını açarken. "Hâlâ açsan, yemekten sonra bir tane daha içebilirsin."

Sophie heyecandan mutfağa girerken tezgâha çarparak sendeledi ve nefesi kesildi. Ortopedik ayakkabılar çocukların dengesi için her zaman çok uygun olmuyor.

Yüzü kızardı ama küçük, boncuk gibi gözleri kek yığınınına dikilmişti.

"Bunları Margot mu yaptı?" diye soruyor.

Bu oldukça açık görünüyor.

Yine de sinirimi bastırmak için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

Gölde geçirdiğimiz sabahın ardından, iki aç çocuk için adeta bir nimetti ve ben bile buranın çok sıcak ve samimi bir yer olduğunu kabul etmeliyim.

Kesinlikle öyle.

Oda hâlâ pastane kokuyor; şeker, meyve ve hamur kokusu her yerde.

"Gördün mü? Sana onun havalı olduğunu söylemiştim," diyor Sophie kocaman bir lokma alırken. Gözleri yuvalarından fırlıyor. "Mmm! Pasta yapma konusunda da çok başarılı, baba. Dene."

"Evet, sana bir iki şey öğretebilir," diyor Dan dudaklarını şapırdatarak.

Yüksek sesle homurdanarak buzdolabına giderken bir tanesini kaptım.

Bunu zaman gösterecek.

"Böyle konuşmaya devam edersen, Bud, öğle yemeğimizi sen hazırlayacaksın."

Dan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı.

"Pekala, tamam! Ama neden sadece kek yemiyorsunuz?"

“Kesinlikle hayır. Beslenmeye ihtiyacınız var. Yaşlandığınızda, babanızın makro besinlerinize ve glikoz seviyelerinize önem vermesinin değerini anlayacaksınız.”

Muffin'i ısıtırken, büyük bir lezzetle karşılaşmayı bekliyordum ama—

Bok.

Ağzım yaban mersinli kekten oluşan bir gökkuşağıyla kaplandı.

Sanırım uzun zamandır bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Buna memleketimdeki en iyi yerler de dahil, hatta gençliğimde Kansas City gezilerinde uğradığım Sugar Bowl bile. Sanırım o zamanlar oranın sahibi olan yaşlı kadın, karıştırma kabıyla kara büyü yapıyordu.

Maalesef, bu kekin tadı rahatsız edici derecede benzer.

Ve şimdi Margot Blackthorn'un uzun kırmızı bayraklar listesine "olağanüstü iyi fırıncı"yı da eklemem gerekiyor.

Neyse ki o burada değil ve o aptal kekin gözlerimi devirmeme neden olduğunu görmüyor.

Ve ben öğle yemeği için tam buğday ekmeği üzerine tavuk salatası hazırlarken ve yanına bolca taze yaban mersini eklerken, o da araya girip bizi rahatsız etmiyor.

Sophie'nin yeni arkadaşına olan giderek artan takıntısı, ikram edilen keklerle daha da kötüleşiyor. Birlikte öğle yemeği yedikleri yirmi dakika içinde Margot'dan on beş ayrı kez bahsedildiğini saydım.

Çok şükür Daniel'in ona olan ilgisi azaldı.

Öte yandan, Dan'in dikkati, spor, askeri tarih veya müzikle doğrudan ilgili olmadığı sürece bir yavru köpek gibi dağılıyor.

Margot davulcu değil ve futbol oynamıyor. Şu anda onu sadece yemeklerle etkilemeye çalışıyor.

Her neyse.

Ona aşık olmak için çok genç. Umarım öyledir.

Çünkü onun böyle bir şey yapması durumunda duyacağım o tuhaf kıskançlık hissini yaşayacak kadar yaşıma çok büyük.

Öğle yemeğinden sonra, çocukları mutfakta kitap okuyup sohbet ederken bırakıp, birkaç dakika yalnız kalmak için yukarı kata çıkıyorum. Yanımızda getirdiğimiz taşınabilir Bluetooth hoparlörden hafif bir müzik çalıyor.

Kavganın başlamasının ne kadar süreceğini göreceğiz.

Sophie aynı pop müzik listelerini art arda on defa dinlemeyi çok seviyor.

Bence Dan, Swift veya Milah Holly ile ilgili her şeyi gördüğü yerde yakmak istiyor.

Aynı odada olduklarında neredeyse her gün Spotify'da ne çalacakları konusunda tartışıyorlar. Evimizdeki en bıkkın ve yorucu tartışma olabilir.

Yatak odamın kapısını ardına kadar açtım ve donakaldım.

Margot köşede duruyor, ellerini duvara yaslamış ve— tıkırdıyor mu acaba?

Bu kadın ne yapıyor böyle?

Kapı gıcırdadı ve kadın hızla döndü, yanakları kıpkırmızı oldu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülerek saçlarına altın rengi bir ışıltı kattı ve mavi gözlerinin tarif edemeyeceğim bir duygu yoğunluğuyla parlamasını sağladı.

Sonra omuzlarını dikleştirip sakın görünmeye çalışırken bu etki kayboluyor.

Aman Tanrım, o inanılmaz derecede güzel.

Dolgun dudaklar. Yapay bir şişkinlik olmadan, yumuşak ve çekici.

Saçındaki kuaför röflelerine rağmen, tamamen doğal olduğundan oldukça eminim.

Tayt, uzun ve ince bacaklarının her kıvrımını sarıyor. Üzerine giydiği bol tişört ise ona bugün rahat bir görünüm kazandırıyor.

Sade ve rahat, ama kıyafetlerini giyme şekli, sanki sadece onun için tasarlanmış gibi görünmelerini sağlıyor.

“Bayan Blackthorn,” diye haykırıyorum adını, sanki bir silah sesi gibi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev parlıyor.

Kıvılcımlar.

Bir saniye sonra, ellerini havaya kaldırıp duvardan uzaklaşarak hızla koşmaya başladı, sonra da ellerini arkasına sakladı.

Ama artık sakın kalmak için çok geç ve bence o da bunun farkında.

"Kahretsin!" İlk defa gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Hala aşağıda olduğunu sanıyordum."

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi? Çünkü bu, odamı karıştırmanın sorun olmadığı anlamına mı geliyor?"

Yanaklarındaki cehennem ateşi kırmızısı geri dönüyor ve daha da koyulaşarak boynundan aşağı doğru yayılıyor ve göğsünü kaplıyor.

Yakalandığı için duyduğu aşırı sınırdan mı yoksa gerçekten utanmaktan mı yüzünün kızardığını anlayamıyorum.

İçimdeki öfke ciğerlerimi kaynatıyor.

Evet, burada kalmamıza izin verdi ama bu ona güvenebileceğimiz anlamına gelmiyor ve kesinlikle odamı alt üst etme hakkını da vermiyor.

"Hayır," diyor sessizce. "Tabii ki hayır. Ama senin eşyalarına bakmıyordum!"

"Öyleyse açıkla. Benim yatak odamda ne işin var?"

"Pekala, ben—" Duvara doğru anlamsızca işaret ediyor. "Yani, bunun kötü görüldüğünün farkındayım—"

"Kesinlikle haklısınız. Sabrım da öyle." Bir adım daha yaklaşıyorum ve o, aramızdaki mesafeyi şüpheyile inceliyor. "Bana söyleyin bakalım, mahremiyetimi ihlal etmek zorunda kaldığınız kadar önemli olan neydi?"

Durup bana bakıyor.

Lanet olsun, biliyorum. Patlıyorum ve artık umursamıyorum.

"Özür dilerim!" diye kekeleydi. "Ama bu hakaretleri yapmak zorunda mıyız? Ortaokuldan beri kimse bana öyle demedi."

Bu bir cevap değil. Ayrıca, hiçbir sempati de göstermiyorum.

Yüzündeki inatçılık benim kararlılığımı zayıflatmıyor.

"Kane, eşyalarına dokunmadım. Gerçekten söylüyorum. Tek bir çekmecene veya çantana bile dokunmadım."

Gözlerim her köşeyi soğukkanlı ve değerlendirci bir şekilde tarıyor.

İlk bakışta doğru söylüyor olabilir.

Henüz eşyalarımı pek fazla açıp odayı kişiselleştirmeye vakit bulamadım ve çantalarım bıraktığım yerde duruyor.

Ama soru bu değildi ve o da bunu biliyor.

Margot Blackthorn aptal değil.

Kollarımı kavuşturup bekliyorum.

Bakışları göğsüme takılıp kalıyor.

Yine, gözlerinde bir meydan okuma var. Sanki beni çok fiziksel, içgüdüsel bir şekilde süzüyor.

Nefes aldığında omuzları geriliyor.

"Burası benim evim," diyor.

"Bunun farkındayım. Tıpkı sizin de bildiğiniz gibi, ödeme yapan misafirlerin yanına habersizce girmenin yasak olduğunu belirten kanunlar var. Blackthorn olsun ya da olmasın, siz lanet olası bir kraliyet ailesi üyesi değilsiniz, düşes."

Burnunun köprüsünü sıkarken ve içini çekerken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Bunu biliyorum. Geçerli bir sebep olmadan içeri girilmez. Sadece... her şeyi kontrol etmek ve güvenli olduğundan emin olmak benim sorumluluğum. Yapısal olarak sağlam olduğundan emin olmak. Merdivenlerdeki o karmaşadan sonra her şeyi kontrol etmek istedim." Sesi sakın, kendinden emin ve gözlerini kaçırmıyor.

İyi bir yalancı olduğunu kabul etmeliyim.

Ancak, blöf yapıyor olması içimde öfkeye neden oluyor.

Eğer bir şeyden nefret ediyorsam, o da yalancılarıdır.

"Hı hı," dedim onun ses tonunu taklit ederek. "Bana bina denetçisi olduğunuzu söylemediniz."

"Ah, bazı temel bilgileri biliyorum."

Asla.

"Yani, sizin deyiminizle, 'yapısal olarak sağlam' mı?"

"Evet." Gözleri yüzümden kaçtı. "Etrafta dolaşırken endişe verici bir şey bulamadım."

"İyi ki kontrol ettin. Duvarların farelerle dolup taşmayacağını ve uyurken beni yiyemeyeceğini bilmek güzel."

Buna çok fazla gülüyor.

Omuzları hâlâ gergin ama bana gülümsüyor. "Pekala, ben de seni rahat bırakayım."

Kapı girişini engellemekten vazgeçmiyorum.

"Bana gerçekte ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

"Bana yalancı mı diyorsunuz?"

"Gerçekçi olduğuna kesinlikle inanmıyorum."

Bir an için dudaklarının kenarı seğirdi, sonra kendini toparladı. "Sanırım beni yakaladın."

"Sanırım öyle yaptım. Peki Margot, asıl neyin peşindesin?"

Burnunu kırıştırarak bana alaycı bir bakış attı. "Utanç verici..."

"Beni dene."

"Dediğin gibi... fareler."

"Fareler mi?" Bu kelimeyi, tatsız bir sakız gibi, bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Evet. Kocaman aptal fareler. Uzun zamandır burada değildim ama yıllar önce bazı sorunlar vardı; sadece bu oda değil, bazen bu katın çoğu da. Geri gelmemelerini sağlamak zorundaydım."

Ona şüpheyle bakıyorum, gözlerimi kırpıyorum.

Bunda bir doğruluk payı olabilir.

Bu eski evin yıllar içinde farelere ev sahipliği yapmış olabileceğine inanabilirim ve sesinde, önceki acınası bahanesinde olmayan bir samimiyet kırıntısı var. Bu aynı zamanda duvarlara vurma sesini de açıklıyor, ama her şeyi değil.

Duruş şekli gerçeğin yarısını ele veriyor.

Uzun süreli göz teması.

Utanç ve endişeyi yansıtmaması gereken, ancak aslında kendini örtbas etme biçimi gibi duran bu öz eleştiri.

Hayır, bu Blackthorn veletine güvenmiyorum.

Ve eğer Sophie için, ne kadar geçici olursa olsun -ister hoşuma gitsin ister gitmesin- bir rol model olacaksa, o zaman bu davranışından vazgeçmesi gerekiyor.

Tıpkı çocuklarımla aynı çatı altında yaşarken ona ne kadar güvenebileceğimi bilmem gerektiği gibi.

Şu an itibarıyla, iyi niyet göstergesi olarak nitelendirilebilecek tek şey, kalmamıza izin vermesi oldu ve bunun için birçok sebebi olabilir.

Hepsi saf değil.

Herkesin kendine ait küçük sırları olabilir, tamam. Sonuçta benim de sırlarım bol bol var.

Ancak, gizliliğimi tehlikeye atmaya ve bu konuda sinsî davranmaya başladığınız anda kırmızı çizgiyi aşmış olursunuz.

Margot sadece o sınırı aşmakla kalmadı.

Bunu iki ayağıyla birden silmeye çalışıyor.

"Herhangi bir hasere sorunu çıkarsa, bana hemen bildirin," diye ısrar ediyorum.

Gözleri kocaman açıldı.

Sanki biri karnıma direkt olarak canlı bir elektrik teli bağlamış gibi.

Her şey zaman kipindedir.

Benimle uğraşmanın ona neye mal olabileceğini anladığı anı gözlerinde görmek istiyorum.

Benimle dalga geçilecek bir adam değilim ve bunu yapanın güzel bir yüzü olması da umurumda değil.

Geri çekilmek yerine, ben öne doğru adım attığımda çenesi yukarı kalktı ve gözlerinin üzerinden bir gölge geçti.

Belki de farkındalık. Hafif bir meydan okuma belirtisi.

"Kane," diye fısıldadı, alt dudağını diliyle ıslatarak. Ona bir saniye kadar baktım, ama bu an bile çok uzun geldi.

Kahretsin.

“Ciddi söylüyorum kadın. Eğer odamda fare sorunu varsa ve seni kapı kapı dolaştıracak kadar büyük bir sorun yaşıyorsan, bunu bilmeye hakkım var. Fareler hastalık taşıyor. Onlardan kurtulmana yardım edebilirim.”

"Pekala, evet. Ve tekrar söylüyorum, eşyalarınıza dokunmadım," diyor sessizce.

“Konu bu değil.”

Bir şeyler saklıyor, özel alanımda ve çocuklarımdan kaldığı evde son derece şüpheli davranıyor.

Zararsız görünmeye çalışarak ellerini havaya kaldırıyor.

Bir an için, beni rahatlatmak amacıyla kollarını omuzlarıma koymak istiyormuş gibi göründü. Ama yüzüme iyice bakınca fikrini değiştirdi ve kollarını indirdi.

“Bak,” diyor ve OptiSynth’ten Mallory ile yaptığım telefon görüşmesi aklıma geliyor. “Zaten bedava tamirci olarak çalışıyorsun. Tatildeyken kemirgenleri kovalamak en az endişelenmen gereken şey olmalı ve—”

“Hayır. Eğer endişelerimle baş edemezsem, bunu anlarsın. Birkaç fare yüzünden korkacak değilim.”

Kanıt göstermek için kolumu sıvadım, o da çenesini kapattı.

Gözleri pazımdaki dövmeyle kaydı.

Evet, bu bir güç gösterisi.

Haşerelerden öteye geçen bir korkusuzluk mesajı.

Onlardan korkmuyorum ve saçmalıklarınızla uğraşacak halim yok.

Göz göze gelmeden önce nefesini tutma şeklinden, bunu bildiğini anlıyorum.

Yüzü donuklaştı, tekrar koluma baktı.

Dövme, üzerinde ABD Hava İndirme birliğinin amblemi bulunan bir kurukafa figürüdür. Göz çukurları geniş, koyu ve dik dik bakıyor, gölgeler ise inceliklerle mürekkeple işlenmiş.

Muhteşem bir sanat eseri, anlam yüklü ve tenimde taşımaktan gurur duyduğum bir şey.

Hayat bana ne getirirse getirsin, onunla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumu hatırlatmak isterim.

Sivil hayata döndükten sonra yaşanan her şeyi göz önünde bulundurursak, kendimi nasıl idare edeceğimi bildiğim için çok şanslıyım.

"Dinle, Margot," dedim sesimi alçak bir tonda.

İrkilerek irkildi. Sözümü bitirmemi beklerken dudakları aralandı ve—

Bok.

Bakışlarımı dudaklarından ayırıp tekrar gözlerine diktim.

Hem ona çok kızgın olmam hem de onun yakınımda olduğunun farkında olmam işleri daha da zorlaştırıyor.

Nefesinin tüy gibi hafif dokunuşu, hafif yaban mersini kokusu. Daha yoğun parfümü, çiçeksi ve tatlı bir koku.

"Bak, hayatımda yeterince boktan şey gördüm, küçük bir fareyle bile başa çıkabilirim. Ama bana yalan söyleyen insanlara tahammül edemiyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sendeliyor.

Mesafe uygun.

Oynadığı oyunun işe yaramayacağını anlamasını istiyorum ve bu hayatta yeterince sahtekarlıkla karşılaştım.

Daria ile olan durum zaten yeterince kötüydü, bir de ilişkisi başladıktan sonra her şey altüst oldu.

Margot birkaç kez yutkunuyor, sanki az önce ondan ortaya çıkardığım duyguyu bastırmaya çalışıyor ve bir adım daha geri çekiliyor.

"Tekrar çok özür dilerim," diyor yumuşak sesi biraz ifadesiz bir şekilde. "Bir daha asla gizlice gelmeyeceğim."

"Ya da çocuk odaları," diye uyarıyorum.

"Hayır." Başını sallayış şekli biraz mekanik gibi görünse de, bastırmadan önce bir miktar kızgınlık seziyorum. "Bu benim hatamdı."

Bakışları tekrar dövmeme kaydı, kolum hala yukarı sıyrılmış haldeydi.

Korkutma faktörü artık eskisi kadar iyi hissettirmiyor bana.

“Fark etmemiş olabilirsiniz, bu ev sahipliği işinde pek iyi değilim. Bu yüzden Bayan Griffith'i tuttum.” Yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi. “Ama sizi gayet iyi anladım. Artık sürpriz yok. Henüz fare izine de rastlamadım, yani... evet, gününüzün tadını çıkarın.”

Giderken gözlerimdeki yakıcı yoğunluğu hissedebiliyorum.

PERİLİ EV (MARGOT)

Karşınızda gelmiş geçmiş en güzel kız var.

Ha.

Bundan daha kötü bir sonuç çıkamazdı, sanki bir yaban mersinli turta yapıp suratına onunla vurmuşum gibi.

Odamın duvarına yaslandım, elimi göğsüme koydum, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, üzerine pasta fırlatsaydım daha iyi olabilirdi. Bu, onun bölgesinde gizlice dolaştığımı fark etmesini engelleyebilirdi.

Daha önce şüpheli değilse bile, şimdi kesinlikle şüpheli.

Ayrıca tam bir baskıcı, kaba herifti, yüzüme karşı öfkeli bir şekilde dövmelelerini kabartıyordu, ama onu suçlayamıyorum bile.

Adam, dövmesini göstermeden ve testosteron dolu bakışlarıyla adeta ordu mensubu olduğunu belli ediyordu. Gözlerinde, çocuklarını korumak için her şeyi yapacakmış gibi bir şiddet dalgası vardı.

Evet, bunu hak etmiştim.

Onlar şehre gitmek için evden ayrılana kadar beklemeliydim, ondan sonra araştırma yapmalıydım. Yakalanmam komik derecede önlenebilirdi, özellikle de nasıl tepki verebileceğini az çok tahmin ettiğim için.

Çok kötü.

Ve yine, tamamen haklı.

Sanırım farelerle ilgili anlattığım uydurma hikâyenin gerçek yüzünü hemen anladı.

Geçmişte burada bir fare sorunu vardı. Ama ben burayı kurcalamaya bu yüzden gitmedim.

Of.

PopPop neden bana ne aramam gerektiğini söylemedi ki?

Ya da en azından nerede olduğuna dair bir ipucu verdi.

Şimdi karanlıkta ateş ediyorum ve her hedefi ıskalıyorum.

Peri ışıkları yanmış, solmakta olan güneş ışığının içeri süzüldüğü odama çekildim.

Evde gizli bir geçit veya tuzak kapısı olabileceğini düşündüğüm için kendimi çok saçma hissediyorum.

Yani, dedenin sakladığı her neyse onu büyük bir gösteriye dönüştürmesine şaşırmam. Küçük kuzenim Cleo'ya ne tür bir 'paha biçilmez hatıra' bıraktığını hala bilmiyorum. Ama bu evin ne kadar stresli olduğunu düşünürsek, bunun onun sorunu olması iyi oldu.

Duvara yaslanıp aşağı kayarak yere çömeldim, ellerimi saçlarımın arasına aldım.

Tanrım, eğer şu an burada olsaydı, bana gülerdi.

"Bu kadar kolay pes etme May. Merakın nerede? Merak kediye öldürmez; ona yaşama sebebi verir."

Cidden. Aynı içten, neşeli kıkırdamayla bunu kaç kere söylediğini sayamam.

Hattie ile ben çocukken, o bizi hep burada veya bazen Portland'daki büyük evde düzenlediği büyük hazine avlarına gönderirdi.

O zamanlar çok eğlenceliydi. Riskler daha düşüktü ve ödülleri şekerleme, kitap veya bazen küçük gümüş kolyeler ve bileziklerdi.

Arka bahçelerde veya göl kıyısında dolaşmak beni asla garip ve sinsi biri gibi hissettirmedi.

Kane'in benim yeryüzünden silinmemi dilemesine şaşmamalı. Bu onun terbiyesizliğini mazur göstermez, ama geçerli sebepleri var.

Çocuk odalarına girmemi yasaklamasına çok sinir oldum. Bu tam bir hayal kırıklığıydı, sanki sebepsiz yere ortalıkta dolanacakmışım gibi.

...ama ben de aynısını yapmadım mı?

Kahretsin, bu çok acınası bir durum.

Ayağa kalkıp yatağa oturuyorum.

Neyse, sorun değil.

Azizler buraya gelene kadar odamda kalıp tahmin yürütmeye devam edeceğim, o kurnaz yaşlı adamın sakladığı şeyin bozulabilir bir şey olmamasını umuyorum.

Günümün geri kalanı, Kane ile karşılaşmam kadar iyi geçti.

Ethan göl kenarındaki evden veya dedenin burada sakladığı sırlardan hiçbir şey bilmiyor ve ayrıca bana mesaj atmakta da son derece beceriksiz.

Ama abiniz Hattie ile çok fazla sevgi gösterisinde bulunmakla meşgul olunca böyle şeyler oluyor işte.

Kızamam.

Başlarda garip gelmişti ama çok iyi bir çiftler. Kimyaları tuttuğunda, onları durdurmak mümkün değil.

Ve şimdi ikisi de o kadar mutlu ki, ikisini de çok sevmeseydim midem bulanırdı.

Keşke son ayakkabı tasarımı ile bayat bir gazoz kadar tatsız bir kimyaya sahip olmasaydı.

Masaya oturup tabletimin önüne geçiyorum, bir bardak buzlu matcha alıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum, elementleri hareket ettirerek sihirli kombinasyonu bulmaya çalışıyorum.

Kafamdaki vizyonla uyumlu renkler.

Anlamlı desenler, bağcıklar ve askılar, insanları hayranlıkla nefeslerini tutmaya sevk edecek.

Ancak burada hiçbir şey tutarlı değil ve bir saatten fazla bir süre sonra her şey birbirine karışmaya başlıyor.

Bugün dokunduğum her şey berbat.

Seksenli yıllarda kimseyi etkilemeyecek, sıradan ve yorgun tasarımlar.

Hiçbir yenilik yok. Hiçbir heyecan verici şey yok. Hiçbir özgünlük yok.

Bu, tuvalin üzerine rastgele boya sürmek ve sonunda güzel bir portre elde etmeyi ummak gibi geliyor. Ama sanat böyle işlemez, ürün tasarımı da öyle.

Gözlerimi kapattığımda, onu çok net görebiliyorum.

Zarif ve gösterişsiz bir şey.

Aşırı gösterişli veya ayaklarınızı morarana kadar acıtan minimalist topuklu ayakkabılar gibi korkunç tasarımlardan uzak, şıklığı ve zarafeti yansıtan ayakkabılar.

Hem şık hem de iddialı, günlük kullanıma uygun bir ayakkabı. Abartılı olmadan iddialı.

Ahh.

Pinterest panolarındaki ve yapay zeka prototiplerindeki resimlere göz gezdiriyorum, yaratıcılığımı harekete geçirecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Beni adeta saçlarımdan yakalayan bir çizgi, bir renk, bir fikir.

Ama burada daha önce defalarca işlenmemiş hiçbir şey yok.

Yeni bir yöne çok ihtiyacım var.

Mesele şu ki, sıradan olamaz.

Bu sıradan olamaz.

Moda sürekli hareket halinde olan bir akıntıdır ve asla iki kez aynı olmaz. İnsanların duymak ve bir parçası olmak istediği bir hikaye anlatmalıdır.

Karnım gurulduyor ve saate bakıp kalemimi masanın üzerine fırlatıyorum.

Saat geç oldu—umarım alt kattakiler yemeklerini yemişlerdir.

Güneş bir saatten fazla önce battı ve gece gölün üzerine çökerken gökyüzü soluk mavi-gri bir gölgeye büründü.

İçimi bir nostalji dalgası sarıyor ve tabletimi sıkıca tutarak nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bir an için, hayat bu kadar karmaşıklaşmadan önce çocukken buraya gelmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Büyükbabamın etli güveci veya deniz mahsull makarnasını afiyetle yediğimiz, ardından hikaye anlatmak için ateşin önündeki en iyi yerleri kapmak için birbirimizle yarıştığımız o heyecanı hatırlıyorum.

Bize klasikleri, Yunan mitolojisini ya da kendi uydurduğu modern mitleri okurdu. Biz yarı yetişkin olana kadar bu evde hiç televizyon amamıştı.

Cırcır böceklerinin cıvıltıları ve baykuşların tşleriyle ormanın geceleri ne kadar tasasız bir yer olduğunu hatırlıyorum.

O lmeden ve küçük dünyamız kuruyan bir su birikintisi gibi küçülmeden önce, bu evde kalbimin ne kadar iyi hissettiğini hatırlıyorum.

Tabletime ve aptal tasarımlarıma bakıp burnumu kırıştırıyorum.

Evet.

Hatırlayamadığınız bir rüya kadar sinir bozucu olan tek şey, asla yeniden yaşayamayacağınız bir anıdır. İkisinde de biraz daha abalarsanız, oraya ulaşacağınız hissi vardır.

Evet, bunun sağlıklı olmadığını biliyorum.

Delirmeden önce bu odadan ve kendi düşüncelerimden kurtulmam gerekiyor.

Serin bir akşam, bu yüzden dolaptan ince ceketimi alıp omuzlarıma atarak aşağıya, mutfağa iniyorum. Karnım vahşi bir kedi gibi gurulduyor.

Eski ev etrafımda karanlık ve sessiz, tek ses ayaklarımdın altında gıcırdayan tahta döşemelerden geliyor.

Mükemmel.

Buzdolabından bir içecek alıp şehre gidip açık olan yerlere bakmayı planlıyordum, ama ışığı açtığımda dikkatim kenarda, folyoya özenle sarılmış bir sandviçe takıldı.

Beslemeye devam etmek istediğim tek ukala fare için, yanındaki notta şöyle yazıyor: Hazır olduğunda bana her şeyi anlat, düşes.

Aman Tanrım.

Ah, o çok iyi.

Çelişki yaratma ve gösteriş yapma sanatında ustalaştığı için ondan nefret etmek istiyorum.

Yüzde yüz bir pislik olsaydı her şey daha kolay olurdu.

Ama bu not çok hoş ve ben—

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ona bakakaldım, kalbim boğazıma düğümlenmiş, garip bir şekilde tıkırdıyordu.

Fare meselesine hiç inanmadığını biliyordum, ama sanırım çok da kızgın değil. Sadece itirafımı istiyor.

Bu sandviç bir nevi barış teklifi gibi geliyor.

Duygusal ve açlıktan sinirli halimde kabul etmeye meylettiğim bir şey bu.

Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmedi.

Pencereden evin arka tarafındaki diğer tarafa, eski jakuzinin hemen yanında bulunan verandaya ve ateş çukuruna bakıyorum.

Titreyen ışık, ateşin yandığını gösteriyor. Gece her geçen dakika daha da kararıyor, çivit mavisi gökyüzünden daha fazla yıldız beliriyor.

Hattie ile dışarıda, battaniyelerin altında okul, kitaplar ve hoşlandığımız kişiler hakkında konuşarak geçirdiğimiz, çok sevdiğimiz türden bir akşamdı bu.

Bir başka nostalji sancısı.

Garip bir şekilde gözlerimden yaşlar akma isteği duyuyorum.

Ama bu bir sandviç için çok fazla duygu ve yemek yemem gerekiyor.

Bu yüzden ağlamak yerine, onu alıp dışarı çıkarken paltomu daha sıkıca üzerime sardım.

Küçük Sophie beni ilk gören oluyor. Yüzü Noel sabahı gibi ışıltıyor.

Ateş çukuru alev alev yanıyor ve yozlaşmış Aziz, yakındaki sandalyesinin minderlerine yaslanmış, kollarını açmış, parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu bir birayla rahatlıyor.

Ancak gösterinin yıldızı, güvertenin ortasına üçayaklı bir sehpa üzerine yerleştirilmiş büyük, gösterişli görünümlü bir teleskoptur.

Şömine ışığında parıldıyor ve yanında bir tabure duruyor.

"Margot!" diye neşeli bir sesle seslendi Sophie, o kocaman ayakkabılarıyla bana doğru gelirken ve elini sallarken. "Teleskopumdan bakmak ister misin? Buradaki gökyüzü inanılmaz güzel. Memleketimdeki gibi değil."

Bu sevimli isteğe hayır dememin imkanı yok.

Doğrusu... Sanırım daha önce hiç teleskopla bakmamıştım. Hele ki bu kadar büyük ve gösterişli bir şeyle hiç bakmamıştım.

"Gökyüzüne takıntılı çünkü yerdeki hiçbir şey ona yeterince havalı gelmiyor," diyor Dan, ikiz olmalarına rağmen, ukala bir ağabeyin alışılmış üstünlük tavrıyla. Hala daha büyük ve daha bilgeymiş gibi davranıyor ve bu da beni gülümsetiyor.

"Değilim!" Sophie ona dilini çıkardı.

"Vardılar."

Kane, "Arkadaşlar, yeter artık!" diye bağırdı. "Verandada tartışmak yoksa her şeyi bırakırız."

"Kavga etmiyorduk baba. Tartışıyorduk," diyor Dan.

"Bir tartışmanın incelikli argümanları vardır. Sen de bir argüman ortaya attın, evlat."

Dan, koltuğuna yaslanırken gözlerini devirdi, kulaklıklarını taktı ve küçük taşınabilir davul pediyle çalmaya hazırlandı. Bu sefer sessizce, çok şükür.

“Bu gece Jüpiter’i görebileceğini biliyor muydun?” diye soruyor Sophie. “Çok parlak. Gel bak.”

Kane'in gözleri hiç kıpırdamıyor, her hareketimi takip ediyor.

Hiçbir şey hissetme.

Onun orada olmadığını varsayın.

Gözleri ateş gibi parıldarken ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken bunu başarmak inanılmaz derecede zor.

En azından haklıydım, kızgın görünmüyorum.

Beni izlerken aklından başka neler geçtiğini düşünmek istemiyorum.

Sophie beni neredeyse zorla teleskobun merceğinin önündeki tabureye oturtuyor ve Kane'in gülümsemesi daha da derinleşiyor.

"Bu ciddi bir teleskop, Sophie. Gerçekten çok güzel," diyorum ona.

"Babam bunu doğum günümde bana aldı. Kullanımı gerçekten çok kolay, en güzel yanı da bu. Doğru nişan almaya çalışarak zaman kaybetmeye gerek yok."

Telefonunu kaldırıp gökyüzüyle eşleşen bir yıldız haritası içeren bir uygulamayı açıyor. 'Jüpiter'i yazıyor ve teleskop otomatik olarak hareket ederek gezegeni yakalamak için kendini konumlandırıyor.

"Harika. Daha önce en basitini bile kullanmamıştım," diyorum.

Yüzü ısıldıyor.

"Hey, Dan," diyor. "Margot hiç teleskop kullanmadı!"

"Ne?" Dan kulaklıklarını çıkarıyor.

"Ona 'hiç teleskop kullanmadı!' dedim."

Çocuk bana hem şok olmuş hem de bir yetişkinin bilmediği bir şeyi bildiğinde çocukların hissettiği o heyecanlı, gergin ifadeyle bakıyor.

Yine de ona kızmıyorum, çünkü hemen teleskopların nasıl çalıştığına dair bozuk bir açıklama yapmaya girişiyor.

“Bu yanlış,” diyor Sophie kararlı bir şekilde. “Ayna kullanıyorlar.”

“Aynalar, evet, tabii ki.” Gözlerini devirdi. “Ben de öyle dedim.”

“Cam dediniz, o farklı.” Gözleri gözlüklerinin ardında parıldayarak özür dilercesine bana baktı. “Bir bakın. Yakınlaştırmayı biraz ayarlamamız gerekebilir.”

Bana odak noktasını nasıl değiştireceğimi gösteriyor, parmakları ustaca hareket ediyor.

Gözümü küçük siyah merceğe dayadım ve gözlerimi kısarak baktım.

Ne beklediğimden emin değilim ama beklentilerimi, bir kiropraktörün kemikleri çıtlatması gibi yeniden şekillendirdi.

Jüpiter'in nasıl görüldüğünü biliyorum.

Kek benzeri çizgileri ve girdaplı turuncu lekeleri olan, büyük, gaz dolu bir gezegen. Resimlerini gördüm.

Ama zihnimde canlanan kusursuz NASA portresi yerine, gerçekten parlak yıldızlarla dolu bir alan görüyorum.

Ve işte, tam görüş alanımın ortasında, diğerlerinden daha parlak bir tane var. Bu büyütmede, ışığı ve rengi görebiliyorum; etrafında dans eden birkaç küçük uydusu olan, bulanık bir gezegen lekesi.

Tamam, mükemmel değil.

Ama bir an için, kelimelerle ifade edilmesi zor bir hayretle şaşkına döndüm.

Hâlâ bir gezegene bakıyorum.

Yüz milyonlarca mil uzakta bir şey.

Kendimi çok küçük hissediyorum, ama bu gece bu bir bakıma rahatlatıcı. Büyükbabamın sırlarıyla ilgili endişelerim, hayal kırıklıklarım ve saçlarımı yolacak kadar sinir bozucu öfkem, evrenin enginliği karşısında ne kadar da önemsiz kalıyor?

Yavaşça nefes veriyorum.

"Oldukça havalı, değil mi?" diyor Sophie.

"Harika," diyorum. "Süper havalı, Soph. Mars'ı görebilir miyiz?"

"Şu an değil. Yılın bu zamanında oldukça geç ortaya çıkıyor. Keşke aynı zamanlarda ortaya çıksalar. Görmek için ya çok erken kalkmanız ya da çok geç saate kadar ayakta kalmanız gerekir."

"Ah, tabii. Gökyüzünde gerçekten fark ettiğim tek gezegen bu," diyorum.

"Çünkü çok kırmızı. Venüs de kolay ama çok parlak," diye açıklıyor Sophie. Bana ders verme şekline istemsizce gülümsüyorum. "Teleskopla çok daha havalı. Babam geç saate kadar kalmamıza izin verirse, sana gösterebilirim."

"Hasta olmadığı veya jet lag yaşamadığı sürece, kızım her zaman sabah dörtte uyuyor olmalı." Kane sertçe başını sallayarak bunun halledildiğini belirtti.

Tanrı bana yardım etsin, gülümsüyorum.

"Burası yıldız gözlemlemek için harika bir yer. Hiç şüphe yok," diyorum.

Ve bu hiç de yalan değil.

New York'ta ışık kirliliği berbat.

Atlantik Okyanusu'nun şehri bulutlarla boğmadığı gecelerde buradaki manzarayla Portland bile kıyaslanamaz.

Burada gece gökyüzü gözün görebildiği kadar uzanıyor, sadece Sully Körfezi'nin bulunduğu bir kenarda çok hafif bir ışık var.

"Vay canına, ne kadar çok şey görebiliyorsun." Sophie çok mutlu görünüyor.

Sandalyede yarı kapalı gözlerle oturan Kane'e şöyle bir baktım. Sanırım onu ilk defa bu kadar rahat görüyorum.

Yine de, onun dikkatini üzerimizde hissedebiliyorum.

Ve neden tatil için burayı seçtiklerini merak ediyorum.

"Yani, NASA'nın gelecekteki başkanıyla mı konuşuyorum?" diye takıldım Sophie'ye tekrar bakarak.

Yüzü o kadar kızarıyor ki, gölgelerin arasında bile görebiliyorum.

"Uzayı gerçekten çok seviyorum," diyor.

"Astronot olmak daha havalı olurdu," diyor Dan.

Onlar birkaç dakika boyunca, bir bilim insanının yeni bir gezegen keşfetmesinin mi yoksa bir astronotun Mars'ta yürümesinin mi daha etkileyici olduğu konusunda tartışırken, ben de Jüpiter'e bir kez daha göz atıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, görüntü kalitesi internetten bulabileceğiniz yüksek çözünürlüklü fotoğraflar kadar etkileyici değil.

Yine de, neredeyse uzanıp dokunabileceğim kadar yakın görünüyor.

Ama geri çekilip gece gökyüzüne gözlerimi kısarak baktığımda, sadece o küçük parlak ışık noktasını gördüğümde, evren artık devasa, boş bir oda gibi gelmiyor.

Serin bir rüzgar esiyor ve ben üşüyorum.

"Doğru beyler. Her iki tarafta da hâlâ aynı fikirde olacak birçok insan var," diyerek Kane, Plüton'un artık gezegen olmamasının ne kadar 'kötü' olduğu hakkındaki yeni bir tartışmayı bölüyor.

"Ama eğer Plüton bir gezegense, bu güneş sistemimizde bir sürü gezegen olduğu anlamına gelir. O kadar da özel bir şey değil. Dışarıda onun gibi bir sürü donmuş küre var. Gerçekten otuz gezegeni daha ezberlemek mi istiyorsun?" diye meydan okuyor Dan.

"Neden olmasın? Diğer yıldızları görüntülemeye başladıklarında ne olacağını bekleyin." Sophie bana döndü. "Henüz yapamıyorlar. Ama babam bana en yakın yıldızlarla yapay zekayı kullanmaya çalıştıkları bir makale gönderdi. Bu çılgınca olmaz mı? Yepyeni gezegenleri yakından görmek?"

Bence Sophie sabırla beni eğitmeye çalışıyor ama Dan sürekli onu yolundan saptırıyor.

Kane gerçekten de kıkırdıyor.

Ona anlamlı bir gülümseme attım.

Onları böyle kavga ederken görmek eski günleri hatırlatıyor. Ethan çocukken Dan'den çok daha kötüydü.

Birbirimize yaptığımız şakalar efsaneviydi.

Sophie ve Dan'in ilişkisi o kadar dinamik değil.

Onlar da tıpkı bizim gibi didişiyorlar, ama kardeşim beni teleskopla dolaşan bir inek ya da bilim kurgu şeylerinden bahseden biri olarak eleştirirdi. Dan'in sıcak ve dost canlısı tavrı içimi burkuyor.

Çok tatlı çocuklar.

"Arkadaşlar, geç oluyor. İşleri bitirmeye başlayın."

"Baba," diye mız mızlandı Sophie, teleskoba özlem dolu bir bakış daha atarak. "Daha o kadar geç bile olmadı."

"Saat ona yaklařıyor," diyor akıllı saatine dokunarak. řiřesini yere koyuyor ve dūřūře geçmiř bir ifadeyle geriniyor. "Hadi ama. Yarın řehre gideceęimizi biliyorsun."

Çok dikkatli dinlememeye çalışarak, sandalyeden sakarca kayıp kanepeye doğru yöneldim ve kendimi battaniyelere sardım.

Gece gökyüzü üzerimizde açılıyor, o kadar engin ki nefesimi kesiyor, Kane sonunda protesto eden çocukları içeriye alıyor.

Böyle bir ateşin karşısında oturmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Başımı geriye doğru eğiyorum, ateşin sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum.

Günün getirdiği hayal kırıklıkları, bařa çıkabileceğim hafif bir hoşnutsuzluk hissine dönūřerek yok oluyor.

Bence mesele sadece yangın değil. Biraz arkadaşlık da fena olmaz. Ve evet, belki Kane'in notu ve sandviçi de bu gece fena olmaz.

Birkaç dakika sonra geri döndü, bira şişesini aldı ve kanepenin diğer ucuna çöktü.

Birkaç ağır saniye boyunca sessiz kalıyoruz.

Rahatsız edici olması gerekirken, garip bir şekilde kolay geliyor.

Tanıdığım pek çok insan Kane Saint kadar sessizliği zarif bir şekilde taşıyamaz.

"Güz el bir gece, değil mi? Hava o keskinliğiyle neredeyse mükemmel." şişesinden uzun bir yudum aldı.

Boğazının kıvrımına bakmadım. "Bir gün jakuziyi çalıştırmalıyım. Buradaki manzara buna çok uygun ve mevsimi de mükemmel."

"Ne kadar iş çıkaracağını bilmiyorum. Eski elektrik tesisatı falan, ayrıca yeni bir pompaya da ihtiyacı var herhalde. En son çalıştırılmasının üzerinden muhtemelen yıllar geçti," diye aceleyle söylüyorum.

Jakuzinin belirli çağrışımları vardır.

Şu an kesinlikle ihtiyacım olmayan seksi türden.

Kane bana zaten sıradan ilişkilere girecek türden bir adam gibi gelmiyor, ben de neredeyse sadece tek gecelik ilişkilere yönelen biriyim.

Karmaşık duygular veya yüksek beklentiler olmadan her şey daha düzenli oluyor.

Ayrıca, yaşıml ilerliyor olsa da, hayatımda bağlılığa, hele ki bir ilişkiye yer yok.

Bu bana dedemi ve midemdeki düğümleri hatırlatıyor.

Yas tutmak tuhaf bir şey.

"Bunu halledebilirim. Bir bakayım," diye teklif ediyor.

Hayır, olmaz.

Ama küçük yalanım içimi kemirirken, onun bu kadar becerikli olmasına kızamıyorum. Onlarla tekrar vakit geçirdikten sonra, suçluluk duygusu iliklerime kadar işliyor.

Hazır olduğunda bana her şeyi anlat.

Yemin ederim ki sürekli yalan söyleyen biri değilim. Ama her zaman doğruyu söyleyen biri de değilim.

Kane'in kendisi de pek açık sözlü biri değil.

Ama sırlar Blackthorn'ların kanında var ve kendinizle ilgili tüm o kirli küçük gerçekleri insanlara anlatmak için onlara yakınlaşmanız gerekiyor.

Onlara güvenmelisiniz.

Son beş yıldır kendimi yakın hissettiğim tek kişiler Ethan ve Hattie oldu. Gerçi her şeyin bir ilk defası vardır, buna beni istemediğim şekillerde rahatsız eden bir yabancıyla yarım yamalak gerçekleri paylaşmak da dahil.

Yüzümü ona doğru çevirerek battaniyeyi çeneme kadar sarıyorum.

O da battaniyesiz bir şekilde kıvranıyor, ancak içine gömülecek kadar yumuşak görünen muhteşem bir bordo kazak giymiş. Nefesimiz beyaz buhar bulutları halinde dışarı çıkıyor.

Ah, bu düşündüğümünden daha zormuş.

Ama aynı alanı paylaşıyoruz; Hattie kaçıp kardeşimle evlendiğinden beri bunu pek yapmamıştım.

Nedense, onun benim hakkımda en kötü şeyleri düşünmesini istemiyorum; sanki çocuklarının yanında güvenilmeyecek, yalan söyleyen şımarık bir veletmişim gibi.

"Bak, şey... Sandviçi aldım. Ve notunu da."

Çok garip. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz neredeyse pişman oluyorum.

Başını salladı, birasından tekrar bir yudum aldıktan sonra şişesini yere koydu.

Yanındaki ahşap kolçak üzerine hafif bir tıkırtıyla düştü. "Yüzünüze böyle yaklaşmamalıydım. Kusura bakmayın düşes."

"Bunu yapmaya devam edeceksiniz, değil mi?"

"Eğer eldiven uyuyorsa." Omuz silkerek, gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Çok sinirlenmeliyim. Bana o aptal lakabı takan son çocuk, kitap raporumu kopyalamaya çalıştı. Sanırım bu, Blackthorn soyadını taşıdığı için sınıfın prensesine 'intikam alma' şekliydi.

Ve öğretmene söyleyip onu üç günlüğüne okuldan uzaklaştırmamı sağlayarak haklı olduğumu kanıtladım.

"Bu kötü bir şey değil," diye fısıldıyor Kane. "Kendini böyle taşıyorsun. Çok asil. Sophie'nin sana nasıl baktığını görüyorsun. Dan de öyle, ve bunu böyle sürdürmek istiyorum. Bu yüzden daha önce olanları atlattım - bu, düşes unvanından kısa süre içinde vazgeçeceğim anlamına gelmese bile."

Gülmemi bastırıp başımı salladım.

Bu tam anlamıyla bir özür değil, ama ona çok yakın.

Şimdi ona gerçeği söylemek zorunda kalabilirim.

"Haklısın, sanırım tam anlamıyla açık sözlü değildim."

Derin bir nefes al.

Gözleri parlıyor, bu his bir anda gelip bir anda kayboluyor.

Haklı çıkma değil.

Daha çok haklı olduğunu kabul etmesi gibiydi. Ayrıca, yüzüne yalan söylediğim için yoğun bir tiksinti hissi de vardı.

Ama sonra bana bakıyor, gece karanlığında yeşim taşı gibi parlayan yeşil gözleri, yüzündeki gölgelerde ateş ışığının yansımasıyla, beklediğini anlıyorum.

Gerçeği ortaya koy.

Doğru. Tanrım.

Boğazımı temizledim. "Sorun şu ki, ne diyeceğimi bilmiyorum. Ya da nasıl açıklayacağımı. Büyükbabam, sanırım ona eksantrik diyebilirsiniz."

"Leonidas?"

"Tek ve biricik. Burayı miras aldığımda, burada önemli bir şey olduğunu söyleyen bir mektup bırakmıştı. Ona ait bir şey. Ama nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum."

Kane sessizliğe bürünüyor, sanki düşünmek için zaman ayırıyor, haberi yavaş yavaş sindiriyor.

Benim tam zıttım.

Ben işleri hemen halletmeyi seven, ani tepkiler veren biriyim. Kardeşim bunalıma girdiğinde, onu adeta iterek dünyaya geri döndürdüm.

"Bu kadar zor muydu, Bayan Blackthorn?"

Gözlerimi ona diktim.

"Şansını zorlama dostum. Bunu sana söylüyorum çünkü evet, özel hayatına müdahale ettim ve bundan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Ve evet, sen de bu evde yaşıyorsun ama evin sahibinin kim olduğunu unutmayalım. Bir kerecik de olsa bana Margot diye seslenmen çok mu zor?"

Ağzının kenarı seğirdi.

"Bizi dışarı mı atacaksın, Margot?"

"Eğer beni yeterince kızdırırsan... evet. Ama çocuklar kalabilir. Onlar iyi çocuklar." Başımı yana eğdim, içimdeki bunun flört gibi geldiğini söyleyen uyarıyı görmezden geldim. "Onlar bana senin doğru bir şeyler yaptığını düşündürüyor. Beni yanıltma."

Yüzündeki o yarım gülümseme, alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Sophie size bininci kez Güneş'in içine kaç tane Dünya sığabileceğini anlattığında ne diyeceksiniz bir de. Ya da Dan Pazar sabahı saat sekizde davul çalmaya başladığında," diyor alaycı bir şekilde. "Bu çocukların ne kadar çok çamaşır yıkadığına inanamazsınız. Tam bir Everest Dağı gibi."

Gülüyorum.

Dövme dolu, kendi egosuna düşkün, nadiren gülümseyen, koşturup duran ve çocuklarının çamaşırlarını yıkamaya çalışan bu adamı düşünmek çok rahatsız edici.

Bu düşünce beni rahatlatıyor ve battaniyelerin içine iyice yerleşiyorum.

"Kararımın arkasındayım," diyorum.

Dudaklarının diğer köşesi de yukarı kıvrıldı. "Sanırım sizi kızdırmamaya elimden geldiğince dikkat etmeliyim, düşes."

"Öyle tahmin ediyorum. Madem bu kadar beceriklisin, büyük gizemi çözmede de yardımcı olabilirsin." Aziz Lucifer'den yardım istiyorsam, çaresiz olmalıyım.

Ama artık gerçekten çaresiz kaldım.

"Yapabilirim. Ne aradığınız hakkında bir fikriniz var mı? Burada ne bırakmış olabilir?"

"Tek bir tane bile yok." İçimden bir ah çektim. "Bir ipucu için canımı verirdim ama henüz kimse bir ipucu veremedi. Ne kardeşim, ne anne babam, ne de miras işleriyle ilgilenen büyükbabamın avukatı."

"Herhangi bir olağandışı durum olup olmadığını gözlemleyeceğim."

Sesindeki samimiyet beni şaşırttı. İşte ona bir iş daha yüklüyorum, ama o bunu bir beyefendi gibi hallediyor.

"Teşekkürler." Gülümsedim.

"Hey, madem yarın şehre gidiyorum, neden sen de gelmiyorsun? Belki metal dedektörü kiralayabileceğimiz ya da etrafta araştırma yapabileceğimiz başka aletler bulabileceğimiz bir yer vardır."

Kötü bir fikir değil.

Bu huysuz kömür yığınınından en son bunu beklerdim.

Öte yandan, şimdi o kadar da korkunç görünmüyor.

Küçük bir gülümseme ve birkaç nazik söz, evet, ama insani davranıyor. Belki de bira onu rahatlatmıştır.

"Daha önce buna benzer bir şey denediniz mi?" diye soruyor.

"Hayır. Bunu şimdiye kadar düşünmediğime inanamıyorum." Kör bir deneme bile olsa, hiç yoktan iyidir.

"Çocuklar bir dönem gömülü hazine bulmaya takıntılıydılar. Birkaç yerel parka metal dedektörüyle giderdik. Birkaç eski gümüş çeyrek dışında pek de ilginç bir şey bulamadık."

Antik hazinelerden yıldızlara. Bağlantıyı görebiliyorum.

Mantıklı.

Ayrıca çocuklara karşı bu kadar ilgili olmasını da seviyorum. Onları ne kadar çok sevdiği yadsınamaz ve bunu göstermekten de çekinmiyor.

"Elbette," diyorum. "Neden olmasın?"

Başını sallıyor ama dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme var. Bu gülümseme, gün boyu aklımı kurcalayan bir soruyu sorma cesaretini veriyor.

"Peki, sakıncası yoksa sorabilir miyim, telefonda sizi bu kadar sinirlendiren neydi? Telefon görüşmesini yaptığınızı gördüm. Telefonunuzu göle fırlatacak gibiydiniz."

Gülümseme kayboluyor.

Gözleri simsiyah bir cama dönüşürken kendini kapatıyor, bakışları benden öte bir noktaya iniyor. Dudakları öfkeli bir çizgiye dönüşüyor ve bu çizgi bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylüyor.

"Ne kadar zamandır casusluk yapıyordun?"

Acıdı.

Belli ki özel hayatına çok önem veriyor.

Tıpkı beni odasında bulduğu zamanki gibi.

Neden bir adım ileri gidip iki adım geri atmış gibi hissediyoruz?

"Pencereyi açık bırakmıştım. Casusluk yapmıyordum. Sesin çok net geliyor." Temiz hava çok güzeldi, ilham perime yardımcı olacağından emin olduğum o yumuşak sonbahar esintisi. "Başlangıçta hiç dikkat etmiyordum bile, ama biraz heyecanlandın ve—ve görmezden gelmek zor oldu."

"Doğru." Vücut dili gergin bir sinir ifadesiyle doluydu. "Önemli bir şey değil, sadece artık beni ilgilendirmeyen eski bir iş meselesi. Beni rahat bırakıp kendi başlarına halletmeyi bilmiyorlar."

"İstifa mı ettin?"

Tereddüt ediyor.

"Yeterince yakın." Sonra benden uzaklaştı ve gözlerini gölün ötesindeki karanlık ağaçlara dikti.

Ona baskı yapmıyorum. Özellikle de bu konuşmadan bıkmışsa.

Ben de onunla birlikte, ay ışığı altında uzaktaki karanlık sulara bakarak, sessizce ve düşünceli bir şekilde vakit geçiriyorum.

Bu azizin çocuklarının dışında nasıl bir hayatı var acaba?

Korunaklı yeşil gözlerinin ardında kaç fırtına kopuyor acaba?

ÇOK YAKIN (KANE)

Margot itiraf ettiğine göre -ve bu sefer ona inanıyorum- artık onun arkadaşlığından ya da çocuklarım üzerindeki etkisinden rahatsız değilim.

Keşke onun merakını dizginleyebilseydim.

Gün açık ve aydınlık başlıyor ve sarı saçları başında topuz yapılmış, kot pantolon ve göğsünün üzerinden kırmızı bir çizgi geçen gri bir kazak giymiş halde kahvaltı için mutfağa girdiğinde, o kadar da ürkek görünmüyor.

Varlığımıza alıştı.

"Bugün kahvaltı yok mu?" diye soruyor, eli belinde. "Size günün en önemli öğünü olduğunu kimse söylemedi mi?"

"Bugün dışarıda yemek yiyeceğiz." Evin önünde park etmiş SUV'ye başımla işaret ettim. "Sophie gelirken küçük bir lokanta gördü. Orada kahvaltı yapacağımıza söz vermiştim."

"Muhteşem kokuyordu. Tarçınlı çörek ya da buna benzer nefis bir şey gibi," diyor Sophie.

Margot kahkaha atıyor ve güneş gözlüklerini eski bir alışkanlıkmış gibi saçlarının arasına sıkıştırıyor. Bu görünümünden etkilenen ilk erkek olduğumdan şüpheliyim.

"Jenny's, değil mi? Kasabanın en iyi yeri! Sully Bay'de pek rakibi yok gerçi, ama güzel yemekleri olan şirin bir yer.

Büyükbabam bizi küçükken oraya sık sık götürürdü.”

"Hazır mıyız? Açlıktan ölüyorum." Dan sabırsızca esnedi.

“Sen hep açsın, küçük adam. Sanırım birkaç yıl sonra boy uzaması başlayıp iki kat daha fazla yediğinde işim bitti. Hadi gel.” Baş parmağımla kapıyı işaret ediyorum.

Lokanta arabayla sadece on dakika uzaklıkta ve yola çıktığımızda burnuma sadece Margot'nun parfümünün kokusu geliyor.

O, sabahı daha da aydınlatıyor.

Gülümsemesinin, dün geceki tatsız sonu telafi etmek için mi yoksa sınırları aşması nedeniyle mi olduğunu bilmiyorum ama ben bu gülümsemelerden rahatsız olmuyorum.

Ben doğuştan sabah insanıyım ve çocuklar da erken kalkınca yorgun düşmeye başladıkları bir yaşta.

Enerjime ayak uydurabilen bir kadının yanımda olması, hoş bir değişiklik.

Garson bizi görünce, "Dört kişilik masa mı?" diye sordu. "Buyurun, buyurun."

Margot gülerek, "O da benim buraya gelmeye başladığımdan beri burada çalışıyor," diyor. "En az yirmi yıldır olmalı."

"Vay canına. Burası hiç değişmiyor mu?" diye soruyor Dan.

"Hayır! İşte işin güzelliği de bu."

Koltuklar yapış yapış eski deriden, ama masa temiz ve duvara monte edilmiş küçük bir müzik kutusu var.

Oturduğumuz anda Dan, bir Elvis şarkısı bulmaya çalışarak müzik çalarla uğraşmaya başladı.

Margot, Sophie'yi burada geçirdikleri yaz aylarında erkek kardeşiyle birbirlerine yaptıkları şakalarla ilgili hikayeler anlatarak eğlendiriyor.

Çoğunlukla zararsız çocuk işleri, abisi tam bir serseri gibi görünse de.

Yemekler gelirken yarım yamalak dinliyorum, Margot'nun yumurtalarına bolca acı sos döküp büyük,

iştahlı lokmalar almasını izliyorum.

Kız yemek yemeyi biliyor. Ve baharatlı yemeklerden de rahatsız olmuyor, bu beni şaşırttı.

İşini bitirdiğinde, ağzını zarıfçe bir peçeteyle siliyor. Sophie onu o kadar yakından taklit ediyor ki, içimden homurdanıp gözlerimi devirmek geliyor.

Burası elli yıldır aynı domuz yağıyla yemek pişiriyormuş gibi görünen bir yer için yemekler şaşırtıcı derecede lezzetli. Dan bile hiç şikayet etmeden kreplerini afiyetle yiyor.

Sonsuz bir doyuma sahip olması, zaman zaman seçici olmasını engellemiyor.

Üzerlerine o kadar çok şurup dökmüş ki neredeyse saydam hale gelmiş olmalarını görmezden geliyorum.

Karşımda oturan Margot, Sophie'ye en yakın arkadaşından bahsediyor.

"...senin yaşlarındayken beri en yakın arkadaşız," diyor. "Hattie her zaman suç ortağımdı. Bir keresinde Ethan'ın tüm ayakkabılarına kurbağa koymuştuk ve birini ezmişti. Sanırım beni aylarca affetmedi."

Sophie inleyerek öğürme taklidi yapar.

"Kurbağalar için kötü bir durum," diyor Dan.

"Evet, öyle oldu. Biz de melek değildik," diye güvence veriyor Margot ve sırttırken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ama kurbağaları düşünmüyordum. Sadece kardeşimin kuyruğunu nasıl çekip onu kızdırarak cezalandırılmasını sağlayabileceğimi düşünüyordum. Büyükbabamın Holden adında bir koruması vardı ve eğer haddini aşarsak tam bir bulldog gibiydi."

Koruma mı?

"Neden? Yaşlı Leo bu kadar çok insanı mı kızdırdı?" diye dikkatlice soruyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, benim hiç farkında olduğum bir şey değildi." Margot'nun gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Sanırım sadece tipik güvenlik önlemleri. Onun parası olunca bu oldukça yaygın bir durum. Dürüst olmak

gerekirse, birçok insan PopPop'un yaşlandıkça, en azından New York gezileri için, silahlı korumalardan oluşan bir ekibe sahip olmasını istedi, ama o bunu istemedi."

"Yani, evde korunmaya değer bir şey yok mu?"

Ne sorduğumu anladığında gözleri parladı.

Başını salladı.

"Hayır. Sanmıyorum. Holden adeta dedenin ikinci gölgesi gibiydi. Her yere dedenin peşinden giderdi."

Lanet etmek.

O halde gizli hazine departmanından da muhtemelen bir yardım gelmeyecektir.

"Henüz iletişime geçmediysen, onunla görüşmelisin," diyorum. "Eski günlerin hatırasına ev hakkında sormanın bir zararı olmaz."

"Sanırım öyle," diye fısıldadı.

İçimde hoş bir ağırlık hissiyle garsonu hesabı istemek üzere çağırdım ve o da bana hoşgörülü bir gülümsemeye karşılık verdi.

Kadın ellili yaşlarında olmalı, önlüğünü sanki hiç çıkarmıyormuş gibi giyiyor. Yüzünde sıcak, anne şefkatiyle dolu bir ifade var.

"Nasıl geçti canım? Her şey yolunda mı?"

"Hiç şaşmaz, Bekah. Çok teşekkürler," diyor Margot. Sesi yumuşak bir tona bürünüyor, neredeyse rahat bir aksana dönüyor, sanki yıllardır burada yaşıyormuş, bu ücra kasabada doğup büyümüş gibi.

"Rica ederim canım." Sophie ve Dan'e baktı ve gülümsemesi genişledi. "Ve umarım söylememde sakınca yoktur ama artık çok güzel bir aileniz var. Büyük adam ölmeden önce çok gurur duymuş olmalı."

Kahretsin.

Margot gözlerini kırptırırken, yüzünde yoğun bir şok ifadesi belirdi.

"Şey, öyle değil," diye homurdandım, sesimdeki sertlikten nefret ederek.

Masum bir hata. Her gün huysuz müşterilerle uğraşmak zorunda olan zavallı kadının kafasını koparmaya gerek yok.

Yine de, insanların benim Margot Blackthorn ile birlikte olduğumu düşünmelerini kesinlikle istemiyorum.

Biliyorum, küçük kasabalarda dedikodular ışıık hızından daha hızlı yayılır.

Bu küçük grup gezisini bir aile kahvaltısı gibi düşünmek gibi.

Bu, internette dedikoduların yayılması için iyi bir yol ve bu gezi gerçekten mahvoldu. Belki de dışarıda yemek yemek bir hataydı.

"Biz birlikte değiliz!" Margot'nun yapmacık kahkahası, Dan'ın pankeklerinin şekerli kayganlığından daha yoğun çıktı ve kabalığını örtbas etti. Garsonun yüzü rahatladı. "Hepimiz sadece—" Tereddüt etti, bana baktıktan sonra, "Arkadaşlar. Sadece bir şeyler atıştıran arkadaşlar." dedi.

"Ah, tabii ki. Hiçbir şey varsaymak istemedim canım. Bir süreliğine ortadan kaybolmuştun, o yüzden seni öyle varsaydım—evet." Garson parmağını kaldırır. "Hesabı hemen getireceğim."

Margot çantasını çıkardığında, "Ben hallederim," diyorum kararlı bir şekilde.

Gözleri gökyüzü mavisi cadı ateşi gibi gözlerimle buluştu ve kartını masanın üzerinden kaydırır.

"Sorun değil Kane. Bana bu kadar çok yardım ettiğin için ödeme yapmaktan çekinmem," diyor kararlı bir şekilde.

Her zaman yaptığım gibi, sadece arkadaşım olsa bile bu kadına para ödemek, onu zorlamak içgüdüsel olsa da, bunun anlamsız olduğunu fark ediyorum.

Milyarder bir mirasçı için ucuz bir kahvaltı hiçbir şey ifade etmez.

"Pekala. Yemekler için teşekkürler, Margot. Çocuklar?"

Bir dakika sonra dışarı çıkarken Sophie ve Dan heyecanla teşekkürlerini iletiler.

Arabaya kadar ve oradan da hırdavatçıya kadar, garsonun varsayımı beynime bir diken gibi saplandı.

Çocuklarla ve başka bir kadınla bu kadar kısa sürede yemek yiyeceğimi hiç düşünmemiştim. Öyle bir şey yok tabii ki, kesinlikle hayır, ama yine de—

Hiç kimsenin onların farklı bir anneden olduğunu varsaymasından endişelenmeme gerek kalmadı.

Bok.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Özellikle de Margot onların doğduğu sırada on altı yaşında olacaktı. Bunun beni kaç yaşında yapacağını hiç sormayın bile.

Mesafeyi korumak için bir başka son derece geçerli sebep.

Eğer bu kasabada çok fazla dolaşırsak -tıpkı şimdi yaptığımız gibi- yerli halk gerçekten çok tuhaf hikayeler anlatabilir.

Arabayla küçük hırdavatçı dükkanının önüne park ettiğimizde Margot'nun yüzü aydınlandı.

"Unutmadın," diyor neşeyle.

"Hayır. Her neyse, ev için birkaç alet daha almakta bir sakınca yok." Motoru kestim ve içeri girdim.

Bir benzin istasyonu kadar küçük ama yine de ihtiyacımız olan her şeye sahip gibi görünüyor. Lokantadan kalan gerginlik de kayboluyor.

Margot işe koyulmaya hazır bir şekilde saçlarını topladı ve çocuklar koridorlarda dolaşmaya başladılar.

"Birlikte kalın çocuklar," diye sesleniyorum arkalarından. "Beni almadan dükkandan çıkmayın."

"Baba, biliyoruz," diye karşılık verdi Dan, matkaplar ve elektrikli aletlerle koridorda hızla ilerlerken.

Zihnim başka yerlere dalmışken, aradığım şeye ancak yarı dikkat ederek başka bir koridorda yalnız başıma dolaşıyorum.

Elbette, bu yine kahvaltıya dayanıyor.

Aşırı tepki veriyorum.

Bir garsonun bizi sevgili sanmasına bu kadar takılmamalıydım. Aslında gayet doğal bir varsayımdı.

Ve bu, benim geçmişimden kaynaklanan yükümün daha da büyümesine neden oluyor.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp yapmam gereken şeye odaklanıyorum.

Uzun bacakları ve bela yığınıyla Margot'yu düşünmemeye elimden geldiğince gayret ediyorum.

Çok kötü bir fikir.

Boya reyonunda onunla ve çocuklarla karşılaştığımda hâlâ buz gibi soğuk ve somurtkan bir haldeydim. O başını kaldırıp raftaki bir kutuya parmaklarıyla vururken çocuklar heyecanla sohbet ediyorlardı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Genel bir soru. Genellikle çok düşünüyorum."

Daniel inleyip yüzünü kapatırken, kadın bana kayıtsız bir bakış attı.

"Ukala," diyor. "Çocuklar doğduğunda hastanede baba sakaları öğretmeye mi başlıyorlar yoksa bu sadece yaşanmaktan mı kaynaklanıyor?"

"Doğum belgelerini imzaladığım gün beynime yüklendi," diyorum. "Tıpkı ampul değiştirmek gibi."

O gülüyor.

Koridorda ilerlerken dudağını ısırarak, "Çok utanç vericisin," diye mırıldandı. "Ama madem buradayız, evi biraz yenilemek için boya da alayım dedim. Elektrikli zımpara makinem zaten var."

Duvarların bazı yerlerinde hafif rötuş ve bir iki kat boya gerektiği düşünüldüğünde, bu kesinlikle işimize yarayacak.

"Elbette. Birkaç odayı halledebiliriz herhalde."

"Sence hangi renk? Belki daha çok bej? Doğal tarz şu sıralar çok moda." Düşünürken başını sevimli bir şekilde yana eğiyor ve dudağını emiyor.

"Pembeyi seviyorum. Açık krem rengini," diyor Sophie.

Margot ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Belki bir vurgu duvarı?"

"Peki ya yeşil?" diye soruyorum, koyu yeşil-siyah renklere bakarak. "Ormanı içeriye taşıyacak."

“Hmm, koyu renkler çok kasvetli. Ama göle bakan güzel bir zümrüt yeşili... o harika görünebilir. Sonbahar renkleri ve kış gün batımlarıyla uyum sağlaması için biraz da kırmızı ekleyebiliriz.” Telefonunu çıkarıyor. “Daha önce birkaç fotoğraf çektim. Keşke daha fazla çekseydim. Gerçek odalarda renkleri ve stilleri simüle eden harika bir uygulama var. Ev tadilatları için oyun değiştirici bir şey. Birkaç fotoğraf yüklüyorsunuz ve uygulama seçenekleri alıp tam bir 3D modele dönüştürüyor, sanki yeni evinizde dolaşıyormuşsunuz gibi. İşte, bulayım onu.”

Omurgam kilitlendi.

Sanki bir pislik bana yumruk atmış ve ciğerlerime nasıl nefes alacağımı yeniden öğretiyorum.

"Çok kullanışlı," diyor, telefonuna dokunup uygulamaları arasında gezinirken.

"Hayır," diye tükürdüm.

Ses tonumdaki sertliğe şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı.

Kahretsin, çok fazla şey ifşa ediyorum.

Ama bunun onun sandığı kadar faydalı olmadığını biliyorum.

"Ne derseniz?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Boğazımı biraz gevşetmeye zorluyorum.

"Sadece daha önce gördüğümü demek istedim," diye aceleyle söyledim. "Evet, faydalı olabilir ama yapay zeka motorları size çok fazla seçenek sunuyor ve yeterince iyi seçenek sunmuyor. Neden bir müteahhitten gerçek bir görüş almıyorsunuz? Sully Bay'de iç mimar yoksa, Bar Harbor'da mutlaka bir yerlerde vardır."

"Ama bu bir hafta veya daha fazla sürebilir. Bunu halletmek istediğinizi sanıyordum?"

Bu, uygulamadan bahsetmeden önceydi.

"Başlamanıza yardımcı olabilirim, evet. Ayrıca, bu boyama projeleri genellikle düşündüğünüzden daha uzun sürüyor. Memleketimde işi başkasına yaptırmadığım zamanlarda, birkaç odayı boyamak günlerimi alabiliyordu."

Sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi yumruğunu kalçasına koydu.

"Daha önce bir yatak odası boyamıştım, biliyor musun?" Sesi alaycıydı ama ben sadece ona bakakaldım.

"Yapamayacağınızı asla söylemedim. Bence bir uzmanın görüşünü almadan bu kadar cesur bir adım atmak kötü bir fikir, hepsi bu."

"Pekala, tamam. Sanırım öyle." Eli tekrar yanına düştü ve duruşu yumuşadı.

Sanki benim mizah anlayışımın eksikliği onun hevesini kırmış gibi.

Eminim ki dün geceki neredeyse flörtleşmeyi göz önünde bulundurarak daha yapıcı bir şey bekliyordu ya da belki de benim de onun şakalarına katılmamı umuyordu, ama uygulama havayı bozdu.

Eğer bu teknolojinin kime ait olduğunu bilseydi, anlayabilirdi.

"Metal dedektörleri bu tarafta. Hatta duvarların arkasını görmek için termal bir alet bile gördüm sanırım," diyerek çocuklara bizi takip etmeleri için işaret verdim.

"İkisini de kiralayabilir miyiz? Bu çok yardımcı olurdu." Telefonunu cebine geri sokup beni takip ediyor.

Yapay zekâ saçmalıklarından kurtulduğumuzu bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Sanırım öyle. Duvarların ardında endişelenecek bir şey varsa, onu buluruz." Çocukların önünde fazla bir şey söylemeden sakinliğimi koruyorum.

Evde saklı bir hazine olduğuna dair en ufak bir ipucu bile alırlarsa, ben duvarlarda delikler açmaya başlayana kadar uluyacaklar.

Margot bana bakıyor ama "biz" kısmıyla ilgili yorum yapmıyor.

Tıpkı uygulama danışmanlığını reddetmesiyle ilgili başka hiçbir şey söylememesi gibi. Eminim ki bu durum tuhaf ve eski moda geliyor.

Hayatlarını iyileştirmek için yapay zekâ destekli her şeye kollarını açmadan kim yaklaşıyor ki?

Daha iyisini yapmalıyım.

Kendine gel be adam.

Aletlerin parasını ödemekte ısrar ediyor ve ben de izin veriyorum.

Teknik olarak, sonuçta o ev sahibi.

Dışarı adımımızı attığımızda güneşin sıcaklığı daha da artıyor ve araca doğru geri dönerken sabah sisinin son kalıntıları da dağılıyor.

Çocuklar aceleyle SUV aracımıza geri döndüler. Margot, ayrılmadan önce hırdavatçı dükkanının yan tarafındaki bir posterini gördü.

"Bugün çiftçi ve el sanatları pazarı mı var?" Yüzü aydınlandı. "Tamam, şimdi başka bir yere daha uğramamız gerekiyor. Sadece birkaç blok ötede."

Gözleri güneşle bir olmuş gibi parlıyor.

"Cidden?"

"Cidden," diye tekrarlıyor. "Eğlenceli olacak. Biraz doğaçlamayı sevmiyor musun, Kane Saint?"

Dişlerimi sıktım.

"Eğer kendiliğindenliğin, zaten yarım ton yaban mersini yemeye çalışırken bir çiftçi pazarında rastgele dolaşmak anlamına geldiğini düşünüyorsan, eğlence kavramını yeniden tanımlaman gerekiyor," diye homurdanıyorum ama zaten onu takip edip Dan ve Sophie'yi yanıma çağırıyorum.

"Burası sadece bir çiftçi pazarı değil. Burası bir çiftçi ve el sanatları pazarı." Parmağını kaldırarak, "Önemli bir ayırım," dedi.

Bu kasabada, haksız sayılmaz.

Sully Bay büyük bir yer değil.

İş merkezinin ortasından geçen tek bir ana cadde, birkaç lokanta ve ucuz hediyelik eşyalar satan bir iki turistik dükkan var. Pazar yeri ise şehrin merkezinin tamamını kaplıyor, kaldırım boyunca çadırlar ve tezgahlar kurulmuş durumda.

Bu, küçük bir kasabanın heyecanının en güzel örneği.

Bir müzik grubu seksenlerin hit şarkılarının cover'larını çalıyor, bu da kalabalık için mükemmel. Etrafta onlu ve yirmili yaşlarında birkaç genç insan dolaşıyor, ancak buradaki insanların çoğu orta yaşlı, hatta yaşlılık dönemine yaklaşmış görünüyor.

Sophie, gözlüğünü burnunun üzerine doğru iterek, "Harika!" diye ilan etti.

"Gördün mü? Çocuğunu dinle." Margot bana anlamlı bir gülümseme fırlattı.

Tezgahların çoğu, yerel ürünler, bal ve yaban mersini gibi ürünleri adeta yerel para birimiymiş gibi satıyor.

Elbette, kalitesi inanılmaz derecede iyi.

Sophie bir el sanatları tezgahına girip, doğum taşı kolyelerinin sıralandığı raflara göz atıyor. Dan ise hemen yanındaki tezgahta durup, hayvan figürlü karmaşık ahşap oymaları dikkatle inceliyor.

Margot, sanki bu iş için doğmuş gibi etrafta salınarak dolaşıyor.

Bir milyarderin torunu için, aşırı sofistike ve kibirli biri değil.

Bu durumun ne kadar ferahlatıcı olduğundan nefret ediyorum.

Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye savurarak, nefes kesen gülümsemesiyle tezgah sahiplerini büyüledi ve birkaç sanatçıyla kibar bir sohbete daldı.

Yine de, seramiklerle dolu bir tezgaha rastlayana kadar hiçbir şey ilgisini çekmez.

İtiraf etmeliyim ki, etkileyiciler. New York'taki seçkin dükkanlarda veya Batı Yakası'ndaki sanat merkezlerine yaptığım seyahatlerde gördüğüm türden, el işçiliği kalitesinde eserler.

Müze kalitesinde görünmelerini sağlayan parlak yüzeyleriyle göz kamaştıran, rengarenk devasa vazolar, kaseler ve fincanlar.

Bazılarında girdap şeklinde mavi ve yeşil desenler bulunur, kenarları daha koyu kahverengiye doğru solar. Diğerleri ise dıştan taşa benzer, içlerinde çamurlu kırmızı veya koyu mor detaylar barındırır.

"Vay canına!" Sophie, kaseye daha yakından bakmak için gözlüklerinin arkasından gözlerini kocaman açtı. "Sence bunu nasıl yaptı?"

Margot, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzerek başını kaldırıp, parmağının ucuyla kaseinin kenarına dokundu. "Neden ona sormuyorsun?"

"Şey... Bilmiyorum. Yapabilir misin?" Sophie başını o kadar şiddetle salladı ki gözlükleri burnundan aşağı kaydı.

Çok utangaç bir kız ve yabancılarla kolay kolay sohbet başlatmıyor. Özellikle de onu etkileyen kişilerle.

"Buyurun, devam edin. Eminim sanatı hakkında konuşmaktan çok hoşlanacaktır. Ben sizi başlatayım." Margot masanın üzerinden eğilerek köşedeki adamın gözüne baktı. Ona büyüleyici gülümsemesini gösterdi. "Affedersiniz? Arkadaşımın eserlerinizle ilgili bir sorusu var."

Sophie'nin dudaklarının yukarı kıvrılma şeklini özlemiyorum.

Arkadaşım.

Vay canına, bu kadının çocukların onu sevmesini sağlama konusunda inanılmaz bir yeteneği var.

Benim gibi yetişkinler için bu kadar karmaşık olması çok üzücü.

Sonra dün geceyi, yıldızların altında bana bakışını hatırladım.

Dövme ve sorunlu geçmişiyle onun karşısına dikilen bir canavar gibi değil, aksine tanımaktan memnuniyet duyacağı bir insan gibiydim.

Onu korkutmaya çalışmama rağmen.

Öte yandan, bu adama gösterdiği gibi daha önce hiç bu kadar çekici davranmamıştı.

Dinlerken kıskançlık içimi iğne batması gibi delip geçiyor.

"Şey, sadece merak ettim, bayım... onları nasıl bu kadar renkli yaptınız?" Sophie'nin sesi fısıltı gibiydi.

Adam gülümsemeden, uzun boylu ve asık suratlı, birçok sanatçının sahip olduğu tipik hafif sakallı bir şekilde öne çıkıyor.

"Ticari sır, canım. Eğer sana söylersem, seni en kötü şekilde öldürmek zorunda kalırım." Sonra yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

Sophie de ona minik bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Margot kibarca gülerек gerginliği dağıtıyor.

Bu durum beni de sinirlendirmeliydi ama sinirlendirmiyor.

Margot, "Bunlar inanılmaz. Bunları New York'taki zenginlere üç kat daha pahalıya satabilirsiniz," diyor. "Hepsini kendin mi yaptın?"

Adamın gözleri önce bana, sonra Sophie ve Dan'e, sonra da Margot'ya kayıyor, sanki bizi ezberliyormuş gibi.

İncecik bir insan olmasının yanı sıra, geniş omuzlu ve zayıf, kızıl kahverengi kıvrıkcık saçları ise onu olduğundan daha genç gösteriyor.

Gülümsüyor, bakışları bir an yüzümde oyalanıyor, sonra tekrar Margot'ya bakıyor.

"Masadaki her parça baştan sona benim," diyor Margot'nun hoşuna gittiğini anlayabildiğim rahat bir çekicilikle.

Vücut dili değişiyor, rahatlıyor ve daha da yaklaşıyor.

Ona bakış şekli yumruğumu sıkmama neden oluyor.

Bu da neyin nesi? Bu palyaçonun kafasına o süslü kaselerden birini kırmak gibi bir dürtü hissetmeye hakkım yoktu.

"Harika. Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Aslında dükkanımı yeni açtım. Bu yılın başlarında buraya taşındım." Bana bir bakış daha attı; bu bakış,

böylesine güzel bir kadınla burada olmamdan duyduğu merak ya da rahatsızlığın bir yansıması olabilirdi.

"Ah, bu yeni." Sokağı işaret ederek, "Peki, nasıl buldunuz? Çok güzel bir yer, değil mi? Eminim işiniz için sezon dışında mükemmeldir. Odaklanmak ve işleri halletmek için bolca sessizlik var." dedi.

"Bolca manzara var," diye nazikçe düzeltiyor. "İnsan her yerde güzellikle çevrili olduğunda ilham almaktan kendini alamaz."

Benden gözlerini kaçırıp Margot'ya öylesine anlamlı bir şekilde bakıyor ki, yüzüne gülmek istiyorum.

Kahrolası solucan.

Eğer bunun iyi bir tanışma cümlesi olduğunu düşünüyorsa, açıkça seramikleriyle çok fazla vakit geçirmiş demektir.

Ama Margot onun söylediklerine hiç aldırmış etmiyor.

Dudaklarını hafifçe ısırarak bakışlarını başka yöne çeviriyor, ama eminim ki güzel diye anılmaya yabancı değil.

"Buraya taşınmanıza ne sebep oldu?"

"Sanırım yeni bir başlangıç arayışıyla geldim. Buralarda doğup büyümeyenlerin yarısı gibi ben de öyleyim." Sanki ben sormuşum gibi tekrar göz göze geldik. Gözlerinde tuhaf, mesafeli bir meydan okuma vardı. "Peki ya siz, hanımefendi?"

"Ah, çocukken buraya sık sık gelirdim." Güneşli sonbahar renklerindeki kaselerden oluşan bir koleksiyonun önünde duruyor. "Bu arada, bunlar inanılmaz güzel. Tasarımlarınıza bayıldım, Bayım...?"

"Lee." Gülümsüyor. "Lee Glazkov, teşekkür ederim. Bunu duymak benim için çok şey ifade ediyor."

"Hayır, ciddiym. Gerçekten yeteneklisin. İnternette bir web siten falan olmalı, değil mi?" Elinde, dibinde küçük bir havzaya doğru inen oluklu bir yola sahip, dağa benzeyen başka bir nesne daha var. "Ve bu tütsülük de harika!"

Lee, "İndirim kazanmak için iltifatın işe yaradığını umuyorsanız, bu yöntem işe yarıyor," diyor.

Dudaklarını ısıyor ve göz kırpmıyor.

Bok.

Yine, yakıcı bir kıskançlık duygusu göğsüme bıçak gibi saplanıyor.

“Çok cömertsiniz, çok sevinirim. Ama burada uzun süre kalacağımdan emin değilim. Temelde sadece tatil için buradayım,” diyor. “Şimdi bir şey satın alırsam, eve gönderilmesini sağlayabilir miyim?”

“Kesinlikle. Ve Sully Bay’ın ne kadar nazik bir yer olduğunu bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim, düzenli müşteri olmasanız bile,” diyor rahat bir gülümsemeye. “Acele etmeyin ve beğendiğiniz hiçbir şeyi kendinize saklama konusunda endişelenmeyin lütfen. Hepsi birbirinden güzel ve henüz buraya uğrayan başka hiç kimse bu şeylerin değerini sizin kadar anlamadı.”

Bundan neden şüphe duyuyorum?

Az önce tezgahının etrafında birkaç kişinin daha dolaştığını gördüğüme yemin edebilirim. Sanırım yaşlı bir kadın elinde bir kupa ile, yüzünde kocaman bir gülümsemeye uzaklaştı.

Ama Margot'nun bunu fark ettiğini ya da umursadığını sanmıyorum.

Kadın, kitaplara göz gezdirirken ve parmağını dalgın bir şekilde birkaç parçanın üzerinde gezdirirken, ona minnetle gülümsüyor.

Merakımdan siyah bir kupayı alıp elimde çevirdim.

Kaliteyi gördüğünüzde inkar edemezsiniz. Sağlam yapısı ve sanatsal dokunuşuyla her bir ürün, derin ve zengin renkleri ve parlak yüzeyiyle öne çıkıyor. Ürünleri, gösterişli olmadan üst düzey bir his veriyor.

Lee'nin gözü çok iyi.

Sanırım Margot'nun onun çalışmalarını sevmesinin sebebi bu.

Lee, seramik eşyalarının sergilendiği başka bir masa ile ayrılmış halde önümde durarak, "Ya sen?" diye sordu. "Sen de çocukken buraya gelir miydin?"

“Hayır. Aslında Sully Körfezi'ne ilk defa geliyorum.” Gözlerimi kupaya dikmiş bir şekilde tekrar ters çevirdim. Altında silik bir imza kazınmıştı. “Bunlardan üç tane alacağım. Siyah, kırmızı ve şu koyu yeşil renk.” Önümdeki kupa sırasına başımı salladım.

“Mükemmel seçimler.” Siyah kupayı geri alıp diğerleriyle birlikte kalın kahverengi kağıda sarmaya başladı. “Burada uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?”

Gözlerim kısılıyor. Kanım yanıyor.

Margot'nun peşinde olduğu bundan daha açık olamazdı.

Kollarımı kavuşturdum, satın alma işlemine şimdiden pişman oldum.

“Belki. Çocuklar okula yeni başladığı için esnek davranabiliyoruz,” diye yalan söylüyorum.

Peki, çocuklara vurgu yaparsam ne olur?

İstediği gibi düşünsün.

Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, onun yasak bölge olduğunu düşünüyor olmalı ve bu da gayet iyi, değil mi?

“Ah, evet. Doğaçlama yapıyorlar, değil mi? Yılın bu zamanı küçükler için çok güzel olmalı. Ben sınıfta asla yerimde duramazdım, hele de etrafta koşuşturacak büyük yaprak yığınları varken.” Ekranda miktarın görüldüğü kart okuyucuyu göstererek zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kartımı okuturken ekrana bile bakmıyorum.

“Öyle tahmin ediyorum,” diyorum soğukkanlılıkla.

Margot, sonbahar renklerindeki tabakları işaret ederek, “Hey Lee, şu kaselerden birkaç tane alabilir miyim?” diye araya girdi.

Hemen yanına gidip onları onun için paketledi.

Ödeme yaparken konuşmada kısa bir sessizlik oluyor ve biz de kağıt poşetlerimizi alıyoruz. Poşetler sıradan, kenarlarında logo veya gösterişli bir marka yok.

En azından Lee, onu süzmeye başlarken dik dik bakmayı bırakıyor.

"Eseriniz gerçekten harika," diyorum, aramızda bir kırgınlık olmadığını göstermek için. "Dürüst olmak gerekirse, burada bu kadar yüksek kalitede bir şey bulmayı beklemiyordum. Bu, New York'ta bile nadir görülen bir şey."

Bir an için gözleri parladı.

"El yapımı her zaman kral olacak dostum. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Makineler bir süre daha seramik işine girmeyecek. Eğer girerlerse, o zamana kadar ölmüş olmayı umuyorum."

Ha?

Margot geri çekiliyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. Onun sesindeki keskinlikten o da benim kadar şok olmuş durumda.

Her kelimesinden acı akıyor ve bize bakarken gözlerinde tuhaf bir öfke var.

Sonra elini yüzünde gezdirerek, sanki bir maskeyi çıkarıyormuş gibi yüzündeki kiri düzeltiyor.

"Özür dilerim," diyor utangaç bir kıkırdamayla. "Son zamanlarda birçok yapay zeka platformunun sanatçıların yerini aldığını okuyorum. Bu çok üzücü. Teknolojinin zor işleri üstleneceğini ve yaratıcılığımızı özgür bırakacağını hep duyardık, hatırlıyor musunuz? Şimdi tam tersini yaşıyoruz, hem de her geçen gün daha da fazla."

"Maalesef. Bu işten nefret ediyorum," diye onayladım, içimde giderek büyüyen bir düğüm hissederek.

Lee gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Benim zevkime göre biraz fazla uzundu.

Öte yandan, en iyi sanatçılar genellikle biraz kusurlu olmazlar mı?

Margot yanımda kaşlarını çatmış, sanki ortada olmayan şifreli kelimeleri çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor.

"Hazır mıyız?" diye heyecanla soruyor.

"Evet, hadi gidelim," diyorum.

Çocukları kalabalığın arasından geri geçirirken hiç şikayet etmiyor.

Başka bir tezgahtan taze elma suyu almak için kısa bir mola verdikten sonra araca geri dönüyoruz ve yapay zekayı ve onun getirdiği saçmalıkları bilerek unutuyorum.

HOME RUN (MARGOT)

Birkaç gün geçti ve dedemin bu evde saklamış olabileceği büyük sırrı bulmaya hala yaklaşamadım.

Bu, olması gerekenden daha derinden yaralıyor.

Sanki geride bırakacağı son büyük hazine avında onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum.

Hayaletimdeki hayalet köşede başını sallıyor, beyaz saçları dalgalanırken hüznü bir gülümsemeyle "Daha çok çalış, küçük May" diye fısıldıyor.

Denemek.

Biz de sadece bunu yapıyorduk.

Evet, metal dedektörü ve termal tarayıcı, duvarların veya zeminlerin arkasında olağandışı bir şey olmadığını doğruladı. Ve çocuklar, biz onları kullanmadığımız zamanlarda onlarla oynayarak çok eğleniyorlar.

İşimiz biter bitmez Sophie metal dedektörünü alıp gitti, Dan de hemen arkasından geldi.

Göl kıyısında kayıp Viking altınlarından bazılarını bulacaklarına inanıyorlar.

Dan bana eski İskandinavların Kanada'ya nasıl ulaştığını ve Kuzey Maine'in onun mütevazı görüşüne göre 'o kadar da uzak' olmadığını ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Aslında onların merakı ve masumiyetinin bana yardımcı olmasını çok isterdim.

Artık keşfedebileceğim başka bir şey kaldı mı diye merak etmeye başladım.

Son ev envanterinin ardından Holden, burası kısa süreli kiralık bir yer haline gelmeden önce, kalan birkaç değerli eşyayı güvenli bir şekilde saklamak üzere Portland'a geri götürmek için paketledi. Birkaç ıvrır zıvır sanat eseri ve bir porselen takımı dışında kayda değer bir şey kalmadı.

Peki ya kalması gereken bir şey alınmışsa?

Öte yandan, büyükbabamın öldükten sonra bunun olabileceğini bildiğinden eminim.

Sadık ve titiz hizmetkarının ya da benim bulmamı istediği herhangi birinin alabileceği hiçbir şeyi açıkta bırakmazdı.

Bulamadığım her oda, her geçen gün boğazımı saran endişe daha da artıyor.

En azından bu arayışta yalnız değilim.

Kane, kapı ve dolapların contalarını sıkmadığı veya duvarlardaki küçük ezikleri onarmadığı zamanlarda yardım ediyor.

Bu konuda da benden daha iyi.

Sinirden kıpkırmızı kesilirken bile, o aptal baba şakalarını yapsa da...

Acı içinde inlemem veya gülmem, ara vermemi, nefes almamı ve yine hiçbir şeyin ortaya çıkmaması yüzünden saçlarımı yolduktan kendimi alıkoymamı sağlıyor.

"Benimle burada zorlu şartlara katlandığın için teşekkürler," diyorum ona, çenesindeki tozu silerken.

Yıllardır biriken ve her adımda havaya karışan parçacıklar yüzünden öksürmeden nefes almak zorlaştı.

Tavan arasının ortasından tek bir parlak ampul sarkıyor ve biz de orayı ikinci kez arıyoruz.

Dün ilk defa buraya gelip eski mobilyaları ve beş yaşımdan beri görmediğim kırık oyuncak kutularını

karıştırmaya başladım. Sonra vazgeçip bir daha bakmaya zahmet etmedim.

Ancak burası, henüz en ince ayrıntısına kadar temizlemediğimiz son büyük alan ve doğal bir depolama alanı. Bu yüzden evet, ikinci bir temizliğı hak ediyor.

İnanılmaz bir şekilde, elli yıllık örümcek ağlarıyla boğuşurken Kane bir kez bile şikayet etmedi. Bütün bunları, hiçbir bağı olmadığı aile enkazını ayıklamama yardım etmek için yapıyor.

Dışarı çıkardığımız kutu yığınının üzerinde gözleri buluştu.

"Memnuniyetle derdim ama ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz."

Ve hepimiz onun yalanlara karşı nasıl hissettiğini biliyoruz.

"Ne? Yani hayatının en güzel zamanını geçirmiyorsun mu?" Alnımı silerken her yere toz bulaştırdım. "Su ister misin?"

Şişeyi almak için elini uzattı, ben de ona fırlattım.

Şişenin kapağını açıp içtiğinde boğazı kıpırdıyor ve gözleri kapanıyor.

Of!

Su içen bir adamın bu kadar erotik görünmesine hiç gerek yok.

"Sanırım neredeyse bitirdik. Son yığının sonuna geldik," diyor, şişeyi indirip karıştırdığı kitap yığınınına göz atarken.

Büyükbabam hevesli bir kitap koleksiyoncusuydu ve sanırım büyükannem de öyleydi. Burada ellili yıllardan kalma bir sürü eski, kullanılmamış kitap var. Çoğunlukla eski klasiklerin, Amerikan edebiyatının ve seksenlerden kalma, patlamalar ve bıçak tutan kanlı ellerin yer aldığı eğlenceli, ucuz kapaklı bazı gerilim romanlarının baskıları.

Kitap delisi en yakın arkadaşım ve baldızım sevinçten öleceklerdi.

Şu üzerimdeki pisliğı temizlemek için duş almak istiyorum. Kitapları bağışlamayı daha sonra konuşuruz.

Eğer önümüzdeki on yıl boyunca bir daha küflü sayfa kokusunu duymak zorunda kalmazsam, sorun yok.

Köşede, kutuların arkasında, duvara yaslanmış bir tablo var. Birkaç kez fark ettim ama bunun o müthiş sır olduğundan şüpheliyim.

Yavaşça yana doğru eğilip tozların çoğunu silkeledikten sonra gri brandayı kaldırıp nazikçe ters çeviriyorum.

Karşıma öyle güzel bir resim çıktı ki nefesim kesildi.

Göz alıcı bir manzara: parlak mavi gökyüzü, canlı sarı çiçekler ve yeşil çimenlerin üzerinde coşkuyla açan lavantalar.

Ortada, çiçeklerin yanında, küçük beyaz bir çift ayakkabı var. Küçük boyutlarına bakılırsa çocuk ayakkabısı olabilirler.

Yanlarında uzanmış büyük gri çizgili kedi, çiçeklerle dolu tarlanın kenarındaki bir ağacın gölgesinde uyuyarak mekanın büyüklüğünü daha da vurguluyor.

Maine kırsalı.

Uzaktan görünen göl aynı göl ise, muhtemelen tanıdık bir yer.

Uzun zaman önce, sevgi ve hayat dolu, suya kadar uzanan bakımlı bahçeleriyle bu ev olmalı.

"Ne buldun?" diye soruyor Kane yanıma.

"Sadece eski bir tablo."

"Bu muhteşem bir şey. Aman Tanrım, o renkler—sanki dün bitmiş gibi. Ayakkabılar da neyin nesi? Sophie'nin de bebekken neredeyse aynı bir çift ayakkabısı vardı."

"Hiçbir fikrim yok. Biraz tuhaf."

Başımı yana eğerek etrafı inceliyorum.

Tarzında tanıdık bir şeyler de var ama tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum.

Arka bahçeyi boyaması için birini mi tuttular?

Cam çerçevenin üzerindeki tozu yavaşça siliyorum, imzayı ortaya çıkarıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Bunu daha önce nerede görmüştüm?

Annemin evindeki başka bir tablo aklıma geliyor. Ama bu, uzun beyaz bir vazonun içinde, dalgalı mavi çizgilerle çevrili canlı kırmızı çiçeklerin yakın çekim bir resmiydi.

Aynı imzaya sahip olabilir.

Hayır, eminim öyledir. Tıpkı bu gibi, altın renginde ve ben bu sanatı binlerce kez gördüm.

"Hıh," diye mırıldandım, dizlerimin üzerine çökerken.

"Bunun sonun olduğunu mu düşünüyorsun? Kutsal emanetin mi?" Kane'in bakışları keskinleşti.

"Hayır, ama... Sanırım bunu büyükannem çizmiş olabilir. Onu hiç tanımadım. Çok uzun zaman önce vefat etti."

Köşeye daha yakından bakıyorum ve dağılmış tozları siliyorum, sonunda altın rengi bir imza belirliyor.

Mayıs Karaçalı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi.

Büyükbabam, ölene kadar bana May diye seslenirdi. Çünkü bana, ruhen rahmetli büyükbabamı hatırlattığımı söylerdi.

Kane, "Sence onun resmine iyi bir yuva bulmanı mı istedi?" diye soruyor.

"Yani, muhtemelen. Zararı olmaz. Ama bunun her şey olduğunu sanmıyorum." Parmaklarımı altın çerçeve üzerinde gezdirirken tuhaf bir özlem hissediyorum. "Keşke onu tanımış olsaydım. O gittikten sonra bu ailede hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Resme hayranlıkla bakarken sessizce başını salladı.

"Bunu görünce tanıdık geldi. Annemle babamın evinde de buna benzer bir tane daha var."

"Bir serinin parçası mı?"

"Olabilir. Annemin evde hâlâ birkaç tane var. Bunu aileme geri götürmeliyim sanırım."

"Annenize ne aradığınızı bilip bilmediğini sormaya ne dersiniz? Bu, aramayı hızlandırabilir," diye öneriyor.

Yüzüm kızarıırken gözleri yüzümü tarıyor.

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı...

Gerçek kalbimi acıtıyor, bu yeni bir şey değil.

Hatırladığım kadarıyla hep böyleydi.

"Annem ve büyükbabam, o ölmeden önce oldukça mesafeliydiler," diyorum. "Annem bunu bilmezdi. Onunla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu."

"Çok sert oldu. Özür dilerim," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

"Ama eminim bu tabloyu çok sevecektir. Sonuçta annesinin tablosuydu." Tabloyu alıp kolumun altına sıkıştırdım. "En azından sebepsiz yere örümcek ağlarına sarılıp mumyalanmadık. Vaktinizi boşa harcadığınız için üzgünüm."

"Sizin için önemliyse israf olmaz, düşes. Aramaya devam edeceğiz."

"Umarım!" diye homurdandım.

"Pes etme. Çaba gerektiriyorsa, mutlaka buna değer."

Evet, göreceğiz.

Şüphelerim vardı ama haklı olabilir. Büyükbabanın bıraktığı her neyse, bu kadar gizemli davranmaya karar verdiyse mutlaka bir anlamı olmalı, değil mi?

Sağ???

Beni kendi anne babamdan daha iyi tanıyordu. Bazen, çocukluğumun sadece onunla birlikteyken gerçek olduğunu hissediyordum.

Onu kaybetmek ruhumun bir parçasını kopardı. Özellikle de yaşadığı gibi inatla, hastalığını sonuna kadar gizleyerek hayata veda etmesi.

Vedalaşmaya bile fırsat bulamadık.

Bu yaz onun olmadığı ilk yazdı ve o gittikten sonra bir yıldan kısa bir sürede çok şey değişti.

Çoğunlukla güzel şeyler oldu. Hattie ve Ethan'ın evlenmesi, büyük ve mutlu bir sürprizdi ve bunların hepsi dedemin öbür dünyadan çöpçatanlık yapması sayesinde oldu.

Ethan'ın aksine, ben bu anlaşmadan bir eş edinmeyeceğim. Asla.

Benim için bu kadar.

Ondan geriye kalan son parça ve her ne saklıysa, benim sahip olmam için yeterince önemli olduğunu düşündüğü bir şeydi.

Bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Belki de bu, tasarımlarımla, hayatımla ilgili bu bunalımdan bir şekilde kurtulmamı sağlar. Leonidas Blackthorn'dan sonra tüm dünyam böyle olacak.

Merdiveni açmak için neredeyse oraya varmıştım ki, gevşek bir tahta parçası kırıldı.

“Vay canına!”

Tkezliyorum.

Bağırmak.

Ayağım çukura düştü ve resmi yere düşürdüm.

Ve beynim olayı kavrayana kadar sert bir iniş yapmaya hazırlanıyorum.

Etki asla gerçekleşmez.

Güçlü eller belimi kavradı ve yere yüzüstü düşmeden önce beni yukarı doğru savurdu.

Tam karşımda kocaman bir göğüs duvarı ve am kokulu bir adam bulutu var.

Gözlerimi açtığımda, Kane'in kollarında güvende olduğumu hissediyorum.

Üzerimde duruyor, yüzümü inceliyor, nefes nefese.

Aman Tanrım.

“N-neydi o?” Ağzım kuruyor ve dudaklarımı yalıyorum. Kalbim ılgın gibi çarpıyor. Parmaklarım titriyor.

şanslıyım ki birkaç kemiğimi kırmadım. O ukur ayak bileğimi sıkıştırıp beni korkunç bir açıyla aşağıya doğru yuvarlayabilirdi.

"Gevşek tahtadan yapılmış ölüm tuzağı," diye homurdanıyor. "Hemen arkanda olduğum için şanslısın."

Bu konuda hiçbir itirazım yok.

şiddetle başımı salladım.

“İyi misin? Bileğini mi incittin?” Yüzümden dağılmış saçlarımı eliyle dzelitti. O kadar iri bir adam olmasına

rağmen, yıldırım hızıyla hareket ediyordu ve şimdi beni tutarken çok nazik.

Beni sarıp sarmalıyor, belime doladığı kocaman koluyla beni kendine bağlıyor.

Şimdi farklı bir nedenden dolayı titriyorum, çünkü adrenalin vücudumu kasıp kavuruyor.

"Hayatta kalacağım. Aman Tanrım, ucuz atlattım," diye titrek bir kahkahayla fısıldadım. "İyiyim, sadece... buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Gençken hokey oynardım." Sesi, sert ama güven verici bir şekilde, omurgamı zımpara kağıdı gibi çiziyor.

Ölümden dönme şokunun etkisi geçse de kalbim yavaşlamıyor.

"Buz hokeyi mi? Bu birçok şeyi açıklıyor."

Burun kıvrarak, "Özel bir şey yok. Hepsi artık kas hafızası." dedi.

"Harika. Bu, sakar kadınları kurtarmak için çok işe yarar herhalde."

"Hayır. Sadece siz, düşes." Yeşil gözlerinde bir sertlik ve bunun ardında öyle bir sıcaklık var ki, ürperiyorum. Bana aşağıdan bakıyor.

Bu ifadeyi çok kötü yönlere, şakalara ve ima dolu sözlerle, yıkıcı sonuçlara götürebilecek birçok şekilde yorumlayabilirim.

Ama cesaret edemiyorum.

Elini belimden çekmedi. Diğer eli saçlarımın arasında oyalanıyor, kalın parmakları usulca hareket ederek, kulağımın arkasına düşen bir tutamı nazikçe düzeltiyor.

"Hokey," diye tekrarlıyorum. Neredeyse çığlık atıyorum.

Ne muhteşem bir manzara olmalıydı.

Kane Saint, inanılmaz boyu ve geniş göğsüyle buz üzerinde adeta fırtına gibi esiyor.

Elinde sıkıca tuttuğu hokey sopasını, gözlerindeki öldürücü bakışı ve karşı takımla yüzleşmesini görebiliyorum.

Buz hokeyi diskine olan hayvansı odaklanması, iri yarı adamlardan oluşan sağlam bir savunma hattını yarıp geçmeye hazır olmasıyla birleşiyor.

Ben çok spor meraklısı biri değilim ama bunu izleyebilirim.

Sonra tribünde yüzü görünmeyen bir kadının onu tezahüratlarla desteklediğini görüyorum.

İçimde yoğun bir kıskançlık dalgası yükseliyor.

Bir hokey efsanesini kendine bağlayacak kadar yetenekli biri olmalıydı, ilişkileri uzun sürmese bile. Lise aşkları mıydı acaba?

Aptalca, biliyorum.

Çocukların annesine ne olduğunu bilmiyorum ama bu durum beni çok üzüyor, neredeyse dedenin küçük hazine avını bitirmek kadar.

Sanırım artık birlikte değiller.

Bu seyahat boyunca hiç yüzük takmadı ve ortada bir kadın yok, çocuklardan da hiçbir haber gelmedi, eve de hiçbir telefon görüşmesi olmadı.

Ama bir zamanlar onun her şeyi olabilirdi.

"Hokey," diye fısıldadım tekrar.

"Sakın bana bu kelimeyi yeni öğrendiğini söyleme?" diye sırtıttı.

"Hayır, ben sadece şaşırdım. Ve keşke görebilseydim."

Sırıtmaları daha da genişledi. "Neden?"

"Belki de biraz daha rahat ve doğal olmanızı görmek güzel olurdu."

"Belki?"

"Ya da belki de sadece, sana yalvardığım halde çekiç sallamaktan başka bir şeyde iyi olduğunu hayal etmek istiyorum."

Bakışları dudaklarıma indi. "Kadın, ben birçok şeyde iyiyim."

Hayır, hayır.

Şimdi de başka bir görüntü zihnimi meşgul ediyor.

Biri sırttan yüzüyle bacaklarımın arasında, yeşil gözleri benimkine kenetlenmiş halde, dişleriyle külotumu çıkarıyor.

Kalbim adeta matkap gibi atıyor.

Karnımdaki ağrıyı görmezden gelmek mümkün değil.

Ellerim kendiliğinden göğsüne doğru yol buldu, avuçlarım duvardan duvara uzanan Kane'in göğsüne yapıştı.

"Sana yardım ettiğim için bana laf atmaya devam mı edeceksin yoksa?" diye soruyor.

"Sadece seninle dalga geçmek eğlenceli olduğu için. Ama gerçekten, burada olduğun için mutluyum," diye itiraf ediyorum, biraz fazla nefes nefese.

"Öyle mi?" Sesi de aynı derecede kısık.

Bekar olmalı.

Elbette.

Burada başka bir kadın yok ve kesinlikle flört edecek kadar uzun süredir burada değil.

Eğer gerçekten biriyle çıkmaya başlarsa.

Kim bilir.

Nedense, bu durum onun buzda gösterdiği üstünlüğü izlemekten daha yabancı geliyor.

Bu insan tuğlası, gözlerinde kelebekler uçuşarak, bir uygulamadan tanıştığı kızla buluşmak için şık bir bara giriyor.

Böylesine sıradan bir şey için fazla yoğun bir enerjisi var.

Ve dilimin ucunda kibrit çöpü gibi yanan o kadar çok gizem, o kadar çok soru var ki.

Ama ben tökezlediğimden beri beni bırakmadı.

Yüzündeki o müthiş açlık ifadesi, parmaklarıma ve ayak parmaklarıma lav gibi bir his veriyor.

Kimse bana böyle bakmıyor.

Uzun zamandır değil.

Belki de asla.

Gözlerinde tam bir yıkımın habercisi olan bir ifade var.

Ağırlığını değiştiriyor, parmaklarını büküyor. O anda geri çekilip bana dokunmayı bırakmak için uydurma bir bahane üreteceğinden korkunç bir hisse kapılıyorum.

"Biliyor musun, sanırım bileğimi burkmuşum. Biraz ağrıyor," dedim ona.

"Ayağını epey derine soktun," diye onayladı.

"Evet. Bence henüz bırakmamalısın."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. Yemin ederim ki hırıltıyı bastırmaya çalışıyor.

Saçlarımdaki eli yumuşak tenime doğru boynuma iniyor ve başparmağıyla nabzımı takip ediyor.

Bizler, sınırlarına kadar gerilmiş bir insan lastik bandıyız ve bu dayanılmaz bir yük.

Boşver!

Onu öpüyorum.

Zor.

Bu çılgın, yürek burkan an boyunca, o bana karşılık öpmedi.

Dudakları sıkılaştı, pürüzlü ağzı benimkilerin altında taş gibi sertleşti, ensemdeki kavrayışı daha da sıkılaştı.

Acaba her şeyi berbat mı ettim?

Belki de bunu hiç istememişti.

Belki de sadece fanteziyi, flörtü, tatmadan bakmayı istiyordu.

Sonra beni gerçekten yakaladı.

Öpüşü açęözlü bir hale geliyor.

İyelik.

Onun ateşli hırıltısı ağzıma kadar giriyor ve titrememe neden oluyor.

Dili dudaklarımla arasında geziniyor, sormadan, ve Tanrım, ona izin veriyorum.

Öpücüğü, ruhun derinliklerine işleyen, alev alev yanan kırmızı bir damga gibidir.

Eğer daha önce kendimi çok ateşli sanıyorsam, bu...

Bu beni Margot çikolatası gibi eritiyor, çaresizce eriyorum.

Yapabildiğim tek şey parmaklarımı saçlarının arasına geçirmek, onu kendime doğru çekmek ve devam etmesi için yalvarmak.

O da karşılık olarak beni tahta bir kirişe doğru itti.

O pürüzlülük tişörtümün üzerinden beni gıdıklıyor ve inliyorum.

O da alt dudağımı ısırarak karşılık veriyor.

Aman Tanrım!

Aramızdaki bu şey her neyse, son derece patlayıcı.

Arzu, tenimin hemen altında yanıyor.

Ona daha da yaklaşmak, onu içime çekmek, karanlık zevkler ve kutsal günahlar için yaratılmış bir ağza kendimi teslim etmek istiyorum.

Aklım karışıyor.

Arzudan başım dönüyor, ta bacaklarımın arasındaki yoğun ıslaklığa kadar.

Bana karşılık öpüş şeklinden anladığım kadarıyla o da aynı şeyi hissediyor.

Dizginsiz şehvet.

Tıpkı uykuda olan bir volkanın uyanması gibi.

Ve ben, onun patlamasına neden olan tektonik çağrıydım.

Ben, O'nun tutkusuyla yeniden şekillendirilmeye hazır, yanmaya hazır bir toprağım.

Bu hem sıcak, hem doyurucu, hem de baş döndürücü derecede lezzetli.

Elleri kalçalarımda oyalanıyor, beni sabit tutarken üzerime sürtünüyor ve ereksiyonunu hissetmemi sağlıyor.

Tam bir koçbaşı.

Şaşırtıcı değil ama öyle.

Boğazının arkasından hırıltılı, o kadar keskin bir ses çıkarıyor ki nefesim kesiliyor.

Tanrı.

Hayatımda hiçbir erkeğe şu anki kadar ihtiyacım olmadı.

Tam burada, tam şimdi, toz, karanlık ve endişeler umrumda değil.

Eli tişörtümün altından kayarak çıplak tenime değdi.

Elleri çok sıcak, adeta akkor gibi ve ağzıma doğru hafifçe nefes çekiyor.

"Kahretsin, düşes. Sana yapmak istediklerim beni hapse attırabilir."

Susamış küçük bir sapık gibi dudağımı ısıyorum.

Onun kaba sözleri yıkıcı olmalı.

Bir bacağıma kaldırdım, o da dizimi yakaladı, bacaklarımı açtı ve işte oldu.

Aman Tanrım, aklımı kaybediyorum.

"Baba?" Daniel'in sesi gözlerimi titretti.

Kane bana karşı donakaldı.

Eli bacağıma neredeyse acı verecek şekilde sıkıyor. İsteksizliğini adeta hissedebiliyorum.

"Baba!"

Evet, öldük.

Çok hızlı bir şekilde uzaklaşmadığı için minnettarım, yoksa tekrar yere düşerdim. Kemerini düzeltirken pantolonunun içinde bir çadır gibi bir şey oluştu.

Telaşla saçlarımı parmaklarımla düzelttim ve tişörtümü aşağı çekerek her şeyi yerine oturttum, ona bakmamaya çalıştım.

Aman Tanrım.

Bu çocuklar.

Çatı katında gizlice öpüşmenin olmaması için iki çok önemli küçük sebep.

Ve bu sebeplerden biri, merdivenin en alt basamağına adım atıp yukarı bakmak için çabalarken ortaya çıkıyor.

Titreyen elimle dudaklarımı siliyorum, bugün ruj sürmediğime şükrediyorum ve kendimi toplamaya çalışıyorum.

Dan en azından bir dikkat dağıtıcı olacak ve bana acilen böyle bir şeye ihtiyacım var.

Kane bana o karanlık ve tehlikeli bakışlarla bakmaya devam ederse, sakinliğimi kaybedeceğim.

Yapamayız, yapamayız, yapamayız.

Çocuk birkaç saniye sonra şaşkın bir şekilde küçük kapıdan başını uzattı. Tozlu tavan arasının havasını içine çekti ve yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım! Burası büyükannemin garajı gibi kokuyor," diyor öksürerek. "Ve acıkmaya başladık. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor mu acaba?"

Ben çoktan hareket etmeye başladım, hâlâ kıpır kıpır duran Kane'in yanından geçip gittim.

Bedenim onun yanından geçerken bile ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Keşke zamanı geri alabilseydim ve—

Hayır, bunu aklından bile geçirme.

"Tam zamanında geldin, Dan. Seni arıyorduk," diye neşeyle söylüyorum. "Şu resmi aşağı indirmeme yardım etmek ister misin?" Resmi alıp yukarı kaldırıyorum.

Dan şüpheyile bakıyor. "Bunu saklamak mı istiyorsun?"

"Bunu büyükannem resmetti."

"Harika. Evet, sorun değil." Belli ki sanat konusunda uzman değil, sadece bir elini uzatıyor. "Hazır olduğunuzda ben de hazırım."

Kane, üzerimizde durarak ve eğer başa çıkamayacağımızı düşünürse müdahale etmeye hazır bir şekilde, "Yavaş ol dostum," diye uyarıyor.

"Dikkatli ol. Bakalım..." Merdivenin basamaklarını sayarak duraksıyorum. "Sen en altta dur, biz de aşağıya doğru uzatalım?"

Önce güvenlik.

Eğer Kane'in çocuklarının zarar görmesinin sebebi ben olursam, bu zaten berbat olan durumun tuzu biberi olmaz mı?

"Elbette," diye homurdandı Dan. "Öyleyse akşam yemeğine gelir misiniz?"

"Biraz sabırlı ol, ufaklık," diye homurdandı Kane arkamdan.

"Sorun yok, yoldayız." Kane'e doğrudan bakmıyorum ama eminim ki tavrı biraz gevşemiştir. "Zaten burada işimiz

bitti.”

Yavaşça öne doğru kayarak, resmi açıklıktan aşağı doğru sarkıtırken son kelimeyi söylerken sesim biraz çatladı.

Dan uzanıp onu alıyor, sonra yere koyuyor.

"Geliyor musun?" diye fısıldadım omzum üzerinden.

Gözlerimin odaklanmasına izin vermeyeceğim.

Cidden, onu şu an görsem, gözlerindeki tiksintiyi kesinlikle göreceğime eminim.

"Hemen arkanızdayım. Acele etmeyin ve adımlarınıza dikkat edin." Sesi o kadar duygusuz, o kadar ifadesiz ki, insanın canını yakıyor.

Adımlarınıza dikkat edin.

Bunun için biraz geç kaldın dostum.

Orman yangını öpüşlerinden sonra nasıl bir arada yaşayabiliriz?

Resim odama güvenli bir şekilde yerleştirildikten ve ben de ortalığı temizledikten hemen sonra dışarı çıkıyorum.

Akşam yemeği için kalmaya hiç gerek yok.

Eğer Dan olan bitenden bir nebze olsun haberdar olduysa, Kane Saint ile öpüştüğümü herkes biliyordur artık.

Teknik olarak, kiracım.

Kesinlikle son felaketim.

Kalbim boğazımda sıkışmış bir halde, düzensiz bir ritimle atıyor.

Eğer Sully Bay'in bir kasaba aptalı varsa, onun yerini ben aldım.

Büyükbabamın kocaman bilmecesinden pek bir sonuç çıkmadı ve şimdi de neredeyse hiç tanımadığım birini öptüm.

Neredeyse çocuklarının önünde.

Evet, onunla tekrar yüzleşip de normal görünmemin imkanı yok.

Tanımadığım biriyle ilk kez öpüşmüyorum.

Çok fazla flört etmediğinizde ve birçok kızın yaşadığı çılgın üniversite dönemini geçirdiğinizde, kazara öpüşmeler olur.

Ama öncesinde hep lüks bir şarap barında ya da parkta kısa bir yürüyüşün ardından olurdu. Ya da belki de Scottsdale'lı sevimli ama biraz saf bir çocuk beni babasının özel jetine davet ederken, Arizona'da hayatın ta kendisi kadar mükemmel bir gün batımını izledikten sonra.

Bu durum yıllar içinde yeterince sık yaşandı.

Erkekler benden hoşlanır, ben de erkeklerden hoşlanırım.

Onlarla pek çıkmıyorum.

Yaşlı ve tehlikeli bekar babalardan uzak durmamın geçerli bir sebebi var.

Bir erkekle öylesine flört etmek başka bir şey. Ama işin içine çocuklar girince... vay halimize.

Kelso Tully ile ilişkimiz ciddileşmeye başlamışken beni aldattığından beri erkeklerden uzak durmayı tercih ediyorum.

Serseri tiplerden uzak durmak, normal ve sıkıcı bir şey. Eski bir alışkanlık.

Sonra, dikenli tellerin ardında, panter gibi baştan çıkarıcı bakışları, buz hokeyi oyuncusu vücudu ve kocaman kalbiyle Kane Saint ortaya çıktı.

Kalkanlarım düştü.

Şimdi, perişan haldeyim.

Aptalca. Çok, çok aptalca.

Bu durum üniversiteden bile daha kötü hissettiriyor. Artık büyüdüm, masum, saf ve affedilebilir değilim çünkü bana hiçbir fayda sağlamayan erkeklerle ilişkiye girmemeyi öğrenemedim.

Ne düşünüyordum ben?

Açıkça belli olan cevap, ben değildim.

Kahretsin.

Neyse ki, henüz erken olduğu için yan komşuya gidip Babin ailesini ziyaret etmeye karar verdim.

Hem dikkat dağıtıcı bir şeye, hem de bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Eğer çocuklar bu gece neden ortada olmadığımı sorarlarsa—bir sebep söylemedim, sadece kaçtım—o zaman geçerli bir mazeretim olacak.

Ben de panik içinde Hattie'ye mesaj atıyorum, başparmaklarım ağrıyana kadar ardı ardına mesaj gönderiyorum.

Hattie!!!

Aptalca bir şey yaptım. Yardım edin.

Eğer birlikte yaşadığınız bir adamı yanlışlıkla öperseniz ne yapardınız?

"Siz ne yapardınız?" derken, "Ben ne yapmalıyım?" demek istiyorum.

Çünkü kiracımı öpmüş olabilirim.

Ve gerçekten de çok iyi olabilirdi.

Ve çocukları bizi orada görmüş olabilirler.

Şimdi çok korkuyorum, gülmeyi bitirdiğinde bana mesaj at. Teşekkürler ve hoşça kalın.

Cevap vermiyor.

Eminim ki, artık kardeşimle normal bir hayat yaşıyor ve Portland'ın en iyi kitapçısını işletiyor, bu yüzden bir süre daha böyle devam etmeyecektir.

Bir cevap bekleyerek araba yolunda bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Bu her zaman benim istemediğim zamanlarda oluyor.

Savunmamı birazcık bile indirdiğim an.

Tarihsel olarak, berbat erkeklere ilgi duyuyorum.

Çok hızlı ve çok sert aşık oluyorum ve çok çabuk aptallaşıyorum.

Sonra da top mermisi kalbe isabet eder.

Yıllarca çıktığım tek gerçek pislik olan Kelso, beni sadece görünüşüm ve ismim için kullandı.

O zaman fark etmemiştim ama geriye dönüp baktığımda çok açık bir şeymiş.

O aptal kripto konferansında, girişim sermayesi dostlarıyla birlikte bize ayrılan koltuklara Margot Blackthorn'un adını kocaman harflerle yazması, her şeyi ele veren bir işaret olmalıydı.

Onun beni olduğum gibi sevdiğini düşündüğüm zamanlarda, Blackthorn gizeminin ötesini görebildiğini sanıyordum.

Onun gerçek benliğime hayran olduğunu düşünmüştüm.

Ama sonuçta tek istediği, ismimin onun isminin yanında yer alması, gülümsememin Instagram'ında görünmesi ve nihayetinde şüpheli bir girişimdeki aptalca yatırımlarını paramla desteklememdi.

Ethan beni ondan uzak durmam konusunda birkaç kez uyardı, ama ben ona aşık olmuştum ve bir şeyler hissettiğimi sanıyordum.

Aptal ve aşık mı?

Bu, bulunulması çok kötü bir durum.

Sonuç olarak, kalbimi kırma şekli çok acımasızdı; aldatmasında o kadar umursamaz davrandı ki, benim öğrenmemin bir önemi yoktu.

Normal bir insan gibi her şeye son verip beni bu acıdan kurtaramazdı.

Hele ki halka açık tuvaletlere erişim için kripto para destekli meme token'larına yapılacak on milyon dolarlık yatırıma hayır dedikten sonra.

Şimdi bile, onu her düşündüğümde olduğu gibi, kalbim biraz acıyor.

Eğer bu kadar kolay etkilenmeseydim, bu kadar takıntılı olmasaydım, bunun olacağını tahmin ederdim.

Kane ile aramızdaki yakınlık henüz o kadar büyük değil ki ona zarar verebileyim—henüz değil—ama kesinlikle ona zarar verebilecek kadar yakınız.

O bir baba.

Ve ben hala onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Hattie belli ki meşgul, bu yüzden vazgeçip yan taraftaki Babin'lerin evine gidiyorum.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim, ama mavi harflerle yazılmış büyük bir tabela ve etrafına elle çizilmiş yaban mersinleriyle güzelce işaretlenmiş.

Doğal ve rustik bir havası var.

Evin kendisi büyük bir kır evine benziyor, biraz yıpranmış ama sevimli bir şekilde.

Sanırım biraz da sahiplerine benziyorlar.

Pencerelerden perdelerin arasından süzülen yumuşak ışıklar arasında, ön kapıya yaklaşırken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

Sakin. Zarif.

Büyükbabayla iş yapmaya muhtemelen alışmışlardı. Uyurken bile iş anlaşmaları yapabilirdi ve profesyonel ortamlarda asla aklını kaybetmezdi.

Kapıyı hafifçe çaldım ve birkaç saniye sonra ayak sesleri duydum. Ardından kapı açıldı ve karşımda Viola Babin belirdi.

Bu sefer daha rahat giyinmiş, önünde iki yaban mersini resmi olan bol gri bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. Beni görünce gergin ifadesi yerini bir gülümsemeye bırakıyor.

"Joe, buraya gel," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Margot Blackthorn!"

Joseph evin içinden bir yerden, "Onu içeri davet edin!" diye sesleniyor. "Ben de biraz yaban mersini çayı hazırlayacağım."

Vay canına, bu ikisinin yaban mersininden başka bir hayatı var mı acaba?

Viola kapıyı daha da açık tutuyor.

"Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim," diyerek beni içeriye davet etti.

İçerisi ılık, hafifçe hamur kokusuyla sanki fırından çıkmış gibi. İç mekan da dışı kadar şirin, modern banliyö

tarzına dönüşmeden önceki eski çiftlik evi tarzını yansıtıyor.

Saksıdaki bitkinin uzun, sarmaşık benzeri yapraklarının etrafından dolaşarak mutfağa girdim. Joseph ocağın yanında durmuş, bana gülümsüyordu.

"Ne büyük sürpriz." Yaklaşmadan önce ellerini önlüğüne sildi. "Nasılsınız, Bayan Margot?"

"İyiym, teşekkürler. Bu akşam pek bir işim yoktu, o yüzden göl kenarındaki ev hakkında konuşmak için uğramaya karar verdim."

"Elbette," diyor Viola sıcak bir şekilde. "Kendinizi evinizde gibi hissedin lütfen. Geleceğinizi bilseydik ortalığı toplardık."

Gülüştüyor. Yıllarca süren hayal kırıklıklarıyla yumuşamış, rahatsız edici bir kahkaha.

"Benim hatırım için kendini yorma," diyorum dürüstçe.

Mutfakta soluk sarı duvarlar var ve oldukça eski görünüyor. Sanki yirmi yıl önce yapılmış ve o zamandan beri hiç yenilenmemiş gibi. Ve evet, yemekten kalan bulaşıklar kenarlarda yığılmış durumda, ama genel olarak oldukça düzenli görünüyor.

Ev gibi. Sıcak.

Normal bir hayat sürseydik ve yemek bittikten hemen sonra bulaşıkları tertemiz yıkayan yardımcılarımız olmasaydı, anne babamın sahip olacağını hayal ettiğim türden bir mutfak.

"Bunu söylediğiniz için çok nazıksınız," diyor Joseph omzunun üzerinden. "Yaban mersini çayı mı? Taze balımız da var."

"Elbette." Bu insanların yaban mersini ağırlıklı beslenmeyle Şirinlere dönüşmemiş olmalarına şaşırdım doğrusu.

Ama şikayet edemem.

Bir şeye bu kadar tutkuyla hayatını adanmak takdire şayan.

“Nasıl yerleştin canım?” diye soruyor Viola. “Hepinizin el sanatları pazarına gittiğini duydum?”

"Buralarda haberler çok hızlı yayılıyor, değil mi?"

Joseph, önüne bir kupa bırakıp karşımdaki koltuğa otururken, "Rüzgar gibi," diyor. "Eğer dedikodudan mahrum kalırsak, bu Sully Körfezi'nde biranın bitmesinden daha kötü olur."

Bana göz kırptı.

"Bahse girerim. Birkaç turistin geçip gitmesinin gerçek sorunlara yol açmak yerine haberlere konu olabildiği bir kasabada yaşadığınız için şanslısınız."

"Çoğunlukla sadece ünlü olanlar, Bayan Blackthorn." Joseph gülümsüyor.

Çok garip görünmemeye çalışarak karşılık olarak gülümsüyorum.

"Gerçekten çok şanslıyız. Çok güzel bir yerde muhteşem bir mevsim geçiriyoruz," diye coşkuyla anlatıyor Viola. "Ve büyükbabanızın göl kenarındaki evi, arazi açısından bu bölgelerin her zaman en değerli mücevheriydi."

Anlattıklarından biri, çocukken nasıl uçurtma uçurduklarından, büyüdülerinde ise kuzenleriyle birlikte dedenin arazisinin sınırına kadar at bindiklerinden bahsediyor.

Ve bazen Acadia'dan yukarı doğru yürüyen birkaç dağcıya rastlardı, bu durum günümüzde de hala devam ediyor.

PopPop veya Holden'ın insanları o şekilde kovaladığını hayal edemiyorum, ama Babin ailesi dikenli tellerinden, büyük köpeklerinden ve büyük çiftliklerinin etrafına her otuz metrede bir astıkları söylenen "Girilemez" tabelalarından övünüyorlar.

"Daha önce de söylediğimiz gibi, eski yerinizden ayrılma zamanınız geldiğini düşünürseniz bize haber verin!" Gülümsemesi soluyor. "Ancak sorun şu ki, onu peşin olarak satın alacak paramız olmayabilir. Ama eğer finansman konusunda esnek olursanız..."

Oof.

Bunun altında birkaç şartın yattığını tahmin ettim.

Öte yandan, paraya ihtiyacım da yok.

Özellikle yaban mersini işinin onları zengin edip etmediğinden emin olmadığım durumlarda, biraz nefes alma alanına ihtiyaç duyan insanlara karşı cömert ve sabırlı olabilirim.

Bu ev büyük ve sıcak, ama eski ve biraz da küf kokuyor, özellikle de burada kaldıkça.

Tavanda, üzerleri boyanıp bütünlüğü bozulmamış birkaç eski su lekesi gözüme çarptı.

"İşe yarayabilir. Eğer satmaya karar verirsem," diye dikkatlice söylüyorum.

Bu düşünce beni tahmin ettiğimden daha çok üzüyor ve nedenini bilmiyorum.

Bu eski yere ikinci bir hayat verebilirlerdi, değil mi?

Babin ailesi çiftçi. Toprakta muhtemelen kullanılmamış çok büyük bir potansiyel var, ancak bu, er ya da geç evi sonsuza dek kaybetmek anlamına gelir.

Büyükbabamın varlığını hâlâ her odada hissedebildiğimde bu çok canımı yakıyor.

Joseph, ayaklarından geliyormuş gibi görünen bir iç çekişle sandalyesine yaslandı.

"O araziyle tekrar faydalı bir şeyler yapmak güzel olurdu. Zenginlerin elinde uzun zamandır boşa gidiyor, çürüyüp gidiyor." Tiksintiyle homurdanıyor.

Eee, ne?

Yüzümü hızla kaldırdım ve Viola'nın ona sert bir bakış attığını gördüm.

Göğsümdeki o sızı daha da derinleşiyor.

"Canım, özür dilerim. Joseph her zaman konuşmadan önce düşünmüyor. Saygısızlık etmek istemedi," diyor Viola aceleyle.

"Evet, eee, bunun için özür dilerim. Annem bana hep ağzımdan yanlış şeyler kaçırma hastalığıyla doğduğumu söylerdi. Siz Blackthorn'lar burada her zaman her şeyi

güzel tutma konusunda yetenekliydiniz. Ailenizin buralarda bu kadar sevilmesinin bir sebebi var." Rahatsız edici bir şekilde sırtıyor.

Az önce ima ettiği şey bu değildi.

Yaban mersini çayını yudumluyorum, tadı daha çok aşırı şekerli ballı şuruba benziyor.

Joseph başını salladı. "Sadece şunu demek istedim—ah, önemli değil ama o topraklar bir zamanlar ailemizin mülküydü."

Viola, "Geniş aile," diye düzeltiyor.

"Uzak akrabalar, evet. Çok çok uzun zaman önceydi – neredeyse yüz yıl önce, 1930'larda. Ülke ve Maine için de zor bir dönemdi. Bir yıl büyük seller Babin ailesini oradan kovdu. Bir süre o göl dev bir bataklıktı." Ağzı bir gülümseme ya da bir surat buruşturmayla kıvrılıyor. "Leonidas altmışlı yıllarda parasıyla gelene kadar arazi oldukça işe yaramazdı."

Viola, ortamı yumuşatmaya çalışırcasına, "Para çok konuşur," diyor. "Ve büyükbabanızın, Allah rahmet eylesin, çok parası vardı. Modern bir drenaj sistemi kurdu ve bir sürü müteahhit tuttu. Her şeyi en son teknolojiyle temizlemek birkaç yıl sürdü. Toprağı yeniden hayata döndürdü."

Joseph, "Para sadece konuşmaz, bazen de yumruk atar," diyor. "Bayan Blackthorn, biz bunun için hazırız. Ne zaman isterseniz, bu işi başlatmak için bir çözüm bulacağız, ne gerekiyorsa yapacağız."

Ne zaman.

Bu kelime, keskin ve ağır bir kaktüs gibi kucağıma düşüyor.

Ben buraya bunun için gelmedim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kane'in görüş alanından uzaklaşmak ve biraz nefes almak istedim.

Gelecek hakkında düşünmek istiyordum ama şimdi bu tuhaf konuşmanın içinde sıkışıp kaldığıma göre, eski yeri

satmak isteyip istemediğimden emin değilim.

En azından bu kadar çabuk değil.

Ben de biraz ürperdim ve nedenini bilmiyorum.

Kendi iyilikleri için biraz fazla dürüst olsalar bile, son derece iyilerdi.

Ama bana bakış şekilleri...

Sanki şahinler tarlalarda fare arıyor gibi.

Açım. Sabırsızım.

Belki biraz acımasız.

Beklediğim gibi keyifli ve rahat bir sohbet olmadı hiç.

Eğer şu an satacağımı açıklasaydım, eminim ki ruhumu satmam için yüzüme bir sözleşme dayarlardı.

“Çok eğlendik arkadaşlar, ama sanırım akşam yemeği için geri dönmeliyim,” diye yalan söyledim, kupamı onlara doğru iterek. Neredeyse hiç dokunmamıştım. “Şehirden ayrılmadan önce mülk hakkında size bilgi vereceğim. Henüz kesin bir karar vermedim.”

“Elbette.” Viola’nın gülümsemesi yapmacık gibiydi. “Burada uzun süredir bulunmuyorsunuz, Bayan Margot. Ne kadar zamana ihtiyacınız varsa o kadar zaman ayırın.”

Evet, tamam.

Serin geceye doğru geri dönerken onlara isteksizce küçük bir el salladım. Arabam bıraktığım yerde, kısa bir yolculuk için bekliyordu.

Babinlerin evindeyken gece çöktü ve uzun araba yoluna park ettiğimde, tepedeki parıldayan yıldızlarla paylaşılan sonbahar sessizliğiyle karşılaştım.

Çok sakın.

Çok huzurlu.

Yani endişesizdim—evdeki insan ayıya dokunmaktan kendimi alamadığım an hariç.

Ahh.

Uzun ve kısık bir nefes verdim.

Öpüşmenin ardından gelen şok ve utanç duygusu elbette geçti, ama hâlâ kaygı ve utanç kokan bir yanık var.

Ve bu o kadar ezici ki, Kane ile tekrar nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ya da Dan, o sevimli, dobra ağzıyla.

Ya da küçük Sophie ve melek gibi gülümsemesi.

Aman Tanrım.

Umarım çocuklar çatı katında neler olup bittiğini anlamamışlardır, ama bu benim için utanç verici olmasını veya klinik olarak akıl almaz olmasını değiştirmiyor. Ya da

—

Hayır, öyle değil.

Artık bunu düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi.

Telefonum titriyor ve elime alıyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

"Oh, Tanrıya şükür," diye mırıldanarak telefonu açtım. "Hattie? Ethan seni zincire mi bağladı?"

O kadar yüksek sesle gülüyor ki, telefonu ondan uzak tutmak zorunda kalıyorum.

"Aman Tanrım, hayır. Ama her şeyi hemen duymam lazım. Kiminle öpüştün? Ne zaman? Dornan ile Hemsworth ölçeğinde ne kadar yakışıklı?"

Derin bir nefes al, kızım.

"İmkânsız! Sen flört etmeme dönemindeydin. Ne oldu?"

Harika bir soru.

"...Bunu hâlâ çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bahsettiğim ve sürpriz bir şekilde oda arkadaşı olan aileyi biliyorsunuz değil mi? İşte, Kiracı Baba bana yardım etmek istedi. Büyükbabamın bıraktığı bir şeyi aramak için çatı katındaydık—bulamadık—ama sonra kırık bir tahtaya takıldım ve o beni yakaladı ve çok susamıştım."

"Rüya." Sevgiyle iç çekti.

"Aman Tanrım, eğer kardeşimden ve ona duyduğum hayranlıktan bahsetmeye kalkacaksan..."

"Dikkatin dağılıyor Gigi," diye sözünü kesiyor. "Detaylara geri dönelim."

"Pekala. Demek ki çok yakışıklı. O kadar yakışıklı ki, korkutucu. Tabii ki berbat bir tavrı var."

"Gördün mü? Tam bir romantik komedi rüyası yaşıyorsun."

"Romantik komedi hayalleri kurmuyorum," diye hatırlatıyorum ona.

Ama onun şakaları kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Sanki sonunda babamın gözü bana değdiği anda taşa dönüşmeden eve girebileceğim gibi.

"Pekala, tamam, benim romantik komedi rüyamı yaşıyorsun. Şimdi ne yapacaksın? Onu o zamandan beri gördün mü?"

"Hayır. Ben kaçtım ve o da beni durdurmadı."

"Yani ondan kaçınıyordun, öyle mi?"

"Onun çocukları olduğunu söylediğim kısmı kaçırdınız mı? Ve onlar da bizi orada yakaladılar?"

"Önemsiz bir ayrıntı."

İstemsizce gülüyorum.

Omuzlarım gevşedi.

"Önemsiz bir şey değil, Hattie. Ama şimdi ne yapacağım? Aynı çatı altında mahsur kaldık."

"Yapabileceğiniz tek şey, bir sonraki hamleyi onun yapmasına izin vermek," diyor hemen.

Son derece iyi bir tavsiye.

Ethan'la evlendiğinden beri özgüveninin önemli ölçüde arttığı açıkça görülüyor.

"...bu benim açımdan tamamen boş bir şey."

"Aynen öyle. İçeri gir ve hiç yaşanmamış gibi davran. Sitcom'lardaki çözüm bu." Tekrar gülüyor.

"Evet, bilmiyorum. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun—"

Bitiremiyorum.

Ağaçların arasından büyük ve bulanık, ama insan şekline fazlaca benzeyen bir gölge belirliyor.

Arabamın ön kısmına neredeyse çarpıyordu, karanlık ufukta silueti bir anlığına parlak ve açıkça görülebiliyordu.

Çılgılık atıyorum.

Bir an sonra, o gitti.

Karanlık onu sanki hiç var olmamış gibi yutuyor.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım arabayı acınası bir şekilde kilitlerken.

Gitti, gitti—ama sadece gözden kayboldu.

Ellerim titreyerek arabayı geri vitese taktım ve o kadar hızlı geri çıktım ki tekerleklerim etraftaki taşları savurdu.

Az önce bu mu oldu?

Ama öyle oldu.

O bir erkekti.

Farların aydınlattığı bir davetsiz misafir.

Penceremin önünden hızla geçerek bana doğru geldi.

"Margot? Gigi, orada mısınız?" Telefonumu düşürdüğüm yerden Hattie'nin endişeli sesi yükseldi. "Neler oluyor?"

Nefesimi toparlamak için birkaç saniyelik panik yaşamam gerekti.

Göğsüm hıçkırıklarla sarsıldı.

"H-Hattie, gitmeliyim," diye kekeledim. "Burada olmaması gereken biri var... ve sanırım beni izliyorlardı."

EV KURALLARI (KANE)

Sanırım ağızlık takmam gerekiyor.

Hiçbir terbiyesiz köpek benim yaptığımdan daha kötü bir şey yapmadı.

Evet, tanıştığımız andan itibaren tam bir işkence bekliyordum, ama işlerin böyle gelişeceğini hiç düşünmemiştim.

Tek bir yoğun öpücüğün beynimi, Temmuz ayında kaldırıma düşmüş bir dondurma külahı gibi eriteceğini hiç düşünmemiştim.

Akşam yemeğini toplamayı daha yeni bitirmiştım—geri gelirse diye mikrodalgada onun için bir tabak daha bırakmışım—tam o sırada Margot kapıdan içeri daldı.

İri masmavi gözleri, yüzünün etrafında savrulan sarı saçları ve o muhteşem yüzüyle—

Yüzü bembeyaz oldu.

Bu, boşanmadan beri yaptığım en büyük hatadan sonra evden kaçarken bana bakmayan kadınla aynı kadın değil.

Kapı duvara çarparak kapanırken "Kane!" diye bağırdı. "Kane, Tanrıya şükür."

Sesindeki panik, tamamen içgüdüsel bir tepkiyi tetikliyor.

O ne dediğini anlamadan çoktan harekete geçtim. Ellerimle kollarının üst kısmını kavradım ve o nefes nefese kaldı.

Gözlerinde belirgin bir korkuyla bana bakıyor.

"Neler oldu böyle?" diye fısıldadım, sert ama nazik bir sesle.

Nefes alışverişi sırasında gözleri ara ara kapanıp tekrar açılıyor.

Boğazı düğümleniyor.

"Ben... Arabadaydım, tam da garaj yolunun sonuna gelmiştim ki—orada biri vardı. Bir adam, beni izliyor, gölgelerin arasında sinsice dolaşıyordu. Onu görünce panikledi. Arabamın yanından hızla geçti ve ben—" Şimdi titriyor ve ben onu bir sandalyeye oturtuyorum.

"Otur," diyorum ona. Eski askeri içgüdülerim keskinleşiyor ve tanıdık bir buz gibi sakinlik beni sarıyor. "Baştan başla. Ne gördün?"

"Fazla bir şey değil. Kesinlikle bir erkekti. Sanırım çalılıkların arasında saklanıyordu. Arabanın yanından hızla geçip gitmeden önce sadece bir dakika oradaydım ve—"

Çocuklar mutfağa koşuşturunca sözünü yarıda kesiyor.

"Bir erkek mi? Hangi erkek?" diye cılız bir sesle sordu Sophie.

"Kötü adam! Merak etmeyin, onu bulacağım." Dan arka kapının yanındaki anahtar kutusundaki bir çekmeceyi hızla açıp içini karıştırarak bir el feneri buluyor.

"Hayır, gidemezsin." Kapıya ulaşmadan önce onu yakaladım. "Sen burada kalacaksın, ben dışarı çıkacağım."

"Ancak—"

"Ama yok, ufaklık. Arka kapıyı arkamdan kilitle."

Yüzümdeki ciddiyet, tartışmanın mümkün olmadığını gösteriyor; el fenerini elinden zorla alıyorum.

Dan başını salladı, yüzünde hafif bir düşüş oldu.

Margot mutfak sandalyesine çöktü, nemli mavi gözleriyle beni izlerken Sophie şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Merhaba?" diye cılız bir ses duyuldu telefonun diğer ucundan, parmaklarının arasında. "Her şey yolunda mı? Sağ salım geri döndün mü?"

Yavaşça, mekanik bir şekilde telefonu kulağına götürdü ve bana bakarak konuşmaya başladı: "Evet, iyiyim Hattie. Şu an Kane ve çocuklarla birlikteyim."

"Kane mi? O adam mı—"

Margot telefonu kapatarak "Hoşça kalın!" dedi.

"Ben araştırma yaparken sen onlarla birlikte kal." El fenerini bir elimde sıkıca tutuyorum. Bu, dış mekan kullanımı için tasarlanmış uzun, sağlam taktik el fenerlerinden biri. Etrafına inşa edilmiş sert, her türlü hava koşuluna dayanıklı gövde, onu küçük bir sopa olarak da kullanmaya olanak tanıyor.

Muhtemelen Leonidas'ın koruması tarafından ya da belki de yaşlı adamın kendisi tarafından bırakılmış olabilir.

Yakın mesafede, işe yarayabilecek derme çatma bir silah. Dışarı adımımı attığım anda hiçbir şeyi dışlayamam.

Adrenalin kalbimi bir dikenli ot gibi savuruyor, ama karanlıkta dışarı fırlama içgüdümü bastırmaya çalışıyorum.

Öncelikle bu kişilerin güvende olduğundan ve evin çevresinin boş olduğundan emin olmalıyım.

"Sophie," dedim. "Margot ve Dan'ın yanında kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı, küçük yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Dan zafer kazanmışçasına sırtarak yanımdan geçti. "Hazır olduğunda kilitleyebilirim."

"Güzel. O tık sesini duyana kadar bekleyeceğim," dedim ona. "Peki ya kapıya biri gelirse ve o ben değilsem ne yapacaksın?"

"9-1-1'i arayın!" diye hep bir ağızdan çocuklar söylüyor.

"Ve saklanın," diye ekliyor Dan.

"Tamam. Yukarı, odamıza çık ve kapıyı kilitle. Bulabildiğin en ağır şeyi kapının önüne it." Margot'nun yüzünün renginin geri döndüğünü görünce ona baktım.

"Onlarla kalır mısın? Çok uzun sürmeyecek. Tam olarak nerede olmuştu?"

"Çalıların aşırı büyüdüğü o bölüm," diyor.

Demek ki evin yakınlarında pusuya yatmışlar.

Çalıların bu kadar sık olduğunu bilmek, niyetler açısından gerçekten çok kötü bir durum.

Bu da bana, muhtemelen bunu anlayacak kadar uzun süre orada kaldıklarını ve tüm yeri incelemiş olabileceklerini gösteriyor.

Bok.

Başımı kararlı bir şekilde salladım ve telefonumun hâlâ cebimde olduğundan emin oldum, diğer elimdeki el fenerini de açtım.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Margot'la göz göze geldim.

"Sanmıyorum. Sadece dikkatli ol, Kane."

"Benim için endişelenmeyin. Eğer etrafta birilerinin dolaştığını görürsem, onlar için endişelenin."

Yanaklarındaki renk tekrar soluyor.

Onu korkutmaya çalışmıyorum ama son derece ciddiyim.

Eğer topraklarımızda herhangi birini görürsem, kışlarını aya kadar tekmeleyeceğim.

Onun toprağı.

Her neyse işte.

"Yerinizde kalın beyler," diye tekrar uyardım onları süzerek. "Yakında döneceğim."

Giriş yolu uzun ve karanlık, sıcaklık düştüğünde uzun ve soğuk bir gölgeye dönüşüyor.

El fenerimin ışığında nefesimin buharını görebiliyorum. Çok geç değil ama o çalılıkların yakınındaki uzun ağaçların altı zifiri karanlık. Neden paniklediğini anlıyorum.

Kahretsin.

Öpüşmenin ardından bir sorun çıkacağını tahmin ediyordum, evet, ama bir hırsızın peşine düşeceğimi hiç beklemiyordum.

En azından çocuklar korkmuş olmaktan çok heyecanlı görünüyorlar.

Dan, süper kahramanlık oynamanın tadını çıkarıyor. Çocuk, gerçek tehlike algısına sahip olamayacak kadar küçük, ama birkaç yaz karate dersinin onu ölümcül bir makineye dönüştürdüğünü düşünecek kadar da büyük.

Sophie sadece yalnız kaldığında panik yapıyor ve onun için bolca arkadaş olması beni çok mutlu ediyor.

Ayakkabımın altında bir dal kırıldı.

El fenerimi patika boyunca sallayarak, ufukta ağaçlardan kaynaklanamayacak herhangi bir hareket veya hışırtı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Hiç bir şey.

Margot'nun arabasını park ettiği ve gölge adamı gördüğünü iddia ettiği yere ulaşmak uzun sürmüyor.

Yerde, kadının çığlık atarak ve çakılları savurarak kaçtığı yerlerden kalma lastik izleri var. Sonra da, kadının adamın saklandığına yemin ettiği çalılıklar var.

Telaşla yaklaşıyorum, duyularım son derece tetikte.

Akıllı biriye, çoktan gitmiş olurdu.

Ama o, adamın yalnız olup olmadığını ya da geri dönüp dönmediğini öğrenmek için orada kalmadı.

Çalıların etrafında daireler çizerken, yapraklar ışıktaki solmuş gibi görünüyor; kimsenin üzerime su sıçratmamasına dikkat etmek için birkaç saniyede bir yön değiştiriyorum.

Hiçbir şey ve hiç kimse.

Sonbaharın o boğucu sessizliği.

Ciğerlerim gerilimden kabarıyor.

Geceleyin kurbağalar yüksek sesle ötüyor. Birkaç ince dal rüzgârda sallanıyor.

Ortalıkta gizemli dolaşanlar olmasa bile, ürkütücü bir gece. Çalılar arasında bir çakalın sinsice çıkıp gelmesine

şaşırmam.

Daha yakından baktığımda, el fenerim çimenlerin arasında parıldayan bir şeye dikkatimi çekti.

Burada birkaç kırık dal ve ezilmiş bir çimenlik alan var, sanki birileri burada bir süre kamp kurmuş gibi.

Ve tam ortasında, yanmamış bir fener.

Bok.

Onu elime alıp ışık altında incelerken öfke içimi bir bıçak gibi kesiyor.

Bu, bir mağazadan alabileceğiniz türden bir şey değil; garip bir şekilde ev yapımı veya modifiye edilmiş gibi görünüyor. Belki de vitraydır, içindeki LED ışığını matlaştırmak için koyu maviye boyanmıştır.

Bunu yapan kişi birkaç numara biliyor galiba.

Onlardan geriye hiçbir iz yok, bu lanet olası fener dışında hiçbir işaret yok.

Ne kadar süredir buradaydı? Ve neden?

Margot arabayı park ederken onu korkutup ağaçların arasından çıkmasına mı sebep oldu? Bu kadar yakınsa, onu görüp kaçmasının an meselesi olduğunu düşünmüş olabilir.

Ama bu saatte kim gelip buraları gizlice dolaşır ki?

Bölgeyi bir kez daha aradım ama bu hayalet gibi mavi fenerden başka hiçbir şey bulamadım.

Eve geri dönüp kapıyı çaldım.

Margot bir saniye sonra kapı aralığında belirir. Feneri görünce gözleri faltaşı gibi açılır.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

"Arkadaşımızın bıraktığı bir hediye. Çalıkların arasında terk edilmiş halde bulduk."

Dan ve Sophie onun yanına gelirler ve iyice görebilmek için etrafını sararlar.

"Vay canına!" diye haykırdı Dan. "Baba, bu ne?"

"Sadece dikkatsiz bir aptalın alelacele yaptığı bir fener. Abartmayalım, tamam mı? Belki de bu araziye düşmeye karar veren bir kampçıydı."

Evet, sıradan olasılıkları abartıyorum.

Onların çok endişelenmesini istemiyorum.

Ayrıca, olası herhangi bir tehlikenin geçtiğinden de oldukça eminim. Ortalama bir hırsız veya kırsal kesimde izinsiz yerleşen kişi, bir geyikten daha ürkektir.

Buranın artık boş olmadığını veya kolay bir hedef olmadığını bildikleri için geri dönmek için geçerli bir sebep yok.

"Yani... tehlikede değiliz, öyle mi?" diye soruyor Sophie usulca.

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Ve eğer öyle olsaydık, önce beni geçmeleri gerekirdi. Bunu denemeye kalkışacak herhangi bir palyaço için kötü bir gün olurdu."

Sophie, ona göz kırptığımda ve saçlarını okşadığımda gülümsüyor.

Margot da hafifçe gülümsüyor. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Korkutucu bir babanız olduğu için şanslısınız," diyor çocuklara, hâlâ dikkatle beni izlerken.

"Kesinlikle öyle." Onlar gülene kadar kaslarımı gösterişli bir güreşçi gibi sergiliyorum.

Dudaklarının kenarında gamzeler belirdi. "Ve eğer dışarıda gizlice dolaşan biri varsa, sanırım artık pek bir şey göremiyor. Fener olmadan. Bu gece çok karanlık."

Sophie gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti ve Margot'ya belirgin bir rahatlamayla baktı.

"Neden gidip televizyon izlemiyorsunuz? Ne olur ne olmaz diye bu gece evde kalalım bence. Zaten hava çok bulutlu, yıldızları izlemek için pek uygun değil," diyorum.

Dan zaten kumandayı eline almış durumda. Sophie ile ne izleyecekleri konusunda tartışmaya başlayana kadar bekliyorum.

Sonra Margot'yu yanıma çağırdım.

"Hey, benimle bir dakika yukarı çıkabilir misin?"

Yüzü donuk bir ifadeyle doldu ama başını salladı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Telefonu elinde tutarak beni yatak odama kadar takip etti.

Daha önce aramızda yaşananlardan sonra, bu da bir başka hata gibi geliyor ama kapıyı kapatırken bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıyorum, aşağıda neler olup bittiğini duyabilmek için kapıyı hafifçe aralık bırakıyorum.

"İyi olup olmadığını söyle bana. Gerçekten," diye hırladım.

"Ben... evet, biraz sakinleştım." Boğazını temizledi ve daha önce vurduğunu gördüğüm duvara baktı. "Sizi korkuttuysam gerçekten özür dilerim."

"Beni korkutamadın. Dan de her zaman babası kadar güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışır, bu yüzden onu da korkutamadın." Kollarımı kavuşturdum. "Soph, görüldüğünden daha güçlü. Ama yarın sabah polise şikayette bulunacağız."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor.

"Polis raporu mu? Gerçekten mi?"

"Tekrar yaşanması ihtimaline karşı kayıt altına alınmış bir şey olması daha iyi."

"Hım. Bu biraz abartı gibi değil mi?" Omuz silkerek, "Bilmiyorum, ya sadece sarhoş bir kampçı fazla uzaklaşmışsa ya da birkaç yerel çocuk ortalığı karıştırmışsa?" dedi.

"O zaman polisler bunun bir kampçı ya da birkaç serseri olduğunu anlayacak. Eğer öyleyse, muhtemelen başkalarının mülklerinde de dolaşıyorlardı, bu yüzden topluma bir hizmet yapmış olacağız." Feneri tekrar kaldırıyorum. "Söylemekten nefret ediyorum ama bu bana sarhoş birinin başboş dolaştığını göstermiyor. Birileri bunu, görünmeden etrafta dolaşabilmeleri için özenle yapmış. Cam gerçekten ışığı kısıyor."

"Peki kim?"

Yavaşça başımı salladım. "Tahmininiz benimki kadar doğru. Ama bunu kesinlikle öğrenmeye niyetliyim."

İçini çekti ve yatağın kenarına otururken omuzları düştü.

"Tanrım, burada yalnız olmadığma çok sevindim," diyor. "Ve haklısın, bir rapor tutmak mantıklı olabilir. Ne olur ne

olmaz, geri dönerlerse diye.”

“Aynen öyle.” Onu böyle kamburlaşmış, sığınacak yer arayan minik bir serçe gibi görünce içimde yükselen koruma duygusunu bastırıyorum. “Bunun seni daha fazla sarsmasını istemiyorum. Eğer iyi değilsen, bana söyle.”

“Sanırım sadece şok oldum. Eğer biri beni izliyor olsaydı...” Sözünü yarım bırakıp ellerini uzatarak tırnaklarını inceledi. Parmakları titriyordu. “Babin ailesi de tuhaf davranıyordu.”

“Oraya mı gittin? Onların evine mi?”

Başını salladı.

“Uğrayacağımı söylemiştim ve bunun için en uygun zaman gibi görünüyordu.” Bana kısa bir bakış attı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. “Ama çok hevesli davrandılar ya da bir şey oldu. Burayı satın almak istediklerini biliyordum ama çok tuhaf davrandılar. Çok hevesliydiler. Biraz da aksiydiler. Bilmiyorum, açıklamak zor.”

Yatağın yanındaki bir sandalyeye oturuyorum, o bana bakana kadar ona doğru dönüyorum. Aklım çalışıyor, o gittikten sonra buraya gizlice gelmek için vakitleri olmuş olabilir mi diye düşünüyorum.

Onların da ortakları olabilir. Birileri, kadının meşgul olduğunu bildikleri sırada gelip etrafı gözetlemekle görevlendirilmiş olabilir.

“Deneyin bakalım,” diyorum.

“Şey, yani.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Onu öptüğümde teni gibi ipeksi hissettiren saçlarını düşünmemeye çalışıyorum. “Sanki satmam için ne kadar çaresiz olduklarını gizlemek istiyorlardı. Finansman konusunda da biraz esneklik istediklerini açıkça belirttiler. Ama aynı zamanda tüm kartlarını masaya koymak istediklerini de hissettim.”

Eve geldikleri zamanı hatırladıkça ense tüylerim diken diken oluyor.

O zamanlar onları pek önemsemedim, çünkü en çok Margot'ya sinirleniyordum.

Uzun süredir kırsal kesimde yaşayan ve yabancılarla pek sosyalleşmemiş, aşırı derecede cana yakın, biraz da tuhaf sıradan kırsal insanlara benziyorlardı.

Öne doğru eğiliyorum, ön kollarımı bacaklarıma dayıyorum.

Margot'nun bakışları önce beni, sonra da yere sabitlendi.

"Sence neden bu kadar ilgileniyorlar?" diye soruyorum. "Evi mi yoksa araziye mi istiyorlar?"

"Kesinlikle araziye." Düşünürken dudağını ısırdı. "Sanki çok fazla uğraşıyorlardı, biliyor musun? Her şey konusunda biraz fazla gerginlerdi. Sanırım orada hemen imzalamamı bekliyorlardı. Bu beni rahatsız etti, bu yüzden ayrıldım."

"Doğrudan buraya mı geldiniz? Ne kadar süre dışarıda park halindeydiniz?"

"Evet, aşağı yukarı öyle. Arkadaşım Hattie aradı ve arabayla geldiğimde onunla konuşuyordum." Parmaklarını yorganın üzerinde gelişigüzel gezdiriyor. "Arabada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Belki on dakika kadar? Uzun bir konuşma değildi."

Yine de, Babin'in veya kurnaz bir arkadaşının, eğer tamamen psikopatça davranmaya karar verirlerse, sinsice gelip ortalığı karıştırmaları için yeterli zaman var.

Nedenini kim bilir, ama bana Babin'lerle ilgili bir sorun olduğunu söylediğinde ona inanıyorum. Zamanlama son derece şüpheli geliyor.

Tesadüflere hiçbir zaman çok inanmadım.

"Onlara göz kulak olacağım," diye söz verdim, sandalyeye yaslanarak. "Ayrıca, kasabadaki diğer insanlarla da konuşmalıyız. Tarih hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz, büyükbabanızın birilerine kırgınlık bırakıp bırakmadığını öğrenmeliyiz."

"Burada dedikodu treni varken çok uzun sürmez herhalde. Babinler bizim hırdavatçıya gittiğimizi biliyorlardı." Yüzü kızardı.

“Dikkatli olacağız. En son isteyeceğimiz şey, herhangi bir şeyden şüphelenmeleri.”

“Evet,” diye onayladı. İnce gülümsemesinde daha önce görmediğim utangaç bir eğim vardı. “Şey, yani, az önce olanlara gelince...”

Daha önce.

Öpüşme.

Tavan arası seks partisi, ateşli, baş döndürücü ve açgözlü.

Dudakları benimkine değdiğinde, içimde öyle bir susuzluk uyandı ki, onu kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde istiyormuşum gibi karşılık vererek öpmeye başladım.

"Tam bir fiyaskoydu düşes. Hepsi benim hatamdı," diye homurdandım, sonra tadının ne kadar güzel olduğunu hatırladım.

“Evet, ama bu adil değil.” Ellerini bacaklarının altına soktu. “Teknik olarak seni öptüm. Hatırlıyor musun?”

Keşke yapmasaydım Yüce Tanrım.

"Eğer mesafemi korusaydım bunu yapmazdın. Bu benim hatamdı ve düşüşünü engellemekten bahsetmiyorum."

Onu yakaladığım an, yere bırakıp geri çekilmeliydim.

Tereddüdüm bize pahalıya mal oldu.

“Ne olmuş yani? Bunun özerkliğim olmadığı anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?” Başını yana eğdi, saçları omzuna döküldü. “Bir kız kendi seçimlerini yapamaz mı? Sadece muhteşem Kane Saint'in cinsel cazibesine kapılmış durumda mı?”

Yüksek sesle homurdanıyorum.

“Düşünmeden hareket ettim. Başımı belaya soktum,” dedim ona. “Bir kadınla aynı ortamı paylaşmayalı çok uzun zaman oldu.”

Mavi gözleri parıltıyor.

Çok fazla soru sormaya başlamadan önce gözlerimi kaçırmalıyım.

Önce onlara cevap vermeye kalkışayım, sonra bir bakayım.

"Aklımızı kaybettik. İşte bu kadar. Daha karmaşık olmasına gerek yok," diye bitirdim sözlerimi, başımı sallayarak. "Çok bunaldık. Çok uzun bir gündü ve—"

Ve bedeni benimkine karşı saf kadife gibiydi.

Öylesine davetkar ki, ellerimi her kıvrımına doğru çekiyor.

Eğer ağzını benimkine değdirmeseydi, yine de patlayabilirdim.

Belki de alt dudağını dişlerimle kavrayıp her iniltisini çalabilirdim.

Bana atlaması, dürüst olmak gerekirse, bir rahatlamaydı.

Ama beynimi, bozulmuş bir portakal gibi kireçlendirdi.

Bunu unutamam.

O da neredeyse aynı derecede sinirlenerek başını sallıyor.

"Bir daha asla," diye fısıldadı.

"Asla."

Sonra biraz garip bir şekilde gülümsüyor ve pencereden geceye bakıyor. Ama ben geri çekilip ona alan vermek yerine, gözlerimi ondan ayırmadan ona bakmaya devam ediyorum.

Dudaklarının büzüş şekli, yüzündeki utangaçlık, kafasında dönüp duran kötü düşünceler...

Margot Blackthorn masum ya da içe dönük biri değil, ama şu anda bir tereddüt yaşıyor.

Ve inanılmaz derecede sevimli.

Aynı şekilde bana bakış şekli de öyle; biraz fazla hızlı, sanki beni onu izlerken bulmayı beklemiyormuş gibi.

Lanet etmek.

Ama ben ders çıkaran bir adamım ve artık gitme zamanı geldi. Ayağa kalkıyorum.

Artık onun özel hayatına karışmayacağım, dedesinin geride bıraktığı her neyse onu aramasına yardım

etmeyeceğim, çünkü tavan arasını didik didik aradık. Eminim evin diğer yerlerine de ulaşabilir.

Artık fazla yakınlaşmayalım.

Artık onun kıyafetlerini yırtıp derisini dişlerimle parçalayarak baştan ayağa işaretlemeyi hayal etmeyeceğim.

İyi şanlar.

Etraftayken, adeta ete kemiğe bürünmüş bir ıslak rüya gibi görünürken bunu kontrol edebileceğimden emin değilim, ama deneyeceğim.

Ve eğer güzel bir kadınla aynı izole evde yaşamak ve ona karşı ara sıra cinsel içerikli düşünceler beslemek en kötü şeyse, bu bir zaferdir.

Gerçeğe dönüşmediği sürece sorun yok.

Gözlerindeki rahatlamadan, o da bunun farkında.

Aynı fikirde olduğumuza göre bunu uzatmaya gerek yok.

Dan'ın neredeyse tam öpüşürken içeri dalması, ihtiyacımız olan uyarı oldu.

"Pekala, okumam gereken biraz kitap var," dedim, baş parmağımla kapıyı işaret edip geri çekildim. Başını salladı. "Sana bir tabak bıraktım. İstersen daha sonra ısıtabilirsin."

"Yine mi?" Şaşkınlığı yerini daha sıcak bir duyguya bıraktı. "Dostum, bunu yapmayı bırakmalısın."

"Ne yani? Bizde her zaman artan yemekler varken, sizi sebepsiz yere aç mı bırakacağız?"

"Hayır," diyor, sesi hala biraz yumuşak, biraz nazik. "Bana bakmaktan bahsediyorum."

Ah, o mu?

Bu da, işleri bu kadar zorlaştıran asıl aptalın ben olduğumun bir başka işareti.

Onu doyurmak aramızda mesafe yaratmak anlamına gelmiyor, değil mi?

Ve bu da başka bir beceriksizlik olsa bile, hayatlarımızı olması gerekenden daha samimi hale getirsem bile, ikimiz de biliyoruz ki durmayacağım.

Aynı çatı altında olduğumuz sürece, kendi sapkın arzularımızın iki tutsağı olarak, bu mümkün değil.

ÖDEV (MARGOT)

Bugün yaşadıklarımın sonra, tasarımlarım üzerinde herhangi bir çalışma yapma şansım kesinlikle yok.

Ama yine de masaya oturuyorum, elimde kalemle. Tablet, ruhumun aynası gibi karşımda boş boş bekliyor.

Güzel ayakkabılara odaklanmak istiyorum. Zarif topuklu ayakkabılar, ince bantlı sandaletler ve Külkedisi'ne yakışır bir şıklıkla tasarlanmış topuklu ayakkabılar. Her adımı bir ifadeye dönüştüren, son derece iddialı botlar.

Bu tarz botlar Maine'e mükemmel yakışmaz mıydı?

İlham perim sessizce fısıldadığında kalbimin aklımla örtüşüp örtüşmeyeceğinden emin değilim. Şu anda sesi duyulmaz oluyor.

Kane.

Kane.

Beklenmedik beyaz şövalyem. Yüzde sekseni şeytan, yarı zamanlı centilmen.

O iri adam bizi korumak için kapıdan fırlayıp gelmeseydi, sarmaşık tamamen dağılır mıydı?

Merak ediyorum.

Ve şimdi polise şikayette bulunmak için sabırsızlanıyorum, çünkü onun koşarak geçtiğini görmemiş

olsam bile, Kane'in elinde fenerle içeri geri döndüğündeki yüz ifadesi...

Mor sabahlığımla sıcacık olsam da ürperiyorum.

...ama ya haklıysa?

Eğer biri göze batmayan bir fener yapmak için çaba sarf ettiyse, neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki?

Yemin ederim, beni izliyorlardı.

Ama midemde oluşan korkunun yanı sıra, Kane Saint'i düşündüğümde farklı bir tedirginlik daha hissediyorum.

İlk başta tamamen kabadayılık yapıyordu. Baştan beri o otoriter havası olsa da, içeriye izinsiz giren bir yabancı gibi hissettiğim anlarda, göz devirme isteği uyandıran bir tipti, korkutucu değildi.

Şimdi, onun birkaç kapı ötede, bu eve girmeye çalışan herkesin kafasını koparmaya hazır olduğunu bilmek bana güven veriyor.

Gerçekten bu kadar yüzeysel ve kız gibi bir kız mıyım?

Bu düşünce beni güldürüyor.

Hayatımın yirmi beş yılı boyunca hiçbir zaman bir koruyucuya ihtiyaç duyduğumu hissetmedim.

Bir Blackthorn olduğunuzda, her zaman arkanızı kollayan biri vardır.

Para saçı özel etkinliklerde tutulan güvenlik görevlileri. Ya da ben küçükken Holden Grumpface, dedem etraftayken hep bir yerlerdeydi, sadık bir bekçi köpeği gibi sessizce devriye gezerdi.

Bu adam, keskin kenarları ve gizli sırlarıyla Kane'e bile kafa tutabilecek cinstendi.

Sanırım o da şu sıralar bekar bir baba.

Kendime bakmak doğal bir şeydi aslında. Özellikle de ebeveynlerim benim duygusal sağlığımdan çok Maldivler'deki bir sonraki lüks tatilleriyle ilgileniyorken.

Ama bu farklı hissettiriyor, daha önce hiç karşılaşmadığım bir tehdit.

Bu, Blackthorn parasıyla kolay lokma olduğumu düşünen bir aptalın bana yaklaşmaya çalışması değil. On altı

yaşımdan beri bununla yatıp kalktım.

Bu kişi beni takip ediyordu.

Çevrimiçi değil.

Utanç verici mesajlarla veya istenmeyen cinsel içerikli fotoğraflarla değil.

Çok az insanın bildiği özel bir yeri işgal ettiler.

Elbette, dedem öldükten sonra burayı miras aldığım ve dedikoduların hızla yayıldığı kasabaya taşındığımız yerel halk arasında sır değil. Ama burada bana özel olarak kin besleyen kimse yok.

Sağ?

Öte yandan dedem...

Burada tek başına ne yapıyordu? Bizi buraya çocukken getirmeden çok önce, büyükannemle birlikte Sully Körfezi'ndeki hayatı nasıldı?

Kapıma birisi vuruyor ve kalbim ağzıma kadar geliyor.

Çıglık atmamam küçük bir mucize.

Doğrulup ayağa kalkarken bacaklarım titriyor, bornozumu daha sıkıca sarıyorum.

Yine mi Kane?

Kalbim farklı bir nedenle hızla atmaya başlıyor.

Bu kadar geç olması pek olası görünmüyor, eğer öyleyse, bu onun hatasını kabul etme konuşmasını baştan gözden geçirdiği anlamına mı geliyor?

Acaba öfkeyle içeri dalıp beni öpücük yağmuruna tutmaya ve yatağa fırlatmaya mı hazırlanıyor?

Nefesim kesilmiş bir halde kapıyı açtığımda, Kane'in kafasının olması gereken yerde bomboş bir alan vardı; kafası tam tepemde yükseliyordu.

Bunun yerine, aşağı baktığımda bir minik yavru görüyorum.

Saçları dağınık ve üzerinde koyun desenleri olan pamuklu pijamalar giymiş.

"Sophie?"

"Uyuyamıyorum," diye mırıldanıyor, sanki onu içeri davet etmişim gibi öne doğru sallanarak.

Koridorda şöyle bir göz gezdirdim.
Sessiz ve sakin, olması gerektiği gibi.
Tereddüt ederek kapıyı daha da açtım.
"Naber? Bir şey duydun mu?"

"Hayır, öyle değil." Başını salladı ve ben kapıyı kapatırken içeri girdi.

"Ah." Akıllı saatime hızlıca baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum. "Öyleyse ne oldu? Babana mı ihtiyacın var?"

Durup, tabletimin sehпасı üzerinde durduğu masama bakıyor.

Küçük gözlerinde, Kane'in gözlerinde gördüğüm tanıdık bir ışık parlıyor.

"Hayır, şey... Sadece sizinle konuşmak istedim. Çünkü siz ayakkabı yapıyorsunuz."

Aslında tam olarak değil ve henüz değil.

Ama çok ciddi görünüyor, onu rahatsız edici gerçeklerle hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemiyorum.

"Elbette, Soph. Ne haber?"

Onu yatağa yanıma oturmaya davet ediyorum.

"Şey, düşünüyordum da... bunlardan kurtulmama yardım edebilir misin?" Yatağa yığıldı ve incelemek için siyah, ağır ayakkabısını kaldırdı. Daha önce elinde olduğunu fark etmemiştim. "Bunlardan nefret ediyorum. Hiçbir zaman güzel bir şey giyemiyorum, diğer kızlar gibi değil. Senin gibi değil."

Kalbim sıkışıyor.

Zavallı, tatlı bebek.

Ortopedik ayakkabılar çirkin. İşlevsellik ön planda tutularak üretilmişler, estetik ise sonradan düşünülmüş; kalın kayışlarla kaplanmış, kasvetli ve hantal bir görünüme sahipler.

Ayrıca ayaklarına çok büyük görünüyorlar. Sanırım tıbbi açıdan amaç da ona ekstra destek ve koruma sağlamak.

Ama eğer bu kıyafetleri giymek zorunda kalsaydım, ben de üzülürdüm.

Acele etmeden, her açıdan incelemek için eğilip ayağını nazıkçe çeviriyorum. "Ne zamandır giyiyorsunuz bunları?"

Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itiyor.

"Bu tip, birkaç yıl sürüyor. Küçükken diğerlerini o kadar önemsemezdim ama şimdi... Diş teli gibi ama dişleriniz asla düzelmiyor!"

Kalbim.

Bu, bir tasarımcı olarak benim yeteneklerimin çok ötesinde bir konu ve ben henüz gerçek bir tasarımcı bile değilim.

Bu sadece, şans eseri aldığım moda tasarım diplomasıyla desteklenen çılgın bir hayal. Tıbbi hususları da göz önünde bulundurarak bir şey tasarlamak ise bambaşka bir olay.

Ama o bana güven dolu yeşil gözlerle bakıyor ve ona hayır diyemiyorum.

Normal, yetişkin bir davranış olsa bile, onun umutlarını ve hayallerini cansız mantıkla açıklayamam.

"Bakalım ne bulabilirim Sophie. Bana biraz zaman ver," diyorum kararlı bir şekilde.

Öne eğilip bana sarıldı.

"Harika! Çok teşekkürler Margot. Muhteşemsin."

Biraz çekinerek sırtını okşuyorum.

Bu küçük kızı hak etmiyorum.

O, muhtemelen gerçekleştiremeyeceğim bir mucize için şimdiden bana teşekkür ediyor ve o kadar minnettar ki, sanki paraşütle yavru köpekler yağdırmışım gibi.

Ama aynı zamanda göğsümde bir sıcaklık da belirliyor.

Çocukların bana sarılmasına alışkın değilim. Şaşırtıcı derecede hoş, incecik kolları boynuma dolandığında kendimi güvende hissediyorum.

Ona veda ederken sıkıca sarılıyorum.

"Elbette elimden geldiğince yardımcı olurum, ama şunu bilmelisin ki, hiçbir şeyin garantisini veremem. Bunu kabul ediyor musun?"

"Ah, evet, biliyorum," diyor içtenlikle. "Ama bu, hiç kimsenin denememesinden daha iyi, değil mi?" Şaşkınlığım

yüzümden belli olmalı, çünkü ekliyor: "Babam iyi biri. Sadece güzel görünme isteğini anlamıyor."

Hayır, sanmıyorum.

Dadzilla birçok konuda uzman olabilir, ancak bu durum küçük kızının stilini ve öz imajını kapsamaz.

Sophie, düşünceli bir ifadeyle buruşmuş küçük yüzüyle, beni bir saniye daha izliyor.

"Biliyorsun, onu öpmek istiyorsan sorun yok," diyor yavaşça.

Ne?

Söylediklerini anlamaya çalışırken, yumruğumu göğsüme vurarak kekeledim. Gerçekten de bunu kastetmiş olamazdı herhalde—

"Öpücük mü? Canım, sen benimle... babanla olan ilişkiden mi bahsediyorsun?"

Bana donuk bir bakış attı. "Şey, evet. Başka kim olabilir ki?"

Nefes alamıyorum.

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Dan, sizi çatı katında öpüşürken gördüğünü söyledi."

Aman Tanrım!

Donakaldım.

"Hayır, o—" Hayatımda yeni bir dip noktasına ulaşmadan önce duruyorum.

Dan gördü. Ya da bunu hesaplayacak kadar zeki.

Çok utanıyorum.

"Sorun yok, Margot," diye fısıldadı Sophie nazikçe.

"Hiç de hoş değil. Hiç de değil." Sesim çok kısıp çıkıyor. Bu gerçeğin hiçbir versiyonu asla kabul edilebilir olmayacak. "Aslında bir hataydı, bir kaza. Düşünmeden hareket ettik ve bir daha asla yapmayacağız."

Ona gerçeğin dışında ne sunabilirim ki?

Onun rahatlayacağını, ya da en azından benim utancımı anlayıp geri çekileceğini düşünmüştüm, ama anlaşılan onu yanlış değerlendirmişim.

Kollarını kavuşturup inatla bana bakıyor.

"Malısın."

"Böyle bir konuşma yaptığımıza inanamıyorum." Yüzümü ellerimin arasına gömmekten son anda vazgeçiyorum.

"Babamın bir kız arkadaşına ihtiyacı var," diye tısladı.

O kadar komik ki, bunu bana sürpriz olarak yapmasından dolayı onu neredeyse affedebilirdim.

"Kabul edeceğinden şüpheliyim. Ayrıca, Sophie, şey..."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Bir çocuğa öpücüğün iki kişinin ciddi bir ilişki istediği anlamına gelmediğini nasıl açıklarsınız?

Özellikle de bizim gibi iki kişi için.

Kane Saint, tanıdığım her şeyden tamamen farklı.

Çocuklar. Bavullar. Kruvasan ve kahve yerine ev yapımı büyük kahvaltılar, ya da hazır kafelerden alınan yeşil smoothie'ler.

Beni tekrar öpmek isteyecek kadar benden hoşlandığına dair hiçbir işaret yok, aramızdaki ortak arzu dışında.

Onunla normal bir insan gibi konuşmaya çalıştığımda, başını öne eğip olanları kınadı.

Doğrusu, muhtemelen en iyisi böyle oldu çünkü bir daha asla olmaması gerektiğine zaten karar verdim.

Ama yine de.

Bir şeyi bilmekle, havasız bir çatı katında öpüştüğünüz adamın size bunun ne kadar berbat bir hareket olduğunu söylemesi arasında fark var.

Hele ki onu ilk öpen ben olduğumda.

Kibirli herif.

Eğer bu çok büyük bir hataysa -ki evet, ikimiz de bu konuda hemfikiriz- o zaman bu benim hatamdı.

Sophie, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "Babam annemden beri kimseyle birlikte olmadı," diye itiraf ediyor.

Bu küçük haber kırıntısıyla ilgileniyor olmamdan nefret ediyorum.

"Annen mi?"

"Ah, bir sürü erkek arkadaşı var. İsimlerini bile zar zor hatırlıyorum." Sophie'nin sesi alaycıydı. "Baba, en azından

bir kız arkadaşı olmalı. Adil olan bu.”

Aman Tanrım.

Bu ifadeyi nasıl yorumlayacağımı hiç bilmiyorum ama yine de kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yani anneleri hâlâ hayatlarında var, ama araları gergin.

Yani, çocuklar sonbahar için burada, bu da demek oluyor ki çocukların velayeti esas olarak onda olmalı?

Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama daha fazla bilgi edinme fırsatını kaçırmak istemem.

Bacaklarımı altıma çekip, sanki pijama partisinde iki yakın arkadaşmışız gibi ona dönüyorum.

"Annen nasıl biri peki, erkek arkadaşlarını saymazsak?"

Düşünürken yüzü buruşuyor ama gerilmiyor, bu da sorunun kötü olmadığını düşündürüyor bana. Umarım annesi hakkında konuşmak onun için hassas bir nokta değildir.

"Babam onun pek ayakları yere basan biri olmadığını söylüyor ve sanırım haklı," diyor sonunda. "Daha ayakları yere basan birine ihtiyacı var."

Oof.

Şimdi bu konuşmayı flört potansiyelimizden uzaklaştıralım.

"Ne zaman ayrıldılar?"

"Geçen yıl iyiydi. Ama ondan önce uzun bir süre boyunca durum pek iyi değildi."

"İyi misin? Bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı?"

"Bir süre öyle yaptık." Başını sallıyor ve gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. "Aslında, şimdi yapmamamız daha iyi. Tekrar normal hissetmeye başlıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemle babam evliyken çok sık birbirlerine kızar ve kavga ederlerdi. Ama şimdi birbirleriyle konuşurken çok daha nazikler." Saçının bir tutamını parmaklarının arasında

eviriyor. "Ben de Dan de buna katlanabiliriz. Ve bence şirketten ayrıldığından beri o da daha mutlu."

Burada ele alınacak çok şey var.

"irket mi? Hangi irket?"

"ey, evet." Düşünürken burnunu kırıştırıyor ve bu çok sevimli. "Sanırım adı Opti-bir şeydi. Stüdyolar."

Tamam aşkım.

Bunu daha sonra Google'da aramak için aklımda tutuyorum.

"Ama bence bundan hiç hoşlanmadı," diye itiraf ediyor. "Eve hep somurtkan bir şekilde gelirdi."

"Hım. Kocaman, parlak, tarçınlı çörek gibi bir şey olunca bunu hayal edemiyorum." Bunu sadece yarı alaycı bir şekilde söylüyorum.

Tanıdığım Kane'i düşündükçe istemsizce gülümsüyorum.

Kendini beğenmişliği bir kenara bırakıp rahatladığı zaman, eğlenceli, rahat ve hatta güler yüzlü olabiliyor.

Zamanın geri kalanında mı?

Tam bir canavar.

Gözlüklerinin ardında iri gözleri parlıyor. "Ama hokey oynarken bu kadar huysuz değildi."

Ah evet, nasıl unutabilirim ki?

Düşüşümü engelledikten sonra buzun kontrolünü ona bıraktığını söylediğinde aklım tamamen ona takılmıştı.

Ve sonra öpüşmeyle neler oldu...

Hayır, bunu aklımdan bile geçirme.

"İyi bir oyuncu muydu?" diye soruyorum.

"ok iyi!" diye gülümsüyor. "Bir zamanlar gerçekten çok ünlüydü. İnsanlar imzasını almak için yalvarırlardı. Bir keresinde dükkandaydık ve bir kadın onunla fotoğraf çektirmek istedi. Dan ve ben çok küçüktük."

"Tahmin ediyorum. Baban kaç yaşında?"

"Otuz altı," diyor gururla. "Neredeyse Jura dönemine ait."

"Evet, bu çok eski." Güldüm.

"Kaç yaşındasın?" diye merakla soruyor, dizlerini kucaklayarak.

"Yirmi beş yaşındayım."

"O da eski. Ama antik değil."

"Teşekkür ederim," dedim soğukkanlılıkla.

"Otuz yaşından sonra ancak tarih öncesi bir çağda yaşıyorsunuz."

"Öyle mi?" Onun yaşındayken ben de yirmi yaşına gelmeyi çok uzak bir ihtimal gibi hissederdim.

Yirmi yaşına geldiğimde hayatımı düzene sokmuş olacağımdan emindim.

Muhteşem, parlak bir kariyer.

Kendi param, bir vakıftan gelmiyor.

Blackthorn olmanın getirdiği sorunlar hakkında.

Ama sonra yaşım ilerledi ve hâlâ zengin bir şımarık çocuktum, büyüdüğüm isme layık olmayı öğreniyordum. İnsanların beni dedem yüzünden değil, ben olduğum için seveceklerini cahilce düşünüyordum.

Ama her zaman çekiciydim, en azından bu konuda bir artım vardı.

Geçtiğimiz beş yıl bana çok şey öğretti.

Çoğunlukla kim olduğum ve ne istediğimle ilgili.

Örneğin, tek bir kazanan ayakkabı tasarımı bile olsa yeter; ancak istediği şey benim konfor alanımın çok dışında.

"Babam otuz yaşında saçlarının beyazlamaya başladığını söylerdi."

Koyu saçlarını, kulaklarının kenarındaki ince gümüş telleri hatırlıyorum. Eğer hepsi doğalsa, gayet iyi durumda.

"Bu arada," dedim onu hafifçe iterek, "sanırım yatma vakti geldi. Baban bana anlattıklarını öğrenmeden önce biraz uyumaya çalış. Saçlarının beyazladığını insanların bilmesini istemez sanırım."

O kıkırdadı. "Ama onları görebiliyorsunuz!"

"Ancak gerçekten çok yakınsan." Ve ben tekrar o kadar yakınlaşmaya hiç niyetli değilim. "Hadi, yatma vakti. Geç

oldu ve yaşıllığa beş yıl kaldı, bu yüzden beni bir bakımevine göndermeden önce dinlenmem gerekiyor.”

Delicesine kıkırdıyor.

"Ama ayakkabıları hatırlayacaksın, değil mi?" diye soruyor endişeyle, onu kapıya kadar uğurlarken.

Dünyanın en taş kalpli insanı bile o yalvaran bakışa karşı koyamazdı. Ve ben kesinlikle taş kalpli değilim.

"Kesinlikle, bebeğim," diye söz veriyorum. "İyi uyu."

Giderken bana hafifçe el salladı ve ben de kapıyı kapatıp ona yaslandım.

Sanki bir bomba patladı ve hayatım paramparça oldu.

Ayakkabılar.

Kane Saint, (ünlü) hokey oyuncusu.

Hayatındaki, Opti-bir şey şirketindeki kariyerindeki gariplikler.

Peki Opti-ne? Ve neden bu kadar Opti-garip?

Telefonum yatağın üzerinde bekliyor.

Kendimi yere atıp dosyayı kapıyorum ve derinlemesine bir araştırma başlatmak için yeni bir sekme açıyorum.

Ertesi sabah alt katta Kane'i yeneceğime emindim, ama güneş ufuktan yeni yeni yükselmeye başlamışken mutfağa girdiğimde, o çoktan malzemelerini tezgâhın üzerine dizmişti bile.

Bu adam, 'sabah ritüeli' kavramına yepyeni bir anlam katıyor.

Bir anlığına kapı aralığında öylece durup, sanki bir hayaletmiş gibi ona bakakaldım.

Dün gece Google'da yaptığım araştırmalar meyvesini verdi.

Az sayıda cevap ve çok daha fazla soru, geçmişinde asla tahmin edemeyeceğim boşluklar, bazıları ise uçuruma dönüşüyor.

Tıpkı dahil olduğu OptiSynth Studios şirketi gibi. şirketin kurucu ortaklarından biriydi ve bu yılın başlarında aniden ayrılmadan önce yıllarca yönetim kurulunda yer aldı.

Teknoloji haberlerine göre, şirket yönetim ekibinin geri kalanıyla 'vizyon farklılıkları' nedeniyle görevinden ayrıldı.

Satır aralarını okuyabiliyorum.

Para ve iş çevrelerinde bu, büyük bir tartışma yaşandığı anlamına gelir. Sonra ya o çekip gitti ya da onu dışarı attılar.

Hangisi olduğunu tahmin edemiyorum.

Bildiğim tek şey, önde gelen bir yapay zeka tasarım stüdyosunun eski kurucu ortağının mutfağında durup, yapmayı planladığım peynirli yumurta ve patates kızartmasının yanı sıra yaban mersinli krep hamuru da hazırlıyor olması.

Gerçek gibi gelmiyor.

Sonunda beni fark etti ve başını kaldırdı.

Göz göze geldiğimizde yeşil gözleri alev alev parlıyor, adeta fener gibi ışıltıyor, sonra tekrar yaptığı işe dönüyor.

Midem alt üst oldu.

Cildim çok sıcak hissediyor.

Ayak parmaklarım, her kötü romantik komedi filmindeki gibi büzülüyor.

Tanrım, mesafemizi korumalıyız.

Ama Kane Saint'e sormam gereken ve acilen cevaplanması gereken sorularım var.

Ve Daria Purty ile yaşadığı büyük ve çirkin ayrılığı öğrendikten sonra ona aynı gözle bakmak çok zor. Dün gece bir saatten fazla Instagram hesabını inceledim.

Elbette, eski karısı çok güzel.

Güneşten açılmış sarı saçları, fit vücudu, parlak cildi ve porselen dişlerle yarışacak kadar beyaz dişleriyle tam bir güzel.

Ve o zaten oldukça ünlü. Birçok ürün reklamında ve büyük markalar için modellik yapıyor, dünyanın dört bir

yanındaki nefes kesen yerlere seyahat ediyor.

Sophie'nin söylediklerine bakılırsa, bu da bir sürü erkekle birlikte olmak anlamına geliyor.

Fotoğraflara bakılırsa, şu anki sevgilisi bir süredir onunla birlikteymiş gibi görünüyor. O da tıpkı kız arkadaşı gibi bakımlı ve yakışıklı; kaslı vücudu ve parfüm reklamlarından fırlamış gibi duran, yaşlı bir adamın çene hattına sahip.

Kane gibisi yok, o yakışıklılığını dürüstlüğünden alıyor.

Onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Evet, eskiden bir hokey yıldızıydı, zamanının buz hokeyi kralıydı, ama bu onların birbirlerinde ne bulduklarını açıklamıyor.

Eğer bir şey görmüşlerse tabii.

Benim dünyamda insanlar sürekli olarak itibarlarını veya paralarını artırmak için evleniyorlar. Aşkın ne önemi var ki?

Eşinizin en azından cinsel açıdan çekici ve güçlü biri olması daha önemli.

Ayrıca, hiçbir şey asla aynı kalmaz.

Belki Daria'nın erkek zevki değişmiştir. Belki Kane'in kadın zevki de değişmiştir.

Eğer yaklaşık on yıl önce bir araya geldilerse, çok şey değişebilir.

"Bana katılabilirsin, biliyorsun. Eğer gizlice yaklaşmaya devam etmek istemiyorsan tabii," diyor Kane, tekrar yukarı bakarak. "Isırmam düşes."

Belki de bunu istiyorum.

Dudaklarının kenarı sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi yukarı kıvrılıyor ama yaptığı işe odaklanmaya devam ediyor.

O güçlü elleri, yumurtaları kırarken ve küçük metal bir kapta hızla çırparken gerçekten çok becerikli.

"Aklında bir şey mi var?" Karıştırdığı yerden başını kaldırıp bana baktı.

Gördün mü? Zihin okuyucu.

"Sophie dün gece geç saatlerde uğradı," dedim buzdolabından süt çıkarırken.

"İyi mi?" Yaptığı işi bırakıp gözlerimin içine bakıyor.

"Evet, iyi durumda. Dün geceki gürültüden dolayı paniklediğini sanıyordum ama aslında başka bir şey hakkında konuşmak istiyormuş."

"Evet?"

Söylemeden önce tereddüt ediyorum. "Sen."

"Peki ya ben?" Gözlerini kısarak bakıyor.

"Esas olarak, otuz altı yaşında gerçekten yaşlı ve güçsüz görünmen." Kıkırdamamı bastırıyorum. "Ve gri saçlarını fark etmesi."

"Küçük ispiyoncu," diye mırıldandı.

"Ama aynı zamanda... bana geçmişin hakkında biraz bilgi verdi." Ona umutla bakıyorum.

Tavayı tereyağıyla yağlayıp ocağı açarken homurdanıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Sen sadece bir hokey oyuncusu değildin. Sen ünlüydün."

"Maalesef. İnsanların tanıdığı bir isme sahip olmaktan daha kötü bir şey yok, ama sanırım bu konuda bir şeyler biliyorsunuz."

"Şey, evet. Daria'dan da bahsetti." İsmi dikkatlice söylüyorum, yüzüne bakarak. "Ve OptiSynth diye bir yerde çalıştığınızı söyledi."

Son sözü her şeyi bitiriyor. Şakacı yarım gülümsemesi sert bir savaş çizgisine dönüşüyor ve yüzü kaskatı kesiliyor.

"Başka ne olabilir ki?" diye homurdandı. "Çocukların her şeyi paylaşmaya meyilli olduğu bir yaşta."

"Kötü bir şey yok dostum. Rahatla." Yaklaşıyorum. "Hayatınla ilgili bu kadar çok şeyi saklamana gerek yok. Seni yargılamak için burada değilim."

"Zaten bulmuş gibisin, değil mi? Aptal değilsin Margot. Sanırım ihtiyacın olanı bulmuşsundur."

"Şey, seni Google'da aradım," diye itiraf ettim mahcup bir şekilde.

O hafif gülümseme bir anlığına geri döndü ve yemyeşil gözlerini daha da belirginleştirdi. "Şaşırdım doğrusu, bekleyip de ilk gece hemen dalmamana."

"O zamanlar senin bir yıldız olduğunu bilmiyordum. Kariyerinle gurur duymalısın."

Yüksek sesle homurdanıyor.

"Hayır. Hayatımın o kısmı bitti ve özlediğimi söyleyemem." Başını salladı. "İlk gün beni çok üzdün. Kane Saint adını hiç duymamış olmana inanamadım."

"Sporu takıntılı bir şekilde takip etmiyorum," diyorum, sahte bir güvenceyle koluna hafifçe vurarak. "Ama bir şey söyleyebilirdin. Aramızda bir buz kralının olması harika."

"Eski buz kralı," diyor kuru bir şekilde. "Dediğim gibi, o iş bitti."

"Bir daha asla tekrar sahneye çıkmayacak mısın?"

"Emekli olduktan sonra olmaz," diyor. "Sophie'nin de belirttiği gibi, artık yaşlı bir adamım. Denesem bile beni geri almazlar."

"Emin misin? Yani genç oyuncular veya hayır kurumları için asla ortaya çıkmayacağını mı söylüyorsun?" Profesyonel sporun ne kadar zorlu olabileceğini ve ömür boyu sürececek bir kariyer olmadığını biliyorum.

Ama onu dikkatlice ve uzun uzun incelediğimde, güçlü olduğunu görüyorum. İri, fit ve kaslı.

Eğer buz pistinde eski süper güçlerinden herhangi birini kaybetmişse bile, bu durum o kaslı vücudunda hiç belli olmuyor.

"Eminim. Hayatımın o bölümünü tekrar yaşamak istemiyorum. 'Eski güzel günler'den hiç susmayan, sanki hayatım sopamı bıraktığım gün bitmiş gibi konuşan adamlardan biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Böyle konuşmaya başlarsan, buna inanırsın ve o zaman gerçekten mahvolursun."

Bilge adam.

Bakışları keskinleşiyor ve ben de hayranlık ifadesini yüzümden gizlemek için elimden gelenin en iyisini

yapıyorum.

"Buz hokeyini bıraktım ve olay bu kadar. Başka bilinecek bir şey yok."

"Tamam, tamam. Senin için şöhret ve servet yok. Anladım." Karıştırma kabından tabaklarını alıp ıslanmaları için lavaboya koydum. "Belki bir gün insanlar seni de tanımayı bırakırlar."

"Umut bu yönde," diye ekliyor.

Adam.

Spor kariyerinden sonra kurmasına yardımcı olduğu şirket hakkında soru sormayı çok istiyorum ama gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Sesi tedirgin, gergin geliyor ve ben onun rahat, neşeli tarafını çok seviyorum.

"Eğer dikkat çekmemek istiyorsam seninle takılmak muhtemelen berbat bir fikir," diye şaka yapıyor. "Sully Bay'deki herkes kim olduğunu biliyor, değil mi?"

"Evet, doğru. Eskiden buraya çok sık gelirdim."

"Yani sen bir karaçalısın demek istiyorsun."

"Sadece bir isim," diyorum bulaşıkları yıkamaya başlarken. "Hem de kendi başıma ünlü değilim. Elbette, büyük etkinliklere katılıyorum ve insanlar elimi sıkmak için heyecanlanıyorlar. Ama bir film yıldızı ya da ünlü bir model değilim."

"Fazla mütevazı." Omuz omuza gelmek için bana doğru eğildi. "New England ve New York'taki herkes Blackthorn ailesini duymuştur. Neredeyse kraliyet ailesindensiniz."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Öyle mi? Bu yüzden mi güvenlik görevlisi gibi davranıp kimliğimi göstermemi istedin?"

"Buna mı kızdın?" Başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

"En son ne zaman göstermek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum. Yirmi bir yaşına girdiğimden beri," diyorum ona.

Evet, Blackthorn soyadına sahipseniz, lüks kulüp ve restoranlardaki güvenlik görevlileri nadiren kimlik kontrolü yapıyor. Scottsdale ve Los Angeles'ta diğer yerlere göre daha sık kimlik kontrolü yapıldı.

Kız arkadaşlarınızla geçireceğiniz bir hafta sonu için tüm VIP alanlarını satın alacak kadar paranız olduğunda kurallar değişir.

"İzinsiz girdiğini sandım. Bu kadar basit." Kane'in omzu tekrar benimkine çarptı. Temastan bir sıcaklık yayıldı ve kollarım karıncalandı. "Kızımı kaçırmak için bekleyen, deli bir herifin suç ortağı olabilirdin."

"Demek istediğim şu ki, o kadar ünlü değilim. Benim kim olduğumu hiç bilmiyordunuz."

"Hayır, ama ismini biliyordum. Büyükbabanız bir efsaneydi." Krepleri çevirip sıcak olanları tabağa koyuyor, sanki bunu yıllardır her gün yapıyormuş gibi üst üste yığıyor.

Acaba yapmış mı?

Patates kızartmasını yapmaya başlıyorum. Bari ben de bir katkıda bulunayım.

"Peki, bundan sonraki planlarınız neler?" diye soruyorum. "Yeni bir kariyer mi? Emeklilik mi? Erken ölüm mü?"

"Çok komik," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Size söylemiştim, bazı adamlar gibi arenadan ayrılırken ölmek istemiyorum."

"Ciddi söylüyorum. Büyük Kane Saint için sırada ne var? Bir başka son derece başarılı girişim mi? OptiSynth oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

Omuzları gerildi.

Odanın atmosferi kararıyor.

Bir saniye önce şakalaşılıyor ve gülüyoruz. Sonra bir anda gergin, ürkütücü bir çukura düşüyoruz; o, sanki hayatı elinden kayıp gidiyormuş gibi tavaya bakıyor.

"O işten de çekildim. Son çalıştığım şirketle işler yolunda gitmedi," diye mırıldandı, gözleri hâlâ cızırdayan

tavaya dikilmişti.

"Yani bu 'hayır' anlamına mı geliyor?" diye fısıldadım.

"Hayır, asla. Kurumsal dünya bana göre değil. O acımasız, gizli entrikalarla dolu işler artık sıkıcı geliyor. Eğer bunu isteseydim, babamın istediği gibi siyasete girerdim."

Oof. Şimdi bir yere varmaya başlıyoruz.

Yaptığım kısa bir araştırmada babasının Kongre'de birkaç dönem görev yaptığını fark ettim.

Ailemin elde ettiği büyük başarılar hakkında bunca konuşulsa da, Saints takımı hiç de hafife alınacak bir takım değil.

Sesinde tam olarak anlayamadığım bir acılık var ve daha sormaya fırsat bulamadan yukarıdan bir gürültü, ardından da sert, ritmik bir tıkırtı geliyor.

"Dan uyandı. Bir saniye ocağı gözetler misin?" Kane yanımdan ayrılıp merdivenlerin başına doğru yürüdü. "Dan, sessiz ol! Çok erken evlat," diye seslendi.

"Antrenman yapmayı gerçekten çok seviyor, değil mi?" diyerek konuyu değiştirme fırsatını yakaladım.

Kane eski şirketinden bahsettiğim her seferinde suskun kalıyorsa, sanırım bu konuyu daha fazla zorlamamalıyım.

Onun her ben odadayken strese girmesini istemiyorum.

"O çocuk bağımlı olmuş. Bütün evi uyandırdığı günleri sayamam bile." Mutfığa geri dönerken sevgiyle başını salladı. "Ama sanırım bu iyi bir şey. Müzik disiplin kazandırıyor ve onu beladan uzak tutuyor."

"Evet. Obua çaldım ve oldukça kötüydüm," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak. "Yine de okulda bana yardımcı olduğunu düşünüyorum. Müzik öğretmenin yüzü kıpkırmızı olurken, bir saat boyunca notaları zar zor okuyarak geçtikten sonra kimya dersi çok kolay geldi."

"Margot Blackthorn, lanet olası bir kamış yüzünden mi yenildi? Bunu aklım almıyor." diye kıkırdadı.

"Sevin!" diye neşeyle karşılık veriyorum.

Çocuklar aşağıya koşuşturmadan önce kahvaltımızı tamamlayıp kahve demleyerek bu keyifli sessizliğe dalıyoruz.

Bir kız buna çok alışabilir ve ben bunun olmasına izin veremem.

"Tacizcinin izini sürmek için daha sonra şehre gitmeliyiz," diyor yemeği tabağa koyarken.

Midem alt üst oldu.

Sapık. Tamamdır.

Burada, o mutlu altın sarısı sabahta, lezzetli yemekler beklerken, hiçbir şey korkutucu gelmiyor. Ama izleniyor olma, tacize uğruyor olma ve gece çöktüğünde burada bir daha asla rahat hissedememe hissini bir türlü üzerimden atamıyorum.

"Haklısın," diye fısıldadım, tabağı alıp masaya götürürken. "Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

EVE BAK (KANE)

Neredeyse on yıldır baba olduktan sonra öğrendiğim en önemli kural şu: Çocuğunuzun ata binme şansı varsa, onun yoluna çıkmak aptallık olur.

Bu yüzden, Sully Bay'in kırmızı kaldırım taşlı sokaklarında, küçük tepeleri yavaşça aşıp inerken onların izinden gidiyorum.

At binmek, kasabayı daha yakından tanımak için harika bir yol. Çocuklar, at binme imkanı sunan yeri görünce hayır diyemeyecek kadar heyecanlandılar.

Margot, özellikle görevli bir atı paylaşmamız gerekeceğini söylediğinde, atlara karşı biraz daha tereddütlüydü.

Tek başına binmesinden daha iyisi bu.

O, atlara meraklı bir kız değil.

O, özünde bir şehir kızı ve pahalı binicilik gezilerine hiç ilgi duymadı; hayatında sadece birkaç kez ata bindi.

"Çoğunlukla yularla gezdiriyorum," diye itiraf etti kadın, biraz utanarak, görevli atı bize doğru getirirken.

"Sorun değil," dedim ona. "Atlarla başa çıkabilirim. Eskiden Wyoming'deki amcamın çiftliğinde ata binerdim."

Gözleri ışıldıyordu.

Onun tam karşımda oturacağı gerçeğini düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

O nefis kalçaları şimdi penisime yapışmışken, her hareketimde bunu hatırlamamak çok daha zor.

"Aman Tanrım! Bunun bu kadar sıcak olabileceğini unutmşum." Sırtı göğsüme değerken ve parmakları dizginlerde benimkilerden yarım santim uzakta dururken gülüyor.

At mı, ben mi?

"Ne bekliyordunuz, düşes?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, epey oldu." Öne doğru eğildi, kalçasını bana daha da sıkıca bastırdı ve boynunu okşadı. "Ama iyi bir çocuksun, değil mi Thorin?"

Atların hepsine, hatta midillilere bile Tolkien karakterlerinin isimleri verilmişti ve bu durum çocukları sevinçten çılgık attırdı.

Sophie Galadriel'in üzerinde, Dan ise Boromir'in üzerinde oturuyor. O kadar heyecanlılar ki isimleri yanlış telaffuz etmeye devam ettiler.

"Bunu burada daha önce denemediğime inanamıyorum," diyor, tekrar doğrulup dikleşirken.

Evet, inanılmaz.

Hava şaşırtıcı derecede sıcak, bulutsuz ve masmavi. Sully Bay, son iki yüzyılda manzaranın içinden fıskırmış gibi görünen ve o zamandan beri pek değişmemiş, şirin sahil balıkçı kasabalarından biri.

New York'tan çok farklı.

Batıdaki amcamın çiftliğinden de farklıydı; orada her zaman tamir edilmesi gereken bir şeyler olurdu ve insanlar aktif bir sığır çiftliğini ayakta tutmak için koşturup dururlardı.

Kırsal yaşamı seveceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

Bugün tam da ihtiyacım olan kaçamak buydu.

Keşke şu tatlı küçük hanım, etrafında dönen manzarayı izlemek için her seferinde kendini ovuşturmayı bıraksa.

Bence kasıtlı değil, ama yaklaşık on dakika kadar bisiklet sürdük ve testislerim evdeki yaban mersini yığınıyla yarışacak kadar maviye döndü.

Onun benim ne kadar sert davrandığımı fark etmemesini sağlamak çok çaba gerektiriyor.

Neyse ki, etrafta gördüğü her şey dikkatini dağıtıyor; el sallayan güler yüzlü insanlardan, çocuklarımın yüzünü görünce dondurma külahının arkasından suratını buruşturan kıskanç çocuğa kadar.

"Atın üzerinde neden bu kadar farklı görünüyor? Sanki bambaşka bir şehir gibi." Kıkırdıyor ve saçları çeneme değiyor.

Kahretsin.

O, vanilya ve yazın son esintilerini andıran bir koku yayıyor ve bu koku, havadaki sonbahar kokularıyla karışınca bende korkunç etkiler yaratıyor.

"Belki de unuttunuz?"

"Hayır," diyor elini hafifçe sallayarak. "Sophie'ye göre, senin gibi yarı bunak olmama sadece birkaç yıl kaldı."

"Sus artık," dedim Sophie'ye göz kırparak. Sophie bunu duyup karşılık olarak gülümsedi.

"Özür dilerim baba. Bunun doğru olduğunu biliyorsun!"

"Eğer doğruysa, o zaman sen benim bakıcım olacaksın. Ben o lanet olası huzurevine gitmeyeceğim."

Dan kıkırdar ve Margot, sanki krallığında seyahat eden asil bir prensesmiş gibi, yanından geçen insanlara zarifçe el sallar.

"Sola dönelim," diye karar verdi, güler yüzlü yaşlı bir kadına el sallayarak. "Merhaba, Bayan Solomon!"

Atımızı yavaşça hareket ettiriyorum ve Sophie ile Dan'e geride kalıp bize katılmalarını söylüyorum.

"Sizi tanıyor muyum?" Bayan Solomon gözlerini kısarak bize baktı. Doksanlı yaşlarında, başının etrafında kabarık beyaz saç bukleleri olan ve hâlâ canlı görünen koyu renk gözlere sahip minyon bir kadındı.

"Margot," diyor. "Leonidas'ın torunu mu?"

"Margot." Bayan Solomon'un yüzü eski deri gibi buruşmuş bir sırtıyla aydınlandı. "Daha önce söylemeliydin canım. Bu kasabada bir Blackthorn'u tekrar görmek ne güzel!"

Margot neşeyle gülüyor ve tekrar bana doğru yaklaşıyor.

Burada halka açık bir yerde olduğumuzu ve yapmam gereken en son şeyin burada, yaşlı teyzelerin ve diğerlerinin önünde ereksiyon olmak olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Konuşmaya odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Büyükbabanızla ilgili haberi duyduğumda çok üzüldüm," diyor kaşlarını çatarak. "Çok iyi bir insandı. Sizin ve kardeşinizin yanına geldiğinde her zaman çok güzel olurdu."

Margot, "Ethan," diye ekliyor.

"Doğru. Ethan. Şimdi nasıl? Nişanlandığınızı duydum."

"Evet, öyle yaptı. Hatta evliler. Buraya bazen gelen arkadaşımı hatırlıyor musun? Hattie?"

"Gözlüklü olan mı? Burnu hep kitaptaydı, evet." Bayan Solomon'un gülümsemesi daha da genişliyor. "Dükkanıma gelip cep kitapları arardı ve aldıklarını taşımak için sizin yardımınıza ihtiyacı olurdu."

"Gelecek haftaya kadar, evet!"

"O, onun evlendiği kadın mı?"

"Doğru," diyor Margot ve tekrar gülüyor. "Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin etmemiştik."

"Aman Tanrım, ne kadar güzel. Zıt kutuplar gerçekten birbirini çeker. Bu sadece bir söz değil."

Penisimin zonklaması da bunu onaylıyor.

Margot, "Buna itiraz edecek bir şey yok," diyor.

Biraz daha sohbet ediyorlar, geçmişini anıyorlar ve eski kitapçısına gelip hikayelere göz atarak rahatlıyorlar.

Buradaki atmosferin tamamı bu.

Sanırım bu yüzden buraya geldiğimizden beri ilk defa rahatlamış gibi hissediyorum.

Bayan Solomon, "Buradaki sakin hayatı seviyoruz," diyor. "Bazen turistler biraz sorun çıkarıyor ama insanların kapılarını kilitlediğini veya o gösterişli kapı zili kameralarıyla uğraştığını görmezsiniz."

Belki de başlamalılar, diye düşünüyorum içimden.

Margot, "Şanslıyız ki bu kasaba Redhaven'den çok Mayberry'ye benziyor. Ciddi söylüyorum, orada insan sayısından daha çok cinayet işlendiğini duydum," diyor hafifçe.

Bayan Solomon onaylayarak gülüyor.

Kuzey Karolina'da adını hiç duymadığım küçük bir kasabadan, demir yumrukla yöneten ürkütücü bir aileden ve ulusal haberlere konu olan birkaç kanlı olaydan bahsedip duruyorlar.

Kısa süre sonra Bayan Solomon yoluna devam eder ve ben de tekrar patika boyunca ilerlemeye başlarım.

"Bu kasıtlı mıydı? Redhaven'deki o yeri anarak bir garipliği ortaya çıkarmaya mı çalışıyordunuz?"

"Evet. Son zamanlarda çok tuhaf bir şey olmamış gibi görünüyor," diye mırıldandı Margot rahatlamış bir şekilde.

"Anladığım kadarıyla hayır. Birkaç kişiyle daha görüşmeye değer."

"Kesinlikle." Biraz daha rahatlayarak, bana daha sıkıca yaslandı.

Yarım saat önce ata binmekten panikliyordu, ama şimdi önümde bir profesyonel gibi tünemiş duruyor.

Kendimi çok beğenmiş ya da utanmazca şehvet düşkünü gibi hissetmemeye çalışıyorum.

Sokaklardan geçerken aralıksız konuşmaya devam ediyor, her birkaç blokta bir durup başka birini selamlıyor.

Bir şekilde, yerlileri turistlerden her zaman ayırt edebiliyor ve yüzleri beynine kazınmış olmalı. Kasaba halkını hafızasından selamlıyor.

Onu tanımaları genellikle biraz zaman alıyor.

Küçük bir kız çocuğuyken ne kadar çok değişmiş olması garip, oysa bu kasaba zaman içinde donmuş gibi kalmış.

Ama onu tanıdıkları anda veya Blackthorn adını duydukları anda, ona bir ünlüymüş gibi davranmaya başlıyorlar.

Bazen meraklı bakışları üzerime yöneliyor ama çok az kişi soruyor.

Margot, gördüğü ilgiden keyif alıyor, bunu doyasıya yaşıyor. Ama bence bu, kendi egosundan çok onların yararına.

Leonidas Blackthorn'a açıkça saygı duyan bir yerden bu beklenirdi herhalde.

Peki yaşlı adamın hiç düşmanı var mıydı?

Bu soru hâlâ aklımı kurcalıyor.

Milyarder bir emlak kralının, krallar gibi yaşayarak saygıdan başka bir şey kazanmaması nadirdir. İnsanlar son derece kindar ve kıskançtır; ve bunca yıl boyunca imparatorluğunu korumak için muhtemelen birkaç kişinin canını sıkmıştır.

Yine de kimse olağanüstü bir şeyden bahsetmiyor.

Atlarımızla kasabanın ana caddesinde dolaştıktan sonra, bir parka ve geçici bir pazara benzeyen bir yere uğruyoruz.

Her küçük kasaba bu kadar kendiliğinden mi oluşuyor yoksa sadece gösteriş mi yapıyorlar?

Sonra yakındaki birkaç seyyar yemek arabasından gelen yemek kokusunu iyice aldım ve şüpheciliğim anında yok oldu.

Deniz ürünleri.

Limon suyuyla tatlandırılmış ıstakoz ruloları, kızarmış midye şeritleri ve yengeç köfteleri.

Karnım aslan gibi gurulduyor, kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğimizin bir hatırlatıcısı bu.

Dan, sanki bunun için doğmuş gibi, atının eyerinden kayarak aniden durduruyor.

Midilli eğilip otları otlamaya başlıyor, etrafını saran ve alışılmadık derecede sıcak geçen günün tadını çıkaran kahkaha atan kalabalığa aldırış etmiyor.

"Burada durabiliriz, değil mi baba?" diye soruyor.

"Evet. Biraz nefes almak için iyi bir yer." Bacağımı Margot'nun arkasından uzatıp yere indim ve ona elimi uzattım. "İyi misin?"

Gözleri yüzümden uzattığım elime kaydı ve gülümsedi. "Teşekkürler. Ne kadar da centilmen bir insan."

"Seni koruyorum."

Elimi tuttuğunda ve aşağı inmesine yardım etmeme izin verdiğinde yüzü ısıldıyor.

Tamamen mahvoldum.

Dan, tıpkı onu yetiştirdiğim iyi bir ağabey gibi Sophie'ye de aynı şekilde davranıyor ve ben de dizginleri elime alıyorum.

Görünüşe göre, onları gözümüzün önünde tuttuğumuz sürece fazla uzaklaşmayacaklar, ama tedbirli olmakta fayda var. Onları yakındaki at dinlenme alanının yanındaki çite bağlıyorum.

Margot geri çekilirken midem tekrar guruldadı, gülümsemesi genişledi ve ardından çocuklara döndü.

"Tamam, çok acıkmışsın. Öğle yemeği benden! Ne yemek istersin?"

"İstakozlu sandviç," diyorum hemen.

Sophie yüzünü kapatarak gülüyor.

"Babam ıstakozu çok sever," diye açıklıyor.

"Taze ıstakoz," diye sertçe düzeltiyorum. "Günlerce buzda bekletilmiş o lastik gibi şeylerden değil. Hep tereyağında. Mayonez yok."

Havada yayılan o muhteşem kokuyu içime çektiğimde, neredeyse tadını bile alabiliyorum.

"Anladım," diyor Margot. "Peki ya siz çocuklar?"

Sophie yine ıstakoz için oy verdi, Dan ise bildiğimiz klasik bir çizburgeri tercih etti. Bir gün o çocuğa iyi zevki ve fırsatların değerini öğreteceğim.

Onlar yemi alırken ben de atların bağlarını çözüyorum. Atlar ve midilliler, onları ahırların arasında gezdirirken sakince beni takip ediyorlar.

Herkesin gülümsediğine ve yoldan çekildiğine bakılırsa, bunun alışılmadık bir manzara olmadığını düşünüyorum.

Ama güneş parlıyor ve Sophie'nin yüzündeki gülümseme o kadar geniş ki, yüzünü ikiye ayıracak gibi görünüyor.

İçinden taşan o güzelim tereyağlı pembe ıstakoz etiyle ıstakozlu sandviçimi aldığımda, her şeyi umursamayı bırakıyorum.

"Kahretsin," diye inledim, bir dinsiz gibi ısırarak. "İnsan Maine'e alışabilir."

Margot gülüyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Bu kadar kolay mı? Seni ikna etmek için sadece mideni ikna etmekten daha fazlasına ihtiyaç duyacağımı sanıyordum."

"Ben sade bir insanım. Yemek, denklemin sadece bir parçası ama çok önemli."

Yüzü kızardı.

Geri kalanı tamamen ona ait, ki bu ima bile edilmemeliydi. Ama sanırım güzel yemek benim algılarımı bozuyor.

Işık saçlarına vuruyor, yüzünü çerçeveleyen saçlarını altın rengine dönüştürüyor. Sanki ben gösterinin tadını çıkarmıyormuşum gibi ıstakozlu tacolarına dalıyor.

Sophie de sandviçinin yarısını yiyor ve etrafına bakınıyor, sanki insanların yemeğe çok dalmış olduğu için onu yargılayacağından endişeleniyor gibi.

Bu annesinin yaptığı bir şey ve bundan nefret ediyorum.

Daria, sürekli kalori sayıyor ve herkese, hatta halka açık yerlerde bile, kilolarına dikkat etmelerini hatırlatıyor. Çocuklar ise gayet sağlıklı ve bu yaşta dış görünüşlerine takıntılı olamayacak kadar masumlar.

O saçmalık yüzünden kaç kere kavga ettiğimizi sana anlatamam.

Hiç pişman değilim.

Çocuk olma haklarını, mosmor olana kadar, bütün gün savunacağım.

Yetişkinliğin kurtları çok çabuk ortaya çıkıyor. Sophie ve Dan içirse, bu durum bekleyebilirler.

Neyse ki Dan hiç çekingen değil. Açlıktan ölüyormuş gibi yiyor ve herkes yemeğini bitirmeden önce hamburgerini ve patates kızartmasını bitiriyor.

Adam parmaklarındaki sosu yalıyor, Margot ise cebinden bir paket mendil çıkarıyor.

"İşte," diyor ona gülümseyerek. "Senin yüzünde de biraz var."

"Vay canına," diye bir kadın sesi duyuldu arkamızdan. "Gözlerime ne kadar da hoş bir görüntü geldi."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan Margot ayağa kalktı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaşlı kadına döndü. Muhtemelen yetmişli yaşlarında, parlak desenli bir elbise giymiş ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bayan Griffith!" diyor Margot, hanımefendiye sarılarak.

"Margot," diyor bayan, "Lütfen bana Edith deyin." Başını sallayıp gülümsüyor. "Sanırım Bay Saint'siniz. Telefonda konuşmuştuk. Buraya sağ salim ulaştığınıza sevindim. Umarım ev konaklamanız için çok harap durumda değildir?"

"Mükemmel," diyorum. "Ve bana Kane diyebilirsiniz."

Edith, Margot'ya fısıldayarak, "Bu karışıklık yüzünden hâlâ çok kötü hissediyorum," dedi. "Senin ziyaret etmeyi planladığını fark etmemiştim canım, ve kesinlikle o yere ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Hayır, hayır, hiç de değil. Gerçekten sorun yok. Hallettik." Margot, insanı etkileyen bir şekilde gülümsüyor. "Sana büyük bir sorun olmayacağını söylemiştim."

"Margot harika bir arkadaş," diye onaylıyorum ve bu da onun bana bir gülümseme daha kazandırıyor. "Ev sessiz ve göl çok büyük. Güzel bir mülkte istediğim her şey var."

"Doğrusu, bu karışıklıktan dolayı gerçekten utanıyorum. Beni sorumlu tuttuklarında, eski yerin harabeye dönmesine izin vermektense, orada insanların -ailelerin- olmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm. Siz gelmeden önce neredeyse hiç talep yoktu."

Margot, "Haklıydın," diyor içtenlikle.

Başımı salladım. "Çocuklar bayılıyor."

"Bir göl var!" diye onaylıyor Dan, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

"Geceleri muhteşem oluyor. Gelmiş geçmiş en iyi yıldızlar!" diye ekliyor Sophie.

Edith ikisine de gülümsüyor.

"Burayı beğendiğine çok sevindim, tatlım."

Margot bana şöyle bir baktı, sanki Edith Griffith'in gerçek olduğuna bir türlü inanamıyormuş gibiydi.

Bu kadar iyi kalpli insan yok. Sully Bay halkı hariç.

Yine de, özellikle Leonidas ona mülkünü yönetme konusunda güvendiye, epey zamandır buralarda olmalı. Buranın tarihi hakkında daha fazla şey biliyor olabilir.

"Burası çok rahatlatıcı bir yer, Bayan Griffith. Ayrılmak zor." Zoraki bir gülümseme takındım.

"Edith," diye hatırlatıyor beni ve bizi el yapımı sabunlara benzeyen şeyler sattığı tezgahına geri çağırıyor. "Bana mutlaka Edith diye seslenmelisiniz. Ve lütfen birkaç tane de benden ikram edin. Israr ediyorum, bu karışıklık için özür dilerim."

Margot'nun parmakları, ikimiz de güçlü lavanta kokan bir avuç sabun almak için uzanırken benimkilere değdi.

"Aslında, işlerin böyle gelişmesi harika oldu," diye devam ediyorum. "Çocuklarla birlikte, bize yerel halkla ilgili ipuçları veren iyi bir arkadaşımız var. Margot olmasaydı, gölden bu kadar çok uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum."

İkisi de öyle gülümsüyorlar ki, sanki güneş ışığıyla yıkanmış gibi hissediyorum.

"Ayrıca, yan taraftaki yaban mersini çiftliği de harika." Margot'ya sonunda anladığı anlamlı bir bakış attım. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Babin ailesi misafirperverlik konusunda madalya hak ediyor. Kaç tane muffin yaptın Margot?"

"Ah, evet, hemen gelip kendilerini tanıttılar ve bize bir yıllık taze yaban mersini verdiler," diyor. "Ne kadar da

sevimli komşular. Büyükbabamın onlardan hiç bahsetmemesine şaşırdım doğrusu."

Edith'in yüzü ikinci kez karardığında, bir şeye çarptığımı anladım.

Sophie ve Dan ikisi de atların yanına gitmek için uzaklaşıyorlar.

İyi. Etrafta olup havadaki değişimi hissetmemeleri işe yarıyor.

"Aman Tanrım, Babinler..." Tatlı yaşlı kadın neredeyse dişlerini sıkarak isimlerini söyledi. "Eski Leo'nun buranın sahibi olduğu zamanlardaki davranışlarından sonra yüzlerini göstermelerine şaşırdım."

Margot kaşlarını çatarak bana baktı. Belli ki bu yeni bir haber.

"Ne yaptılar?"

"Ah, toprak yüzünden çıkan saçma bir husumet. Ama yıllar sonra, taleplerine başladıktan sonra bu durum o kadar da saçma olmaktan çıktı. Yaşlı Joe'nun babası bile bir kış Leonidas'ı hatalı iddialarla dava etmişti." Başını yavaşça sallıyor, hâlâ geçmişe dalmış durumda. "Ama mahkemede alay konusu oldular. Hatta aşağılandılar."

"PopPop'a dava mı açtılar?" Margot şaşkınlıkla bakıyor.

"Korkarım öyle canım. Ah, bir de hepsi bu değil... senden önceki yaz, sen doğmadan önce bir yangın çıktı. İnşa ettiği eski çardak ve büyükannenin güzel bahçesini yaktı. Eve ulaşmaması gerçek bir mucizeydi." Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Elbette ne olduğuna dair hiçbir kanıt yok, ama her zaman bunun arkasında kimin olduğunu tahmin ettim."

Bok.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Yangın mı? Aman Tanrım, ben hiç—" Margot boğazını temizledi, sanki arı sokmasını yatıştırıyormuş gibi parmaklarını köprücük kemiği üzerinde gelişi güzel gezdirdi. "Bunların hiçbirinden bahsetmedi."

“Hayır, sanırım öyle değil. Leo burayı sizin çocuklar için temiz tutmayı çok severdi diye düşünüyorum. Ve kin tutan biri değildi. Bunu benden duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm.”

Margot'nun burun delikleri genişliyor.

"Hayır, üzülme," diyor sessizce.

“O yangın Leo'yu çok etkiledi. Çardak, büyükanneniz hayattayken her zaman en sevdiği yerdi, o güzel bahçelerin hemen yanındaydı. Yangından önce çok yıllık bitkiler her yıl yeniden filizlenirdi.” Edith'in bakışları uzaklara dalmış ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. “Sanki daha dün gibiydi... Birkaç çiçek almak veya ona bir şişe şarap getirmek için uğrardım. Tatlı bir kadındı. May Blackthorn'u sıcak aylarda neredeyse her gün orada resim yaparken bulurdunuz.”

“Vay canına. Tavan arasında onun yaptığı bir resim buldum.” Margot dudağını ısırıldı.

“Çok çocuk doğururdu! Ve Leonidas genellikle onun yanındaydı, ona sevgiyle bakardı. Ama ölümünden sonra, özellikle yangından sonra, pek uğramadı. Sadece yılda birkaç kez seni ve Ethan'ı getirirdi.” İçini çekti. “Zavallı adam. Onun son özel yerini kaybetmenin acısını hiç atlatamadığından emin değilim.”

Margot, sanki yumruk yemiş gibi geriye doğru adım atıyor.

Elimle belinin alt kısmına dokunarak onu sabit tuttum.

Minnettar bir bakışla elimi tuttu, ben de kolumu kalçasına dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım.

Yüzü o kadar solgun ki, bu beni endişelendiriyor.

"Bunların hiçbirinden haberim yoktu," diyor.

Edith ciddi bir şekilde başını salladı.

“Babin ailesi ve büyükbabanızın geçmişi hakkında bilgi edinmenizin zamanı geldi. Özellikle de etrafta dolaştıkları şu günlerde, bilmenizi isterdi.”

Margot'nun kaşları çatıldı.

Minnetle başını sallasa da, ikna olmuş gibi görünmüyor.

Edith haklı mı acaba?

Belki de yaşlı adam onun bu konulardan hiç haberdar olmasını istememiştir.

Sonuçta ona hiç söylemedi ve birçok fırsatı vardı. Evde gömülü olan her neyse onu bulmak için onu boş yere uğraştırmak yerine, vasiyetinde ona bir not da bırakabilirdi.

Onu böyle görmek beni üzüyor.

Ağlamıyor—sanırım kendini sık sık ağlatmasına izin vermiyor—ama yüzünde, duruşunda bir kırılma var.

Onu daha sıkı kucaklıyorum ve o da bana minnettar bir bakış daha atıyor, mavi gözleri koyu.

"Vay canına baba, bak!" diye bağırdı Dan arkamızdan.

İkimiz de arkamızı dönüyoruz ve şok edici bir şey bekliyorum.

Ama o sadece parkın diğer tarafındaki bir dondurma kamyonunu işaret ediyor.

"Yapabilir miyiz?" diye soruyor, az önce olan biten her şeyi kaçırmış gibi. "Lütfen, rica ediyorum?"

Edith'e döndüm ve o da hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

Margot, son haberlerin şokunu henüz atlatamamış bir halde sessizliğini koruyor.

"Sabunlar için teşekkürler Edith. Bu iki yaramaza parçalanmadan önce biraz tatlı almalıyım herhalde."

"Gidin!" Elini aceleyle çırparak ikimizi de uzaklaştırdı. "Buradayken keyfinizi çıkarın. Ve lütfen kendinize iyi bakın Margot, beni duyuyor musun?"

"Elbette," diye mırıldandı Margot sessizce.

Çocukların ve atların yanına dönerken, onu dengelemek için elinden tutuyorum.

"İyi misin?"

"...Bilmiyorum. Evle ilgili tüm bu şeyler, Babin ailesi... Aman Tanrım. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ve büyükbabamın benden ne bulmamı istediğini hala anlamıyorum."

"Biliyorum. Annenize sormayı düşündünüz mü? Eğer bir çıkmaza girdiyseniz, yeni yönler aramakta bir sakınca yok."

"Söylemesi kolay, yapması zor. Ama belki de..." Yüzünde acı bir ifade var.

Çocuklar menüdeki dondurma çeşitleri hakkında sohbet ederek bizi tekrar günümüze getiriyorlar, ama onun Edith Griffith'in sözlerine ve o evdeki gizemli olaya takılıp kaldığını anlayabiliyorum.

"En azından polis raporu konusunda haklıydınız," diyor yumuşak bir sesle. "Babinlerin eve zorla girdiğine dair hiçbir kanıtımız olmadığını biliyorum, ama eğer evi yakmaya çalıştırlarsa..." Sesi kesiliyor.

Evet, kahretsin.

Kanım kaynıyor.

"Merak etmeyin. Bir daha yüzlerini gösterirlerse, hazır olacağız," diye söz veriyorum. Sözlerimin ağırlığı kulaklarımda savaş davulu gibi gümbür gümbür yankılanıyor. "Benim çatım altında kimse zarar görmeyecek, düşes."

Kutsal bir yemin ve söylediğim her zehirli kelimenin arkasındayım.

Benim çocuklarım değil.

Ben değilim.

Kesinlikle bu tuhaf, güzel kadın değil.

BENİ EVE GÖTÜR (MARGOT)

Kane'in haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum.

Pek çok konuda haklıydı, ama özellikle de içinde bulunduğum çıkmaz konusunda. Ve tek çıkış yolu annemi aramak.

Büyükbabamın bana ne bıraktığını ve nereye bıraktığını bulmaya çalışarak çok zaman kaybettim.

Hiçbir ilerleme yok.

Annemin bir şey bilme ihtimali varsa, sadece sormaya cesaret etmem gerekiyor.

Bir süredir erteliyordum ama Edith Griffith'in Babin ailesi hakkında anlattığı sırları görünce, bu ev ve aile tarihi hakkında bilmediğim çok şey olduğu ortaya çıktı.

Hayır, mucize beklemiyorum.

Bu ailede değil.

Annem ve büyükbabam hayatım boyunca birbirlerinden uzaktılar, ama belki o bir şeyler hatırlıyordur.

Yani, kendi annesini tanıyordu ve büyükannesi ölene kadar onu seviyordu. Ve yetişkinlerin yaptığı hatalardan, aralarındaki kinlerden önce, büyükbabasını da tanıyor ve seviyordu. Ne kadar hiç tanımamış gibi davranmayı sevse de.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu isim ona bu kadar kolay saygı kazandırmasaydı, yıllar önce adını değiştirmiş olabilirdi diye düşünüyorum. Babamla evlendikten sonra da bu ismi koruması daha da tuhaf ve Blackthorn soyadını hala taşımamızın tek sebebi de bu.

Ama yine de denemeye değer. Bu dramaya değer.

Eğer bana yeni bir yöne doğru yol gösterecek küçücük bir ipucu verirse, eski yaraları deşmeye çalışmamın bir anlamı olur.

Şimdi akşam oldu, gökyüzü yarı alacakaranlıkta ve ağaçların ardında canlı turuncu bir gün batımı soluyor.

Maine bazen yaşayan bir tablo gibi, o kadar güzel ki Dadzilla bile burada geçirdiği zamandan keyif aldığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Gülümsüyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, onun ağırlığını arkamda hissediyorum.

Güçlü kolları beni sarmış, kocaman elleri de benimkilerin yanında dizginleri kavramıştı.

Edith Griffith ile konuşurken eli sırtımdaydı.

O, endişelerime ve ruhumu kemiren kafa karışıklığına karşı güçlü durabilmem için o sessiz teselliye, o güvenceye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu yüzden eve döndüğümüzde teşekkür etmek için küçük bir tepsi yaban mersinli kek yaptım.

Ve şimdi, odamda yalnız başıma telefonuma bakarken, onun güvencesine tekrar ihtiyaç duyduğumu hissediyorum.

Evet, annemle babası hakkında konuşmak asla kolay olmayacak, özellikle de artık o yokken. Bu durumu neredeyse daha da kötüleştiriyor.

Bence dedemin düzgün bir cenaze töreni yaptırmamasının sebeplerinden biri de buydu. Annemi ya da bizi böyle bir acıya maruz bırakmak istemezdi.

Ama yaşlı adamın gururu yüzünden vedalaşma pek mümkün olmadı.

Geçtiğimiz yıl Ethan hakkında, annemin ilişkisi hakkında, büyükbabamın egosunun tetiklediği aldatma ve panik hakkında öğrendiğimiz her şey, durumu daha da garip hale getirdi.

Ama o benim annem.

Ve o, ikinci çalışta telefonu açar açmaz, nefesim ciğerlerimde çimento gibi donarken, bir anda cevap vermeye başlıyor.

"Anne?"

"Margot! Canım! Nasılsın?"

Gözlerimi kapatıyorum. "İyiyim. Hâlâ burada, göl kenarındaki evde takılıyorum, biliyorsun."

"O eski yer mi? Aman Tanrım." Ses tonunda anında bir zehir belirdi. "Nasıl durumda, her neyse? En son duyduğuma göre neredeyse harabe halindeymiş. Holden Verity, kapsamlı tadilatlar, hatta yıkılıp yeniden yapılması gerektiğini önermişti ve—"

"Anne, biliyorum ve o kadar da kötü değil. Güvenli ve aletler hala çalışıyor." Gergin bir saniyenin ardından, Kane'in burayı yaşanabilir hale getirmeye yardımcı olan tamirci süper güçlerinden bahsetmemeye karar verdim. "Aslında sadece evle ilgili özel bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sormak için arıyordum. Önemli bir şey, yani?"

"Ne gibi bir önemi var?" Sesi keskinleşiyor.

"Bilmiyorum. Sadece—unutulmuş olabilecek önemli bir şey var mı? Büyükbabamın geride bıraktığı veya bu yerle ilgili sevdiği bir şey var mı?"

Onun yavaş ve acı dolu iç çekişini duyuyorum.

"Bunu tahmin etmeliydim. O berbat adamın o meyhaneyi miras almanız için daha da saçma şartlar öne sürdüğünü söylemeyin bana. Sizi ikinizi de çocukken oraya götürmekte ısrar etmesi zaten yeterince korkunçtu. Ona şunu söylemek istedim—"

"Hayır! Anne, hayır," diye hızla söylüyorum. "Öyle bir şey yok. Jackie Wilkes ile yaptığım küçük görüşmeden

sonra sana her şeyi anlattım. Hatırlıyor musun? Hiçbir şart yok. Ethan gibi sahte evlilik oyunları yok.”

“Eh, güzel. Küçük oyunlarından ve bilmecelerinden hep zevk alırdı ama bu dönem öldüğü gün sona erdi. Hayattayken de yeterince çocukça davranıyordu, işine dikkat etmekten çok hikayeler uyduruyor ya da küçük sanat koleksiyonuna yeni şeyler ekliyordu. Aptal,” diye homurdandı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu çok iyi gidiyor.

Yavaşça yatağa doğru ilerledim, ayaklarımı altına kaydırdım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Dışarıda, büyük bir hasat ayı yükseliyor. Adeta gelgitlere, kadim sömürgeci cadılara ve gecenin yaratıklarına olan çağrısını hissedebiliyorum.

Yeni İngiltere ne kadar sakinleşirse, bölge o kadar vahşileşir.

“Margot, gerçekten, seni bu kadar strese sokan ne? Bu sefer ne yaptı?”

“...bana bir mektup bıraktı,” diyorum.

“Bir mektup. İşte başlıyoruz.”

“Dur bakalım anne. Pek bir şey yazmıyordu. Sadece olanlardan dolayı birçok şeyden pişman olduğunu söylüyordu. Ama arazide bir yerlerde saklı bir şey olduğunu da yazıyordu ve onu bulmakta pek başarılı olamadım. Acaba bana bir ipucu verebilir misin diye merak ediyordum?”

Bir an duraksıyor ve evin içinde yürürken topuklarının hafifçe tıkırtısını duyuyorum. Büyükbabası aklına geldiğinde her zaman yaptığı gibi öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Hep topuklu ayakkabı giyer, sanırım onu hiç düz ayakkabıyla görmedim.

Ama dürüst olmak gerekirse, annemin ayakkabı zevki muhtemelen ömür boyu sürecek bu tutkumu ateşledi. Yine de, şu an her şeyi birden sindirmek zor.

“Orada değerli hiçbir Şey yok. Holden tüm mlk didik didik aradı ve babam öldükten yaklaşık bir hafta sonra eksiksiz bir envanter gönderdi. Her zaman çok titizdi ve ona güveniyorum. eklerini imzalayan adamdan çok daha fazla,” diyor mesafeli bir Şekilde.

“Evet, hatırlıyorum.” Gözlerimi devirdim. “Onu bir göreve gndermiŐtin.”

Annem ve babam, açık artırmada küçük servetlerini artıracabilecek her Şeyi kataloglamakta ısrarcıydılar.

Annemin asıl dini para. Büyükbabamın koleksiyonunun büyük bir kısmını satacaklarını bilmek yeterliydi, Portland'daki eski evinde bulunan ve sanatçı ruhl küçük kuzenim için ayrılmış birkaç eşya hariç.

"Böylece, miras paylaŐımını yaptığımızda tüm varlıklarının ve kişisel eşyalarının hesaba katıldığından emin olursunuz."

"Biliyorum anne. Jackie envanter listesini benimle paylaŐtı."

"Peki, o zaman benden başka bir Şey bilmemi neden bekliyorsunuz? Onun sırlarını saklayacak türden biri miyim ben?"

"Kayıt dışı bir Şey olabileceğini düşündüm. Belki de duygusal bir Şey. Kiralamayı yöneten Bayan Griffith, büyükannemin hayattayken buraya gelip resim yapmayı ne kadar çok sevdiğinden bahsetmiŐti ve—"

Annem daha yüksek sesle i çekti ve beni susturdu.

"Canım, canım, canım. Ah, canım." Neredeyse Şefkatli bir ses tonuyla konuşuyor. Bu da pek annelik içgüdüsü değil, çünkü eminim ki yavrularını uçmaları için yuvadan iten kuŐlardan ebeveynlik dersleri almıŐtır.

"O seni hayaletlerin peşinden koŐturuyor. Annem orada resim yapmayı çok severdi, doğru. O ardakın içine giderdik ve ben küçükken beni kuşağına oturtup tuvalin önüne koyar, elimi yönlendirirdi. Sadece ben, annem ve gl. Çok severdim, ama resme olan ilgisini hiçbir zaman

geliştiremedim. Ama anlamalısın ki, olan biten sadece buydu. Kesinlikle onunla hiçbir ilgisi yoktu.”

“Bak, deden hakkında pek iyi düşünmediğini biliyorum ama—”

“Önemli değil,” diye sözünü kesiyor. “Göl kenarındaki evin çok güzel olduğunu biliyorum, yıllardır çürüyor olsa bile. Ama sen hala çok gençsin Margot. İhtiyacın olan son şey, aklını kaçırmış babamın ortalıkta bıraktığı şeyleri aramakla zamanını boşa harcamak. Lütfen beyin hücrelerini boşa harcama. Nereye gitmiş olursa olsun, ona bu memnuniyeti verme.”

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Keşke bir kerecik de olsa ona biraz saygı gösterseydi.

Madem konuya değindik, keşke ben de Paris podyumlarında, insan heykeli gibi sıyrılmış kadınların gülümseyerek yürüdüğü bir manzaraya uyanabilsem.

“Ya önemli bir şeyse? Holden'ın bulamayacağı kadar saklı kalmış bir sanat eseri?”

“Eğer bu kadar önemliyse, canım, sana doğrudan söylemeliydi. Söylemedi ve bu onun suçu,” diye çıkıştı. “Elbette, seni durduramam. Eğer gerçekten vaktini her fare dolu duvarın arkasını didik didik arayarak harcamak istiyorsan, tamam, istediğin gibi yap.”

Bu verimli oldu.

Annem, dedem söz konusu olduğunda asla akli başında olmuyor ve çoğu insanın annelerden beklediği o tatlı, şefkatli tavrı sergilemiyor. Cesaretlendirici ve destekleyici olabiliyor, ama nadiren nazik davranıyor.

Eskiden bundan nefret ederdim, gerçek bir yumuşaklığın olmamasından. Sanki bize gerçek bir sevgi sunarsa ezilmekten korkuyordu.

Şimdi onun hakkında ve büyükbabamla olan bağını koparmasının nedenleri hakkında daha çok şey biliyorum. Ethan'ın babamın çocuğu olmadığı ve benim olduğum gerçeğiyle yüzleşince, evet, her şey biraz daha mantıklı geliyor.

Büyükbabasının babasının Blackthorn ailesine gelin olmaya layık olmadığını düşünmesinden dolayı hâlâ çok üzgün ve kırgın.

Hayatını da çocuk merkezli olmayacak şekilde düzenlemiş.

Tamam, anladım.

Ama bu durum, işin içinde olan çocuklar için de berbat bir şey.

Artık çocuk değilim.

Ben yetişkin bir kadını ve bu saçmalıklara alışkınım.

"Teşekkür ederim anne, cesaretlendirmen için. Eğer nefret makinesini bir süreliğine kapatıp işe yarar bir şey hatırlayabilirsen, beni ara."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıyorum ve sırt üstü dönüyorum, hayal kırıklığı tenimi yakıp kaşıntıya neden oluyor.

Yemin ederim burada sırları iflas ettireceğim.

Büyükbabanın bıraktığı sır neyse artık, bir de Babin ailesiyle ilgili tüm o tuhaf olaylar... Edith Griffith'in dediği gibi gerçekten canavarlar mıydılar?

Davalar mı?

Kundaklama mı?

Muhtemelen beni ve bu evdeki zavallı çocukları korkutmaya çalışıyorlar.

Kane bu konuda başka bir şey söylemedi ama teyakkuzda olduğunu biliyorum.

Şu anda alt katta onlarla birlikte film izliyor ve o yaştaki çocuklarla yapılan baba-oğul tarzı aktiviteleri yapıyor.

Akşam nöbetini de o tutuyor. Bunu biliyorum.

Onun burada olması bir rahatlama, ama eğer gelmeseydi Saints'in bu karmaşayı paylaşmayacak olması gerçeğini içimde bir suçluluk duygusu olarak görüyorum.

Hattie'ye mesaj atıyorum ve cevabını beklerken iPad'imi açıyorum.

Diğer küçük, üzücü sırrımı unutmadım.

Sophie ayakkabılarıyla ilgili içini döktükten sonra, ben de ortopedik ayakkabıları, tasarımlarını ve işlevlerini araştırmaya başladım.

Anlaşılan, öğrenilecek çok şey var.

Ama Sophie'nin ayakkabıları yüksek tabanlı ve hantal olanlardan.

Estetik açıdan tam birer canavar.

Bu yüzden tasarımı aldım ve biraz yapay zeka destekli modelleme ile temel görüntü olarak indirdim. Aynı desteğe sahip olacak ama belki daha güzel görünecek bir şey üzerinde çalışmaya yeni başladım.

İşlevsel, evet, ama kadınsı.

İddialı bir parça denemesi.

Sıradan, ortama karışacak bir şey değil, ama olgunlaşmamış çocukların kötü şakalarına maruz kalacak kadar da aykırı değil.

Kolay değil.

Bu ayakkabılar şıklıkla bağdaşmıyor. Ne zarif, çiçekli, tarz sahibi bir şıklıkla, ne de umursamaz, cesur bir özgüvenle.

Telefonumda Hattie'nin cevabı belirdi ve mesajını kontrol etmek için çalışmayı bıraktım.

Hattie: Polis raporu tuttuğuna sevindim! Çok korkutucu bir durumdu.

Hattie: Ayrıca komşularınızla olan olaylar da inanılmaz.

Hattie: Ama onu tekrar öptün mü? İşin iyi tarafına bakmak lazım.

Ekrana bakarken alt dudağımı ısıırıyorum. O hâlâ yazıyor.

Hattie: Yani, onu *araştırmış olabilirim*. Çünkü kitapları raflara dizmekle meşgul olmadığım zamanlarda başka ne yapabilirim ki? Sonuç: MUHTEŞEM. Ciddi söylüyorum, eğer sen onunla birlikte olmazsan, ben deneyeceğim.

Margot: Hattie! Unutma, sen benim kardeşimle evlisin.

Hattie: Şaka yapıyorum! Ama gerçekten de, başka bir kötü adam senden önce davranmadan önce onunla birlikte olmak senin ahlaki yükümlülüğün.

Hattie: Peki sizin aranız nasıl? Gergin mi, yoksa rahat mı?

Günün olaylarını düşünüyorum.

Dün, bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağıma ikna olmuştum.

Anlaşılan, hayatınız için korkmak olaylara farklı bir bakış açısı kazandırıyor. O gece mutfağa geri koştuğumda, öpüşme felaketini pek düşünmüyordum.

Ya da bunun ifade ettiği her türlü kötü şey.

Oğlunun bunu öğrenmesi ve kızının da bizim çıkmamızı istemesi gibi.

Of.

O kısmı ona henüz söylemedim.

Sanki randevu teklif ediyormuşum gibi görünebilir, ama hayır, bu sadece sinir bozucu bilinçaltımın bir oyunu.

Kendimin farkındayım.

Şu an kimseyle duygusal bağ kurmak istemiyorum.

Artık tek gecelik ilişkilere son.

Artık drama yok.

Tamamlamak.

Eğer geçici olarak idare etmek için pille çalışan erkek arkadaşlardan oluşan bir ordu getirmek zorunda kalırsam, ne yapalım, umurumda değil.

Serin bir gece esintisi pencereden içeri giriyor. Yavaşça içime çekiyorum.

Biraz temiz hava her zaman düşünmeme yardımcı olur.

Buradaki çam kokulu serinliği o kadar çok seviyorum ki, odaya soğukluk getirmekten hiç endişelenmiyorum. Her yeri battaniyeyle sarılı olan Hattie ise beni garip buluyor.

"O kadar da garip değil," diye yanıtlıyorum. "Çocuklarla şehirde güzel bir gün geçirdik. Istakoz yedik, dondurma

yedik, ata bindik. Abartılı bir şey olmadı."

Hattie: Henüz değil. Ama ona bindiğinde neler olacağını bekle.

Telefonumu yere düşürdüm, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve inledim.

O çok kötü.

Ona bunun gerçek hayat olduğunu ve başka bir erotik roman olmadığını söylemeden önce, açık pencereden gelen bir ses dikkatimi çekti.

Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Motorun hafif uğultusu.

Sıçrama sesi mi?

Başımı dışarı çıkarıp aşağıya bakıyorum, çimenleri tarıyorum ta ki—

Onu görünce nefesim kesiliyor.

Kane.

Eski jakuzinin etrafındaki loş ışıktaki yıkanmış, devasa ve tanrısal bir yapı.

O bir türlü yerinde duramıyor. Pompayı tamir edip her şeyi çalışır hale getirmiş olmalı.

Kolları yukarıda, küvetin arkasına yaslanmış durumda.

Gözleri yarı kapalı, bir kaplan gibi kambur bir şekilde oturuyor, müstehcen bir şekilde memnun.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Ve aslında, bunu izlememem bile gerekirdi.

Hattie beni şimdi görseydi, bana sapık derdi.

Ve haklı olurdu.

Normal insanlar böyle tehlikeli derecede çekici, yaşlı erkeklere dik dik bakmazlar.

Özellikle de öpüştükleri yaşlı erkekler.

Daha yaşlı erkeklerle bir daha asla öpüşmeyeceklerine yemin etmişlerdi.

Zamanının geldiğini biliyorum.

Perdeleri kapatıp tasarımlarıma geri dönmeliyim. Ya da Hattie'ye mesaj atmalıyım. Ya da, neyse, yatağa yüz üstü düşmeden önce soğuk bir duş almalıyım.

Ama ben kıpırdamıyorum.

Bu çok mantıklı olurdu ve biliyorum ki o orada yıldızların altında yapayalnız. Belki de çocuklar erken uyuyakalmıştır.

Tecrübemden biliyorum ki, ılık su serin gecede harika bir his veriyor.

Beynim, küçük tekerleğinde maraton için antrenman yapan bir hamster gibi dönüyor.

...ona arkadaşlık edip edemeyeceğini sormanın bir sakıncası yok, değil mi?

Evet, kendimi kandırdığımın farkındayım—arkadaşlığa ihtiyacı olan o değil, benim—ama yine de üzerimi değiştiriyorum, saçımı gevşek bir topuz yapıyorum ve alışkanlık gereği seyahatlerde her zaman yanıma aldığım mayoyu buluyorum.

Çıplak ayaklarım evin içinde sessizce ilerlerken.

Çocuklar uyuyakalmış olmalı. Sanırım Dan'in kanepede horladığını duyabiliyorum, televizyonda film hâlâ yanıp sönüyor.

Yan kapıyı açıp dışarı adımımı attığımda Kane başını bile kaldırmadı. Bu kadar yakından bakınca, o kadar yakışıklı ki insanın canı yanıyor.

Gökyüzünden dimdik inmiş bir adama bakmak gözlerimi yakıyor resmen.

Üzerinde tişört olmadığı zaman, eskiden hokey oynadığını anlayabilirsiniz. Kasları, her kıvrımıyla birlikte, yüksek sesle ve gururla güç haykırıyor.

Tamamen sinir liflerinden oluşuyor.

Tamamen sağlam bir adam.

Bütün büyük eller, cezbedici cezalar ve fısıltı kadar yumuşak okşamalar için yaratılmıştır.

Beynim beni sürekli belaya sokmakta berbat.

Nefesimin biraz fazla kesilmesine engel olamıyorum.

Sonunda başını kaldırıp baktı, gözleri gölgeli ve okunaksızdı. Ama burada olduğumu fark ettiğinde sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

“Margot? Ne oldu?”

Elbisemin düğmelerini çözüp omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim.

Bakışları, açgözlü bir şekilde, bedenimi santim santim süzüyor.

Jakuziye ulaşmadan önce kendimi yakabilirim.

Seçtiğim mayo kırmızı, biraz çekici ve oldukça cesur. Tek parça olmasına rağmen, iki parçayı birbirine bağlayan sadece çok ince bir kumaş parçası var.

Serin gece beni ürpertiyor, bu durum tenimin altındaki yanma hissiyle tezat oluşturunuyor.

"Sorun yok Kane. Sadece jakuziyi denemek için birkaç arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyerek yaklaştım.

Yavaşça başını salladı ve içeri girmem için bana biraz yer açtı.

Kaynayan suyun soğuk havaya karşı verdiği his muhteşem.

Sevinçten neredeyse inleyecektim. Neyse ki, o kadar da kötü durumda değilim.

Henüz değil.

"Sorun değil," diye onaylıyor boğazını temizleyerek. "Bu akşam çalıştırdım ve denemeye karar verdim. Çocuklar akşam yemeğinden sonra hemen uyudular. Açılış jeneriğine bile zor yetiştim ve kasaba turundan sonra uyumalarına izin vereyim dedim."

"Hım, iyi fikir." Başımı küvetin kenarına yasladım. "Uzun zamandır böyle bir şeye girmemiştim. Genellikle Arizona veya Meksika'daki havuzlara ve jakuzilere giderim."

"Maine'de suyun tadı bambaşka. Bunu hiç kullandınız mı?"

"Evet, çocukken." Ona yavaşça bakıyorum, onu inceliyorum. Bana, sık sık sahip olduğu o yoğunlukla bakıyor, sanki başka hiçbir şeye bakmayı hiç düşünmemiş gibi. "Gerçi o zamanlar bunun değerini bilmezdim. Çocukken çok yüzmek için fazla küçüktüm."

"Ama şimdi öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Seni panikleyene kadar suya batırmak isteyen bir erkek kardeşle aynı küveti paylaşmamak kesinlikle yardımcı oluyor."

O kıkırdıyor, sonra biz sessizleşiyoruz.

Su jetleri belimin alt kısmına doğru akıyor, rahatlatıcı bir şekilde köpürüyor.

Bunun düzeltilmesi neden önceliğim olmadı?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum.

Bugün uzun bir gündü ve bu, hayal ettiğimden çok daha fazla yardımcı oldu.

"Sonunda annemi aradım. Tahmin edileceği gibi, dedemin burada değerli bir şey bırakmadığını düşünüyor."

"Hayır mı? Peki ya duygusallık?"

"Bir uzmanın fiyat biçemediği hiçbir şeyin değeri olmadığını düşünüyor." Parmaklarımı suya batırıp öylece çeviriyorum. "Elvira Blackthorn'un hayatında hiç duygusal bir düşüncesi olmuş mudur emin değilim. Ama anlıyorum. Büyükbabası onu küçükken çok incitti. Ailemizde çok sorun çıkardı, Blackthorn adını yüceltti ama..." Durup iç çekiyorum. "Bilmiyorum. Çok fazla şey var. Bir de hırsız meselesi ve polis raporu var."

"Bu konuda çok endişelenmeyin. Burada kafamı toparladıktan sonra gece vardiyasını devralacağım."

"Yani uyuyamayacak mısın? Vay canına, bu gerekli miydi?"

"Temel bir güvenlik sistemi kurulana kadar idare edeceğiz. Bir tane sipariş verip ertesi gün kargoyla gönderilmesini sağlayayım dedim," diyor.

"Hayır, yeterince yaptınız. Arayabileceğim birkaç yerel yer var. Yarın halledeceğim," diye söz veriyorum.

Bir yanım onun bekçilik yapmaması gerektiğini savunmak istiyor, ama insan tankı gibi yapılı bir adamın bizi koruması bir rahatlama hissi veriyor.

Eğer biri eve girmeye kalkışsa, onu gördükten sonra donup kalır ve iki kere düşünürdü.

Tabii, silahlı olmadıklarını varsayarsak...

Ama o tam bir savaş makinesi. Korkutucu boyu, kasları ve "bize dokunursan ölürsün" tavrıyla tam bir tehdit unsuru.

Kane Saint etraftayken, hayatta kalma içgüdüsüne sahip hiç kimse bu eve bulaşmaya cesaret edemez.

"Gerçekten geri döneceklerini düşünüyor musun?" diye soruyorum usulca. "Eğer Babin ailesi olsaydı, bu kadar aptal olurlar mıydı?"

"Muhtemelen bu gece olmaz. Bunu düşünmeden hemen harekete geçmeleri çok aptalca olurdu," diyor, kollarını çemberin üzerine dayayarak. Altlarındaki boşluk çok cazip görünüyor. "Onları gördüğünüzü biliyorlar ve bu şehirde haberler çok hızlı yayılıyor. Yakında polise haber verdiğimizizi öğrenecekler."

"Pek bir faydası olmayacak zaten. Sanırım şerif yılda on tane hız cezası kesiyor."

"Dosyada kayıtlı, Margot. Bu önemli. Kayıt ne kadar iyi olursa, bir şey ters giderse ve suç duyurusunda bulunmanız gerekirse elimizde o kadar çok kanıt olur. Gerçi böyle bir şey olacağını sanmıyorum," diye ekliyor yüzüme bakarak.

"Umutla."

Bir saniye sonra başını yana eğdi.

Koruyucu hırıldama içgüdüsü olsun ya da olmasın, çocuklarının aksine bana gerçeği tatlı dille anlatmasına gerek olmadığını biliyor. Ben onun ailesinden değilim.

"Umarım," diye tekrarlıyor.

Yaklaştığımızı hatırlamıyorum ama suyun altında dizim hafifçe onun dizine değdi.

Rahatlamaya ve daha da aşağıya doğru inmeye çalışıyorum, baloncukların göğüslerimden boynuma doğru yükselmesine izin veriyorum ve onun gözleri bu hareketi takip ediyor.

"Annenin hiç yardımcı olmaması gerçekten çok üzücü," diyor. "Zamanını boşa harcadığın için üzgünüm."

"Evet, sinir bozucu. Ama aslında büyük bir sürpriz de değil. Sadece onun için bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu ve neden benim onu bulmamı istediğini bilmek istiyorum. Sanki onunla olan son bağlantım da kayboluyor, duman olup uçuyor gibi."

Dizine şimdi de benim dizime değiyor, ama bu sefer hareket daha bilinçli gibi geliyor.

Belki sempati ya da teselli amacıyla yapılan, sadece bir saniyelik bir dokunuş; ama yine de sinirlerimi alt üst ediyor.

"Buraya boşuna geldiğinizi düşünüyorsanız üzgünüm," diye homurdanıyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, çaba sarf edip, kendinizi yıprattıktan sonra eli boş dönmek."

"Öyle hissetmiyorum." Hafifçe gülümsedim. "Dün gece Sophie hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Yaşımı özellikle belirtmek zorunda kaldı."

Kıkırdıyorum. "Bunun dışında, yani... Bu akşam onun ayakkabı tasarımına başladım."

Bir an için, bana karşı tamamen sessizliğe bürüneceğini düşündüm.

Omuzları gerildi ve bir an için söylediklerime pişman oldum.

Ama sonra yavaşça derin bir nefes alıp tekrar rahatlıyor ve beni serin, yeşil göz kapaklarıyla inceliyor.

"Ona yardım ettiğiniz için minnettarım düşes. Bunu bilemezsiniz." İcini çekti. "Soph, farklı olmaya hiç alışmadı. Daha küçükken gerçekten zordu. Diğer çocuklar bu yaşta çok şımarık olabiliyorlar ve bir de babasının böyle biri olduğunu bildiklerinde—" Tereddüt etti.

"Dünyaca ünlü bir hokey yıldızı mı?"

"Yeterince yakın. Ama evet," diye homurdanıyor. "Evet, gerçekten çok kötü davranıyorlar. Ona beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylüyorlar. Tamamen saçmalık. Kızımın her zaman gurur duyacağım. Dan için de aynı şey

geçerli, o da birkaç yıl önce başı derde girdi. Önünde ayakları hakkında ağzını bozan bir çocuğu yumrukladı. Size söyleyeyim, o veli-öğretmen toplantısı çok eğlenceliydi.”

Ve tekrar yaklaşıyor.

Bu sefer, dizini bacağımın dış kısmına sürttü.

Yıldızları ilk kez görmek yerine, onları hissediyorum; bir yandan da zavallı Sophie için kalbim sızlıyor.

“Bu korkunç! Aileniz için çok zor olmalıydı. Ayakları ve o berbat yorumlar yüzünden yani. Ona ne olduğunu hiç sormadım bile...” Sözüm yarım kaldı.

"Onun neyi var?"

Yüzümü buruşturuyorum. "O ayakkabılara neden ihtiyacı var ki?"

“Ah, evet.” Kalın saçlarını eliyle karıştırıyor ve ben de, gerçekten de, Herkül’ün ikinci gelişi gibi şişkin pazularına bakmamaya çalışıyorum. “Teknik adı pes planus, yani düz ayak. Çoğu insan bununla gayet iyi yaşıyor, ama onunkisi çok ciddi. Ayak kemerlerinin altı yaş civarında gelişmesi gerekiyordu, ama doktorların umduğu gibi gelişmedi.”

“Anladım. Demek o zamandan beri ortopedik ayakkabı giyiyormuş?”

“Özetle, birkaç yıl daha geçerse, eğer isterse onu ameliyata almayı deneyebilirim, ama çok ürkek bir kız. Hastanelerden nefret ediyor ve deneyeceğimiz yöntem de tam bir garanti değil.”

“Çok stresliler. Özellikle de tatlı küçük bir kız çocuğu için.”

Kalbim empatiyle doluyor.

“Onu en son uzmanla görüştürmeye götürdüğümde neredeyse panik atak geçirdi ve ayrılmak zorunda kaldık. Doktor ameliyatın bir seçenek olduğunu, ancak en kötü durumunun kendiliğinden geçme ihtimalinin de az da olsa bulunduğunu söyledi. Ben hala kendiliğinden düzeleceğini ve hiçbir şey yapmamıza gerek kalmayacağını umuyorum.”

"Bu oluyor mu?"

"Evet, öyle. Bir ihtimal var, en azından öyle diyorlar."

Umutla başımı salladım.

Zavallı Sophie.

O kesinlikle bunu hak etmeyen türden küçük bir melek.

"Yani ayakkabılar ayaklarını desteklemeye yardımcı oluyor, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, bir de ağrısını dindirir," diyor bana. "Şanssız biri. Dediğim gibi, bir sürü insanın düz ayakları var ve hiç sorun yaşamıyorlar."

"Ben çok üzgünüm."

Onun sözleri üzerinde düşünüyorum.

Sevgi dolu ve destekleyici bir babaya, ilgili bir erkek kardeşe ve istikrarlı bir aileye sahip olduğu için şanslı, ama böyle bir şey yaşamak zorunda kalması çok adaletsiz.

Bir gün, ben de Tanrı'ya sorular soracağım.

Güzel sorular, ama yine de...

"Rahatsızlıklar söz konusu olduğunda, daha kötü de olabilirdi," diye devam ediyor. "Çocukken erken yaşta pençe parmak problemi yaşadı ve o ameliyattan başka çare yoktu. Hastane deneyimi de pek iyi değildi. Eski eşim, NYU doktorlarının ne kadar kısa boylu olduğunu beğenmediği için onu ameliyat için Minnesota'ya uçurmakta ısrar etti, yani onlar ne biliyordu ki? Tamamen aptalca bir şeydi, Soph aynı gün evine dönüp iyileşebilecekken Mayo Kliniği'ne kadar gitmek."

"Bu bir kaygı meselesi," diyorum anlayışla.

"Evet, tam da orada." Suya bakıyor. "Ayakkabılar daha çok geçici bir çözüm, bekleyip göreceğiz. Eğer durum kötüleşirse, düzeltici ameliyatı düşünmekten başka çaremiz kalmayacak."

"Ama eğer iyileşirlerse, dediğiniz gibi, onu başka bir zorluğa sokmaya gerek yok."

"Bardağın yarısı dolu. Bunu severim, özellikle de bira ise," diye şaka yapıyor.

Gülümsemem yüzümü yakıyor.

"Neyse, keşke beklerken o şu ayakkabılara ihtiyacı olmasaydı. Bu durum onu duygusal olarak çok yıpratıyor,"

diyor, yüzü asık bir halde.

"Hâlâ zorbalığa maruz kalıyor mu?" diye soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Gözleri karanlık bir şekilde parladı.

Yüzüm her zamankinden daha çok kızardı.

"Ah, özür dilerim. Çocuklar, insanlar farklı olduğunda bazen berbat olabiliyorlar. Yetişkinler için de aynı şey geçerli. Ama en azından bunu atlatmak için zamanları var," diyorum. "Küçükken en az bir kere zorbalığa uğramamış tek bir kişi bile tanımıyorum sanırım."

"Sen bile mi? Yoksa Blackthorn ismi onları korkutup yola mı getirdi?"

"Keşke!" Yüzümü kısa bir süre elimle kapattım. "Hep böyle göz alıcı olduğumu mu düşünüyorsun? Abim havalı çocuktı. Göğüslerim büyüyene kadar kendimi savunmayı öğrenemedim—ve sonra da arkamdan kıskançlıkla fısıldayan kızlarla ve dik dik bakan erkeklerle nasıl başa çıkacağımı çözmek zorunda kaldım."

Göğüslerimden bahsettiğimde Kane'in gözleri kızarıyor ama bakışlarını benden ayırmıyor.

"Çocuklarıma karşı dürüst olmaya ve onlara saygıyı öğretmeye elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Keşke herkes bunun yarısını bile gösterseydi."

"Kesinlikle. Ama ben ergenlik yıllarını atlattım, Sophie de atlatacak. Özellikle de ona yardımcı olacak bir şey bulabilirsem... Ama bunlar sadece birer tasarım olacak. Onun isteklerine göre özel olarak diktirilmeleri gerekecek. Ama bu bir başlangıç."

"Ayakkabıları zaten özel sipariş," diyor. "Bunun halledilebileceğinden eminim."

"Aman Tanrım," diye takıldım. "Ayakkabılarını özel olarak yaptırdın ve siyah mı yaptırdın?"

O bana doğru ani bir hamle yapınca su etrafımızda girdaplar oluşturdu. Gülerek geriye doğru düştüm.

"Üç renk seçeneği vardı: gri, beyaz ve siyah. Yoksa bana bir kayanın moda anlayışına sahip olduğumu mu söylüyorsunuz?" diye soruyor, şimdi daha da yaklaşarak.

Gözlerindeki mizah parıltısı, onun yanına suya girdiğim andan beri içimde bastırmaya çalıştığım o kötü ateşi daha da körüklüyor.

"Sadece biraz. Ama biliyor musun, öğrenebilirsin. Ve harika bir babalık yapıyorsun."

"Öyle mi? Harika bir övgü, düşes." Yanıma oturuyor, kollarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor.

"Böylesine iyi bir adam olmak zor olmalı. Bazen bırakmak gerekiyor, biliyor musun? Bu sapık olayı herkesi tedirgin etti ama biz hâlâ tatildegiz. İkimiz de."

"Nasıl bırakayım kadın? Önerilerin varmış gibi konuşuyorsun." Şimdi bana baktığında gözlerinde artık hiçbir mizah yok.

Ve bunda hiçbir şüpbe yok.

Gözlerindeki keskin, parlak soru.

Suyun sıcaklığı damarlarımda yankılanıyor, nabzımla birleşiyor ve ona doğru dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

Eli belime iniyor ve suyun içinden parmaklarının sıcaklığını hissedemesem de, kemiklerime kadar sıcak bir arzu saplanıyor.

"Belki de bu," diye fısıldadım, bacağımı onun uyluğunun üzerinden geçirirken.

Homurdanarak diğer elini kalçama koydu.

Arzuyla o kadar yoğun bir geceydi ki, makasla kesilebilirdi.

Gözleri kapandığında, bedenimi onun bedenine bastırıyorum.

İçten içe zaten tuğla gibi sert ve bu bir kabullenme gibi geliyor.

Beni rahatlıkla yere serip itiraz etmeden etkisiz hale getirebilecekken, hamleyi benim yapmama izin veriyor.

"Sen tam bir delisin," diye hırladı.

"Delilikle sorunum yok." Sesim çok kısık.

Eliyle kalçamı sertçe sıkıyor, diğer eli ise sırtıma doğru hareket ederek beni kendine doğru bastırıyor, bağlanma arzusundan tenimi adeta işkenceye maruz bırakıyor.

Sonrasında ne olacağını ikimiz de biliyoruz, ama yine de o nefis, yavaş düşüş var.

Kalp atışlarım kulaklarımda dayanılmaz bir şekilde hızlanmaya başladığı, bacaklarım onun eli için aralandığı, zamanın donduğu ve bizlerin sadece olasılıklar içinde kaynadığımız o an...

Belki, bebeğim.

Bu gece belki de düşünmek istemiyorum.

Belki de yok edilmek istiyorum.

Sonra boğazından gelen, inilti, hırıltı ya da tarif edilemez bir ses çıkarıyor. Her iki durumda da hayvansı, kaotik bir ses ve beni öptüğünde adeta bir deprem oluyor.

Aman Tanrım!

Kane'in kendini tutma yeteneği kırılıyor ve sonra her yerde oluyor.

Dudakları yumuşak ama ben onun öpüşünden zaten sarhoş olmuşken, ona sürtünürken alt dudağımı hafifçe ısırtıyor.

Dili ağzımın içine giriyor.

Tadı yaban mersini ve kekik gibi.

Sıcak beni adeta boğuyor.

"Cidden, sen—"

"Evet, senin keklerine bağımlıyım, kadın. Akşam yemeğinden sonra bir tane daha yedim. Ama o ağzın ukalalıktan başka ne işe yaradığını öğrenme takıntımın yarısı kadar bile değil." Parmağı dudaklarımın üzerinden kayarak beni susturdu.

Tanrım, perişan haldeyim.

Bu sefer kalçalarımı daha bilinçli bir şekilde hareket ettiriyorum, baskı yoğunlaşana kadar ona iyice yaslanıyorum.

Çaresizce inliyorum.

O sesi yutuyor, benden çekip alıyor, beni bir hırıltıyla boğuyor.

"Sessiz ol. Çocuklar uyuyor," diye fısıldadı çeneme doğru.

Ah, kahretsin, evet.

Çocuklar.

Önceden bu, beni ondan uzaklaştırmak için on bin voltluk bir elektrik şoku gibi yeterliydi, ama şimdi sadece başımı geriye doğru eğiyorum ve boynuma erişmesine izin veriyorum.

Bu adama iki kere sormaya gerek yok.

Kane'in kocaman, atan ve ihtiyaç dolu penisi bana sürtünüyor, beni iyice beceriyor.

Kalçalarının her hareketi onu hissetmemi sağlıyor, uzunluğu uyluğumun üzerinde sanki beni işaretliyormuş gibi sürtünüyor.

Aman Tanrım, alt dudağımı ısırarak zorundayım.

Gözlerim yuvarlandıkça, başımın üzerindeki yıldızlar elmas gibi bulanıklaşıyor.

"Kane, Kane... durma!" Bir dakikadan az bir süre geçti ve ben şimdiden yalvarmaya başladım.

Eyvah.

Kalçamdaki eli göğüslerime doğru kayarken, boğazımı emerken, kulağımın kenarını nazikçe öperken ve içime daha da erimiş bir şehvet üflerken, teslimiyetim daha da derinleşiyor.

Parmakları önce meme uçlarımı hafifçe okşuyor, sonra da onları sıkıştırıyor.

Ani bir alev patlaması ta içime işledi.

Vajinam zonkluyor, bacaklarım diğer elini sıkıca kavırıyor, beni tahrik ediyor ve beni eve götürmeye çok yaklaşıyor.

"Kahretsin. Biliyor musun, sen içeri daldığın günden beri bunları düşünüyorum?" diye hırçın bir sesle fısıldadı.

"Sen zorla içeri girdin ama—gerçekten mi?" Donakaldım. "Üzerimde onları gösterecek hiçbir şey bile yoktu."

"Yazık değil miydi? Düşes, istemeden de olsa sikimi mahvettin. Çok kötü." Göğüs ucu mu sıkıyor, nefesim kesiliyor. "Ve bu mayo... Kahretsin."

"Bu daha çok yedek gibi. Evde çok daha iyilerim var."

"Seni hepsinde görmek istiyorum. Sonra onları yırtıp seni aklını başından alacak şekilde becermek istiyorum."

Hayır, hayır.

Boynumu yalıyor ve ben ürpererek kalçalarımı penisinin üzerine sürüyorum, suyun içinde onun üzerine tırmanıyorum.

Bence bunu tek başıma da başarabilirim ve bu çılgınca.

Normalde klitorisimi uyarmak için manuel yardıma ihtiyacım oluyor.

Ancak Kane Saint'in dokunuşu, en karanlık türden saf bir büyücülüktür.

Beni yukarı doğru iterken iri eli sırtımın alt kısmına dokunduğunda ve ağzı meme ucuma indiğinde, buna hiç hazırlıklı değildim.

Mayom zaten tenimde çok sıcak, ama onun ağzı yakıcı.

Göz kamaştırıcı derecede sıcak.

Nefes nefese kalmış bir halde, diğer meme ucumu sıktığında dudagımı ısıyorum. Geceye yüksek bir inilti yayılıyor.

Aman Tanrım, sessiz kalmalıyım.

Bu ufaklıklar bizi böyle görmeye gerçekten dayanamıyorlar.

"Kane, anlıyor musun?" diye fısıldadım gece gökyüzüne. "Uyanmayacaklarından emin misin?"

"Olumlu. Film hala devam ediyor. Ve eğer giderlerse, ya yukarı çıkıp uyuyacaklar ya da odamda beni bekleyecekler. Bu kadar yorgun olduklarında rutinlerini pek değiştirmiyorlar."

Ellerini kalçalarımına koyup beni kendine sürüyor, beni oyuncağına çeviriyor ve ben buna hiç aldırılmıyorum bile.

"Hiçbir şey görmeyecekler. Söz veriyorum." Beni nazıkçe öptü.

"Umarım öyledir. Bu bir felaket olurdu."

"Yeter artık kötü şeylerden bahsetmeyi, düşes." Dilini tekrar diğer meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Ne

istiyorsun? Beni hissetmeden durmak istediğini söyleme sakın."

Hayır, hayır.

Her şeyi istiyorum.

Elleri hafızasında benim şeklimi kazıyor, ağzı beni bir duaya dönüştürüyor, cinsel organı içimde.

Bu akşam.

Şimdi.

Yarın da öyle.

Aramıza uzanıp, şortunun içinden onun azgın ereksiyonunu kavradım.

"Bunu istiyorum. Meşe ağacının bir parçası olman, kaba bir insan olma hakkın olduğu anlamına gelmiyor," diye fısıldıyorum.

"Kahretsin!" diye hırıltılı bir sesle ağzımı sıkıştırırken bana seslendi.

Aman Tanrım.

Bir şekilde, tıpkı onun bana yaptığı gibi, onunla dalga geçme zekasını buluyorum; etkileyici uzunluğunu kaygan kumaşın üzerinden okşuyorum ve elimi her hareket ettirdiğimde nasıl titrediğini ve kasıldığını hayranlıkla izliyorum.

Kane, tıpkı bir canavar gibi geriye yaslanıyor, karanlığın içinden bile gözleri ateşli ve ağır bir şekilde izliyor.

Gerginlikten titriyor ama elleri kalçalarımaya yapışmış, beni tutarken onu tahrik etmeme izin veriyor.

Vuruşlarımı hızlandırıyorum, gittikçe daha da hızlandırıyorum, ta ki ona verdiğim işkenceyi anlayana kadar.

"Lanet olsun sana," diyor alçak ve ısrarcı bir sesle. Göğsü kabarıp inip kalkarken yüzünde acı ifadesi var. "Düşes, eğer durmazsan, ben—"

"Ne?" Masum bir şekilde sııttım.

Sonra elimi şortunun lastiğinin altına uzatıp, kızgın, taş gibi sertleşmiş tenini kavramaya çalışıyorum—daha doğrusu deniyorum.

O kadar büyük ki, parmaklarımı kapatmakta bile zorlanıyorum.

Ama işe yarıyor.

Çünkü Kane vahşi bir iniltiyle başını geriye doğru savurarak tepki veriyor.

Ah, ne sapkın bir güzellik.

Bu taş kalpli dev adamın ellerimde paramparça oluşunu izlemek bana kötü bir şey hissettiriyor.

Bacaklarımın arasında nabzım zonkluyor.

Bu gece ben Medusa'yım ve hiç utanmıyorum.

Yumruklarımın her bir sert darbesiyle vücudu taşa dönüyor.

Su bunun için pek uygun değil ve birkaç saniye sonra—ya da dakika ya da saat sonra, her neyse—bileğimi yakalıyor.

"Yukarı," diye emretti. "Şimdi gitmeliyiz yoksa sizi sürükleyip götürreceğim."

Vay canına.

İtirazım yok.

Ben öylece duruyorum, o da yanıma geliyor ve sertleşmiş penisinin üzerini örtmek için şortunu tekrar yerine çekiyor. Hiçbir şey o şişkinliği gizleyemiyor ve ben de bastırarak gülüyorum.

"Şşş," diye fısıldadı.

Sırayla havluyla kurulanıyoruz, sonra elimi tutuyor ve beni arka kapıdan dışarı çıkarıyor. Ev sessiz ve karanlık, biz de büyük salonun önünden adeta ayak uçlarımızda yürüyerek, uyuyan çocukları uyandırmamaya dikkat ederek aceleyle geçiyoruz.

Doğrudan odasına.

Hiç şüphe yok.

Benimkinden farklı olarak, onun evinde banyo var ve beni içeri götürüp, mayosunu çıkarırken lavabonun üzerine oturtuyor.

Parlak ışığı aniden açtı ve bu beni o kadar çok şaşırttı ki birkaç saniye gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

İşte yine kaplanı görüyorum, baş döndürücü yeşil gözleriyle bu en üst düzey avcıcı.

Göz bebekleri önce daralıyor, sonra tekrar genişliyor.

Koyu renk saçları, ellerimi içinden geçirmemden dolayı nemli tutamlar halinde, şeytani bir şekilde dağınık bir halde sarkıyordu.

Kolunda tek bir dövmesi var, geri kalan vücudu ise bir kadının aklını başından almak için yaratılmış, aynı şekilde şekillenmiş kaslardan oluşuyor.

Kasları kilometrelerce uzanıyor.

Kas yığını gibi şekillenmiş vücudu, büyük ereksiyonuna doğru belirgin bir şekilde uzanıyor, sanki seksin tartışmasız kralıymış gibi.

Adil değil.

İnsanı çok hızlı bir şekilde aptallaştırıp ertesi gün kalbini paramparça eden erkeklerin olması doğru değil. Hem de sırf kendilerini örnek tanrı sanıyorlar.

Uyuşturucu etkisindeki karanlık gözleriyle bana bakıyor, nefesi kesik kesik, beni inceliyor.

"Seninle işim henüz bitmemiştir." Bacaklarımı onun etrafına doladım, onu kendime doğru çektim ve tekrar ellerime aldım.

Cinsel organı seğiriyor ve keskin bir nefes vererek alnını benimkine yaslıyor.

"Yavaş ol, şampanya gibi birden patlamayacağım."

"Zaten amaç da bu değil mi?" diye sııttım.

"Elinde boşalmayı planlamıyordum." Bana doğru uzandı, bacaklarımın arasındaki ıslak kumaşı kenara itti. "Islak amın da aynı fikirde olduğunu gösteriyor. Yağmalanmayı bekleyen o sıcak küçük amını boşa harcamayacağım."

Burada tartışılacak hiçbir şey yok.

Sadece parmaklarıyla, klitorisimin etrafında yavaş, hipnotik daireler çizerek, nefesim kesilene kadar beni tahrik etti.

Daha önce onunla sevişmek çok hoştu ama bu bambaşka bir şey.

Penisinin ucundaki nem damlasını siliyorum ve o da hırıltılı bir şekilde inliyor.

Parmakları yavaşlamıyor, aksine daha da hızlanıyor.

Karın kaslarım kasılıyor.

Eğer bu bir yarışmaysa, kimin kazanacağını bilmiyorum.

Emin değilim, belki de istemiyorum.

"Kane," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Cevap vermeyince homurdanıyor. "Adımı tekrar söyle. Aynen böyle."

"Kane." Bu sefer inleyerek, nefes nefese ve istekle söylüyorum. "Kane—sana ihtiyacım var."

Bir inilti daha ve dudakları elmacık kemiğime değdi, dili tenime sıcak bir şekilde temas etti.

Onu tekrar, bu sefer yavaşça pompalıyorum ve tüm vücudunun titrediğini hissediyorum.

İkimiz de uçurumun kenarındayız, bu hassas dengedeyiz.

Onun kendini toplamaya çalışmasını görmek beni de gururlandırıyor.

Böyle bir adam beni nasıl bu kadar çok isteyebilir ki, kendini zor tutabiliyor?

"Prezervatif," diye tükürdü sanki bir küfür savuruyormuş gibi. "Bende olup olmadığından emin değilim, bir bakayım."

Eyvah.

Eğer beni böyle bırakırsa, gerçekten ölebilirim.

"İyi... iyiyim. Temizim," diye fısıldadım, o bir parmağını daha içeri iterken dokunuşuna karşılık vererek. Dolu, ama yeterince dolu değil.

"Öyle mi?" Parmaklarını büküyor ve ben de düşüncelerimi kaybediyorum.

Birbirimizi tanımadığımız zamanlarda bu büyük bir beklenti ve her zaman bir risk söz konusu.

Ama ona içimde ihtiyacım var.

Ağzım kıpırdıyor, aralanıyor ve sessizce yalvarıyor.

"Ne dedin tatlım?" Boynumu ısırıldı. "Ne diyecektin?"

Ben de karşılık olarak penisini daha sıkı kavrayıp daha hızlı okşadım, göğsünün inip kalkmasını izledim.

"İstersen prezervatifsiz de benimle birlikte olabilirsin," diye nefes nefese söylüyorum. "

Dişlerini göstererek sertçe nefes aldı.

"Bunun için ne kadar çok şey istediğimi tahmin bile edemezsin." Başparmağı klitorisimi bastırırken parmakları daha derine iniyor ve midemin dibine doğru sıvı bir sıcaklık yayılıyor, büyüyor ve şişiyor. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet." Son çırpınan düşünceme tutunuyorum. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

İkimizin de en son ihtiyacı olan şey istenmeyen bir hamilelik, ama ben o kadar ileri gittim ki bu bile bana tahrik edici geliyor.

Yargılamayın.

Ben biraz tuhaf biriyim.

Şaşkınım ama delirmiş değilim.

Hayatım boyunca hiçbir zaman prezervatifsiz tek gecelik ilişki yaşamadım.

Bu, akıllıca ya da olgunca bir davranış değil.

Ve eğer birkaç görüşmeden sonra sizi terk edecek erkeklerle kısa süreli ilişkilere alıştıysanız, mantıklı davranmanız gerekiyor.

Cinsel sağlık şaka değil, bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum.

Ama Kane farklı hissettiriyor.

Birlikte geçirdiğimiz henüz bir haftanın ardından, onun şimşek gibi parlayan gözleri, olması gerektiği gibi tanıdık gelmiyor.

Sanki hayatımın yarısını onlara bakarak, isteyerek kendimi kaybederek geçirdim.

Ya da belki de sadece onu, o kabadayılığın ardındaki adamı görmeyi seviyorum.

İyi bir babayı, huysuz bir babayı ve ailesine—ya da bana—bir tehdit olduğunda korkusuz bir canavara dönüşen birini gördüm.

Evet, onun da temiz olduğuna ve her şeyin yolunda gideceğine dair sözüne güvenmek aptallık. Belki de

geçmişte beni hiç yarı yolda bırakmamış olsa bile doğum kontrol hapıma güvenmek de aptallıktır.

Tek bildiğim şey, bu anı kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.

Bir saniye bile düşünmedim.

"Pekala," diyor sonunda. Göğsünün gümbürtüsünden kelimeleri hissedebiliyorum. "Seni becereceğim, ama önce sen benim için boşalacaksın düşes. Öyle sert boşalacaksın ki seni yerden sökmek zorunda kalacağım."

Aman Tanrım.

...eğer böyle konuşmaya devam ederse bu bir sorun olmayacak.

O kadar yaklaştım ki bacaklarım titriyor.

Ve onun da yakınımda olduğunu bilmek, içimde olması fikri, klitorisimi okşaması ve vücudumun ritmine uyarak bana tam olarak ihtiyacım olanı vermesi, beni doruk noktasına getirmesi...

Bu ancak en iyi türden acımasızlık olabilir.

"Doğru," diyor beni kendine doğru çekerek. "Aferin kızım. Artık Kane'in iyi kızıydın."

Aman Tanrım, öyleyim.

Parmakları hızlanıp başparmağı beni yarına doğru sürüklerken, başımı zahmetsizce omzuna gömüyorum.

Orgazmım uzayın dokusunu yırtıyor.

Bu, bir sonraki nefesim gibi ihtiyacım olan sıradan bir O değil.

Bu, en sevdiğim oyuncaklarla yaşadığım, tahmin edilebilir, sıradan bir doruk noktası değil; ya da belki Kelso'nun eskiden sunduğu iyi doruk noktalarından birkaçı gibi değil.

Bu farklı.

Bu havada süzülüyor.

Bedenimden ayrıldığım, erimiş altın gibi sıvılaştığım bir deneyim.

Düşüyorum, dönüyorum ve dağılıyorum.

O beni ayakta tutuyor, ben ise tarif edemeyeceğim bir düzine farklı şekilde dağılıp gidiyorum.

Yapabileceğim tek şey dayanmak.

Kane beni sürekli olarak etkilerken ona sıkıca tutunuyorum, ardı ardına gelen duygu dalgaları beni sarıyor.

Ne zaman başlayacağını, ne zaman tellere vuracağını, ne zaman durup beni perişan halde, ona yaslanmış bırakacağını biliyor.

"Kane." Adını hayranlıkla fısıldıyorum.

Gurur ve neşeyle şakağıma yaslanıp gülüyor.

Yavaşça tekrar kendi bedenime geri dönüyorum.

Eli bacaklarımın arasında oyalanıyor ve elini çektiğinde yine sessizce inliyorum. Beni kucağına alıp yatağa taşıırken çok nazik davranıyor.

Gözleri gölgelerde parıldıyor, mayo mu çıkarırken dans eden bir arzuyla dolu. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım, ama tıpkı ata binerken olduğu gibi, elleri beni rahatlatıyor.

Beni yatağa kaldırırken, üzerime eğilirken ve bir anlığına da olsa beni içine çekerken, elleri sıkıca kapalıydı.

"Hazır mısınız düşes?"

O kadar hazırım ki.

Ama onun gözleri vahşileşirken nefesimi tutarak başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sonra künt penisinin başını girişime doğru itti.

Zaman duruyor.

Ağız, sessiz bir yemin gibi benimkileri örtüyor, yavaşça içeri girerken boğuk inlemelerimi yutuyor, alıyor, dolduruyor ve sahipleniyor, elleriyle dizlerimi kavrayarak bacaklarımı açıyor.

"Kahretsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, kalçaları benimkine sürtünürken.

Şu an her şey yolunda, aramızda hiç mesafe kalmadı ve bu inanılmaz derecede güzel bir duygu.

“Ben... sanırım bu duruma sessiz kalamayacağım,” diyorum mutsuz bir şekilde.

Gülmesini bastırmaya çalışıyor ama gözlerindeki ifade son derece ciddi.

“Öyle olmalısın, düşes. Karşı koy. Gerekirse beni ısır.” Eli boynumun arkasını kavradı ve dudaklarımı omzunun kıvrımına bastırdım. Dişlerim tenine değdi ve yüzümü kendine doğru itti. “Fırtınayı atlatmak istiyorsan, fısıldaman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?”

“Evettt,” diyorum düşünmeden. “Pekala.”

“Margot, bunu yapabilir misin?”

Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda normal bir insan gibi nefes alabilecek durumda olduğumdan emin değilim.

Hâlâ bedenimin parçalarının evrenin öbür ucuna dağılmış gibi hissediyorum, ama evet, onun için deneyeceğim.

Geri çekilip tekrar içeri itiyor, önce yavaşça, sonra hızlanarak.

Bedenlerimiz kader gibi birbirine uydu, her hareket bir öncekinden daha derin ve daha sıcaktı.

Her hamlede eksik parçalarımı bulurken, daha yüksek bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum.

“Öyle mi?” diye homurdanarak sordu, kelime sert ve muhtaç bir tondaydı ve ben geriye yaslandım.

“Bana dokun,” diye talep ediyorum, acil ve muhtaç bir şekilde.

Parmaklarını tekrar klitorisime götürüyor, şişmiş, hassas çıkıntıyı bulup etrafında minik daireler çiziyor. “Böyle mi? Yeni bağımlılığın mı?”

Nefeslerim minik inlemelerden ibaret.

Bu sessiz mekânda bedenlerimizin bir araya gelmesinin sesi çok yüksek, kulakları sağır ediyor, bunun sadece benim hayal gücümde olduğunu bilsem bile.

Parmakları tekrar göğüslerimi bulurken gülüyor ve onları sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

Meme ucumu yuvarladığında çıkardığı ses hayvani bir ses.

Vücudum adeta patlayacak bir fitil gibi ve patlamam an meselesi.

Tekrar.

Tam da çıplak, sertleşmiş penisinin üzerinde.

Vuruşları daha da şiddetleniyor, beni yataktan kaldırıp tekrar yatağa sertçe çarpıyor.

Her itişte içimdeki gerginlik daha da artıyor, beni adeta bir insan yayı haline getiriyor.

Hissettiğim kadarıyla, o da benim kadar yakınımda olmalı.

Ve nefesi tenime volkanik bir şekilde değişiyor, sert öpüşleri tıpkı volkanik patlamadan önce yerin gürlemesi gibi.

"Margot, kahretsin. Yetiş, benimle kal yoksa ben—" Ben onun penisini sıkıca kavradığımda sesi boğuk bir iniltiyle kesildi.

Evet.

Evet, yapacağım.

Söyleyemiyorum, bu yüzden bacaklarımı kalçalarının etrafına doluyorum, beni ikiye bölen o güzel sürtünmeden inliyorum.

Hepsi bu kadar.

Kuvvet ve ateş.

Boşalmam karnımdan yukarı doğru şiddetli bir şekilde yükselirken, eli ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı ve son bir kez daha içime girdi.

Kalçaları matkap gibi çalışıyor, daha derine ve daha hızlı bir şekilde ilerlerken eski yatağı kırma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor, şehvet dolu bir gölgeye dönüşmüş gibi dişlerini gösteriyor.

Parçalanıyorum, darmadağın oldum ve—

Gelen!

Gözümü kırpamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Yağmur yağdığında yapabileceğim tek şey onu hissetmek.

Bu bembeyaz, yakıcı ısı ve dalgaların yayıldığı yerde, sonsuzluğu birlikte buluyoruz.

İçime işlediğinde ve ruhunu boşalttığında yüzünün aldığı o buruşma şekli.

Bizler tek bir sessiz çığlık, nefeslerin ve kemiklerin çıtırtısının vahşi bir korosuyuz.

O kadar iyi anlaştık ki, gerçekten öldüğümü sandım, çünkü buradan aynı kadın olarak çıkmamın imkanı yok.

Uzun zamandır hiç hareket etmiyoruz.

Zaman yeniden başlıyor ve hafızamda delikler açıyor. Bu biraz tatlı şarap içip sarhoş olmaya benziyor, ancak bu sarhoşluk hali baş ağrısı bırakmıyor.

Göğsüne yığılıp bacaklarımın arasında dumanı tüten bir karmaşa bıraktığımı hatırlamıyorum.

Eli ensemi tutuyor, beni bir kedi yavrusunu okşar gibi okşuyor.

Tırnaklarım omzunun derisine batıyor.

Onun bunu fark ettiğinden bile emin değilim.

Bu...

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, hafifçe kıkırdayarak.

"Aman Tanrım," diye onaylıyor. "Duş alalım mı?"

"Lütfen."

Yatağımdan kalkmama yardım ederken, sanki hâlâ sapasağlam olup olmadığımı test ediyormuş gibi nazikçe dokunmasında sevimli ve pratik bir yan var. Ve beni suyun altına kaydırmadan önce sıcak suyu kontrol etme şekli de öyle.

Ve sonra, bir şekilde, gerçekten yapmamam gerekse de, onun beni yatağına götürmesine ve yorganın altına çekmesine izin verdim.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum.

Yavaşlayıp nefes nefese kalana kadar birkaç kez daha sevişiyoruz, sonra kadifemsi karanlığa gömülüyoruz.

KÜÇÜK BİR EV TADI (KANE)

Güneş doğduktan sonra, perdelerdeki bir yarıktan içeri süzülen ışıkla irkilerek uyandım.

Uzun zamandır ilk defa bu kadar geç uyudum, aman Tanrım, yıllar olmuş olmalı.

Geçirdiğim gecedan sonra hiç de şaşırtıcı değil.

Bir erkeğin ruhu, testisleriyle birlikte bedeninden çok sık ayrılmaz.

Daha da şaşırtıcı olanı, on yıldır ilk defa aynı yatakta yatan tanımadığım bir kadınla mışıl mışıl uyudum.

Bu kadar kolay olmamalıydı.

Bu kadar tehlikeli olmamalı.

Margot da hâlâ yarı baygın halde, göğsüme kıvrılmış, sanki geceyi burada geçirmekte bir sakınca görmüyormuş gibi.

Bu kadını kollarımda gördüğümde açgözlülük beni ele geçiriyor.

Özellikle onu böyle gördüğümde, saçları yüzünün etrafında hafif dalgalı, altın sarısı bir bulut gibi gevşek ve karışık, gözleri huzurlu olduğunda.

Dün gece onunla nasıl seviştiğimden sonra çok masum görünüyor. Kırlettiğim kızla aynı kişi olamayacak kadar tatlı.

Dün gece birkaç kez kalkıp çocukları yataklarına götürmek ve durumlarını kontrol etmek zaten yeterince zordu.

İyi vakit geçirdim diye görevimi ihmal ettiğim anlamına gelmez. Tek başıma evin her yerini, kilitleri, pencereleri kontrol ettim ve hepsi sağlamdı.

Şimdi, aklım başımdan gitti, hayrete düştüm ve evet, biraz da korktum.

Dün gece neler oldu böyle?

Söz bulamıyorum.

Uykudan uyanan bir kedi yavrusu gibi kıpırdanıyor, geriniyor. Gözleri aralanıyor ve nerede olduğunu hatırladığını görüyorum.

Ne yapıyor o.

Kimle birlikte?

Avuç içi göğsüme yaslandı ve parmakları kıvrıldı.

"Hey, sen," diye fısıldadı, bana hafif bir gülümsemeyle bakarak.

Bir tereddüt mü var? Yoksa bu sadece benim karmakarışık hayal gücüm mü?

Yerçekimine meydan okuyan o seksin ardından yollarımızı ayırmak daha mantıklı olurdu.

Ancak jakuzide başlayan ve yatakta devam eden şey, terk edilmiş bir yangın gibi sönmeden devam etti.

Yavaş, tembel, yarı uykulu seks.

Sanki bedenlerimiz içgüdüsel olarak ne istediklerini kafalarımızdan daha iyi biliyor, başları döndüğünde ve yorgun olduklarında beyinlerimizi görmezden geliyorlar.

"Hey, sen de!" diyorum.

Uykudan sesi boğuk bir şekilde, "Yani," diyor.

"Bu yüzden."

"Dün gece biraz gergin geçti."

Lanet olsun. Bu bile az kalır.

Jakuzide ve daha sonra üst katta, elinin penisimin üzerinde olduğu, daha sonra da ağzıyla yaptığı hareketin anısı, bir ok gibi içimden geçiyor.

Bacaklarını bana dolayıp canı pahasına bana sarılma şekli...

Omuzuma dişlerini geçirirken, tohumumu derine boşaltmam için yalvarırken çıkardığı o minik sesler.

Boşandıktan sonra ilk cinsel ilişkimin korunmasız olacağını hiç düşünmemiştim.

Kahretsin, Margot Blackthorn beni delirtmiş olmalı. Tek açıklaması bu.

Yine de, karnımız doyduktan sonra onu odasına geri göndermemin hiçbir yolu yoktu.

"Pekala, anlat bakalım," diye fısıldadı usulca, hâlâ bana bakmadan. "Dün gecedен ne kadar pişmansın?"

"Pişmanlık?"

"Birden ona kadar bir ölçekte. Lütfen on bir demeyin." Yalvaran bir bakışla çapraz parmaklarını havaya kaldırdı.

Bok.

"Bu nasıl?"

Onu altıma gelecek şekilde çeviriyorum.

Penisime dokunduğunda mavi gözleri parlıyor.

Evet, zaten sertleşmiş durumdayım ve o da bana doğru kıpırdanıyor.

İstekli. Hazır. Geri kazanılmayı özlüyor.

Onun bu takıntılı tavrına bayılıyorum, her ne kadar ortak bağımlılıkları beni endişelendirse de.

"Kane—"

"Kadın, dur. Sana cevabını vereyim. Bu sana pişmanlık gibi mi görünüyor? Sanki en ufak bir tereddütüm varmış gibi mi geliyor?" Onu derin bir öpücükle öptüm, sertleşmiş penisimi karnına bastırdım.

Yavaş bir iniltiyle bana doğru yaklaşıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Ah. Ah, Tanrıya şükür!" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Uyanıp da büyük bir hata yaptığımızı söyleyeceğinden korkuyordum. Hani şu öpüşme meselesi gibi."

Evet, bu mantıklı olan şey olurdu.

Ama dilinin alt dudağımın üzerinden geçmesini ve bacaklarının beni karşılamak için açılmasını hissettiğimde duyularım küle döndü.

"Bu, mantıklı ve olgun bir davranış olurdu," diyorum.

"Ama biz bunu yapmıyoruz."

"Hayır. Açıkçası, o olgun, mantıklı şeylerle uğraşacak kadar aklım başımda değil. Aklım hep sana dokunmanın yollarını düşünmekle meşgul," diyorum.

O tenimin altında olsa bile gerçek gibi gelmiyor.

"Şanslısın. Dokunulmaya ihtiyacım var." Bana doğru kıvrılıyor, göğüsleri göğsüme yapışıyor.

"Bak, hangi aptal bu davete karşı koyabilir ki?" Dudaklarını ısırdım, nefesi kesildi.

Kahretsin, çok hassas, çok istekli.

Bunu zaten biliyordum—hem fit hem de feminen bir bulutun mükemmel karışımı olacağını biliyordum—yumuşak karnı ve mükemmel göğüsleri ellerimden taşacak, meme uçları dilimle kaplanmaya hazır olacaktı.

"Kahretsin, düşes."

"Plan bu," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum.

Sonra sikim, en ufak bir mizah belirtisi göstermeden, vajinasının kaygan kıvrımları arasına kaydı.

Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

İçimdeki boğayı dizginlemeye çalışmakla çok meşgulüm, o ise kollarımı çok sıkı bir şekilde kavramış durumda.

"Dün gece buradan ayrılmadığım için üzgünüm."

"Asla." Onu bir öpücükle susturdum. "Bundan sonra asla kendi odanda uyumana izin vermeyeceğim."

"...eğer bunu yaparsanız, hiç uyuyamayız. Ve çocuklar da bunu öğrenebilir."

"Olacaksa olur." Boynumu aşağı doğru uzatıp o açgözlü meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Onun kıvrılıp inlemesi penisimi seğirtiyor. "Sessiz ol," diye fısıldıyorum, gözlerini kapatırken yumruğunun tersini ağzına sokmasını izliyorum.

Bu evin bu kadar kalın duvarlara ve eski ahşap kapılara sahip olmasına hiç bu kadar sevinmemiştim. Eğlencemiz ile meraklı küçük kulaklar arasında yeterli ses yalıtımı sağlıyor.

Onun içinde olmanın verdiği çılgınlıkla, tekrar ona sürtünüyorum.

Sanki yeniden on sekiz yaşına dönmüş gibiyim.

Son on saat içinde onu dördüncü kez becermeye hazırlanıyorum ve penisim çelik gibi sertleşti.

Belki de aylarca süren stres ve soğuk düşün altında sadece elimi tutmam beni bu kadar mahrum bırakmıştı.

Ya da belki de Margot Blackthorn'un üzerime yaptığı kara büyüden kaynaklanıyordur.

"Kendini çok iyi hissettiriyorsun," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum.

"Umarım öyledir." Kalçasını yana doğru eğerek bana sinsi, umutsuz bir bakış attı; bu bakışı reddetmem mümkün değildi.

Yeterli.

Penisim onun çaresiz küçük amına giriyor.

Ve onun gözlerinin zevkle açılmasını izlerken tüm vücudum zevkten geriliyor.

"Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun? Beni öldürüyorsun," diye hırıldadım, onu açmak için uzun ve yavaş bir itme hareketi yaptım.

Onun minik vajinasını benim büyüklüğüme uyacak şekilde şekillendirmek için ne kadar uğraşmamız gerektiğine bayılıyorum.

Onun kavrayışını sevdiğim kadar, beni sıkıp, testislerimden her damla meniye çekip çıkarmasını da seviyorum.

Başı yastıklara yaslandı, saçları güneş ışığıyla çevrili bir hale gibiydi.

"Tam orada!" diye fısıldayarak beni teşvik etti.

"Öyle mi? Bu kadar sert sikilmekten hoşlanıyor musun? Bu sakin üzerinde boşalmaktan hoşlanıyor musun?"

Parmaklarımın arasında meme ucunu ovuyorum, o kadar sıkı ve güzel bir şekilde kasılıyor ki, gözlerim kararıyor.

"Evet!"

Kalçalarım daha hızlı ve daha derin bir şekilde hareket ediyor.

Kasık kemiğim onun klitorisine değiyor ve onu en tatlı kıyamete doğru itiyor.

Homurdanarak çenesini kavradım ve yüzünü yukarı doğru kaldırdım, ta ki bana o safir mavisi gözlerini verene kadar.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim, onu alacaksın. Kabul edeceksin, iyi kız, benim için çok tatlı olacaksın. Biliyorum, bu penis için çok iyi olacaksın."

"E-evet! Yapacağım," diye inledi. "Çok iyi, Kane. Ne istersen."

İstiyorum.

Çok fazla şey.

Onunla yapmak istediğim o kadar çok korkunç, ahlaksız şey var ki.

Ama şimdilik, bunun hızlı ve gizli olması gerektiğini bilerek sevişiyoruz çünkü çocuklar yaklaşık yarım saat içinde uyanacaklar.

İşin içine karışmak berbat bir fikirdi, aptalca bir hareketti, ama her şeyi karmaşıktıracağı için değil.

Çünkü şimdi tek istediğim onu her şekilde becermek ve amını paramparça etmek.

Çünkü adımı onun dudaklarından bir dua gibi duymak istiyorum.

Çünkü bu kıza bağımlıyım ve her dokunuşum beni daha fazlasını istemeye, ruhuma kadar onu kazımaya itiyor.

Lise yıllarının o kabadayılık saçmalıklarını geride bıraktığımı sanıyordum.

Otuzlu yaşlarında bir baba olmanın, artık bir kadınla bu kadar derin bir ilişkiye girmemek anlamına geldiğini sanıyordum.

Yaş ve tecrübeyle birlikte bir adamın sakinleştiğini, cinsel saplantılarından ve psikotik cinsel düşüncelerinden kurtulduğunu düşündüm.

Bir gecede her şeyi paramparça etti, sorumluluk bilinciyle yaşayan bekar bir baba olarak bildiğimi sandığımı her şeyi dört bir yana savurdu.

Tıpkı şu an beni mahvettiği gibi, vajinası penisimi sarmış, her derine itişimde benden zevki çekip alıyor.

Çılgılığını tam zamanında elimle yakaladım ve kasılmalar geçirdi, omurgamda şiddetli bir ateş dalgası yükseldi.

O kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum ki, sanki içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum.

Bu kadının içine boşaldım ve ta sonsuzluğun ta kendisine yüzüstü düştüm.

Hayır, bu pişmanlık değil.

Hiç de öyle değil.

Sully Bay büyük bir yer değil, ama çocukları eğlendirecek kadar hareketli.

İstemeyerek de olsa yataktan kalkıp ortalığı topladıktan sonra, çocuklar çoktan aşağı inmiş, şehre geri dönmek için can atıyorlardı.

Şehirdeki eğitim sitelerinden ikisi de ödev kredisi alacakları düşünüldüğünde, bu hiç de fena bir öneri değil.

Bu da, olup bitenlerde hiçbir farklılık yokmuş gibi davranmamıza yardımcı olmanın fena olmayan bir yolu.

Evet, bol şans.

Yine de, ana kasabadan biraz ileride küçük bir balıkçılık müzesi ve tarihi bir deniz feneri var. Bunlar, çocukları meşgul tutmak ve eski Maine tarihine dair bir şeyler öğrenmelerini sağlamak için mükemmel yerler.

Bu kıyı şeridini evcilleştirmek için verilen iki yüz yılı aşkın öncü mücadeleyi izlemek insana güven veriyor.

İnsan zekasının her türlü belirsizliğin üstesinden geldiğinin kanıtı.

Umarım ben de o kadar bilge olabilirim.

Kısa bir süre önce kötü bir evliliğin sona ermesinin ardından şu an bizim için en istikrarlı dönem değil, ama çocuklarımın eğitimini aksatmayacağım.

Çocuklarımın babalarının, onu tam bir aptal haline getirmekte çok başarılı olan genç bir kadın da dahil olmak üzere, başka hiçbir şeyi önceliklendirdiğini düşünmelerine asla izin vermeyeceğim.

Margot bize eşlik etmek için can atıyor ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Arabayla yukarı doğru giderken, sanki bu kıyıyı daha önce hiç görmemiş gibi pencereden dışarı bakıyor.

"Burası çok güzel. Çocukken buraya geldiğimizde evde çok zaman geçirirdik," diyor deniz fenerine doğru ilerlerken.

Ondokuzuncu yüzyılda inşa edildi. Ünlü Portland Feneri'nin aksine, çirkin, gri ve bodur bir yapı.

"Lokantada bile mi yok?" Dan'in sesi çok utanmış geliyor. Ona göre, lokanta kasabanın kalbi.

"Hayır, oraya sık sık giderdik." diye sırtıyor. "Büyükbabam evdeki büyük akşam yemeklerini çok severdi ama her gün bunlara ayak uyduramazdı. Ve bir gün boyunca yürüyüş yaptıktan sonra? Ağzımıza adeta yemek atılmasını isterdik."

Sophie, "Babam harika bir aşçı," diyor ve belki de yanıliyorum ama biraz iğneleyici geliyor.

"Öyle düşünüyorsun, ha?" Margot bana uzun bir bakış attı ve istediğim gibi hareket etmek için yalnız olmadığımızı kendime hatırlatmam gerekti. "Katılıyorum, yeteneği var. Eğer evde sizin için yemek yaparsa ve burada yaptığı kadar harika olursa, çok şanslısınız demektir."

Sakalımın altında yüzüm ısınıyor.

"Her zaman yemek pişiremem ama deniyorum. Lokantanın bize kolay bir seçenek sunması iyi oldu. Daha az

bulaşık," diyorum.

"Daha az." Sophie ciddi bir ifadeyle gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti.

"Tekrar söyler misiniz?"

Margot, gözleri parıldayarak, "Dilbilginizi düzeltiyor," diyor nazikçe. "Böylece yıkanacak daha az bulaşık olur."

"Teşekkürler öğretmenim. Bakalım bugün kim daha çok tarih öğrenecek," diye takıldım.

"Her şeyi hatırlayacağım!" diye ısrar etti Sophie dudak büzerek. "Dan matematikte iyidir, ama ben İngilizce ve tarihle yatıp kalkıyorum."

"Benden daha zeki iki çocukla hayatın nasıl olduğunu görün bakalım?" diye abartılı bir şekilde homurdandım ve onlar da güldüler.

Müze, deniz fenerinin yanında küçük bir ahşap bina. Arabayı park ettiğimiz anda çocuklar önümüzden fırlayıp, tüm bilgilendirme panolarını atlayarak dışarıdaki eski balıkçı teknelerine bakmaya başladılar.

"Arkadaşlar, biraz yavaşlayın. Düşünün ve okuyun," diye sesleniyorum arkalarından.

"Bırak gitsinler," diyor Margot. Bana dokunduğunda kolumda bir elektrik çarpması hissettim. "Zaten dokuz yaşındaki bir çocuk için tekneler çok daha havalı. Kaçırdıkları her şeyi internetten okuyabilirler, yaşlı adam."

"Bu sabah kendimi yaşlı hissettim mi?" diye hırladım kulağına.

Yanaklarının kızarması, ihtiyacım olan tek cevap.

İçeride, rengarenk deniz camları ve her tonda yeşil ve mavi renkte parlak yemlerle dolu cam vitrinler var. Ayrıca, balıkçılığın bu bölge için ne kadar hayati önem taşıdığını açıklayan eski fotoğrafların yer aldığı bir sürü küçük levha da bulunuyor.

Sully Bay eskiden Bar Harbor'a çok benzeyen, ciddi bir balıkçı köyüydü. Kasaba, ıstakoz, yengeç ve balık ticareti sayesinde neredeyse tamamen gelişmişti.

Son elli yılda, Acadia daha büyük kalabalıkları çekmeye başlayınca turizme yöneldi ve yaz aylarındaki yoğunluğun biriktiği bir yer haline geldi.

Köşeyi dönüp kancalara asılı büyük bir tahta kayığa doğru ilerliyoruz ve Lee Bilmem Ne-Oldu ile yüz yüze geliyoruz.

Pazarda seramik satan adam.

Bizi görünce yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diyor elini gelişigüzel kaldırarak. "Tanıdık yüzler görmek güzel."

"Lee, değil mi?" Margot, benim gerginleştığimi fark etmeden ona aynı şekilde gülümsüyor.

Aptalca hayvan kıskançlığı.

Dün gecedен sonra, onunla birlikte olma şansı sıfıra indi, hatta belki de hiç olmamıştı.

Bu düşüncenin aklıma bile girmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Ailecek eski bir balıkçılık müzesine gidiyoruz, barda dans etmiyoruz, Allah aşkına!

"Doğru. İyi bir hafıza." Lee'nin başıyla onayladığı an beni sinirlendiriyor. "Ürünlerimden memnun musunuz?"

"Ah, evet, muhteşemler. Kupaları zaten kullanmaya başladık bile, değil mi Kane?"

"Evet." Keşke onları sarılı bıraksaydım şimdi. Sesim dostça olsa da gözlerimi adamdan ayırmadım. "Kahve ve sıcak elma şarabı için harikalar. Çok sağlamlar."

Margot, "Balık tutmaya mı yoksa tarihe mi meraklısın?" diye soruyor.

"Burası mı? Evet, sanırım." Lee ensesini ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, buraya her şeyden çok deniz camı için gelmeyi seviyorum. Özellikle artık böyle cam işçiliği görmediğinizde, burada çok fazla ilham kaynağı var. Sanırım biraz da tarih meraklısıyım."

Margot iç çekerek, "Keşke o ben olsaydım," diyor. "Ama bir süre sonra, bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Ayrıntılardan çok büyük resmi görmeyi seviyorum. Ve evet,

deniz camları çok güzel. Buranın neden herhangi bir sanatçıyı mutlu edebileceğini anlayabiliyorum."

"İlham kaynağımızı bulabildiğimiz her yerde buluyoruz, Bayan Blackthorn. Her yerde çok fazla güzellik var, insanlar gözlerini açıp baksalar, ekranlardan değil." Sesi keskinleşiyor, ancak gülümsemesi hâlâ oldukça hoş.

Ha.

Onunla konuşurken sürekli bana bakıyor, sanki benden anlamlı bir şey söylememi bekliyor.

Anlamıyorum.

Bu tuhaflık, Margot'yu öne çekme ve onu kendi haline bırakma isteğini daha da derinleştiriyor.

Herhalde dün gecedan beri damarlarımda dolaşan testosteronun etkisi. Hormonlar bir erkeği halüsinasyon görmeye, aslında olmayan tehditlere karşı irkilmeye itebilir.

Her zaman sahiplenici bir yanımdı, evet, ama bu kadar değil.

Daria'nın saçmalıklarıyla beni duyarsızlaştırdığını hep düşünmüştüm. Yani, sadakatsiz bir kadınla birlikte olduktan sonra ne kadar kıskanç olabilirsiniz ki?

Kanımdaki erimiş ateş bir gösterge ise, anlaşılan yeterliymiş.

"Çocuklar için buradayız. Okul yılı yeni başladı ve ödevleri için bu gezide bir şeyler öğrenmeleri gerekiyor," diyorum, Dan ve Sophie'nin deniz kabukları ve korunmuş deniz hayvanlarının bulunduğu cam bir vitrine yaslandıkları yere doğru başımı sallayarak.

"Ah, güzel." Lee kelimeyi uzatarak söylüyor. "Buralarda bolca böyle şeyler var. Ama eğer tarih arıyorsanız, birkaç kilometre ileride eski bir kale var. Sanırım 1812 Savaşı'ndan kalma. Gerçekten etkileyici topları var. Oğlunuz bayılacak. Kaçırmamalısınız."

"Toplar mı?" Dan hemen dönüp bize doğru koştu. "Kale mi dediniz, bayım? Bakabilir miyiz baba? Lütfen?"

Sophie, erkek kardeşinin yalvarışını duyduğunda yavaşça bize doğru yaklaşıyor.

“Bir kale harika olurdu,” diyor. “Maine'de o savaş sırasında çok şey oldu. Birkaç gün önce tabletimde bununla ilgili bir şeyler okudum.”

Margot çocukların başlarının üzerinden gözlerime bakıyor.

Hayır deme şansımız yok ve o da bunu biliyor.

“Sanırım bugün tarih günü, arkadaşlar,” diyor Lee'ye gülümseyerek. “Teşekkür ederim. Çocukken buraya bu kadar sık geldiğime inanamıyorum, bir daha hiç gitmedik!”

“Yolculuğa değer,” diyor. “Yapacak çok şey var ve gerçekten bilgilendirici.”

“Önce müzeyi bitireceğiz,” diyorum çocuklara.

Dan'ın omuzları anında düştü.

“Ama kale çok harika olurdu,” diye ısrar ediyor.

“Çok uzun sürmeyecek evlat.” Margot tabelaya başıyla onaylıyor. “Daha mini akvaryumu bile görmedin.”

Bu onların dikkatini çekmeye yeter ve tekrar koşmaya başlarlar; Sophie, iri ayakkabılarıyla Dan'ın biraz gerisinde kalır.

Lee bize kibarca başıyla selam verdi ve girişe doğru yöneldi.

Çocukları daha yavaş bir tempoda takip ederken, Margot'nun elini kendi elime kaydırıyorum. Parmakları benimkileri kavırıyor.

İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Bunun ne anlama geldiği veya ne olması gerektiği hakkında konuşmadık.

Vallahi, buna ihtiyacımız olduğundan emin değilim.

İkimiz de bunun bir sorun olmaması gerektiğini biliyoruz.

Bu durum uzun süremez ve sürmeyecek de.

Arkadaki eski yelkenli gibi, biz de geceleyin birbirinin yanından geçen, yalnızlığımızı azaltmak için ışıklarımızı yakıp söndüren iki garip gemiyiz.

Ama eli elimde sıcacık ve şimdilik güzel bir gün.

Bugün, ne kadar geçici olsa da, kendi anlamımızı kendimiz yaratıyoruz.

Bu, beni telaşlanmayı bırakıp anın tadını çıkarmaya itecek kadar nadir bir durum.

İki saat sonra kaleden ayrıldığımızda yağmur yağıyordu; kale, balıkçılık müzesinden daha büyük ve daha ilginç çıktı.

Lee'nin tavsiyesinde bir sakınca yok sanırım.

Arka taraftaki pencereler hafifçe aralık bırakılmış, içeriye solmakta olan yaprakların taze, topraksı kokusu giriyor ve çocuklar neşeli bir şekilde birbirleriyle atışıyorlar.

"Saat birde kapanacağına inanamıyorum," diyor Dan tiksintiyle. "O saate kadar bu kadar büyük bir yeri kim gezmeyi bitirmiş olur ki?"

"Biliyorum, Bud." Margot'ya eğlenmiş bir bakış attım. Dirseğini kapıya dayamış, saçları rüzgarda savruluyordu.

Bu, ancak geçtikten sonra hatırlayacağınız o kıymetli anlardan biri. Tıpkı bir filmde zar zor hatırladığınız ve bir daha asla izleme fırsatı bulamadığınız sahneler gibi.

Şu an, bu kadar huzurlu bir gün geçirdiğimiz son zamanı hatırlamıyorum.

New York'tan ve oradaki rutinden uzaklaşmak, bu yıl verdiğim en iyi karardı. Ve bu sadece yanımda duran o muhteşem kadından dolayı değil.

"Davullar çok havalıydı," diyor. "Koyun derileriyle kaplıydılar, çok havalıydılar. Ve çok eskiydiler. Yan taraflarına çizilmiş kartalları gördünüz mü? İki yüz yaşında olup da yıpranmamış olmalarına inanamıyorum!"

"Artık işin içine girdin, küçük adam. Savaş alanında o davulları çalmak zorunda kaldığını hayal et. Çok önemliydiler," diyorum.

"Evet, inanılmaz! Askerler ve savaşlarla dolu böyle havalı tarih anlatımlarını çok seviyorum. Eski bir kitaptan okumaktan çok daha iyi. İnsanların eskiden nasıl yaşadığını görebileceğimiz daha fazla saha gezisine ihtiyacımız var."

"Dikkatli ol, yoksa büyük amcan gibi tarih profesörü olursun," diye takılıyorum. "Ya da belki de 1812'nin baladlarını insanlara yeniden sevdirecek bir rock yıldızı."

Her iki durumda da onunla gurur duyacağım.

"Davul çalabildiğim sürece," diye onaylıyor Dan.

"Bakın!" Sophie, hediyeelik eşya dükkanından aldıkları kurmalı ordu davulunu tutuyor.

Kapanmanın eşiğindeydiler ve bir şeyler elde etmek için onları zamanında kapatmak büyük bir çaba gerektirdi.

Sonunda küçük ödülleriinde anlaştılar ve ortak figürü birbirlerine paslayıp duruyorlar.

Davulcunun kolları hareket ederken Dan, "Çok iyi!" diyor. Minik bagetler tıkırdama sesi çıkarıyor.

O kadar büyüleyici ki, insanı dikkat dağıtıyor.

Margot gülerek ve saçlarını gözlerinden geriye iterek, "Gözlerin yolda olsun," diyor. "Eve vardığında onunla oynayabilirsin."

Homurdanarak fren yaptım ve bizi göl kenarındaki eve geri götüreceğ yola girdim.

"Durum kontrol altında."

"Elbette, büyük adam."

Onun bunu biraz fazla nefes nefese, alçak sesle ve alaycı bir şekilde, bir yandan da bir vaat ima ederek söyleme biçimi penisime çok hoş geliyor.

Aramızdaki bu ilişkinin bir bitiş tarihi olsa bile, o zamana kadar inanılmaz eğlenceli geçiyor.

Çakıllı yola girmeden hemen önce, son düzlüğe girerken bir tarafı hasarlı, hızla gelen bir kamyoneti geçiyoruz.

Margot'la daha sonra yapacağım görüşmeyi düşünürken, aradaki mesafeyi korumak için direksiyonu kırıp ondan kaçındım.

Bakışlarından anlıyor.

"Elbette," diyor boğuk sesiyle. "Kontrol altında, değil mi?"

"Sophie, geri ver şunu," diye sızlandı Dan arka koltuktan. "Hadi ama, çok fazla tek başına kullanıyorsun!"

"Arkadaşlar," diye sertçe söylüyorum ev görünür görünmez. Bu kadar yeni bir yerin nasıl ev gibi hissettirebildiği tuhaf. "Bugünlük bu kadar yeter, ne dersiniz?"

Margot, "Onlara iki davulcu daha almalıydık," diyor.

"Sadece bir tane kalmıştı." Sesimi alçaltıyorum. "Zaten içeri girer girmez Soph ilgisini kaybedecek. Onu sadece Dan istediği için istedi."

"Evet çocuklar." diye homurdandı. "Bu kulağa doğru geliyor."

Arabayla yanaştığımızda, bakışlarımız kısa ve tutkulu bir an için buluştu.

Yağmur ön cama sıçarken, arka koltukta birbirleriyle şakalaşmaya devam ediyorlar ve benim fark etmeyeceğimi düşünüyorlar.

İçimden bir ah çektim.

Bugün güzel bir gündü. Buna benzer daha çok güne ihtiyacımız var.

"İçeride görüşürüz?" Margot, orta konsoldan anahtarları kapıp bana sırttı.

Ona cevap verecek vaktim olmadan emniyet kemerini çözdü ve ceketini başının üstünde tutarak, kahkahalar atarak yağmurun altına doğru koştu.

Sıradaki Dan, küçük 1812 davulcu çocuğu sıkıca tutuyor.

En son ben geliyorum. Sophie arabadan indikten sonra aracı kilitliyorum ve onları arka kapıya kadar takip ediyorum.

Herkes gülmeye devam ederken Margot eve girer ve çılgılık atar.

EV GÜVENLİĞİ (MARGOT)

İçeri girdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Ama seramik tabağın mutfak zemininde paramparça olduğunu görünceye kadar duyularımın neden karıncalandığını anlayamamıştım.

Havanın havası uygun değildi.

Dan'ın spor ayakkabıları ön kapının yanından bir kenara itilmişti.

Kiler kapısı açıktı, oysa onu kapattığımı çok net hatırlıyorum.

Ama o renkli, paramparça olmuş tabağın görüntüsü, içgüdülerimin fısıldadığı şeyi bana şüpheyi yer bırakmayacak şekilde doğruluyor.

Bizi biri ziyaret etti.

Ve bu sadece samimi bir selamlaşma için değildi.

Çıglık attığımı hatırlamıyorum, sadece boğazımda bir kaşıntı hissettim.

Bacaklarım titriyor, duvara yaslanıp dengemi sağlamaya çalışırken elim de titriyor.

Aman Tanrım, bu günün gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bilmeliydim.

Fazla mutlu, fazla rahat, fazla keyfi yerinde.

Tüm korkular geride kaldı, dikiz aynasında küçülüp gitti.

Salak!

Daha önce evin etrafında gizlice dolaşan kişi işini henüz bitirmemişti.

Tehlike henüz geçmedi.

"Ne oldu?" Kane yanımdan geçip, büyük ve sıcak elini sırtımın alt kısmına bastırarak durumu soğukkanlılıkla değerlendirdi.

Eminim o, tabağı fark etmeden önce bile bunu hissediyor; o kapıyı açtığım anda beni saran o yanlışlığı.

Bu, bir aslanın savunmaya geçmesini izlemek gibi.

Çenesi kasılıyor. Gözleri kısılıyor. Tüm yüz hatları keskinleşiyor, daha sert, daha öfkeli ve kavgaya hazır hale geliyor.

Bu en azından kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyor.

"Kilitli miydi?" diye homurdandı.

Sesindeki vahşi tını beni ürpertiyor.

"Evet. Ben... Bundan eminim." İçeri girerken düşürdüğüm anahtarları almak için eğildim. "Bir şeylerin ters gittiğini ancak şuraya kadar fark etmedim—"

Sesim titriyor, tam bir hıçkırma değil.

"İyisiniz düşes," diye fısıldıyor.

"Baba? Ne oldu?" diye fısıldadı Dan arkamızdan ihtiyatlı bir şekilde.

Kane bana bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Tuşlar şimdi parmaklarımın arasında küçük bıçaklar gibi sıkıca tutulmuş, tıpkı Ethan'ın yıllar önce bana öğrettiği gibi.

Sanırım bu, New York City'deki otoparklarda veya dışarıda, kaldırımda, araç beklerken yıllarca geç saatlerde yaptığım eski bir alışkanlık.

Çaresiz değilim.

İşler kızırsa kendimi savunabilirim.

Hatta çocuklarını bile koruyabilirim.

Kane de aynı sonuca varmış olmalı. Başını kısaca sallıyor.

"Onlarla birlikte kalın," diyor bana, sonra arkasına bakıp çocukları eve yönlendiriyor ve ön kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Dan, Soph, ben evi kontrol ederken siz Margot'la takılın."

"Baba?" Sophie'nin sesi tiz ve tereddütlüydü.

Tabağı gördü.

"Biz iyiyiz evlat," diyor, omzunun üzerinden sert bir bakış atarak. "Margot sizi koruyacak. Yerinizde kalın."

Ona başımla onay veriyorum, keşke onun kadar özgüvenim olsaydı diye düşünüyorum.

Onların hatırına, onu tekrar bulacağım.

Bir an panikledim, ama bu sevimli çocuklar bana kendimi toparlamam için iyi bir sebep veriyor.

Kendimi toplamam gerek.

"Sorun yok çocuklar," diye fısıldadım, kolumu uzatıp Sophie'yi kendime doğru çekerek. "Kane, dikkatli ol... tamam mı?"

"Benim için endişelenmeyin. Büyük ihtimalle yalnızız," diyor Kane sert bir şekilde, zaten büyük salonda dolaşıp her köşeyi tararken.

Sophie ince kollarıyla belime sarıldı, ama Dan babasının peşinden gitmeye çalıştı.

"Ben de geleceğim. Yedek oyuncuyum," diye duyurdu.

"Hayır!" Kolundan tuttum. "Dan, biliyorum berbat bir durum dostum. Ama baban burada kalmamızı istedi. Sayıca çok olmak daha iyi, değil mi? Ayrıca, Kane yukarıdakileri kontrol ederken yanımızda fazladan güçlü bir adama ihtiyacımız var."

"Evet," diyor kararlı bir ifadeyle. "Sanırım haklısın."

Tanrıya şükür.

Küçük bir çocuğun egosunu okşamanın kolay olmasına sevindim.

Mutfakta, adanın yanında birbirimize sokularak garip bir şekilde oturuyoruz.

Dan endişeli olduğunu kabul etmek istemiyor ama sessizliği her şeyi anlatıyor.

Bu sırada Kane, hafif adımlarla, kas yığını bir duvar gibi evin içinde sessizce dolaşıyor.

Yurt dışında ne yaptı ki peki?

Tehlikeye atılmayı nerede öğrendiyse, ona minnettarım.

Ve bulduğu her pervasız davetsiz misafir için neredeyse üzülüyorum.

Neredeyse. Ama özel hayatıma müdahale ettiler ve bu affedilemez.

Bu sapık benim güvenliğimi ikinci kez ihlal etti ve daha da kötüsü, evimde bu sevimli çocukların kendilerini tedirgin hissetmelerine neden oldu.

Yavaşça nefes alıyorum, kanım kaynadıkça burun deliklerim yanıyor.

Korkunun yerini kaynayan öfke alıyor.

Kendilerini kim sanıyorlar bunlar?

Evime girip kiracılarımı, arkadaşlarımı, benim... korkuttular.

Hayır, onlar benim çocuklarım değil. Her ne kadar kendilerini öyle hissetseler de.

Boğazım düğümleniyor.

Bütün bu çılgınlıklar aklımı başımdan alıyor olmalı.

Kane, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından yukarı kata baktıktan sonra bizim kata geri döndüğünde, bu o kadar ani oldu ki yerimden sıçradım.

"Gitmişler," diyor kısaca. Rahat bir nefes alıyorum. "Dışarıya bir bakayım. Eğer bir ayak izi varsa, herhangi bir kanıt varsa, bu bize yardımcı olur."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım.

Gözleri gözlerimle buluştu ve arka kapıdan çıkarken bana başıyla onay verdi.

Bir an için bile olsa, bir araya geldiğimiz grubu bozmayız.

Sophie başını kaldırıp bana bakana kadar, küçük kaşları çatılana kadar, "Yani... güvende miyiz?" diye sormadım.

"Evet," diyorum sorgulamadan önce. "Güvendeyiz Soph. Muhtemelen sadece bir aptalın yaptığı bir şakadır. Kim

bilir. İnsanlar bugünlerde dikkat çekmek için çılgın şeyler yapıyorlar, özellikle de TikTok'ta gösteriş yapabiliyorlarsa." Keşke buna inanabilseydim de mutfağın geri kalanını da dolaşıp, yerinden çıkmış başka bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Tabak dışında her şey dokunulmamış gibi görünüyor.

Yere saçılmış seramik parçalarının yarattığı karmaşadan kaçınmaya çalışırken, çocukların bir şeye basmadan önce birkaç başıboş parçayı kenara süpürürken bu pek de rahatlatıcı olmuyor. İkisi de ayakkabılarını giymiş durumda, ama yine de...

Hiç de hoş bir manzara değil.

Olayın şiddeti göz önüne alındığında, bunun bir kaza olmadığı anlaşılıyor. Tabağın yere kasten fırlatıldığına benziyor.

Ama neden? Bu ne saçmalık?

Kim bu kadar öfkeli olabilir? Sadece çalacak şey arayan biri böyle bir şey yapar mı?

Çünkü belki de değillerdi.

Ve meselenin paradan daha kişisel olabileceğini düşündüğümde ellerim titriyor.

Lütfen, lütfen bu konu benimle veya büyükbabamla ilgili olmasın. Bu tatlı çocuklar, benim hiçbir alakam olmayan aptal bir husumet yüzünden hayatlarından korkmamalılar.

"Arkadaşlar, nereye bastığınıza çok dikkat edin. Burayı süpürmem gerek," diyerek onları açık bir yoldan masaya doğru yönlendirdim. "Oturun. Ben temizlerken biraz sıcak çikolata içelim, olur mu?"

Her şeyi düzeltmeyecek ama belki ben nefes almaya çalışırken onların kafalarını toplamalarına yardımcı olur.

"Yardım ister misin?" diye hevesle sordu Dan, ayakkabıları yere vuruyordu. Eve döndüğümüzde yabancı tehlikesiyle karşılaşınca ayakkabılarını çıkarmayı unuttuklarına sevindim.

Neredeyse onu geri çevirecektim ama soruş biçiminde bir aciliyet vardı.

“İstersen, sana gösterdiğim yerlerde kenarları süpürebilirsin. Ama ben izin verene kadar hiçbir şeyin üzerinden geçme. Kilerde bir süpürge var.”

"Hemen hallediyorum!"

Dışarıda yağmur şiddetleniyor, pencerelere şiddetle vuruyor.

Sonbahar demek, gecelerin daha erken kararması ve daha erken başlaması demektir. Bu normal hava koşulları, evin içindeki klostrofobiyi daha da artırır.

Üşüyorum.

“Şunu benim için açık tutar mısın?” diyerek lavabonun altından büyük siyah bir çöp torbası uzattım. Mikrodalgaya iki bardak süt koyup çikolata yaptıktan sonra süpürmeye başladım.

Kane, gömleği omuzlarına yapışmış ve saçları ıslak bir halde geri döndüğünde, yer temizlenmiş görünüyordu ve çocukların her birinin elinde sıcak çikolata vardı.

Dan kurmalı davulcu çocukla oynuyor. Küçük oyuncak şu an biraz ürkütücü gelse de, hırsızlık olayına aşırı odaklanmasını engellemek için onu yanında bulundurmasından memnunum.

"Bir şey gördün mü?" diye sordum Kane kapıdan girer girmez.

"Hiçbir şey." Başını salladı. "Araba yolunun kenarındaki çamurda yarı silinmiş bir çizme izi ve birkaç lastik izi var, ama işe yarar bir şey yok."

Eski kamyonetin yanımızdan geçip gitmesinin görüntüsü hafızamda bir anlığına beliriyor.

Yan tarafındaki belirgin girinti.

O sırada pek bir şey fark etmemiştim ama o aracı tanıdım.

"Şu kamyon," diyorum ve Kane bakışlarını bana çeviriyor. Gözleri, gece ormanı gibi, girdap gibi dönen bir öfkeyle karanlık. "Gelirken yanından geçtiğimiz... Babin ailesine ait. Onların evine gittiğimde gördüm."

Çenesi kasılıyor.

Komşularımızın üzerine adeta kükürt yağdırmak istediğini anlayabiliyorum.

Aynı fikirde olan iki kişi de bizmişiz.

Yüzüme karşı yalan söylediler, dedeme saygı duyduklarını iddia ettiler, oysa bunca zamandır onunla kavga ediyorlardı. Bir de üstüne üstlük onu dava ettiler.

Söylentilere göre, bütün yeri yakmaya çalıştılar.

Tanrı.

"Polisi aramalıyız," diyorum.

"Evet, şimdi olması sonradan olmasından daha iyi. Polisler işe yarar bir şey bulamazlarsa çocuklar eve gitmek zorunda kalacak," diye onaylıyor Kane.

"Ne?" Sophie sandalyesini geriye iterken neredeyse sıcak çikolatasını deviriyordu.

"Baba, bu adil değil!" diye bağırdı Dan, babasına öfkeyle bakarak. "Hiçbir zaman güzel yerlere gitmiyoruz, şimdi de eve mi dönmemiz gerekiyor?"

"Hayır, annemle baş başa kalmak istemiyorum." Sophie'nin alt dudağı titriyor. "Bizi sürekli mankenlik gezilerine sürüklüyor ve çok sıkıcılar."

"Evet, yeni erkek arkadaşı bile benden hoşlanmıyor. Minecraft'ta da çok kötü." Dan, tiksintiyle başını sallayarak homurdandı.

Zavallı minik yavrular.

Onlar için çok üzülüyorum. Annelerinin, kendi göz alıcı hayatının ikinci planda kalmasına neden olmasından nefret ediyorum.

Belki de tanıdık geldiği içindir.

Büyürken anne babalarımız bize birer aksesuar gibi davrandılar, zengin insanların özel aşçıları ve mükemmel eğitilmiş safkan köpekleri gibi sahip olması gereken diğer şeylerden biriymişiz gibi. Ah, bir de hiç köpek yavrusu sahibi olmadık.

İşte Ares, PopPop'un yaşlı basen tazısı. Bu aralar uzun akşamlarını Ethan ve Hattie ile birlikte uyuyarak geçiriyor.

Belki de anne babam şimdi aralarındaki mesafeye pişmandır, ama yaşam tarzlarını hiç değıştirmediler. Yetişkin olarak bizimle yeniden bağlantı kurmak için de büyük adımlar atmadılar.

O kadar da önemli değil.

Kane usulca, "Annen seni birkaç günlüğüne sıcak bir yere götürebilir," diyor. Gülümsüyor ama gözleri çelik gibi.

"Onunla birlikte seyahate çıkmayı hiç sevmiyoruz, bunu biliyorsun. Burası gibi değil!" diye somurtarak söyledi Sophie, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Dan başını salladı ve kollarını kavuşturdu.

"Baba, burası harika bir yer. Burayı çok seviyoruz. Bir göl ve bir kale var ve istediğim kadar davul çalabiliyorum. Ödevlerimizi erken bitiriyoruz ve kimse aptalca flört programlarını izlemek veya başka bir Reel videosu için poz vermek için bana susmamı söylemiyor."

Acıdı.

Kane, yağmurdan kararmış saçlarını eliyle düzeltti.

"Küçük adam, seni duyuyorum," diyor bir saniye sonra.

"Peki, kalabilir miyiz?" diye soruyorlar ikisi birden.

Bir parmağını kaldırıyor.

"Şimdilik öyle. Ama söylediklerimin hepsini dinlemek zorundasın ve gözümün önünden ya da Margot'nun gözünden hiç ayrılmayacaksın. Yetişkinlerle takılmak istiyorsan, yetişkin gibi davranacaksın."

"Anladım! Bize güvenebilirsiniz," diye söz veriyor Dan.

Neredeyse kusursuz bir selam vermesini bekliyorum.

Kane onun saçlarını okşadı. "İyi bir çocuksun."

"Şimdi davul çalabilir miyim? Çikolatamı bitirdim."

"Hadi bakalım," diyor Kane.

Dan'ın yukarı kata fırlayış şekline bakılırsa, tehlike neredeyse unutulmuş gibi.

Kane, gergin bir duruşla ve hafifçe aşağı kıvrılmış bir ağızla onun gidişini izliyor.

Bana şöyle bir baktığında kalbim sızlıyor, bakışlarını uzun süre gözlerimde tuttuktan sonra başka yöne çeviriyor.

Çocuklarının eski eşi hakkında bu şekilde konuşmalarını duymanın ne kadar acı verici olduğunu, durumlarının ne kadar karmaşık olduğunu hayal bile edemiyorum.

Onları her teslim ettiğinde, kendilerini istenmeyen, seilmeyen kişiler gibi hissettiklerini biliyor.

Özellikle de onları her şeyden önce tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığında.

Bugün, birkaç saatliğine gerçekliği unutabildim, bu benim için cennet gibiydi.

Bu, çok acı bir uyarı oldu.

Kane Saint'in bizim küçük kasabamızın hayal dünyasının ötesinde bir hayatı var.

Yetiştirmesi gereken çocukları ve hâlâ hayatında yer alan eski bir eşi var.

Tehlikeyi bir kenara bırakırsak, bu ilişki sağlıklı değil.

Ciddi sonuçlar doğurmadan hayal oyunları oynamaya devam edemeyiz.

Şerif, yanında bir yardımcısıyla birlikte akşam yemeğinden hemen önce gelir.

Çok uzun kalmıyorlar, sadece bir saat kadar; birkaç soru sormak ve belirsiz çamur izlerinin fotoğraflarını çekmek için yeterli bir süre, ardından da durumu açıklığa kavuşturmak için Babin Dağları'na gidiyorlar.

Bunun bir yanlış anlaşılma olduğundan eminler.

Buna o kadar çok inanmak istiyorum ki.

Küçük bir kasabada yaşanan dramın gerçek anlamda tehdit edici bir suça dönüşebileceğine hâlâ inanmak istemiyorum.

Onlar gittikten sonra, Kane yeni güvenlik kameralarını çalıştırmak için dışarı çıkarken ben de dondurulmuş bir lazanyadan oluşan akşam yemeğini hazırladım.

O yokken sürekli diken üstündeydim.

Sophie mutfak masasında resim çizerken, Dan davul setini aşağıya indirip oturma odasında -kendisi için alışılmadık derecede sessiz bir şekilde- çalışıyor.

Hepimiz iyiymiş gibi davranıyoruz ama serin bir gecede ev gıcırdadığında veya rüzgarla çatırdama sesleri çıkardığında belli ki hâlâ tedirgin oluyoruz.

Kane geri döndüğünde, ben iyice gergin ve huzursuz olmuş halde olacağım.

Sophie koşarak yanına gelir ve ona sarılır. Dan ise internette bulduğu eski Amerikan askeri marşlarını, yani çalıştığı müzikleri yüksek sesle anlatmaya başlar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Kane.

Başımı salladım. "Her şey yolunda. Akşam yemeği hazır."

Hazırladığım lazanya ve elma-gorgonzola salatasını tabağa koymama yardım ediyor ve masanın etrafına oturuyoruz.

Dan garip bir şekilde sessiz kalıyor ve yemeğiyle oynuyor.

Sanki hâlâ bir hırsız girişini, kilit sesini veya camın sürtünme sesini dinliyoruz.

Buradayken birinin bu kadar kararlı bir şekilde içeri dalmaya kalkışması durumunda neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Tüm kapılar ve pencereler kilitliydi, ancak Kane arka kapıda kurcalanmış bir kilit buldu. Muhtemelen birinin kilit açma aleti kullandığının bir işaretiydi.

Tek iyi haber, çamurlu ayak izlerinin kayıt altına alınmış olması. Polis onları fotoğrafladı.

Ayrıca, göl kenarındaki evden dönerken kamyonun görüldüğünü de belirtmek isterim.

Ama bu küçük kasaba havası yeterli olacak mı?

Babin ailesinin bu eve kanıt olmadan baskın düzenlediğini gerçekten düşünecekler mi?

Uzaklaştırma emri çıkarılması için araştırma yapmam gerekiyor.

Cidden, artık korkmaktan bıktım.

Kane de sessiz kalıyor, mekanik bir şekilde çiğnerken yüzüne yansıyan ağır düşüncelere dalıyor.

O pisliğin geri dönmesinden bizi koruyamadı. Eminim bu, aklımdan diken gibi geçiyordur.

Adamın koruyucu olması onu derinden yiyip bitiriyor olmalı.

Keşke durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilseydim, ama tüm sözlerim küçümseyici geliyor, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve sessizce yiyorum, soğuk bir gecede lezzetli olması gereken akşam yemeğinin tadını zar zor çıkarıyorum.

Yemeğimizi bitirip tabaklarımızı bulaşık makinesine koyduktan sonra, akşam için beklentilerini sıralıyor.

Çocuklar için en az bir saatlik okul ödevi, kale ve Sully Körfezi hakkında öğrendiklerini okul için yazmaları gerekiyor. Burada, onun dizüstü bilgisayarında birlikte çalışabilirler.

Protesto bile etmiyorlar.

Kalbim acıyor.

Bu yüzden sarsıldıklarını ve cesur olmaya bu kadar çok çalıştıklarını anlıyorum.

Yanımda bulaşık makinesine bardakları yerleştirmeme yardım ederken, "Şu kameraları test edeceğim," diyor. "Benim gözetimim altında bu evde başka hiçbir şey olmayacak."

"Yardım edeyim." Onun güçlü, sıkı çenesine ve gözlerindeki sert, acımasız parıltıya bakıyorum.

"Elbette. Önce onların yerleştigiinden emin olayım."

Ortamin bu kadar tatsız ve kasvetli olmasından nefret ediyorum.

Eğer ben burada oturup evcilik oynadığımız mutlu günlerimizin duman olup uçmasını izlemek zorunda kalıyorsam, o da aynı durumda demektir.

En azından beni geri çevirmedi, sanırım. Ama sanki beni hiç görmezden geldi.

Onu nasıl geri getireceğimi, bizi anın içine nasıl çekeceğimi bilmiyorum. Hatta onu nasıl rahatlatacağımı bile bilmiyorum.

Burasının bana uygun olup olmadığından bile emin değilim.

Hele de tatilinin mahvolmasının sebebi ben olursam. Bencil, aptal Babin ailesi, nesiller öncesinden kalma saçma bir kin yüzünden dedenin hayaletinden intikam almaya çalışıyor.

Cidden.

Bu insanlar ne kadar küçükler?

"Bu gece güvende olacak mıyız?" Sophie'nin sesi çok kısık.

"Her zamankinden daha güvendeyiz, Soph. Kameralar kurulduktan sonra her şeyi göreceğiz. Karanlıkta bile hareket algılıyorlar." Kane ona güven verici bir gülümsemeyle bakıyor. Gizlediği derin endişeler içimi acıtıyor. "Derin bir uykuya dalacağız. Kimse geçemeyecek. Beni uyandırmak için bildirimler ayarladım."

"Kimse yok mu? Gerçekten mi?" Yüzü aydınlandı.

"Kesinlikle."

"Yani kameralar olduğuna göre, burada kalmamızda bir sakınca yok mu?" diye soruyor Dan, yeniden neşelenerek.

"Şimdilik böyle. Bu geceden sonra göreceğiz, Danny evlat," diyor Kane.

İkizler sevinç çılgınlıkları atıyor, ancak onlar bakmadığında Kane'in yüzü tekrar sert bir ifadeye bürünüyor.

En azından çocuklar daha mutlu, sanırım, ama bu gösterişli güvenlik sistemiyle daha iyi durumda olduğumuza inanmak istiyorum. Yerel bir yeri arama fırsatım olmadan önce gidip bir tane almış olmasına kızmaya da gerek duymuyorum.

Bu durumda, harekete geçtiği için memnunum.

Ben sadece dünü istiyorum.

Kane'in her şeyin yolunda gideceğine inanıyormuş gibi gülümsemesini istiyorum.

Zamanımız tükenmeden önce, onu gönül rahatlığıyla öpmeye geri dönmek istiyorum.

İyi olduğumuza inanmak istiyorum ve kahretsin, iyi olacağız da.

Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

Kameraları bekleyin, polislerin bizi bilgilendirmesini bekleyin ve bu adamın, aklım başımdan gitse bile, beni kandırmaya devam etmesini bekleyin.

Sadece biraz daha.

UZUN EVE DÖNÜŞ YOLU (KANE)

Çocuklar tarih ödevleriyle meşgulken, Margot ve ben kameraları son bir kez kontrol etmek için dışarı çıktık.

Parayla alınabilecek en iyi ekipmanları aldım; Kaliforniya'daki dünya standartlarında bir güvenlik firmasından Enguard sınıfı cihazlar sipariş ettim. Neredeyse bomba geçirmez ve yapay zeka destekli gece görüş sistemleriyle kusursuzlar, ama bu özellikler bile içimdeki huzursuzluğu dindirmiyor.

Eğer tüm bunların arkasında Babin ailesi varsa, oldukça ısrarcı oldukları kesin.

Ayrıca eve girme planlarını da yapmışlar, evi gözetleyerek ne zaman çıktığımızı öğrenmişlerdi.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, bu küçük kasabada insanlar çok konuşuyor, bu yüzden nerede olduğumuzu, ne kadar uzakta olduğumuzu kolayca biliyor olabilirlerdi.

Ve bizi tamamen savunmasız bıraktım.

Uygulamayı Margot'nun telefonuna indirip onun için kurdum. Sinyali ararken kaşlarını çattı, bağlantının kurulmasını sabırsızlıkla bekledi.

"Orada!"

"Şimdi çalışıyor mu?" diye soruyorum, ön kapının üstüne gizlice monte edilmiş son kameraya bakarak.

Mülkün her yerine serpiştirilmiş olmaları kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Hayır, silahlı değiller. İçeri girmeye kararlı herhangi birini sihirli bir şekilde durduramazlar, ancak bir hareket tespit ederlerse, en azından onları suçüstü yakalarım.

Yüklediğim tüm görüntüleri iki hafta boyunca buluta kaydeden ve ardından silinen abonelik planını seçtim.

Bu, bu herif üçüncü kez gelirse polise sağlam bir kanıt sunmak için yeterli. Ve eğer gelirlerse, Margot benden önce davranmazsa, hepsini suç duyurusunda bulunarak duvara çivileyeceğim.

Kimse çocuklarıma veya eşime tehdit oluşturmaz.

Hayır, onu olmadığı bir şeye ikna etmeye çalışıyor olmam umurumda değil.

Kaşlarını çatması, alt dudağını büzerek odaklanması, her şeyi çok gerçekçi kılıyor. İnatçı olsun ya da olmasın, kanunları çiğnemeye ve fiziksel şiddete başvurmaya hazır, ahlaksız tiplerle başa çıkma konusunda sıfır deneyime sahip zengin bir kız o.

Burada olduğum için şanslı ve ben de onun bu şansının eyleme dönüşmesini sağlayacağım.

Ona ulaşmak isteyen herkes önce benden geçmek zorunda kalacak ve bunun için sadece servetten çok daha fazlasına ihtiyaç duyacaklar. Dört yapraklı yoncalarla dolu bir şekilde gelmeleri şart.

"Bir saniye daha. İlk birkaç akışı çevirebileceğim gibi görünüyor. Sekiz kamera kurduk, değil mi?"

"Evet, sekiz."

"Tamam." Canlı yayınlarını hızlıca gözden geçirdi, sonra ekranını bana çevirdi. "Sekizinci nokta. Açık görünüyor. Sanırım anladık."

Telefonundaki sekiz akışın da çalıştığını doğruladıktan sonra, nerede olduklarını bilmemiz için aynı şekilde etiketlemesine yardımcı oluyorum.

"Sabrınız için teşekkür ederim," dedim yukarıya bakarak.

"Hayır, teşekkür ederim. Bu kameraları ben almalıyım." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak, "Çok üzgünüm. Buraya bunun için gelmediniz." dedi.

"Düşes, lütfen durun. Özür dilemenize gerek yok."

"Ama burada olmanız sizi riske atıyor. Rahatlayıp keyif süremezsiniz ve bunun sebebi benim. Bunu biliyorum. Buradaki düşmanlık çok büyük..."

"Sus artık," dedim usulca. "Babinler kendi seçimlerini yaptılar, ya da her kimse yaptı işte. Kimse onları zorlamadı. Büyükbabanın sana asla anlatmadığı bir şey için kendini suçlayamazsın."

"Şey... belki." Boğazını temizledi.

Elimdeki telefon titredi ve aşağıya baktığımda Daria'nın aradığını gördüm.

Lanet.

Her zaman dünyanın en berbat zamanlamasına sahipti.

Margot, ekranımda ismi görünce gözleri kocaman açıldı. Eminim ensesindeki tüyler diken diken oldu ve onu suçlamıyorum.

"Şey, sorun değil Kane. Sanırım buna sen cevap vermelisin," diye fısıldadı geri çekilirken.

"Doğru." Gerilimden adeta titriyorum ama birbirimizin aramalarını asla görmezden gelmemeye dair bir anlaşmamız var.

Birkaç saat önce ona Maine'deki sorunla ilgili mesaj attım.

Çocuklar elbette kalmak istiyorlar, ama ben onları güvensiz bir durumda tutmak konusunda kararlı değilim. Maddiyatçı anneleriyle kalmaktan ne kadar nefret etseler de, incinmelerinden sinirlenmelerini tercih ederim.

"Daria?" Telefonu kulağıma götürüp çenemi gevşettim.

"Gerçekten mi Kane? Benimle konuşmak her zaman bu kadar işkence mi?"

Evet.

"Mesajımı aldın mı?" diye soruyorum soğukkanlılıkla.

"Tabii ki. Başka neden arayacağım ki? Kekler sende."

Margot'nun telefonuyla oynamasını izlerken omuzlarım kaskatı kesildi. Dinlemiyormuş gibi yapıyor, bana bolca alan bırakıyor ama biliyorum ki duyabiliyor.

Roller tersine dönmüş olsaydı ben de aynısını yapardım.

Adım ne olursa olsun, ben öyle bir aziz değilim.

Acaba ne düşünüyor? Şimdi birlikte olduklarına pişman mı?

Nedense, onunla çıkan diğer erkeklerin eski eşleriyle uğraşan bekar babalar olduğundan şüpheliyim.

Kahretsin, biz sevgili miyiz?

Hayır, çok uzak.

Ama etiket koymakta her zaman kötü oldum, özellikle de bu gündelik şeylerde.

Genç yaşta evlenmenin bedeli, romantik konularda cahil kalmak olsa gerek.

“Doğru. Ve bu, bu evde olup biten her şeydeki sorun.” Uzun bir sessizlik oluyor. “Daria?”

“Bir dakika bekleyin,” diye mırıldandı. Arkasından biri konuşunca sesi uzaklaştı, sonra tekrar telefona döndü. “Özür dilerim, sadece birkaç dakikam var. Fotoğrafçı çeşmenin yanında gece geç saatlerde birkaç fotoğraf çekmek istedi. Ama evet, eğer tehlikedelerse, onları oradan çıkarın! Eve gidin. Yani, o kadar da önemli bir şey değil, değil mi?”

“Daria.” Ne kadar sinir bozucu olduğunu, her zaman kolay çözümler beklediğini unutuyorum. Burnumun köprüsünü sıkıyorum. “Eğer onları eve göndermem gerekiyorsa, sen götürmelisin. Anlıyor musun? Zaten öğretmenlerine bir hafta izin verdim, tatile çıkacağımızı düşünmüştüm.”

“Ne? Ben mi?” Boğuk bir ses çıkardı. “Tanrım, Kane, sen parmaklarını şıklatınca onları öylece alıp götürmem. LA'den Cabo'ya çekim için gidiyorum ve orası hiç çocuk dostu değil. Yani, bütün gün ne yapacaklar ki? Ne kadar bunaldıklarını biliyorsun, bir de yılın bu zamanında plajlar

çok dalgalı. Seninle daha güvende olurlar. Sen de erken çıkış yapabilirsin, değil mi?"

Margot'yu kurtların önüne atmak istiyorsam, hayır.

Yapamam.

Yapmayacağım.

"Sorun da bu zaten, Daria. Sahibine en azından bir süreliğine bu mülkün güvenliğini sağlamaya yardımcı olacağımı zaten söyledim. Onu öylece ortada bırakamam ve —"

"Allah aşkına!" diye fısıldadı kendi kendine. "Dostum, neden onları New York'a geri götürmüyorsun? Bir bakıcı bulup sonra geri dönebilirsin ya da neyse işte."

O anlamıyor.

O, pek çok şeyi anlamıyor.

Ama konu onların güvenliğine gelince, haklı.

Kanım kaynıyor.

Kendimi tutamayıp Margot'ya şöyle bir baktım.

Hayır, onu bu evde, Babinlerin planladığı her şeyle baş başa bırakmayacağım; onları durduracak sadece tembel Mayberry polisleri var. Eğer yaralanırsa veya—

Hayır. Olmayacak.

Bunu tamamen lanetliyorum.

"Bir dakika. Bu kadınlara özgü bir şey mi?" Daria nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Aman Tanrım, biriyle mi görüşüyorsun Kane?"

Onun alaycı kıkırdaması kulaklarımı tırmalıyor.

"Öyle değil," diye yalan söylüyorum.

Sanki acınası sözlerimin ardındaki gerçeği görüyormuş gibi tekrar gülüyor.

Lanet etmek.

Daria'nın benim flört etmemle ilgilendiği söylenemez.

Ayrıldığımızdan beri sayısını hatırlayamayacağım kadar çok erkek arkadaşı oldu; muhtemelen ayrılmadan önce de olmuştur. Ve bunu kabul etmese bile, bunun bir önemi olmazdı.

Sorun şu ki, Margot tam önümde, her kelimeyi dinliyor.

Onunla olan ilişkimiz çok yeni, çok kırılgan ve aslında bir ilişki değil, kesinlikle eski sevgilimle paylaşmak istediğim bir şey değil.

“Durum karmaşık, Daria. Henüz gidemem ve bu konuda bana güvenmen gerekiyor,” diyorum. “Burada halledilmesi gereken bir sürü sorun var ve bunu yapabilecek en uygun kişi benim.”

“Ah, evet. Doğru. Kahramanlık kompleksinizi yedi gün yirmi dört saat besleyecek birine ihtiyacınız olduğunu unutmuşum ve sanırım onu buldunuz. Bakın, üzgünüm ama şu anda onları alamam. Neredeyse bir hafta boyunca Cabo'da olacağım. Kyle'ın da bir pickleball turnuvası var.”

Kyle'ın adını duyunca ağzım açık kaldı, o kız sörfçü kılıklı erkek arkadaşıydı.

Bu berbat ilişki uzun sürmeyecek—hiçbir zaman uzun sürmez—ve erkek seçimindeki korkunç zevki eşsiz kalacak.

Kıskançlık değil, sadece çocukların onun eve getirdiği tek boyutlu, beceriksiz tiplerle birlikte olma düşüncesinden nefret ediyorum. Son seferinde, Sörfçü kılıklı kız, Dan'in akşamdan kalma halindeyken davul çalması yüzünden ona bağırmıştı.

Tükenmişlik sendromu yaşayan, tam bir adi herif.

"Bunu son dakikada bana dayatmak adil değil," diye sızlanıyor. "Son zamanlarda programım çok yoğun, Kane. Annen..."

"Boş ver gitsin," diye tersledim. "Senden sorumluluk beklememeliydim."

"Hey, ben—"

"Hayır, haklısın. Tahmin ettiğim gibi annemi yedek olarak bekleteceğim. Arkadaşlarıyla spa tatili yapıyor ama eminim ki bu şartlar altında yeniden planlayabilir."

O halde bu anlamsız görüşmeyi sonlandırıyorum.

Margot şaşkınlık içinde sessizce bana bakıyor, bakışlarındaki bu şefkati hak etmiyorum.

Bir ara duvara yaslanmaya başladım ve saçlarımı kuş yuvası gibi dolanana kadar elimle karıştırdım.

Lanet olsun, bu evlilik iki yıldan fazla nasıl sürdü?

"İyi misin?" diye soruyor Margot dikkatlice.

Yanıma geldi ve tereddütle, sanki bana dokunmasını isteyip istemediğimden emin değilmiş gibi koluma dokundu.

Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok.

Bugünün en korkunç sürprizi bu olabilir.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Daria bazen... zor biri olabiliyor."

"Hımm. Nasıl tanıştınız? Sadece merak ettim."

Burnumu çekerek kollarımı beline doladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. "Yani, kendi çocuklarını en sona koyan bir kadınla nasıl birlikte olabileceğimi merak mı ediyorsun?"

"...bu kadar mı belli ediyorum?" Göz kırpıp masumca başını geriye doğru eğdi. "O kadar da adanmış görünmüyor. Sanırım senin gibi değil ve bu garip."

"Öyle değil. Keşke farklı olsaydı. Kendi hatırim için değil, çocuklar için." Kazakının yukarı kalktığı yerde çıplak tenini buluyorum ve parmaklarımı dalgın dalgın kot pantolonunun bel kısmında gezdiriyorum, ta ki parmaklarım kumaşın altına kayana kadar. "Genç yaşta evlenmişler. Çok genç ve inanılmaz derecede aptalca."

"Tahmin etmiştim. Eğer sizin yaşınızda birkaç dokuz yaşında çocuğunuz varsa, yani..."

"Düşes, ben sizden on yıldan fazla büyüğüm."

"Biliyorum." Yaş farkından hiç etkilenmemiş gibiydi ve çenemi öptü. "Ama onunla tanışmış, evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olman—onlar doğduğunda hâlâ yirmi yedi yaşında olduğun anlamına geliyor, değil mi?"

Evet, koca bir ömür önceydi.

"Yirmi altı," diyorum. "Senden bir yaş büyük."

Omuzlarını hafifçe silkerek, "Bazen kendimi yaşlı hissediyorum ama aynı zamanda da çaresiz. Bakmakla yükümlü olduğunuz bir aileniz olunca çok daha olgunlaşıyorsunuz." dedi.

"Evet. Doğdukları gün her şeyi bildiğimi sanıyordum. Asla!" Çenemi başının üstüne yaslıyorum ve o da bana doğru kayıyor.

Bu kadar kolay gelmesi inanılmaz, sanki bunu günler değil de yıllardır yapıyormuşuz gibi.

"Peki ne oldu? Nasıl?" diye fısıldıyor.

"Her şey neredeyse önceden ayarlanmıştı. Gençtim, ordudan yeni terhis olmuşum, hokey kariyerimin zirvesindeydim. Hatta, yurtdışında geçirdiğim zaman beni daha da gözde bir oyuncu yapmıştı. Herkes Kane Saint'i istiyordu. Kağıt üzerinde Daria, bir aile dostunun mükemmel kızıydı. Onaylanmıştı, kameralar için geleceğin gözdesi olacaktı."

"Kameralar mı?" diye sordu. Kendini silkeleyerek, "Hokey mi demek istiyorsunuz?" diye cevap verdi.

"Önce hokey, sonra siyaset. Babam her şeyi planlamıştı ve ben de hayır diyecek kadar tecrübeli değildim. Hükümette Temsilciler Meclisi'ndeki koltuğundan daha yukarıya hiç çıkmadı ve benim de onun hayalini yaşamamı istiyordu."

"Bu tür bir baskıya hayır demek zor," diyor, sanki anlıyormuş gibi. Belki de anlıyor, sonuçta bir Blackthorn'du. "Senden ne yapmanı istedi?"

"Her şey. Önce eski Temsilciler Meclisi koltuğunu alıp sonra ABD Senatosuna geçmesi, işte bu. Ondan sonra... kim bilir? Joe Kennedy olmak istiyordu, sadece siyasete hazırlayacağı tek bir oğlu vardı." Gülüyorum ama buruk bir yanı da var. "O dünyayı erken yaşta tattım. Siyasete girip karanlık çıkarlara hizmet etmektense cam çiğnemeyi tercih edeceğimi çabucak anladım, sürekli yalan söyleyip başkası için çalışıyormuş gibi yapmak zorundaydım."

Pencerelerden sızan loş ışıktaki, yüzünde düşünceli bir ifadeyle, olanları sindirmek için bir an duraksıyor.

Güneş, yağmurla birlikte bir süre önce battı. Kurbağalar ve cırcır böcekleri geceyi şarkılarıyla dolduruyor.

"Siyasi kariyer yapmak istemediğinizi anladığınızda evli miydiniz?"

"Ne yazık ki." Elimle yumuşak saçlarını okşadım, dalgın dalgın parmaklarımın arasında. "Daria benimle statüm, potansiyelim için birlikteydi. Tıpkı benim de onunla güzel fotoğraflar için birlikte olduğum gibi ve sanırım hırsızlık eksikliğim bardağı taşıran son damla oldu."

"Üzgünüm."

"Hiçbir şeyden pişman değilim. O olmasaydı çocuklarım olmazdı. Siyasetten tamamen uzaklaşmamın sebebi onlar, biliyorsunuz. Onlarla daha fazla zaman geçirebilmek için. Ve sakatlanıp emekli olmak zorunda kaldığımda..."

"Bunu okudum," diye mırıldandı, kollarını boynuma daha sıkı dolayarak.

"O, kariyerini her şeyin önüne koyan bir modeldi. Hesabı siz yapın. Ben onun asla evlenmeyeceği türden bir adama dönüşüyordum. Sınırını bilen ve şöhretin ve gücün tadını aldıktan sonra peşinden koşmayı bırakan türden bir adam. Şaşırtıcı değil, benden vazgeçti. Hatta hepimizden vazgeçti."

"Bu adil değil. Çocukları var, her zaman önceliği onlara vermeliydi."

"Öyle sanırsın," diye fısıldadım, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. Daria'nın aksine, Margot'nun güzelliği zahmetsiz görünüyor ve bu da onu daha çekici kılıyor.

"Çok acımasız olmalıydı."

"Çok fazla değişiklik oldu. Bazen gerçekten önemli olan şeylere odaklanmak zordu. Ve herkes aynı fikirde değildi."

"Baban mı?"

"Çok öfkeliydim. En ince ayrıntısına kadar planladığı geleceği, topladığı para sandığını ve her şeyi çöpe attım. Daria'nın nasıl hissettiğini zaten biliyorsun. Hokeyden sonra, Kongre'deki boş koltuk için ön seçimlere girmek yerine bir girişim kurmayı seçtim. Evliliğimiz çok hızlı bir

şekilde berbat bir hale geldi ve pişman değilim. Olamam da. En başından beri evlenmemeliydik.”

"Ama o zaman ikizleriniz olmazdı," diye hatırlatıyor bana.

Bir anlığına ona öylece bakakaldım.

Dinlediği için hayran kaldım.

"Bu yüzden felaketten pişman değilim. Nasıl olabilirim ki? Dan ve Sophie olmasaydı, kim ya da ne olurdu, hiçbir fikrim yok." Evet, keşke birçok şeyi farklı yapsaydım diye düşünüyorum.

Başkalarının isteklerine kulak verip, onların kocaman, kare şeklindeki hayallerini benimkine sığdırmaya çalışarak bunca yılımı boşa harcamamalıydım.

"Onu hiç sevdin mi?" Margot tereddüt ediyor, sanki cevap isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

"Bir zamanlar öyle yaptığımı sanıyordum. Daha iyisini bilmeden ya da onun nasıl bir insan olduğunu anlamadan önce. Ama şimdi geriye baktığımda... Sanırım hiç yapmamışım. O kesinlikle beni hiç sevmedi. Eğer aşksa, aldatmazsın. Hem de hiç."

"Bu çok berbat." Gözleri parladı ve onaylarcasına hafifçe iç çekti.

"Öyleydi. Ama şimdi o kadar kötü değil. Yaralı bir şekilde topallamıyorum ya da benzeri bir şey yok. Oradan çıktığıma çok sevindim."

"Eski sevgilim de beni aldattı," diyor.

İçgüdüsel olarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Adını söyle, pişman olmasını sağlayayım."

O gülüyor.

"Gerek yok—zaten yanımda değil, bu da yeterince intikam. Gerçekten de 'sadece bir kişiyle' sınırlı kalmayı nasıl başaracağını düşünerek beni affedeceğimi sandı. Aptal herif. Sanki sabah kahvesinden hiçbir farkı yokmuş gibi." Acı bir şekilde gülüyor, sonra omuz silkiyor. "Sonsuza dek kalbim kırık kalacağını sanıyordum, ama bugünlerde oldukça iyiyim."

"Onsuz daha iyisiniz düşes. Hiç şüphe yok." Sesimdeki kıskançlık dikenlerini kontrol edemiyorum.

"Ben de bunu fark ettim. Umarım siz de fark etmişsinizdir."

"Kesinlikle," diyorum. "Daria hayatıma bir yük olmuştu."

"Ama onun davranışlarından dolayı kendini suçlamaya devam etmemelisin," diyor şimdi, boynumu öpmek için eğilirken, yumuşak dudakları tenime değiyor. "Herkes hata yapar ve sen doğru olanı yaptın. Çocuklarını her şeyden önce tuttun."

Onu kucacımda tutarken, şu anda doğru bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Bal gibi yalan vaatler veren bu tuhaf kadına kanıyorum, onu çocuklarımin yanına getiriyorum, biliyorum ki ortada bir gelecek yok.

Keşke kendini bu kadar iyi hissetmeseydi.

Keşke onun yanında düşünebilseydim.

O, benim her şeyimi çocuklarıma verdiğimi söylüyor, ama onunla birlikte olmak adeta bir saatli bomba gibi.

Patladığında, enkazda paramparça olan tek kişi ben olmayacağım.

Sophie, Margot Blackthorn'a ve yeteneklerine hayranlık duymaya çoktan başladı bile. Dan ise, onu dinleyen, şakalarını hoş karşılayan ve onlara karşılık veren bir kadınla birlikte olduğu için her zamankinden daha neşeli.

Onu o kadar çok sevdiler ki, hiç tereddüt etmeden küçük ailemize kabul ediyorlar.

Hatta Sophie tek başına yanına gidip en derin, en karanlık korkusuyla başa çıkmasına yardım edip edemeyeceğini sordu.

Ben değilim.

Margot.

Ben ne yapıyorum böyle?

Başka bir ilişkiye uygun olup olmadığımı bile bilmiyorum.

Boşanma kesinleştikten sonra yaralarımı sarmakla yıllarımı geçireceğimi düşünmüştüm ve kadınlardan tamamen uzak durmaya yemin etmiştim. Her şey böyle daha kolaydı.

Şimdi?

Şimdi, işleri zorlaştıran ben oldum.

Gerildiğimi hissediyor ve geriye yaslanarak, güzel gözlerinde sorularla bana bakıyor.

Bunun ne olduğu, onunla ne yaptığım hakkında hiç konuşmadık ve bu sözler içimi paramparça ediyor.

Ama aynı zamanda onun beni incelediğini, tek bir kelime bile söylemeden sorular sorduğunu da hissediyorum.

Keşke cevaplarım olsaydı.

Ben de onun gibi karanlıkta mahsur kalmış, sendeleyerek etrafta dolaşıyorum.

"Burada olmana sevindim," diye itiraf ediyorum soğuk bir şekilde. "Sadece bir hafta kadar daha kalacak olsan bile."

"Hey, ben de!" Parmakları yanağıma hafifçe dokundu, o kadar nazikti ki ürperdim.

Bundan sonra ne olacağından bahsetmemize gerek yok.

İster serseri olsunlar ister olmasınlar, bunu zaten biliyoruz.

Hayatlarımıza geri dönmemiz gerekiyor.

Hayatlar, sonsuza dek yanmaya devam edemeyen rastgele bir orman yangını için çok karmaşık.

Kahretsin, bunu yayınlamak istemiyorum.

Onu, ona altın gibi değer vermeyecek bir adamla birlikte olmasını istemiyorum.

Onun başka bir serseriyle yetinmesini istemiyorum; ya da daha kötüsü, para, statü veya değer önerisine dayalı bir görücü usulü evliliğe razı olmasını istemiyorum.

Parmak uçlarında gerinirken bana yumuşak ve güven verici bir şekilde gülümsüyor, zihnindeki bulanıklığı dağıtıyor.

Onu kendime daha da yaklaştırıp, ona öyle bir saygıyla öpücükler veriyorum ki, bugün yaşanan tüm saçmalıkları unutmaya çalışıyorum.

Burada sadece iki atan kalbe yer var.

Ortada sadece düşes, ben ve F5 hızında dönen bir kalp kırıklığı var.

O kadar yumuşak, o kadar tatlı ki, ama bu sefer onu hemen yatağa götürüp anında becermek için can atmıyorum.

Şimdilik bu kadarı yeterli.

Belki de daha tehlikeli, çünkü bu öpücük şu anda kelimelere dökemediğim birçok şeyi anlatıyor. Ve bu şefkatten kaçınamıyorum.

Özellikle de o kadar yumuşak bir sesle öpüşüyorsa ve sessiz, uzun öpüşlerimizde sanki gizli bir anlaşma imzalıyormuşuz gibi bir his veriyorsa.

Bu kadınla ilgili durum kutsal değerlere aykırı.

Bu şey bittiğinde beni diri diri derim.

O zamana kadar, dudaklarımdan dökülen her sessiz sözün anlamını biliyorum.

Onun benimle birlikte olduğu ve bu evde kalıp onu manyaklardan koruyabildiğim için çok minnettarım.

Tahmin edileceği üzere, tam da kasıklarımnda sıcaklık artmaya başlarken, arkamızdaki kapı aniden açıldı ve Dan, ardından Sophie de verandaya fırladı. İkisi de bizi suçüstü yakaladıkları için gülüyorlardı.

"Gördün mü?" diye mırıldandı Sophie. "Bunu yapacaklarını biliyordum."

"Hey." Margot benden geri çekilse de onu bırakmıyorum. Bu meraklı küçük köpekler tarafından yakalandığımıza göre, az önce öpüştüğümüzü gizlemenin bir anlamı yok. "İkiniz ne yapıyorsunuz?"

"Ödevimizi bitirdik!" diyor Dan kibirli bir şekilde. "Sophie sizin yapacağınızı söyledi. Bu yüzden gelip görmek zorundaydım."

"Bunun ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüksün, ufaklık; ama mahremiyet kavramını anlamayacak kadar da büyüksün." diye yüksek sesle homurdandım.

"Öpüşmekten bahsediyor!" diye yanıtladı Sophie, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bunu kastediyor."

Margot eliyle ağzını kapatarak kıkırdıyor ve istemsizce yüzümden bir gülümseme beliriyor.

Oğlumu kafa kilidine alıp saçlarını okşayıp merhamet dilenmeye başlayana kadar hırpaladığımda, günün geri kalan dertleri kayboluyor.

"Baba! Baba, hayır! Yemin ederim bir daha seninle uğraşmayacağım. Bu Sophie'nin fikriydi!"

Yetmiş yaşındaki bir bar müdaviminden daha çok tiyatroya düşkün bir çocuktan büyük vaatler.

"Pekala, ikiniz," diyorum. "Gizlice görüşmeyi bitirdiğinize göre, bir film izlemeye ne dersiniz?"

SON DÜZLÜK (MARGOT)

Sonunda Moana'ya ve güzel bir normalleşme duygusuna alışıyoruz.

Kane çocukları battaniyelerle sarıp, kapıları ve pencereleri sıkıca kilitlerken, ben de dondurma için hızlıca bir yaban mersini sosu hazırlıyorum.

Babin ailesi ve onların çılgın işleri hakkında duyduklarımdan sonra, bize verdikleri tüm yaban mersinlerini atmak istedim, ama bu israf gibi geldi.

Şimdi, yaban mersinli dondurmaları odaya getirirken, stoklarımızı saklamış olmama sevindim. Dan ve Sophie'nin gözleri Noel gibi parlıyor.

"Film için uygun bir Dole Whip değil belki ama oldukça lezzetli," diyerek ikisine de dolu kaseler uzattım.

Gülüşlerimizi paylaşıyoruz.

Bence bu, onların Maine'e geri dönmelerine yardımcı oluyor ve Maui'nin televizyonda çaldığı şarkılar eşliğinde Hawaii'ye veya Fransız Polinezyası'na uçup macera fantezilerini yaşama hayallerini susturuyor.

Ah, keşke yeniden dokuz yaşında olsam.

Ayrıca, resmen ilan ediyorum, bu çocukları mutlu etmek için her şeyi yapacağım.

Kane kolunu uzatarak, "Cehennem olsun, buraya gel," diye fısıldıyor ve ben de film devam ederken onun altına sokuluyorum.

Sophie bana utangaç ve anlamlı bir gülümseme gönderiyor, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum.

Evet, aslında büyük sırrın bir parçaları ve masumane sözleriyle "yapmıyormuşuz" gibi davranırsak yalan söylediğimizi anlayacaklar.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bir yandan da rahatlatıcı. Gizlice öpüşmek bana tekrar on sekiz yaşında olduğumu hissettiriyordu, eğlenceli, kirli ve yasak bir şey gibi. Meraklı küçük gözlerden saklanması gereken bir şey.

Ancak Kane, yalnızca bir haftamız kaldığını kabul etti.

Bize bir şey yapma fırsatı bile vermiyor. Özellikle küçük Sophie'nin yanlış anlamalara kapılmasından endişeleniyorum.

O gece beni görmeye geldiğinde 'kız arkadaşım' dedi.

Ama ben onun kız arkadaşı değilim.

Ben hiçbir şey değilim.

Kane ise, o tam bir güven duygusuyla, o nefis sakalı ve nasırlı parmaklarıyla film izlerken kolumun derisinde dalgın dalgın geziniyor.

Daha bir saat bile geçmeden Sophie uykuya dalmaya başladı. Müzik birden bire yükseldiğinde her seferinde irkilerek uyanıyor.

Dan gözlerini ekrana dikmiş, şüphesiz Moana'nınki kadar çılgın olmasa bile uzak diyarlara yapılacak yolculukların hayalini kuruyor.

Ama bu dönemi özlüyorum.

Animasyon filmlerinin binlerce umudu canlandırabildiği ve büyüünün hâlâ gerçek hissettirdiği zamanlara...

Pek çok çocuk gibi çok hızlı büyümeye çalışmıyorlar. Bu harika.

Eminim ki birkaç yıl içinde işler değişecek.

Sosyal medya çocukları yetişkinliğe doğru itiyor.

Yakında ergenliğe girecekler ve insanların onlar hakkında ne düşündüğüne çok daha fazla önem vermeye başlayacaklar. Her özçekim ve aptalca yorum için endişelenecekler ve başka bir küçük veletin bunu kaydedip grup sohbetinde paylaşmasının onları batırıp batırmayacağından korkacaklar.

Zamanı arkadaş ve takipçi sayılarıylaölçecekler.

Dünyada tek dertleri muhteşem babalarıyla ya da kendilerini aileden sayan yakın arkadaşlarıyla geçirdikleri bir sonraki kahkaha; güzel günleri bilinçli olarak saymazlar.

Ethan, Hattie ve Büyükbaba ile böyle yapmadığımı biliyorum.

Sanki daha dün gibiydi, dedemle şöminenin etrafında oturup bize Yunan kahramanları ve korkunç minotorlarla dolu dramatik hikayeler okurduk. Dürüst olmak gerekirse, anlattığı hikayelerin yarısını uydurduğunu veya eski mitleri fazlasıyla süslediğini düşünüyorum.

Kane dudaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve dikkatimi tekrar ana getirdi.

Çocuklar şu an yarı uykudalar.

Ona olabileceğim kadar yakın değilim ve o beni kendine daha da yaklaştırıyor.

Eli kalçama değiyor.

İkimizi de bir ürperti sarar.

Bu açıdan, battaniye ve herkes ekrana dönükken, kimse fark etmiyor. Ama yine de son derece dikkatli olmak gerekiyor.

Elbette, daha fazla bir şey yapıp bu sevimli aile anını bozmayacağız.

Aile.

Bu ağır bir kelime.

Ben bu ailenin bir parçası değilim ve öyle olduğumu düşünmeye de başlamamalıyım.

Bu öyle bir şey değil.

Biz sadece iyi vakit geçiren, kendi ilişki travmalarımızın soğuk boşluğu ve eve izinsiz giren o pislik komşular

arasında biraz sıcaklık arayan iki yetişkiniz.

Biz sadece kanepede kucaklaşan iki insanız.

Kane benim gergin olduğumu hissediyor ve eli sırtımda yukarı doğru kayıyor.

Parmakları ince bir deri parçasına dokunuyor ve dalgın bir şekilde üzerinde geziniyor.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet. Sadece düşünüyorum."

"Bunu yapma. Maui şarkı söylerken asla."

Şaka yapıyor olmasına rağmen o kadar ciddi konuşuyor ki gülüyorum.

Ve onun söylemediği her şeyi duyuyorum.

Bunu olduğundan fazla ya da az göstermeyin.

Onun kucaklaması daha da derinleşiyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, suçluluk duymadan onun sıcaklığında rahatlıyorum.

"Margot." Dudakları tekrar şakağıma değdi, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde çarptı.

Kemiklerim bile karıncalanıyor.

"Mmm." Ekranı tekrar bakmadan önce, bu güven duygusuyla yüzümü göğsüne yaslıyorum. Keskin bir nefes veriyor ve film bitene kadar tekrar sessiz kalıyoruz.

Filmin jeneriği akarken Sophie esneyerek tekrar uyanır, gözlerini ovuşturup kırıştırır.

"Horluyordun," dedi Dan, birdenbire uyanarak ve kadının yan tarafına dokunarak.

"Hayır, değildim!"

"Evet, çok gürültülüydünüz. Daha sessiz jetlerin kalkışlarını duydum!" diye ısrar ediyor Dan.

Kane ellerini çırpı.

"Sus artık evlat. Uzun bir gün oldu." Horlama yüzünden beş dakikalık bir tartışmaya girecek havasında değil. "Ben de yoruldu."

O doğrulurken, ben de kolunun altındaki yerimden kalktım.

"Sen de erken mi yatacaksın baba?" diye soruyor Dan merakla.

"Yakında. Hadi çocuklar, yukarı çıkalım." Sophie'yi zahmetsizce kucağına aldı.

Gülümsüyor ve ona sarılıyor.

Aman Tanrım.

Kane'in çocuklarıyla ilgilenme şeklini izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şeylerden biri.

Çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimden bile emin değilim ama bu adamın babacan tavrı, bir kedinin topa vurması gibi, yumurtalıklarımı adeta okşuyor.

Onlara karşı çok sakın.

Kararlı ama makul ve son derece nazik.

Nazik, ama aşırı hoşgörölü olmayan.

Gerektiğinde sert olabiliyor.

Anne ve babamın ne kadar ilgisiz ve mesafeli olabildiklerini hatırlıyorum ve onları biraz kıskanıyorum. İlgiye muhtaç bir şekilde büyümek, babama olan saygımı daha da artırıyor.

Odayı terk ederken bakışları tekrar bana döndü ve havada elektrikli bir olasılık kıvılcımı esti.

"Hayır, Maui'nin gerçekten var olmuş bir insan olduğundan emin değilim," diyor onlarla birlikte yukarı çıkarken. "Bence daha çok Herkül'e benziyor, ama efsanede her zaman bir gerçeklik payı vardır. Her kültürün kahramanlara ihtiyacı vardır. İlhamımızı böyle koruyoruz."

"Ah, be kardeşim. Gelecek yıl bizi Hawaii'ye götürdüğünde onun balık oltasını göreceğimi sanıyordum." Dan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuşuyor.

"Seni yanıma alırsam, küçük adam. Bu, senin ve kız kardeşinin bu yıl okulda çok başarılı olmanıza ve başınızı beladan uzak tutmanıza çok bağlı."

"Ama kanolar gerçek, değil mi? Ben de onlardan birinde yelken açmak istiyorum."

"Gerçekler, evet." Karanlıkta yüzünde bir gülümseme var. "Sezonumuz bittikten sonra birkaç arkadaşımınla birlikte

ilk kez bir kanoya bindiğim günü hiç unutmadım. Şubat ayıydı ve beş dakikadan fazla geçmeden bir kambur balinanın su püskürttüğünü veya bir deniz kaplumbağasının su yüzüne çıktığını görmeden geçemezsiniz.”

"Vay canına." Dan hayranlıkla babasına baktı.

Kafam patlamadan önce başımı sallıyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Yatağa hazırlanırken acele etmiyorum, bir bardak su dolduruyorum ve karanlık mutfakta durup buz yapma makinesinin ışığına bakarak ne yaptığımı kendi kendime merak ediyorum.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Bunun bedelini daha sonra yüz katıyla ödeyeceğimi biliyorum.

Ama suyum bitirir bitirmez, artık umursamadığıma karar veriyorum.

Odamıza gidip üzerimi çıkarıyorum ve omuzlarıma bir bornoz sarıyorum.

Kane, ikizlerin bu gece kendilerini tamamen güvende hissettiklerinden emin olana kadar bir süre onların odasında kalıyor.

O gerçekten de yılın babası ödülünü hak eden biri. Eğer yarın eve dönmek zorunda kalırlarsa, onları burada bir gece daha geçirmeleri için cesaretlendiriyor, böylece gelecek olanların ağırlığı onları üzerlerine binmesin.

Akşam yemeğinden beri kimse hırsızlık olayından bahsetmedi ama biliyorum ki karanlığa doğru dönüp uyumaya çalışıyorlar.

Ben de hâlâ çok heyecanlıyım.

Duygularımın bu kadar karmakarışık olması da işleri kolaylaştırmıyor.

Eğer burada yalnız olsaydım, evin tüm ışıklarını yakıp odada bir aşağı bir yukarı yürürdüm—eğer bir otele kaçmadan dayanabilirsem tabii.

Şu an için, yatağımın kenarında sabırsızca oturmuş, yaklaşan ayak seslerini bekliyorum.

Onları duyduğumda nereye gittiği konusunda hiç şüphe kalmıyor ve kapıyı açtığımda hiç tereddüt etmiyorum.

Birbirimize bakakalmış, neredeyse nefes bile alamıyoruz.

Koyu saçları yakışıklı yüzündeki gölgelerle uyumlu, çenesi sıkı ve gözleri yeşil cadı ateşi gibi parıldıyor.

Onu odaya çekerken ve kapıyı arkamızdan kapatırken bunun bir hata olduğunu zaten biliyordum, ama hayat böyle işte.

En güzel şeyler her zaman son derece dağınık olur.

"İyi uyuyorlar mı?" diye soruyorum, bir yandan da gömleğini çıkarıyorum.

Elleri çoktan kalçalarımda, pürüzlü parmakları ipeksi kumaşın üzerinde geziniyor.

"Hemen uykuya daldım. Kona seyahatimle ilgili birkaç hikaye daha anlattıktan sonra hiç zorlanmadım."

"Güzel." Başımı geriye doğru eğiyorum, o da boynumu öpüyor, dudakları beni adeta yakıyor.

Benim odam onlarınkinden daha uzakta, evin diğer ucunda.

"Aman Tanrım, sakın durma."

"Asla olmaz," diye homurdanır.

Ve beni geriye doğru itiyor, dizlerim yatağa değiyor, bacaklarım bükülüyor ve geriye doğru düşüyorum.

Onun iri bedeni benimkini gölgede bırakıyor ve ağzı dudaklarımı öyle bir sarıyor ki, başım dönüyor ve kendimi onun tutkusunun karanlık, ipeksi sıcaklığında kaybetmeye hazır hale geliyorum.

Şimdiden biraz yolumu kaybettim.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp, ağzını göğüslerime doğru itmeye çalışıyorum.

Aşağıya doğru eğilip emmeye başlıyor, dili sıcak ve hazır, sabahlığımın aralığından beni tahrik ediyor.

"Bu cüppeyi çok sevdim. Giymesi çok kolay," diye fısıldadı. "Bunu benim için mi giydiniz düşes? Bunun için mi?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama dişleriyle meme ucumu çekme şekli beni dilsiz bırakıyor.

"Ben... daha hızlı olacağını düşünmüştüm."

"Hızlı olup olmadığını sormadım. Bunu benim için mi giydiğini sordum, kadın." Dilini tekrar meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sen o açgözlü küçük kediciğinle her saniyeyi sayarak bekliyorsun."

Bunun ne kadar saçma olduğuna gülüyorum.

O, koridorda uyuyan iki masum çocuğu olan eski bir hokey yıldızı ve dışarıda evi ele geçirmeye niyetli olmayabilecek manyak bir adam var.

Ama aklımdan geçen tek şey onun dokunuşu.

"Benim için ıslanıyor musun düşes? Söyle bana," diye sordu, elini karnımdan aşağı kaydırarak.

"Belki," diye yalan söylüyorum.

Sakatlamak.

Sanki bedenim, iğnelerle dolu ve çok susamış, atan kocaman bir kaktüs değilmiş gibi.

"Bu adil olan. O film sırasında aşağıda bana iki saat boyunca cehennem yaşattın. Cinsel organımı kontrol altında tutmak zorunda kaldım," diye hırıltılı bir sesle konuşarak sabahlığımı tamamen yırttı.

Evet, altımda çıplakım.

Takdirini mırıldanarak dile getiriyor.

"Eğer yalnız olsaydık, seni yüzümün üzerinde yere oturturdum."

Beni öldürüyor.

Sonra bacaklarımı araladı, diz çöktü ve vajinama sıcak, tahrik edici nefesler verdi.

Anında tüylerim diken diken oldu.

"Kane!" Battaniyeyi canımı dişime takarak tutuyorum.

Dudakları o kadar yumuşak, ama bir o kadar da şeytani ki, iç bacağımla öperek yukarı doğru ilerlerken, yol boyunca ısıtıyor.

"Aman Tanrım, seks kokuyorsun. Dilime öyle sert boşalacaksın ki kör olacaksın."

Sözleri bir büyü gibi.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimi Kane Saint'e ve en tatlı işkenceye teslim ediyorum.

Bir eli dizimde, beni açık tutuyor. Diğer eli karnımın üzerinde, beni bastırıyor, sanki ne kadar kıvranacağımı ve oral sekste ne kadar utangaç olacağımı biliyormuş gibi.

Ama onunla birlikteyken bunu neredeyse hiç fark etmiyorum.

O bana öyle iyi hissettiriyor ki, hislerin sarhoşluğuna kapılıp başka hiçbir şey yapamıyorum, sadece hissediyorum.

İnanılmaz, ilk gecemizin ardından bu sabah onun yatağında uyandım. Şimdi bana dokunuş şekli, sanki bu iş için yaratılmış gibi hissettiriyor.

O, duyularımı alt üst etmek, geriye tehlikeli bir bağımlılık ve başka hiçbir şey bırakmamak için yaratılmıştı.

"Kane," diye fısıldıyorum, dili vajinamın kıvrımlarını okşayıp klitorisimi tahrik ederken.

Ağzı ve ensesi kalçama yapışık, sıcak nefesi iç bacaklarımı, vajinamı okşayarak, dişlerimi gösterene kadar yavaşça işini yapıyor.

Nefes nefese kaldım.

Eve dönmem için ona oksijenden daha çok ihtiyacım var.

"Ne istiyorsun kadın? Sözlerini kullan."

"Dalga geçmeyi bırak," diye nefes nefese kaldım, sonunda dilini en çok ihtiyaç duyduğum yere soktuğunda.

Vajinamın kıvrımlarını aralıyor, emiyor ve yalıyor, iç duvarlarımda bacaklarımı titreten noktaya ulaşana kadar daha derine doğru ilerleyerek ilişkiye giriyor.

Aman Tanrım!

"Evet, bırak şu işi. Tadın çok güzel, küçük düşes." İnleyişi her şeyi anlatıyor.

Gözleri vahşi hançerler gibi, dilini yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirirken beni paramparça ediyor.

Biraz zamana ihtiyacım var.

Bin yıla ihtiyacım var.

Sıkıca kenetlenmiş parmaklarımın altında çarşaf lar yumuşacık, o da beni sıkıca tutuyor.

Bunu yapmak zorunda ve bunun farkında.

Onun kaslarının ve damarlarının şiştiğini görebiliyorum, beni esir alıyor, sonsuza dek yok edilmeyi arzulayan, can atan bir halde.

Bunun neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum ama öyle.

Diğer erkeklerin ancak hayalini kurabileceği kadar otoriter. Daha önce de baskın olmaya çalışan erkeklerle birlikte oldum, ama onlarınki aşırıydı. Zorlamaydı.

Kane söz konusu olduğunda, bu durum yavaş ve amansız bir yaz fırtınası kadar doğal.

"Sıcakladın mı?" diye fısıldıyor bacaklarımın tenine.

"Bunu bana şimdi mi soruyorsun?"

"Tüylerin diken diken oldu." Parmakları tenime dokundu, belimden göğüslerime doğru okşadı. "Sadece dikkatin dağılmasın diye emin olmak istedim. Benim için geldiğinde, her şeyi istiyorum. Hiçbir müdahale olmasın."

Alt dudağımı emiyorum.

Şimdi onu yatağa yatırıp içime girmesine izin vermek çok cazip gelse de, yanağının kıvrımı bunun da bir başka oyun olduğunu gösteriyor.

Beni alt üst edebilecek olan şenliklere doğru giden hazırlıkların bir başka aşaması daha.

Tüylerin diken diken olmasının nedenini biliyor.

Ve biliyor ki bu geceden sonra ruhum onun olacak.

"Neden direkt olarak benimle sevişme kısmına geçmiyoruz?" diye fısıldadım, saçlarından tutup kafasını hafifçe çekştirerek.

"Dikkatli ol. O pis ağzın başını belaya sokabilir." Yeşil gözleri, aç bir kurt gibi vücudumu süzdükçe parlıyor.

"Henüz hiçbir şey duymadınız, Bay Saint."

"İsterdim."

"O zaman beni nasıl konuşturacağınızı biliyorsunuz."

Kaba bir kahkaha atarak, bacağını iz bırakacak kadar sertçe emdikten sonra iki parmağını derine doğru kaydırđı.

"Kahretsin!" Sırtımı kamburlaştırıp çaresizce yüzüne sürtündüm.

"Seni lanet olası rüyalarımda tatmak istiyorum düşes. Boşalmazsan, dersini alırsın."

Kahretsin.

Ağzı tekrar çalışmaya başlamadan önce kaba bir zevkle homurdanıyor ve beni cennete gönderiyor.

Şu an hiçbir direniş yok.

Artık dalga geçmeye gerek yok.

O kadar yaklaştım ki, sanki doruk noktasına ulaşmak ve patlamak üzere olan şiddetli bir ateş gibi.

Beni uçurumdan aşağı ne kadar hızlı attığı neredeyse utanç verici.

Bunu başka hiç kimse yapamazdı.

Elbette bu kadar kolay değil.

Ama nefeslerim sığılıyor, soluk soluğa kalıyorum, donakalmış bir halde o büyülü anı bekliyorum.

Dudakları önceki öpüşlerden hala nemliyken, serin hava çıplak göğüslerimi okşuyor.

Beni yere yatırıp tutarken kolu beni yakıyor.

Dizlerim titriyor, açılıyor ve o da ağzını vajinama dayamış bir şekilde bana bakarken gözlerimin içine giriyor.

Bu, vahşi ve ilahi olandır.

Tenimde hissettiğim yavaş, kibirli bir gülümseme, adeta İncil'deki tufanı andıran bir selin patlamasına neden oluyor.

Gelen!

Orgazmım, bembeyaz, kızgın bir ateş akımı gibi içimden hızla geçiyor.

Üç saniye içinde kıvranmaya başladım, bana yaptığı şeyin büyüklüğüyle başa çıkmak için çabaladım.

Bedenim kasılırken, her yerim nemli bir sıcaklıkla kıvrılırken, ruhum ikiye bölünüyor. Onun yüzünün nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı ayırt edemiyorum.

Ve dilinin her acımasız hareketinde, klitorisime odaklanmış ve tamamen merhametsizce olan emrini duyuyorum.

Gel yanıma, Margot.

Sanki benimmişsin gibi gel.

Evet.

Tanrım, evet, ve ben öyle güzel bir şekilde dağılıyorum ki, evren eriyip gidiyor, geriye sadece onun büyüğü öpücükleri, benim nefis işkencem ve sonsuz yeşil gözler kalıyor.

Her çılgılık dolu kasılmayı atlattıktan sonra başını tekrar kaldırıyor, dudakları ve çenesi nemli, gözlerinde ilkel bir ifade var.

"Şimdi," diye fısıldadı, vücudumda yukarı doğru ilerlerken dilini meme ucuma sürterek durdu. "Şimdi, seni becereceğim."

"Şimdi mi? Karşılığını vermemi istemiyor musun?" Bir şekilde doğruldum, sabahlığım altımda toplandı.

Penisi karnıma bastırıyor, sıcak ve ağır, ve ben ona doğru umutsuzca uzanıyorum.

Parmaklarımı onun etrafına sardığımda küfür savurdu.

"Seni becermeyi tercih ederim," diye homurdandı.

"Ağzımla da oldukça iyiyim." Onu yatağa doğru itip dizlerinin arasına yerleştirdim. "Merak etme, yine de vajinamı doldurabileceksin."

"Anlaştık işte." Karışan başındaki yarıktan sızan nem damlasını yalarken, karanlık gözleriyle beni izliyor.

Son bir sırtışıyla, işe koyuldum, dudaklarımı penisinin üzerine bastırdım, yarısını, yani alabildiğim her şeyini aldım.

Kısa sürede midem bulanmaya başladı, ama kontrolü yeniden ele geçirmeden önce bir boğa gibi kalçalarını sıçlatırken çıkardığı o garip sesi çok sevdim.

Bu oral seks ne zarif, ne yavaş, ne de tatlı.

Aşırı derecede sıcak.

Lezzetli bir şekilde dağınık.

Onun kontrolünü kaybetmesini izlemekten zevk alıyorum ve onu mahvetmek için elimden gelen her türlü numarayı kullanıyorum.

Ellerimi ağzımı takip edecek şekilde kullanarak, onu daha derine doğru okşadım, dilimi başının etrafında dondurma külâhı yalar gibi döndürdüm.

Saçlarımı yumruklarıyla çekiştiriyor.

Sanırım bana yol göstermek istiyor olabilir, ama ben çalışırken beni sadece tutuyor, ta ki kocaman testisleri her harekette daha da gerilene ve dilimin altında şişene kadar.

"Düşes," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Yavaş yavaş, ondan tekrar uzaklaşıyorum.

Küfürler savuruyor, işini bitirme isteğine karşı koymaya çalışırken başını geriye atıyor.

Ama onun bunu yapmayacağını biliyordum.

Tekrar onu öpmek için vücuduna doğru tırmandım.

Belimden kavrayıp beni desteklerken, alt dudağımı dişleriyle hafifçe çekiştirerek derin bir öpücük daha veriyor.

Onun tüm o öfkeli uzunluğunu ıslak merkezime kolayca sığdırabiliyorum.

Titremeye çalışıp da feci şekilde başarısız olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bana bakarken gözleri heyecandan bulanıklaşıyor.

"Kahretsin. Sanırım biraz daha zamana ihtiyacım var," diyor eğlenerek. "Lanet olsun Margot. Beni mahvettin."

"Öyle mi?" Vajinamı okşuyorum ve vücudum yeniden canlanıyor, hazır ve acı dolu. "Seni bitkin halde seviyorum."

"Ve sana boşalmadan önce iki dakikadan daha uzun süre dayanmak istiyorum. Üçüncü bir çocuk istemiyorum ama bu findığı rahminde hissetmen gerek."

Aman Tanrım.

Beni çiftleştirmenin verdiği o ekstra heyecanın vücudumda yarattığı etkiyi tarif etmek için "mahvolmuş" kelimesi bile yetersiz kalır.

Onun bu kadar derine gömülmüş halini, tohumunu karnıma boşaltmasını hissetmek için can atıyorum.

"Bunu bana hissettirin. Her şeyi, bayım."

Şişmiş kafası tek kelime etmeden içime giriyor ve ikimiz de inliyoruz.

Büyük bir rahatlama.

Delice bir ihtiyaç.

Aciliyet.

Üzerine tamamen çöküp kalçalarımı sonuna kadar kullanarak onu sömürmek, tek bir amaçla kendimi onun seks oyuncağı haline getirmek çok cazip geliyor.

Ama daha önce de ritmimizi o belirlemişti.

Bu gece sıra bende.

"Kahretsin." Parmakları tenime saplandı. "Çok mükemmel görünüyorsun. Bu sikimi alırken seni izlemekten zevk alıyorum."

O gerilirken, her kası sertleşirken, kalçalarımı hafifçe döndürüyorum ve açıyı biraz değiştiriyorum.

Sanırım beni incitmemek için kendini zorluyor.

Elini uzatıp göğsümü avuçladı, meme ucumu yuvarladıktan sonra sertçe sıktı.

Havai fişekler.

O beni şimdiden yıldızları görmeye teşvik ediyor.

Yavaşça, tıpkı onun beni kışkırttığı gibi, ben de onu kışkırtarak, yavaş yavaş üzerine doğru iniyorum. Birbirimize kenetlenirken gözleri vajinama kilitlenmiş durumda ve o kadar büyük ki, rahmime kadar uzanıp istila ediyor.

Nefes alamıyorum.

Öncesinde planım onu kışkırtmak, sürekli gerilimde tutmaktı, ama bedenim istemsizce onun etrafına sarılıyor.

Ev gibisi yok.

Kane gibisi yok.

Onun on santimlik acımasız, kalın penisinin benzeri yok.
Gözlerimdeki o yıldızlar, sarsılan bir kürede kar tanelerine dönüşüyor.

Şimdi çok derinlere inmiş durumda.

Bugün nedense onun ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar doldurduğunu, bana ne kadar iyi hissettirdiğini unutmşum.

Hareket ettiğimde yanma şiddeti artıyor ve dayanılmaz bir acıya dönüşüyor.

Her nefes alışında yüz ifadesi daha da buruşuyor.

Dengeyi sağlamak için elimi göğsüne koyuyorum, yavaşça üzerinden kalkıyorum, sonra yavaş bir ritimle tekrar aşağı iniyorum.

Muhteşem bir ıstırap.

Kalçalarım daha da hareket ediyor, onu daha derine itiyor, vajinam penisini sıkıca kavırıyor.

"Devam et lan," diye hırıldadı, gözleri benimkine kilitlenmişti.

İşte orada.

İzin.

İkimiz de onun beni gelecek yıla kadar devam ettirme konusunda tam yetkiye sahip olduğunu bilsek bile, kontrol yanılmasına sahip olmak.

"Ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Hadi gel sikime, düşes. Çabuk gel."

Ben hızlandıkça o keskin bir nefes alıyor.

Gözleri okyanusun derinlikleri ve gölgeli turkuaz renginde.

Onu tekrar sıkıyorum, bu harekete karşı çaresizim.

"Henüz gelme," diyorum ona, öne eğilerek, göğsüne bastırıp tekrar hareket ederek.

Sürtünme dayanılmaz.

Fazla ama yeterli değil.

Her şey ve hiçbir şey.

Çenesi kasılıyor.

Ama elleri o kadar yumuşak ki, beni ikiye ayırmaya hazır olduklarında bile.

"Margot, Margot," diye mırıldanıyor adımı kendi kendine, bu çıkmazın uzun sürmeyeceğini ve eğer onu önce kaybetmeye zorlarsam bunun bedelini ağır ödeteceğini söylüyor.

Aynı fikirde olan iki kişi de bizmişiz.

Onun bana bakış şeklini seviyorum; ağırlaşmış gözleri, aralık dudakları ve keskin, kesik kesik nefesleri.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar inanılmaz hissettirmemişti.

Sanki onun tanıdığı tüm kadınlardan daha seksiymişim gibi.

"Yaklaştım," diye uyardı beni durdurarak. "Kahretsin, neredesin?"

Çılgıncasına yakın.

Aynı zamanda kararlı.

Ve ben de kalçalarımı hafifçe sallıyorum; parmakları yukarı uzanıp klitorisimi okşarken biraz daha sürtünme oluyor.

Vajinam onu sıkıca kavırıyor, ihtiyaç dolu ve çılgınca bir halde, nefeslerimiz de delicesine hızlanıyor.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Başım gevşekçe göğsüne yaslandı.

Ellerimin altında adeta insan depresi gibi hareket ediyor.

Eli kalçamda, beni yavaş, sallanarak, yuvarlanarak hareket ettiriyor ve kendimi onun üzerinde sürtüyorum.

Yeter artık, yeter.

O dalga yükselip beni alevler içindeki bir tsunami gibi vurduğunda, kendimi tutmanın imkanı yok.

Gelen!

Sanırım bağıriyorum.

Belki adını söylerim, belki de denerim, ya da belki de sadece kekeleyerek bir sürü küfür savururum.

Ama boğazımı yırtan bir kükreme eşliğinde son bir kez içime girerken parmaklarının kalçama saplandığını hissediyorum.

Dalga bizi alıp götürüyor, çırpınarak, açgözlü ve çılgınca bir halde.

Kayalık kıyıya çarpan su gibi bir araya geliyoruz ve onun sıcak menisi beni doldurarak beni yeni bir zirveye taşıyor.

Akıl sağlığını paramparça edip, renk cümbüşü içinde yok oluyoruz.

Daha sonra, ilk hareket eden ben oldum, kendimi onun kolundan kurtarıp altına kıvrıldım.

Ben havadan daha hafifim ama uzuvlarım bir ton ağırlığında.

Bir başka çelişki.

Ve onun odasına geri dönmesi ya da ikimizden birinin bu gece yan yana uyumaktan ve sonra güneşle birlikte bir başka coşku turu için uyanmaktan başka bir şey yapmak istiyormuş gibi davranması hakkında en ufak bir konuşma bile yok.

Bu çok kötü.

Çok aptalca ve tahmin edilebilir.

Kafamda uyarı ışıkları yanıp sönüyor.

Mantıklı olan her yanımda, beni bir anda terk edecek bir adama kendimi teslim etmeye karşı çıkıyor ve bunun geleceğini biliyorum.

Ama Kane, Kelso değil.

Cennetimizin, bencil arzularımızın ötesindeki nedenlerden dolayı bir zaman sınırı var ve bu beni daha da kışkandırıyor. Onu, her zerresini, elde edebildiğim kadar uzun süre istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor nazikçe, beni sıkıca kendine doğru çekerek. Vücudunun kıvrımlarına ve bükülmelerine o kadar iyi uyuyordum ki.

"Çok güzeldi," diye fısıldadım tembel bir esneme eşliğinde. Battaniyeyi çıplak bedenlerimizin üzerine çekti.

"İyi geceler, Kane. Ve bugün için her şey için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğim yoktu ve pişman da değilim. İyi uyuyun, düşes."

Evet, öyle yapıyorum ve sesi rüyalarım kadar beni takip ediyor.

Kahve makinesine bir demlik koymak için aşağıya indiğimde, yanımda duran tezgâhın üzerindeki telefonum çaldı.

Kane ile birlikte uyumanın yan etkileri vardır.

Çok az uyuyorum ve garip bir şekilde erken uyanıyorum, bu yüzden hala uykuluyum ve telefonumu elime almak için kendimi zorlamaya çalışıyorum.

Nihayet aklım başıma gelip onu kulağıma götürdüğümde, bir esnemeyi bastırıyorum.

"Evet, merhaba?"

"Bu Bayan Blackthorn mu?"

"Doğru. Kimsiniz?"

"Hanımefendi, ben Bar Harbor'dan Dedektif Peter Albright. Sully Bay polisine soruşturmalarında yardımcı oluyorum."

"Ah, tamam." Bir sandalyeye oturdum, anında daha uyanık hale geldim. "Dün Bay ve Bayan Babin'i ziyaret etme fırsatları oldu mu?"

"Evet, tam da bu yüzden arıyorum."

Gözlerimdeki son uyku kalıntılarını siliyorum.

Kane hâlâ yukarıda, yarı uykulu bir halde, tembelce geçirdiği sabah seksinden sonra duş alıyor. Dan'in yukarıda davul çalışmasına başladığını duyabiliyorum ve Sophie muhtemelen kitap okuyor. Her iki durumda da mutfak boş ve yalnızım.

"Ne dediler?"

Dedektif Albright, "Şerif onları ziyaret etti ve ben de teyit etmek için telefonla görüştüm," diyor. "Ayrıca ayakkabılarını aldığımız parmak izleriyle karşılaştırdık. Maalesef eşleşmedi. Babin ailesinin de söz konusu zaman dilimi için sağlam bir alibisi var."

"Ne?" Nefesimi tuttum. "Hangi mazeret?"

"Meğerse bir kasaba ötedeki yerel bir pastaneye yaban mersini teslim ediyorlarmış," diyor. "Sahibiyle konuştuk ve her şey doğru çıktı."

Eyvah.

Bundan çok emindim.

Başka biri olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Eğer öyleyse, kim?

"Anlıyorum," dedim yavaşça. "Yani, başka bir ipucu yok mu?"

"Şu an için mümkün değil hanımefendi. Bölgedeki diğer birkaç hırsızlık ihbarını inceleyip bir bağlantı olup olmadığını araştıracağız."

"Kulağa hoş geliyor. Haber verdiğin için teşekkürler," dedim güçsüzce.

"Araştırmaya devam edeceğiz, merak etmeyin. Ve eğer işimize yarayacak bir şey bulursak, ilk siz haberdar olacaksınız. Herhangi bir sorunuz veya yeni bir bilginiz varsa, lütfen çekinmeyin."

"Tamam. Yapmayacağım. Teşekkür ederim." Sesime zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum ama telefonu kapatmadan önce midem alt üst oluyor.

Dün gece Kane, unutmamı sağlamak konusunda inanılmaz bir iş çıkardı. Ama şimdi hatırlamamak imkansız.

Eve tökezleyerek girdiğimde kırık tabağı buldum, güzel seramik parçaları her yere dağılmış, adeta şiddet dolu bir sanat eseri gibiydi.

Bu düpedüz nefretti.

Ama Babin ailesi bunu yapmasaydı...

Bu da başka bir soruyu gündeme getiriyor.

Babin ailesini suçlayarak evlerine polis gönderdik ve eğer bu işin arkasında onlar yoksa özür dilemeli miyiz?

Of! Çok garip.

Gözlerim dönüyor.

Yeni kamera uygulamasından hızlıca kontrol ettiğimizde, dün gece de herhangi bir yeni rahatsızlık yaşanmadığını görüyoruz. Güvendeydik, mülkün kenarında dolaşan bir geyik dışında dışarıda hiçbir şey kaydedilmedi.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti geçti.

Her şey çok kafa karıştırıcı ve bunların hiçbiri bana kendimi güvende hissettirmiyor.

Ama merdivenlerde ayak sesleri duyuluyordu, bu yüzden bir kupa alıp ona biraz kahve doldurdum.

Ona söylemeyeceğim. Henüz değil.

Zavallı Kane, zaten çocuklar için çok endişeli ve ben durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Belirsizlikten, bilmemenin getirdiği sinsice tehlikeden hoşlanmayacak.

Elbette daha sonra, ben şoku atlattıktan sonra, o da öğrenecek.

Bir dakika sonra odaya girdi, saçları ıslaktı ve bordo bir kazak geniş omuzlarına yapışmıştı.

Beni görünce gözleri yeşil lambalar gibi parlıyor.

"Kahve mi? Şanslı bir sabahım olmalı."

"Dün gecedен sonra ikimizin de buna ihtiyacı var. Özellikle de sizin, Bay Saint, sizin yaşınızda." Kıkırdadım.

"Akıllı geçinen, bu mutfakta senin kıcını bronzlaştırmaktan çekinmeyeceğimi sanma." Yanımdan geçerken yanağımdan öptü.

Stresli telefon görüşmesini bir kenara bırakıyorum.

"Beğenmiyormuş gibi yapma."

"Bana Bay Saint diye seslenmenizden hoşlanıyorum," diye homurdanıyor.

"Doyumsuzsun."

"Senin için, elbette." Yanımdaki sandalyeye oturup elimi tuttu ve kupayı dudaklarına götürdü. "Sana dokunmadan yanında olmak fizik yasalarını ihlal etmek olur."

"O halde kozmik polis tarafından tutuklanmanın yolu bu olmalı." Bunu düşünmeden söylüyorum.

İkimiz de durup bakakaldık ve insanların başka ne tür sebeplerden dolayı tutuklandığını düşündük.

Eli sırtımda yukarı aşağı doğru geziniyor, nazik ve rahatlatıcı bir şekilde.

"Kameraları zaten kontrol ettim. Dün gece yeni bir şey yok," diyor yudumlarını alırken.

"Gördüm."

"O zaman her şeyin yolunda olduğunu biliyorsun." Eli belimin alt kısmında durdu ve beni kendine daha da yaklaştırarak bir öpücük daha verdi. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, Margot. Söz veriyorum."

"Tamam aşkım."

"Öyle mi? Bana güvenmeni istiyorum." Geriye yaslanıp gözlerimin içine baktı.

Gerçekten de öyle düşünüyorum.

Bu evi ikimiz paylaştığımız sürece beni koruyacağına güveniyorum. Sorun, bu durum değişirse ve ben biraz daha burada kalmaya karar verirsem ortaya çıkar, ama şimdilik bunun üzerinde durmayacağım.

"Kahvaltıdan sonra bahçeye bir göz atmak istiyorum. Bugün dedenin gizemini çözmek için hava güzel görünüyor," dedim ona, waffle'larımı yemeye başlarken. "Bir şey bulacağımdan emin değilim ama en azından bir bakmalıyım."

Ayrıca, gizemi çözmeye odaklanmak, hırsızlar hakkında endişelenmek dışında bana yapacak bir şey verecek.

"Harika. Size yardım edeyim. Çocuklara da gölde vakit geçirme sözü vermiştim, isterseniz siz de bize katılabilirsiniz," diyor Kane.

"Hayır, siz devam edin." Hafifçe başımı salladım.

O da bunu söylemiyor ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: dikkat dağıtma.

Bugün bitmeden önce, acaba bunlardan bol miktarda ihtiyacım olacak mı diye merak ediyorum.

ŞOK OLDUM VE ÇOK ÜZÜLDÜM.

Bahçe, hatırladığım kadar büyük ama çok daha bakımsız, dedemin ölümünden beri terk edilmiş ve kendi haline bırakılmış.

Tek bina eski depo binası ve kahvaltıdan sonra oraya gidiyorum.

İçerisi karanlık ve tozlu, hava bayat ve pencerelerin arasına örümcek ağları yayılmış durumda.

Ben küçükken dedem burayı temiz ve düzenli tutmak için adamlar tutardı, ama her şey gibi burası da yıllardır bakımsız durumda.

Kane'in ayak bastığı, aletleri çıkarıp yerine koyduğu yerlerde tozun içinde hayalet gibi boşluklar var.

Garip.

Bütün parasına rağmen, dedem gençliğinde oldukça becerikliydi. Çiti tamir edebilir, resim asabilir veya boya yapabilirdi ve aletleri için her zaman buraya gelirdi. Bazen onu tembel akşamlarında ağaç budarken veya ot ayıklarken yakalardık.

Kane'in parası ve şöhretiyle aynı istekle çekiç sallamaya başlaması, zaman içinde garip bir tesadüf gibi geliyor.

Belki de bu eski ev hala belli bir türden insanı kendine çekiyordur.

Evet, duygusallaşmadan önce buradan gitmem lazım.

Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için son bir kez daha göz gezdirdim ve kapıyı kapatıp göle baktım.

Kane ve çocuklar kanoyla denize açılmışlar, kıyıda uzakta, belirsiz bir silüet görünüyor.

Bu, bizim de sık sık yaptığımız, amaçsızca yapılan tembel bir tekne yolculuğu ve onların kahkahaları durgun suyun üzerinden yankılanıyor.

Bir süredir oradalar. Sanırım yakında öğle yemeği için geri dönecekler.

Gülümseyerek eve doğru döndüm.

İşte o zaman Bayan Griffith'in söylediklerini hatırladım. Ağaçların ve gür otların arasına gizlenmiş olduğunu gözümde canlandırabiliyorum.

Daha büyük, daha görkemli bahçeler. Düz bir arazi ve üzerinde—

Çardak.

Tüylerim diken diken oldu.

Yürürken çimenler bacaklarıma takılıyor, birkaç dağınık dal ayağımı tökezletiyor ve sonunda yarıya kadar toprakla kaplı eski taş kaideye ulaşıyorum.

Yakından baktığımda, yangından kalan birkaç siyah iz hala duruyor.

Aynen dediği gibi.

Çardaktan ara sıra nemli, çürümüş tahta parçaları çıkıyor ama çoğu tamamen yanmış.

Ama işte orada, eskiden çardak olan yerin tam ortasında, ayağım beklenmedik bir şeye sürtündü. Çimlerde küçük bir çukur vardı ve kazmaya, elle çim öbeklerini çıkarmaya başladım. Ve sonra—

Rüya gibi, bakımsız bir kapı.

Eski bir sığınakta bulabileceğiniz türden bir şey; metal, paslanmış, toprağa gömülmüş ve otlarla kaplanmış.

Zorlukla yutkunuyorum.

Bu, mülk açıklamasında yer almıyordu. Holden Verity ve Jackie Wilkes aşırı detaycı, ancak ben o belgeyi en az bir düzine kez okudum ve gizli bir kapıdan bahsedilmiyordu.

Büyükbabam da bundan hiç bahsetmedi.

Aslında, şimdi geriye dönüp düşündüğümde, bu küçük toprak parçası biz küçükken çitle çevriliydi. Sadece birkaç küçük tahta kazık, sanki sebze bahçesinden tavşanları uzak tutmak için sonradan akla gelmiş bir şey gibiydi.

Biz hep bunun sadece bir sorun olduğunu düşünmüştük, ama şimdi...

Bu nedir?

Çardakın altında ne vardı?

Eski tarz bir fırtına sığınağı mı? Bir kiler mi?

Çömelerek, kenarlarda büyüyen gevşek bitkileri kazıyarak temizliyorum. Yirmi dakika boyunca otları ve yabancı otları söküp, döküntüleri bir kenara atıyorum, ta ki kapı temiz görünene kadar.

Sapı paslanmış ve kapanmış gibi görünüyor.

Kapıyı zorla açmaya çalıştığımda elimde kırılıp koptu ve parmaklarım kahverengi renge boyandı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, tiksintiyle burnumu buruşturarak.

Kane iskeleden, "Ne buldunuz?" diye sesleniyor.

Ben çalılıkları temizlerken o da tekneyi içeri getirmiş olmalı.

Dan, heyecanından can yeleğini çıkarmaya zahmet etmeden, kanodan inmek için kıvranıyordu.

"Henüz emin değilim!" diye karşılık verdim. "Belki yer altı mahzenindedir? Kapısı sıkışmış."

Kane, Dan'ın kolunu tutarak onu atölyeye doğru yönlendirdi, ardından Sophie'ye de onları takip etmesini işaret etti.

Ben kenardaki birkaç bitkiyi daha temizlemeyi bitirirken onlar da yanıma doğru gidiyorlar.

Geri döndüklerinde Kane'in elinde bir levye, Dan'ın ise birkaç kutu WD-40 vardı.

"Bu zindan bunca zamandır burada mıydı? İnanılmaz!" diye ıslık çaldı Dan.

"Eski çardak buradaydı," diye açıklıyorum. "Buradan geçerken zeminin garip bir his verdiğini fark ettim. Bu yüzden kazmaya başladım."

Kane, tozlu kapıyı incelerken, "Daha önce hiç oraya inmedin mi?" diye soruyor.

"Hayır. Burada olduğunu hiç bilmiyordum. Kimse bundan hiç bahsetmedi."

Gözleri benimkileri arıyor ve aynı düşünceyi paylaştığımızı biliyorum.

Bu olabilir.

Öbür dünyada büyükbabamı mutlu etmek için ortaya çıkarmam gereken büyük sır.

"Tamam, bana biraz alan verin," diyor kollarını sıvayarak. "Bakalım bunu çözebilecek miyiz."

"Baba, el fenerine ihtiyacın var mı? Telefonumu kullanabilirim." Sophie zaten telefonunu çıkarmıştı bile.

"İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor Dan, arkamızda durarak sessizce. Gözleri parlıyor. "Sence içine gömülü bir hazine mi bıraktı?"

Kane, "Leonidas bir korsan değildi, küçük adam," diyor.

Hayır, ama yelkenciliğe olan sevgisi, Akdeniz maceraları ve Maine'deki en büyük özel sanat koleksiyonunu bir araya getirme tutkusu göz önüne alındığında, bir korsanın yüreğine sahipti.

"Bence orada gerçek bir hazine yok. Antika ya da değerli eşya gibi bir şey değil," diyorum. "Ama heyecan verici, değil mi?"

Çocuklar hızla başlarını sallıyor, minik gözleri parlıyor.

Kane kapıyı zorla açmaya çalışırken sinirlerim gerildi.

Evet, umutlarımın benden uzaklaşmasına izin veriyorum.

Anlamlı bir şey bulmayı çok ama çok istiyorum.

İçinde sıradan, eski bir olta takımı kutusu bile olsa fark etmez.

Ardından kapı, ciğerlerimdeki havayı donduran yüksek bir yankıyla açılıyor.

Dan, ışığı açık olan telefonu Kane'e uzatarak, "El feneri bende," diye seslendi. "Önce aşağı inmemi ister misin?"

"Yok canım, dostum. Rahat ol," diyor Kane, saçlarını okşayarak. "Önce ben aşağı inip etrafı inceleyeceğim. Ne bulacağımız belli olmaz."

"Yılanlar mı? Akrepler mi? Kötü boyutlararası palyaçolar mı?" diye soruyor Dan fazlasıyla hevesle.

Kane ona hoşgörölü bir bakış attı.

"Akrepler Maine'de nasıl hayatta kalır ki? Hem de gerçek değil! Yukarı çıkarken de söyledim. Sadece Bay

King'in bir kitabı," diyor Sophie kararlı bir şekilde. Sanki korku klasiklerini gizlice okuyacak yaşta biriymiş gibi.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Evet, şey işte..." diye kaşlarını çattı Dan. "Belki yeni bir tür vardır ya da palyaço maskesi takmış deli bir adam!"

Kane, "Kız kardeşini korkutmaya çalışmayı bırak. Buraya daha fazla davetsiz misafire ihtiyacımız yok," diye uyarıyor.

Sophie, kardeşine bakarak "Bununla ilgili iyi şanslar," dedi.

Onları çok seviyorum.

Kane'in gözleri sessizce bana kaydı. Gözlerini devirdi, ama yüzünde ciddi bir ifade belirmeden önce gülümsedi.

Yanlardan dikkatlice ve sağlam bir şekilde kavrayarak kapıyı açmayı başarıyor.

İçeri girdiğimizde, boğucu bir bayat hava dalgası ve çukura doğru inen beton merdivenler bizi karşılıyor.

"Burada bekleyin," diyor, aşağıda yılan ve ayı olma ihtimali hakkında hâlâ tartışan çocuklara.

Korkuluk olmadığı için destek almak amacıyla bir elimi duvara dayayarak yavaşça Kane'in peşinden aşağı iniyorum.

El feneri, yıpranmış tuğla duvarları aydınlatıyor.

Görünüşüne bakılırsa, birkaç gevşek tuğla dışında, oldukça sağlam.

Ne yılan, ne örümcek, ne de ayı var.

Aman Tanrım.

Kane, dibe ulaştığında feneri çevirip, "Yeraltı deposuna benziyor," diye düşünüyor. Boyu o kadar uzun ki, başı neredeyse tavana değiyor. "Ya da belki ellili yıllardan kalma bir bomba sığınağı? Bu gibi küçük kasabalarda bile popülerdi."

"Büyükbabam pek hazırlıkçı biri değildi. Bunun burada olması garip." Parmağımla pürüzlü tuğlanın yüzeyini okşadım.

Hafif nemli, ama düşündüğüm kadar kötü değil.

Kiriş tekrar sallanıyor ve merdivenlerin yanındaki uzun bir masanın üzerinde küçük, bitmemiş bir heykel ortaya çıkıyor. Odadaki tek şey bu.

Kalp atışlarım yavaşlıyor.

"Bunu tanıyor musunuz?" diyor.

Önünde lamba ve eski bir deri sandalye bulunan devasa bir çalışma tezgahına benziyor. Tabii ki lamba çalışmıyor, Kane'in tavan lambası için denediği duvardaki küçük düğme de çalışmıyor.

İlk başta ne gördüğümden emin değilim.

Burada minik ayakkabı çizimleri var.

Küçük bir kutu içinde yuvarlak nesneler var, muhtemelen kil veya taştan yapılmışlar. Sanırım heykel yapımında kullanılan aletler. Avucumdan daha büyük olmayan, ayakkabıya benzeyen ama küçük ve belirsiz birkaç yuvarlak şey de var.

Diğer tarafta ise daha büyük bir heykel vardı.

İnsanlar.

Birbirlerine sevgiyle sarılmış bir çift.

"Bir dakika. Sanırım..." Yaklaştım ve Kane bana el fenerini uzattı. "Sanırım bu dedem?" Tamamlanmamış olsa da, kilin üzerinde dedemin genç profilini tanıdım. "Aman Tanrım. Burası dedemin atölyesi miydi?"

"Olabilir. Resim yaptığını söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet, bunu biliyordum. Ama kimse onun heykeltıraşlığı hakkında tek kelime etmedi." Bitmemiş modeli dikkatlice takip ediyorum.

Bu çok derin ve karanlık bir sır değil, hayır, ama sanki gizli bir gerçeğe yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Mutlu görünüyorlar," diye fısıldıyorum. Sonra tekrar küçük kil heykeller yığınınına bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Küçük ayakkabıları anlamıyorum. Tavan arasında bulduğumuz o resimde de vardı, bebek ayakkabılarına benzeyen şeyler. Acaba büyükannemin üzerinde çalıştığı daha büyük bir projenin parçası mı..."

"Büyükbaban bunu mu istemişti? Sana bıraktığı eşyalar bunlar mıydı?"

"Belki?" Sesimde bir umut var ama ikna olmuş değilim.
Henüz değil.

Eğer bu garip, tamamlanmamış heykeller büyük final ise, tatmin edici gelmiyor.

Mektup, sanki burada bir ders çıkarılması gereken, açık ve bariz bir şey varmış gibi bir izlenim veriyordu; tıpkı Ethan'a bıraktığı o şaşırtıcı not gibi.

Terk edilmiş olmasına rağmen, çift heykeli çok güzel görünüyor.

Ya da belki de sadece büyükanmem ve büyükbabam oldukları için böyle düşünüyorum. Tek başına bu, onun hayatına dair pek bir fikir vermiyor.

Bu benim dünyamı zenginleştirmiyor.

Sonuç olarak, bu sadece güzel bir heykel ve bitmemiş ayakkabılar neredeyse heykel bile sayılmaz.

Çok mutlu olmam gerekirken, hayal kırıklığından boğazım yanıyor.

Buraya geldiğimden beri bulduğumuz ilk gerçek et bu.

Ne yazık ki, çok yetersiz hissettiriyor.

"Daha fazlası olmalı," diye fısıldadım, el fenerini odanın içinde tekrar gezdirerek.

Grams'ın geride bıraktığı, tamamlanmış sanat eserleri, yani tablolar arıyorum.

Hiç bir şey.

Heykelin arkasındaki duvar ışıktaki göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor ve daha iyi görebilmek için Kane'in el fenerini alıyorum.

Duvar da çok güzel bir vitray pencere var. LED ışığını durdurup odakladığımda ışık tam olarak içinden geçemiyor.

Yine de, renkli ışık parlaklık içinde muhteşem bir şekilde dağılıyor.

"Bu ne?" Zaten tam tepemde duruyor ve parmaklarını pencerenin kenarlarında gezdiriyor. Yaklaştıkça ne demek istediğini anlıyorum.

Eski, sanatsal bir vitrine benziyor, garip bir yeraltı mahzeninden ziyade bir kilisede görebileceğiniz türden bir şey.

Yan tarafında bir de tutacak var.

Ama çektiğimde kıpırdamıyor.

Hayal kırıklığı.

Bir an için, her şeyin bittiğini sandım.

Büyük gizemimiz.

Kane usulca, "Büyükbabanız dindar mıydı?" diye soruyor.

"Sanmıyorum. İnançları vardı ama çok da ciddiye almıyordu."

"Hım. Şu pencereyle burası tam bir kilise havası taşıyor." Kapı kolunu deniyor ama yine de hareket etmiyor. Sanki kilitliymiş gibi.

Derin bir nefes veriyorum, uzun ve sönük bir iç çekiş.

"Şimdilik burayı kendi haline bırakmalıyız sanırım," diyor. "Bir şeyleri kırma riskine girmek istemiyorum. Ve eğer buraya daha fazla ışık getirebilirsek, ne kadar iyi olur."

"Haklısın."

"Geri döneceğiz," diye söz veriyor, elini kolumda gezdirerek. "Sadece zorlamak istemiyorum. Artık böyle camlar üretilmiyor."

Onaylayarak başımı salladım.

Cam çok güzel, canlı renkler düzensiz desenler halinde yerleştirilmiş. Bildiğim kadarıyla, belki de büyükannem de yapmıştı.

Onun çok yönlü yeteneklere sahip olduğu inkar edilemez.

Bunu ona ya da büyükbabama asla soramayacağımı bilmek biraz canımı acıtıyor. Bunlar sadece bulmamız için etrafa saçılmış ekmek kırıntıları.

Kane, cansız parmaklarımdan el fenerini alırken başımın yanından öpüyor.

"Yaklaşıyoruz," diyor merdivenlerin dibine doğru ilerlerken. "Tamam beyler, her şey yolunda," diye sesleniyor. "Yılan, ayı veya kötü palyaço yok. Aşağı inerken merdivenlerde dikkatli olun."

Dan ilk hamleyi yapıyor.

Sophie, ayakkabılarıyla daha yavaş ve daha dikkatli geliyor.

Ama bir dakika sonra ikisi de eski çalışma tezgahının etrafında dolanıyor, heykellere dokunuyor ve vitraylara hayran kalıyorlar.

Kane haklı olabilir, çok yakın olmalıyız.

Bunun sadece bir temenni olup olmadığından emin değilim.

Buna inanmayı ve bu konuyu kapatmayı çok istiyorum.

Tıpkı bu adamın, sevimli çocuklarıyla birlikte beni bu kadar dikkatle izlediğine inanmak istediğim gibi, bu eserlerle dolu mahzen gibi gömülüp unutulmak yerine, burada kalabileceğine inanmak istiyorum.

EVE SÜR (KANE)

Eylül güneşinin sırtımı ısıttığı Sully Bay'in ana caddesinde, burnumdan içime çekebileceğim kadar güzel kokan bir Americano kahvesiyle yürüyorum.

Dan ve Sophie, bir çift sokak müzisyeninden çok etkilenirler.

Üç kişiler. Bir adam gitar çalıyor, partneri akordeon çalıyor ve bir kız da kolunun altında kemanla duygusal bir şarkı söylüyor.

Sesi insanın içini buran cinsten, ama Gitaracı Adam da ona katılınca Sophie'nin gözleri parlamaya başlıyor.

Lanet etmek.

Sanırım onun ve oğlan çocuklarının durumu hakkında düşündüğümden daha erken endişelenmeye başlamam gerekecek.

Dan da gülümsüyor, Akordeon Adam'ın çalarken ayağıyla trampete vurma şeklini, mükemmel bir senkronizasyonla, çok beğeniyor.

"Çok havalı, baba. Birden fazla enstrümanı ustaca çalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Dan.

Gitar çalan adamın uzun, dağınık saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve şarkı söylemek için mikrofona

yaklaştığında gözlerini kapatıyor.

"Bir şey işte," diye onayladım, Margot'nun nereye gittiğini görmek için etrafa bakınarak.

Bizimle birlikte şehre geldi ve vitray hakkında daha fazla bilgi edinmek ve o kapıyı güvenli bir şekilde açmanın bir yolunu bulmak için yakındaki el sanatları tezgahlarına koştu.

Çocukların eğlence kaynağı olacağını düşündük. Onlar da şekerli elmaları çok seviyorlar.

Kahve dükkanında karamel kaplı, çubuklara takılmış kocaman yeşil topları görünce hayır diyemedim.

Soph, yarım yediği elmayı ısırp dudaklarını şapırdattı.

Kahvemi yudumluyorum ve aman Tanrım, ne kadar da güzel!

Bugün buna ihtiyacımız vardı.

Özellikle de çözülmemiş gizemlerin sayısı giderek artarken.

Yine de Margot acele etmiyor ve ben de kalabalığın arasından onu görebilmek için başımı uzatıp etrafa bakıyorum.

Güneşli günün ve rahat ortamın tadını çıkaran birçok yaşlı insan etrafımızda toplanıyor.

Mikrofona şarkı söyleyen kadın bize gülümsüyor ve Sophie'ye göz kırpmıyor.

Sonunda Margot'yu Viola Babin ile konuşurken görüyorum.

Sokak kedileri gibi dikiliyorlar, omuzları gergin, elleri yanlarında yumruk şeklinde kenetlenmiş ve—

Kahretsin.

"Burada kalın," diyorum çocuklara, onlar da sadece boş boş başlarını sallıyorlar.

Ben bir çatışmayı önlemek için hızla yanlarına giderken, onların beni dinleyeceklerine—ya da en azından müziğe odaklanacaklarına—güveniyorum.

"—Bunu tahmin etmeliydim. Tam da bir Karaçalıdan bekleyeceğiniz türden iğrenç bir şey!" diye tükürdü Viola,

ağız bükülmüş bir halde. Nazik, halkçı yaban mersini çiftçisi gitmiş, yerini zehirli bir yılan almıştı. "Bize hep kırsal kesimden suçlular gibi davrandınız!"

Margot, "Ben sana asla kötü davranmadım," diye karşılık verdi. "Senin derdin büyükbabanlaydı. Belki de haklı bir sebebi vardı..."

"Hey," dedim sertçe, Margot'nun kolunu kavrayarak.

Bakışları bana kaydı ve sanki fiziksel bir saldırıya uğrayacakmış gibi sıçradı.

Onu bu kadar gergin görmek bile, onu kollarıma sarıp Viola Babin'in ağzını bozup bir daha ağızyla laf yapamayacağı bir hale getirmek istememe neden oluyor.

"Burada bir sorun mu var?" Gözlerimdeki bıçak gibi keskin bakışlarla Viola'ya baktım.

"Polisleri başımıza bela etti," diye homurdanıyor Viola. "Düşünsenize, kendi evimizde kendimizi küçük suçlular gibi hissetmemize neden oluyor. İnsanlar konuşur, biliyorsunuz? Ve tahmin edin ne diyecekler? Bir kez olsun pis bakışlara ve fısıltılara maruz kalacak olan Blackthorn veletimiz olmalı, biz değil!"

Yüzündeki nefreti eritmeye başlayacak kadar uzun süre ona soğuk bir şekilde bakıyorum.

"Eğer hırsızlığı sen yapmadıysan, yapmadın demektir. Bırakın deliller kendi kendini konuşsun," diyorum kesin bir dille. "Hedef alındığını hissetsen bile, bu sana Margot'yu herkesin içinde taciz etme hakkı vermez. Sence de şu anda evle ilgili yeterince derdi yok mu?"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye yüksek sesle söylendi.

"Açıkça hayır. Sana umursamaya başlaman için iyi bir sebep vereyim, Viola." Sessiz bir öfkeyle yaklaşıyorum. "Eğer mesafenı korumaya başlamazsan, avukatları devreye sokmak zorunda kalacağım. Blackthorn'larla olan kavgan, biz burada olduğumuz sürece ailemi etkiliyor. Belki eve zorla girmedi, hayır, ama seni taciz ve çocuk tehlikeye

atma suçlarından yargılayabilirim. Belki de bu arada bir iki eski kundaklama davasını da ortaya çıkarabiliriz.”

"Kundaklama mı?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen ne halt ediyorsun ki—"

"Bilmediğimizi sanmayın. Ve bu küçük husumeti sürdürmeye devam ederseniz Margot Blackthorn'u kendi evlatlığım gibi savunmayacağımı da düşünmeyin. Onlardan uzak durun ve o lanet olası mülke de girmeyin."

"Hepiniz aynı insanlarsınız," diye homurdanıyor, "süslü paranızın ve on dolarlık sözlerinizin her şeyi çözeceğini sanıyorsunuz."

"Kendimi gayet açık bir şekilde ifade edeyim." Tekrar yaklaştım ve o otomatik olarak bir adım geri çekildi. "Ben iyi insanları kolluyorum. Kötü niyetli insanlara gelince, benim ne yaptığımı öğrenmek istemezsiniz. Anladınız mı?"

"BEN—"

"Basit bir soru, Bayan Babin. Evet mi, hayır mı?"

Dişlerini sıktı ama başını salladı, yüzü içindeki binlerce küfrü tutmaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Güzel," diye karşılık veriyorum. "Hayırlı bir gün geçirin."

Margot'ya bir saniye daha konuşma fırsatı vermeden elini tuttum ve onu götürdüm.

Evet, resmen patlıyorum ama kız arkadaşımın daha fazla olay çıkarmamı istemeyeceğini biliyorum.

Çocuklara ulaşmadan önce birden duruyor, onlarla yüzleşmeye hazır değil. Solgun yüzündeki gözleri çok karanlık ve huzursuz.

"Sanırım iyi geçti," diye acı bir şekilde şaka yapıyorum. "İyi misin?"

"İyiyim, evet. Sadece burada yeni bir düşman edindiğime—ya da eski bir düşmanımı yeniden edindiğime—kızıyorum. Her neyse. Babinlerin beni korkutup burayı satmaya zorlamaya çalıştıklarını sanıyordum. Ama eğer başka biriye... Keşke bu kadar basit olsaydı."

“Sizin suçunuz değil, düşes.” Gözlerimi içine çekene kadar omuzlarından tutuyorum. “Çirkinlik, özrü kabul etmeme, işte bu onların sorunu. Ve bunu yapmamış olsalar bile, geçmişini bildiğimiz için aklımızın oraya gitmesi şaşırtıcı değil.”

Neredeyse gülümsüyor.

"İnanamıyorum, bana burada böyle çıktı."

"Yapabilirim. Leonidas'a karşı büyük bir kin besliyor. O gittikten beri, saldırılarını sana yöneltiyor. Emin misin, iyi misin?"

"Yani, bu kadar büyük bir tepkiye gerek yoktu ama..." Hafifçe öfkeli bir kahkaha atıyor. "İnanabiliyor musun, bir zamanlar onlara acıdım ve özür dilemeli miyiz diye düşündüm? Gerçekten denedim. O kız ortalığı birbirine katmadan önce sadece on saniyeliğine. Tanrım."

"Ne dedin?" Kaşlarımı çattım. "Onlar için üzüldüğünü mü demek istiyorsun?"

"Ah." Yanakları kızardı. "Polisler dün aradı ve bunu kendilerinin yapmadığını söylediler. Botlar birbirine uymuyordu. Lastik izleri de aynı şekilde. Sanırım sağlam bir mazeretleri de vardı."

Bu da neyin nesi?

"Bana söylemedin mi?" Kafam karışıklığı hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Ö-özür dilerim. Sizi endişelendirmek istemedim." İçini çekerek yüzünü aşağıya çevirdi. "Her şey olup biterken, sadece düşündüm ki..."

Sağ.

Babin ailesi suçlu değilse çok strese gireceğimi düşündü ve haklıydı. Çünkü bu, başka birinin suçlu olduğu anlamına geliyor.

"Margot." Çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırdım. "Bilmem gereken şeyler bunlar. Bahaneler yok."

Tekrar içini çekti ve bana doğru yaslandı.

"Biliyorum ve üzgünüm. Sadece... Son zamanlarda herkes gergin. Sen de dahil. Özellikle sen. Çocuklarla ilgili

çok şeyin aklında olduğunu biliyorum."

Peki sen.

Ben söylemiyorum ama o biliyor.

Elimle beline sarılıp onu kendime doğru bastırdım.

"Kimden koruyacağımı bilmeden seni ya da çocukları koruyamam, biliyorsun."

"Evet. Ama şu anda hiçbir şey bilmiyoruz. Dedektif Bar Harbor'dan birisiydi ve araştırmaya devam edeceklerini söyledi. Sully Bay dışındaki bazı küçük suçları da incelemek istiyor. O zamana kadar sadece dikkatli olmalıyız."

"Bir dahaki sefere bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?" diye hırladım gözlerinin içine bakarak. "Günümü mahvedecek bir haber olsa bile."

"Pekala." Yavaşça başını salladı. "Haklısın. Bunu kendime saklamak bencilceydi."

Çocuklara bakıyorum. Hâlâ bıraktığım yerdeler, müzik üçlüsü başka bir şarkıya başlarken dikkat kesilmiş bir şekilde dinliyorlar.

İçinde bulunduğumuz çıkmazdan tamamen habersiz.

Tam da olması gerektiği gibi.

Eğer mümkün olsa, onları sonsuza kadar öyle tutardım, ama hepimiz büyüyoruz.

Margot'nun gözlerinin etrafındaki çizgileri fark ederek, "Endişelenme," dedim. "Viola Babin daha fazla sorun çıkarmayacak. Eğer ikinci kez sana sataşursa, onu parmaklıklar ardına göndereceğimden emin olurum."

Başını salladı. "Bilmiyorum. Buna değmez. Bu senin sorunun bile değil, Kane."

"Söylediklerimin arkasındayım. Önemsemediğim insanları ne pahasına olursa olsun korurum." Bu kesinlikle Margot Blackthorn için de geçerli.

Bunu bilmesinden korkmuyorum.

Onun ne kadar değerli hale geldiğini bilmesinden de umurumda değil.

"Söylemesi kolay, yapması zor. Bunu desteklemek zorunda kalmanı istemiyorum," diye mırıldandı.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bana güven." Baş parmağımla çenesini okşadım. "Ben buradayken, ikimiz için de endişelenme işini bana bırak."

Söylediğim anda hatamı fark ettim.

Ben buralardayken.

Doğrulup benden uzaklaştı.

Bu kadar doğru olmasından nefret ediyorum.

Evet, ben burada olduğum sürece güvende olabilir ama bu yeterince uzun bir süre değil.

Bir haftadan az kaldı.

Eve dönmemize yedi günden az kaldı, geriye sadece öpüşmelerin külleri ve ölü vaatler kalacak.

"Doğru. Hatırlattığınız için teşekkürler. Yaptığınız her şey için minnettarım."

"Margot," diye başlıyorum ama o çoktan başını sallamış bile.

"Sorun değil. İkimiz de bunun er ya da geç olacağını biliyoruz. Yani, ikimiz de burada yaşıyoruz. Bunun için her şeyi alt üst edemeyiz... bunun için." Yutkunurken boğazı gıcıklandı.

Şimdi zamanı değil.

Etrafta bir sürü insan var.

Yine de, ilk tanıştığım o güzel, mesafeli kadına geri dönerek kendini kapatmasını görüyorum; oysa daha sonra yumuşamış ve içindeki kişiyi bana göstermişti.

Bir haftadan az.

Bir haftadan az bir süre.

Ama her şeyi adım adım, gün gün ele almak gerekiyor.

Burada olduğum sürece, onu güvende tutmak zorunda kalsam bile, zamanımızı en iyi şekilde değerlendireceğimden eminim.

Mekanın gizemli bir şekilde yanıp kül olmaması için daha uzun süre kalmak zorunda kalabileceği ihtimalinden nefret ediyorum.

Belki bir çözüm yolu bulabilirim.

Bunun gerekirse ne yapacağını bana söylemesine bile gerek yok. Ama çocuklarla birlikte, daha fazla kalma riskini göze alamam.

Bir ailem varken onun kişisel kalkını olamam ve onları anneme emanet etmek de ancak bir yere kadar işe yarar.

Ama onu burada yalnız bırakmak, onun için endişelenmemek mi?

İmkansız işte.

Babin ailesinin bu kadar sinir bozucu davranmasıyla, polisin ne dediğine bakılmaksızın bir şey yapmayacaklarına güvenmiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım, bileklerinden tutarak onu tekrar kendime doğru çektim.

Ne demek istediğimi sormuyor.

Buna ihtiyacı yok.

Alını omzumla boynum arasındaki boşluğa yaslanmış, elleri ise gömleğime dolanmış durumda.

Birkaç baş döndürücü saniye boyunca, öylece durup, sessizliği kalın, ihtiyaç dolu nefeslerimizle dolduruyoruz.

Geri çekildiğimde tekrar, "Sorun yok," diye fısıldadı.

"Margot," diye başlıyorum ve birisi omzuma dokunduğunda cümleyi nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum.

Tanımadığım yaşlı bir adam.

"Affedersiniz, sözünüzü kesmek istemedim..." Margot'ya özür dilercesine yüzünü buruşturur, Margot ise gülümseyerek geri çekilir.

Ona bakıyorum ama benimle konuştuğu çok açık.

Bu kasabada ilk defa biri onunla ilgili en ufak bir ilgi gösterdi. Bundan pek hoşlandığımdan emin değilim.

Göbekli ve yanaklarında grileşmiş sakallarıyla ellili yaşlarının sonlarında gibi görünüyor. Hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

"Öyle mi?" Sinirimi gizlemeye çalışarak söylüyorum.

"Eğer sakıncası yoksa, sadece bir imza almak istiyordum," diyor adam, bana bir peçete uzatarak. Tekrar yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, yanımda daha iyi bir şey

yok. Eğer bugün Kane Saint ile tanışma şansım olduğunu bilseydim, hazırlıklı gelirdim."

İmza?

Bu da neyin nesi?

"Torunum için. Çocuk tüm büyük sanatçıların büyük hayranı," diye açıklıyor biraz çekinerek.

Sorun bu değil.

Sorun şu ki, burada olduğumu kimse bilmemeli.

Bu, Maine'in kuzeyine gitmek için geçerli sebeplerden biriydi.

Çoğu insan için artık tanınmış bir isim değilim. Ünlü statümü zedeleyecek kadar uzun süredir bu işin dışındayım.

Beni hâlâ sadece en büyük hokey fanatikleri tanıyor, ama yine de... Buralarda, ıssız bir yerde kimseyi bulmayı beklemiyordum.

Margot, adamın başının üzerinden bana bakıyor ve telefonuna uzanıyor.

"Tabii dostum. Adın ne?" Buz gibi bir sakinlikle zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Küçük Nick! Yani, Nick gayet iyi çalışıyor. Adamım, teşekkür ederim! Çok heyecanlanacak."

Yüzüm kızarana kadar gülümsemeye devam ederken, uzattığı kalemle peçeteye imzamı attım ve peçeteyi ona geri verdim.

"Hadi bakalım."

"Çok teşekkür ederim, Bay Saint. Gerçekten ilham verici ve örnek bir insansınız."

"Elimden geleni yapıyorum. Teşekkürler." Umarım olay burada biter.

Ama etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde, bize bakan tek kişinin o olmadığını anladım.

Arkasında, ağzı açık kalmış, beyzbol şapkası takmış bir çocuk var. Bana şapkayı tek kelime etmeden uzatıyor, küçük yüzü kızarıyor.

"Dostum, sen Kane Saint misin? Kardeşimin en sevdiğisin! O üniversitede okuyor, o yüzden, şey,

imzalayabilir misin? Sakıncası yoksa..."

Bu, bildiğimiz beyzbol şapkası.

Bunca yer arasında nasıl oldu da kimliğim açığa çıktı?

Ben oğlan için şapkayı mekanik bir şekilde imzalarken, Margot telefonunda gezinmeye başladı, yüzü birdenbire solgunlaştı.

"Şey, Kane?" Çocuk gider gitmez bana ekranı gösteriyor.

Birkaç yıl öncesine ait, benim yüzümün olduğu bir makale var. Hayatımda tanıdığım en ukala insanlarla bir teknoloji konferansında konuşma yaptıktan sonra gülüyorum.

Margot'nun fotoğrafı benimkinin hemen yanında. Leonidas'ın ölümünden kısa bir süre sonra Portland'da bir yerde, muhtemelen erkek kardeşi olan bir adamla birlikte rahat bir şekilde duruyorlar, hepsi siyah giymiş.

Ardından acımasız manşet:

Yeni bir güç çifti mi? Teknoloji kralı ve emekli hokey yıldızı Kane Saint, Blackthorn mirasçısıyla küçük bir kasaba olan Sully Bay'de birlikte vakit geçirirken görüntülendi!

Gözlerimi kör edecek kadar kötü.

İyi değil.

Makale daha bir saat önce yayınlandı ama dedikoducu ve ünlü takıntılı her şeytanın eline geçer geçmez haber hızla yayılıyor.

Margot buralarda zaten bir kraliçe gibi.

Sokak müzisyenleri, birdenbire ilgi odağı olmadıklarını umursamadan çalmaya devam ediyorlar. Sophie ve Dan henüz hiçbir şeyin farkına varmadılar.

Böyle devam etsin.

"Çocuklar," diye fısıldıyorum ve Margot başını sallıyor.

"Hadi onları eve götürelim," diye kabul etti.

Kalabalığın arasından onlara doğru ilerlerken kimseyle göz teması kurmuyorum. Onlar hâlâ müziğin ritmine kapılmış bir şekilde sallanıyor ve karamelli elmalarını bitiriyorlar.

Şöhretin ne kadar yıkıcı olabileceğini fark ettiğim anda, onları göz önünden uzak tutmaya yemin ettim.

Bilerek ya da bilmeyerek, bu hayatı ben seçtim.

Çocuklarım asla bu sonuçlarla karşılaşmamalı.

İstenmeyen fotoğrafların silah sesi gibi ne zaman çekileceğine, hele ki bu fotoğrafların boşanmayla ilgili sansasyonel haberlerde yer alıp almayacağına onlar karar veremezler.

Bu adil değil.

Herkesin seçim hakkı olmalı ve dünyanın böyle işlememesinden nefret ediyorum.

Ayrıca, hayatları gerçekten başlamadan önce sürekli olarak özel hayatlarının ihlal edilmesiyle karşı karşıya kalmalarını da istemiyorum.

İnsanların satışları artırmak veya tıklama sayısını yükseltmek için söyledikleri yalanlar.

İnsanların bir sonraki haberlerini veya Instagram'da milyonlarca görüntülenmeyi elde etmek için ne kadar akıl almaz yollara başvurabileceklerine inanamazsınız.

En kötü sırlarınız, tüm güvensizlikleriniz, ruhsuz dedikodu dergilerindeki tüm ulusal haber malzemeleri.

Daha da kötüsü, artık sadece basılı dergiler değil ve dedikodular internette ışık hızında yayılıyor.

“Hey çocuklar.” Dikkatlerini çekmek için omuzlarına dokundum. Margot da onların diğer tarafında, onları dikkatle izliyordu.

Şimdi anlıyorum ki, o bu tür şeylere yabancı değil.

Bu durumu nasıl ele alacağını çok iyi biliyor, belki de benden daha iyi.

Belki de ikimiz de aramızdaki bu ilişkinin zaman ayarlı bir bomba olduğunu biliyorduk.

Bunun kamuoyu önünde patlayacağını hiç düşünmemiştim.

“Şimdi eve gitmemiz gerekiyor,” diye sert bir şekilde söylüyorum, sesimi sakın tutarak. Dışarıdan gülümsüyorum

ama içten içe nefes nefese kaldığım için kendime lanet ediyorum.

Bu olmamalıydı.

Burada değil.

Şimdi değil.

"Baba, sorun ne?" diye soruyor Dan, hâlâ üçlüyü izlerken.

"Evde önemli bir şey hatırladım. Hadi çocuklar," diyor Margot ve ben ona minnettar bir bakış atıyorum.

Viola ona çıkıştığında, onun sarsıldığını görebiliyordum, ama şimdi tam bir verimlilik içinde çalışıyor.

Eğer kavga istiyorlarsa, hor görülen bir Karaçalı'ya karşı geldiklerine pişman olacaklardır.

"Arabada buluşalım mı?"

"Elbette," diyor.

Bir saniye sonra, kalabalığın arasına geri dönüyor, insanlar fotoğraf çekerken, sorular sorarken ve iltifatlar yağdırırken güzel yüzüyle gülümsüyor.

Birkaç telefon da bana doğru çevrildi, bu yüzden çocukları aceleyle caddede park edilmiş kiralık araca doğru götürdüm.

İşin doğrusu, durumun ciddi olduğunu anladıklarında itiraz etmiyorlar. Sadece itaat ediyorlar.

Keşke bunun daha önce hiç yaşanmadığını söyleyebilseydim, ama yaşandı.

Hayatım tamamen mahvoldu.

Bunun burada bir sorun yaratacağını ve her şeyi daha da karmaşık hale getireceğini hiç düşünmemiştim.

Ben ne yapıyorum böyle, Margot'yu daha da kötü duruma mı sürüklüyorum?

Hâlâ aynı yeri paylaşabilir, kendi işlerimizi yapabilir, sonra da ayrı yollara gidebilir ve her şey sona erebilir.

Bunun yerine, önce seks oldu, sonra da duygular.

Çenemi sıktım, başımı salladım.

Birkaç saniye sonra SUV'nin yanına geldi, yüzünde aynı kasvetli teslimiyet ifadesi vardı.

Sully Bay felaketimiz on kat daha büyük bir boyuta ulaştı.

EV DEN UZAKTA (MARGOT)

Eve döndüğümüz anda tüm kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol ediyoruz.

Bu artık bir alışkanlık haline geliyor, olağanüstü bir durum değil, ama yeni bir aciliyet söz konusu.

Bir şekilde, saçlarım hâlâ yerinde.

Yaklaşık bir saattir onu söküp atma isteğine karşı koymaya çalışıyordum, bu yüzden mucize gibi bir şey oldu.

Şükürler olsun ki çocuklar iyiler. Oturma odasında televizyonun karşısına yerleştiler ve ben de pazardan aldığım portakal çiçeği çayını hazırladım.

Yaban mersini değil.

Bu üzücü deneyimden sonra, önümüzdeki on yıl boyunca bunu atlatacağım.

Şu an kütüphanedeyiz, çaylarımızı içiyoruz ve ikimiz de kendimizi tutmaya çalışıyoruz.

Sanki gök gürlemesi bekliyorum. Her hareketinde fırtınanın yaklaştığını izliyormuş gibiyim.

Kane, sırtını büyük deri koltuğa yaslamış, başı öne eğik ve omuzları kaskatı bir şekilde telefonunda gezinirken duruyor.

O öfkeli surat ifadesi her şeyi anlatıyor.

Şu ana kadar hakkımızda sadece birkaç makale çıktı, ama yakında her yerde olacağız. Medya dünyasında pireyi ot gibi küçük şeyler çok kolay dağa dönüşüyor.

"Hey," diye fısıldadım, çayı uzatırken kolunu okşadım. Telefonunu yere koydu ama beni kucaklamak için kendine çekmedi.

"Hey, sen de!"

"O kadar da kötü değil. İkimiz de bu durumu daha önce yaşadık." Eve döndüğümüzden beri aynı şeyi üç kez söyledim ve her seferinde kayıtsız bir homurdanmayla karşılaştım.

Bu sefer farklı hissediyorum.

Neredeyse utanç verici.

Çünkü biz, birlikte hayatlarımızı kurabilmek için basınla nasıl başa çıkacağımızı öğrenmeye çalışan gerçek bir çift değiliz.

Biz sadece aramızda müthiş bir kimya olan ve yatakları yırtarcasına tutkulu geceler geçiren iki yabancıyız.

Hiçbir şeyin kalıcı olması amaçlanmamıştı ve hele ki dışarıdan gelen acımasız spekülasyonlar altında hiç kalıcı olması mümkün değil.

"Çok özür dilerim." Çayını o kadar hızlı içiyor ki, dilinin yanmamasına şaşırdım.

"Üzülme. Gerçekten sorun yok. Ben bir Blackthorn'um." Yanına yaslanırken gülüyorum. "İlginç bir hayatın olunca böyle şeyler olur. Yeni bir şey değil. Zaten burada olup, kasabaya şöyle bir göz atmam bile bir iki kez gündeme gelmeme neden olurdu. Bu diğer şeyler ise sadece—" Omuz silkiyorum. "Dramatik şeyler. Palyaçoluk işleri."

"Hayır." Bardağı şıkırtıyla yere bıraktı ve yeşil gözleri alev alev yanarak bana döndü. "Her zamanki gibi bir durum değil, düşes."

Zorlukla yutkunuyorum.

"Eğer bizim çıktığımızı düşünmelerine kızılıyorsan, anlıyorum. Ben—" Duraksıyorum. Bilmiyorum. İşte tam bu noktada yerimde kıpırdanıyorum, ona bakmamak için

ayımı yudumluyorum. "Daha önce de erkeklerle birlikte olduğumda böyle Şeyler oldu. Geçer."

Burun delikleri genişliyor ve yanlış bir Şey söylediğimi anlıyorum.

"Bu durumu daha mı iyi hale getirecek? Evimize kimin zarar vermeye çalıştığını bile bilmediğimiz halde daha fazla istenmeyen ilgi mi çekeceğiz?"

Oldu.

Ama şu an bunu söyleyemem.

"Sadece şunu söylüyorum, bu karalama kampanyaları benim için artık sıradan bir Şey. Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

"Hayır, değilim," diye tersledi. "Bu tamamen saçmalık."

"Bunlar sadece söylenti, Kane."

"Ve ağızlarını çalıştırmak için bizi bulmamaları gerekirdi." Duvara yaslanmış uzun kitap rafları arasında ileri geri yürüyor ve ben de ağzındaki sert, öfkeli çizgiyi, içinden geçen gerginliği izliyorum.

Hareket tarzı, tam bir g ve kararlılık dolu.

Böylesine iri bir adam için son derece zarif ve göz korkutucu.

Onu teselli etmek istiyorum ama itilip kakılmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Hiçbir Şey bilmemeleri gerekirdi," diye homurdanıyor.

"Başımı ne eğdim ve kimse burada olduğumuzu bilmiyor."

"İnsanlar konuşur. Bunu biliyorsun. Bu gibi sakın kk kasabalarda yaptıkları hemen hemen tek Şey bu." Omuz silktim.

"Blackthorn varisiyle birlikte saklanıyor musun?" Başını kısa ve sert bir hareketle salladı. "Ne saçmalık."

Yaralanmamaya alışıyorum.

Pusuya düşürülmesine ve pek de huzurlu olmayan aile tatilinin benim yüzümden bir anda yok olmasına öfkelenmesi gayet mantıklı.

Bu konuda açıkça konuşabileceğini hissetmesi de mantıklı.

"Bunun olmasını hiç istememiştim," diyor titrek bir sesle, bana bakarak. Vücutunun her zerresi gergin. "Seni bu işe sürüklemeyi hiç istememiştim."

"Ciddi misin, dur artık. Kimin daha çok haber değeri taşıdığı konusunda parmakla işaret etmeye başlarsak, bütün gece burada kalırız." Bu sefer ona doğru yöneldim, ellerimi göğsüne koyup yüzüne baktım. Kalbi çok hızlı atıyordu. "Sorun yok, Kane. Daha kötü şeyler de oldu. Çok daha çirkin fısıltılara katlandım, eminim sen de katlanmışsındır."

"Mesele bu değil." Eli kolumun arkasına dokundu ama tutuşu gevşekti. "Buradaki zamanımızı mahvettiğine çok üzüldüm. Neredeyse o serseri kadar kötü."

"Henüz hiçbir şeyi mahvetmedi. Henüz değil."

Sertçe nefes veriyor.

"Ve kahretsin, hakkımdaki tüm dedikodular seni de lekeleyebilir. Senin de bir hayatın ve bir kariyerin var."

"Ne dedikoduları? Çıkıyor muyuz?" diye sordu. Gülümsemem biraz dengesizdi. "Tasarımlarım bana bir kariyer fırsatı verdiğinde kariyerim hakkında endişeleniriz."

Hâlâ çok kafam karışık.

"Kahretsin." Gözleri donuklaştı, başımın üzerindeki boşluğa baktı. "Buraya hiç gelmemeliydik."

Acıdı.

Kalbim buzdan bir top gibi paramparça oldu.

"Şimdi iyice saçmalıyorsun." Uzandım ve yanağını okşadım. "Bana bak. Sana bak. Aramız iyi. Kendimizden başka kimsenin insafına kalmış değiliz."

Başını şiddetle salladı.

"Benim sorunlarım seni etkileyemez."

"Ben nasıl etkilendim Kane? Bir uzvumu mu kaybettim?" Uzandım, parmaklarım onun sakalına dolandı, ta ki bana bakana kadar. "Dostum. Sandığından daha dayanıklıyım. Bu dünyanın sonu değil. Gitme zamanı gelene kadar sessiz sedasız yaşarız."

“Gitme vakti geldi,” diye tekrarladı acı bir şekilde. Parmakları bileğimi kavradı ve yavaşça elimi itti. “Bunu çok basitmiş gibi anlatıyorsun.”

Sesindeki o sertliği sevmiyorum.

“Çok basit. Bu saçmalığın mahvettiği tek şey lokantada öğle yemeği yiyebilme imkanımız. Şehirde dolaşırken sadece dikkatli olmamız gerekiyor. Burada güvendeyiz.”

Bana öyle bir bakış attı ki, bu evde ne kadar güvensiz olabileceğimizi hatırlattı.

Ben ve aptal ağzım.

Ama sonunda dudakları kıvrıldı, ancak gülümsemesi gözlerine yansımadı. “Daha dikkatli olmalıydım.”

“Bunu bırakın. Kendinizi suçlamayı bırakın. Şöhret budur ve eminim çocuklar da bunu biliyor. Onları oradan en kısa sürede çıkardık. Ayrıca, kameraları kurdunuz, bu yüzden cesur muhabirlerin gelip evin etrafında gizlice dolaşması gibi bir durum da olmayacak.”

Belki de fazla iyimser.

Bazı insanlar büyük bir haber veya birkaç samimi fotoğraf için kesinlikle izinsiz girebilirler, ama umarım riske degecek durumda değilizdir.

Gözleri sertleşti.

Keşke bu koca adamı daha iyi hissettirmeye çalıştığım için pişman olsaydım.

“Çocuklarla işler karmaşık,” diyor. “Ve seninle de. Kahretsin.” Bileğimi hâlâ tutuyor, sanki varlığını unutmuş gibi. “Eğer şu sapık saçmalığı olmasaydı, muhtemelen şu anda New York'a geri dönüyor olurduk.”

Söylediklerinin gerçekliği aklıma yattıkça damarlarım buz kesti.

Onun burada olmasının tek sebebi beni sağ salim korumak.

İlla kalmak istediği için değil.

Beni yalnız bırakmaktan, tehlikede olmaktan çok endişeleniyor.

Ah, bu kadar iyi olduğuna sevinmeliyim. Ama tek hissettiğim Şey, kalbimin acıdan gümbür gümbür atması ve beynimin dönmesi.

Yaz kızı olmaya alıŐkını. Geçici ilişki.

Ama aman Tanrım, onun bunu söylemesi için yeterince iyi değil miyim?

Bana benimle vakit geçirmeyi sevdiği için kaldığını mı söyledi? O, benimle vakit geçirmeyi seviyor—

Aman Tanrım, hayır.

O beni sevmiyor ve onun beni sevebileceğini düşünmeye hakkım yok.

Sendelleyerek geriye doğru yürüdüm.

"Biliyor musun, hiç uğraşma. Eğer böyle düşünüyorsan, belki de hepimiz gitmeliyiz."

Kaşları kalktı.

"Margot, demek istediğim bu değildi." diye homurdandı, elini saçlarının arasından geçirerek. "Sadece Şunu demek istedim—bak, kaçıp gitmek daha da kötü olurdu."

Acıma duygusuyla etrafta dolaşmaktan daha mı kötü?

Zorunluluktan mı?

Öyle düşünmüyorum.

"Yarın başınızın belasından kurtulabilirim," diyorum.

"Hayır, bekle." Kapıya doğru yönelirken kolumu tutarak beni durdurdu. "Aptalca kararlar vermeye devam edemem. Beni duyuyor musun kadın? Her Şeyi tekrar berbat edemem."

"Yine mi?" Kendimi onun elinden kurtardım.

Yani onun gözünde ben, uzun hata listesindeki maddelerden sadece biriyim.

"Nereye kaçıyorsun? Söylediklerimin hepsini en kötü Şekilde algılamayı bırakacak mısınız?" diye hırslı bir Şekilde sordu.

"Hiçbir yere kaçmıyorum, Kane Saint," dedim kapıda durarak. "Belki de sen kaçmayı bırakıp bir çözüm bulmalısın."

Hiçbir şey huzurlu gecelerimizi elimizden alamaz.

Rüzgarın şarkı söylediği, ağaçların fısıltılarla gıcırdadığı ve yıldızların hareket eden bulut perdelerinin arasından göz kırptığı o nadir sonbahar gecelerinden biri.

Aşağıdan, açık pencereden boğuk sesler geliyor, kalbimi hafifçe yaralıyor.

Çoğunlukla çocuklar.

Konuşuyorlar ve Dan de hafifçe davul çalıyor. Eminim sesini kısmaya çalışıyordur.

Zaman zaman Kane'in kalın sesi araya girerek cesaretlendirici sözler söylüyor ve gökyüzünde birbirini kesen takımyıldızlar hakkında hikayeler anlatıyor.

Yıldız gözlemciliği konusunda çok şey biliyor.

Acaba bu bilgiye yıllardır sahip miydi yoksa Sophie'ye sevgi dolu babasından biraz yardım gelsin diye mi bu mitleri araştırdı?

Bu tam olarak Kane'in tarzı.

On saniye içinde şefkatten tutkuya geçebilen, patlayıcı bir insan çelişkisi.

Tartışmamız can yakıyor.

Dışarı fırladığımdan beri beni bulmaya hiç gelmedi ve bütün öğleden sonra odamda oturdum, sadece onların yemek yediğinden emin olduktan sonra gizlice aşağı inip yemek yedim.

Elbette, bana bir tabak bıraktı.

Elbette, bu koyu kıvamlı et suyuyla hazırlanan ve lezzetli yapışkan pirinç üzerinde servis edilen doyurucu dana güveci tam da istediğim gibiydi.

Hem düşük karbonhidratlı beslenme düzenimi hem de sağduyum mahvediyor.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Hiçbir şey hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Onun aşaşıda çocuklarla tatlı bir akşam geçirirken benim burada Rapunzel gibi kulesinde mahsur kalmam beni çözüyor, çünkü o koca aptal egosunu bir türlü yutamıyor.

Evet, anlıyorum.

Bu karmaşadan kaçıp çocukları da yanınıza almak istemenizi anlıyorum.

O, her iyi ebeveynin yapması gerektiği gibi, onları her şeyden önce tutuyor.

Annem ve babam, sevgi dolu veya ilgili olmasalar bile (yani, demek istediğimi anladınız), bizi asla tehlikede bırakmazlardı.

Ethan ve ben bunu kendi başımıza çözmek zorunda kaldık.

Blackthorn ailesine mensup olmakla ilgili öğrenmemiz gereken her şey PopPop'tan geliyordu.

şöhretin ve yüzüme doğru kabaca flaşlar tutan kameraların varlığına yabancı değilim. Ya da internette hakkımda skandal dedikodular yayan tık tuzağı kuran insanlara. Servet sahibi olmanın, dünyanın kiminle ıktığınıza veya kiminle birlikte olduğunuza ne kadar çok ilgi duymasına yol açtığı inanılmaz.

Spoiler: Fısıltılar genellikle yanlış çıkar.

Bazen, uydurma alternatifler acımasızlaştığında, gerçek flört yöntemlerine zlem duyarsınız.

Annemin, şükran Günü tatilinde üniversiteden eve döndüğümde işten çıkardığı, memnuniyetsiz bir özel aşçı, Margot Blackthorn'un ne kadar seçici bir yiyici olduğunu ortaya koyan bir hikayeye dönüştü. Öyle ki, Michelin yıldıızlı restoranlarda çalışmış ve beş çocuğu doyurması gereken bir kadını işten çıkarana kadar ailesi ortalığı ayağa kaldırmış.

Evet, zel uçakla seyahat edebildiğim ve 40.000 feet yükseklikte 'zevksiz' ayakkabı tasarımlarım üzerinde alışabildiğim için şımarık bir kadın olmalıyım.

Ayın bile eline verildiği, yeteneksiz zengin kızlardan sadece bir diğeri.

Tıpkı ailesi gibi.

Dürüst olmak gerekirse, en çok o acıttı.

İnsanlar beni dedemle değil, Scott ve Elvira Blackthorn ile karşılaştırıyor. Ethan'la durum farklı çünkü o aile imparatorluğunu miras aldı.

Kane ayrıca, yakıcı spot ışıklarına ve insanların sırf egonuzdan birkaç parça hatıra olarak alıp gitmek için sizi paramparça etmek için can atmasına da alışkın olmalı.

Ünlü olmak işte budur: Kendinizden kanlı parçalar alıp halkın istediği gibi ısırp parçalayıp tadabilmesi için sunmak.

İdeal olarak, o küçük aç dişlerine hangi parçaların gireceğine siz karar verirsiniz.

Kane, onlara bizi -her ne kadar "biz" varsa- vermek istemedi ve bir bakıma bu mantıklı.

Burada geçirdiği zamanı özel ve gizli tutmak istedi.

Boşanma ve şirketinden ayrılmasıyla işler daha da karmaşıklaştı. İnsanlar spekülasyon yapıyor, onu bir tür zengin süper kötü adam gibi gösteriyorlar. Ama bunların hepsi yüzeysel şeyler.

Önemli değil.

Onunla olan tüm ilişkilerimde, hiçbir zaman kötü adam olmadı.

Göğsüm sıkışmış bir halde, pencereden tekrar yıldızlara bakıyorum.

Gözlerim yanıyor ama ağlamama izin vermiyorum.

Hâlâ gözyaşlarım hafif.

Büyükbabam öldüğünde o kadar çok ağladım ki günlerce kendimi hasta hissettim. Ama ailemden olmayan erkekler için asla ağlamama izin vermedim.

Kelso'dan beri değil.

Kane'in gür kahkahası odama kadar ulaşıyor.

Sophie'nin söylediği bir şeye kıkırdıyor ve göğsümdeki acı beni yutacak gibi oluyor.

İçten içe haklı olduğunu biliyorum.

Daha dikkatli olmalıydık.

Her açıdan bakıldığında, yaşça büyük, boşanmış, bekar bir baba figürüyle ilişkiye girmek tam bir hataydı.

Geçmişinden kaçan, yoluna çıkan her şeyi parçalayan, kırık bir canavar.

Ama çocuklara çok bağlandım.

Ve birlikte geçirdiğimiz güneşli, seksi sabahlarımıza çok bağımlıydık.

Of.

Masadaki iPad'ime şöyle bir göz attım.

Bu acıyı dışa vurmak varken neden üzülüp durayım ki?

Sophie'nin hâlâ ayakkabıya ihtiyacı var.

Ortopedik ayakkabılarının şablonu üzerine yerleştirdiğim yumuşak pembe ten, şimdi ikinci bir bakışta hiç de fena görünmüyor.

Ben ona şeker bulutu diyorum.

Hafif ve havadar dokular, ayakkabılarının doğal hacimliliğini gizlemek yerine vurguluyor.

Taşa kazınmış olanı değiştiremediğinizde, bazen yapabileceğiniz tek şey onu kabullenmektir.

Buradaki fikir tam olarak bu.

Hiç utanılacak bir şey yok.

Yıllarca saklamaya çalıştığı bu kırılgan yanını kabullenmesini istiyorum.

Çocuklar kötü davrandıklarında berbat oluyorlar. Zorbaların cehennemde özel bir yeri var.

Ama o çok mutlu, utangaç bir kız ve ben onun yargılanmadan parlamasını istiyorum. Ona baktığımda ne hissettiğimi ve babasının doğduğu günden beri hep fark etmiş olması gereken şeyi görmesini istiyorum.

Umarım bu yeniden tasarım yardımcı olur.

Bu bir açıklama, megafon değil.

Biraz daha ince ayar yaptıktan sonra, tasarımı özel bir model üretebilecek bir tedarikçiye gönderebilirim. Eğer beğenilirse, bitmiş ürünü ev adreslerine göndereceğim.

Onları sevip sevmediğini, hatta tepkisini asla göremeyeceğimi hatırladığımda kalbim tekrar acıyor.

Bu iş bittiğinde, yollarımız ayrılmış olacak.
Telefonum yanımda yüksek sesle titriyor.

Hattie.

Muhtemelen neden ona sürekli güncellemeler göndermediğimi merak ediyordur.

"Tamam," diyor ben cevap verir vermez. "Biliyorum, öpüşüp koklaşmakla meşgulsün, ama durumu bilmem gerekiyor."

"Sevgili gibi davranmak mı? Bunu kim söyler ki?" İstemsizce gülüyorum, kalemimi bırakıp sandalyeye yaslanıyorum.

"Ben söylüyorum bunu. Ve siz bunu sorudan kaçmak için kullanmıyorsunuz."

"Hangi soruyu sordun, Şapkalı Kız?"

"Sevgili misiniz?"

Kane'in sesi açık pencereden içeri süzülüyor.

"Hayır," diye itiraf ettim bir saniye sonra. "Şu anda evin aynı katında bile değiliz."

"Ah, kahretsin," diyor. "Konuşmak ister misin?"

"Bunun hakkında konuşmama izin verir misin?" Ayağa kalkıp yatağa yığılıyorum.

"Sana seni sevdiğimi, mahremiyetine saygı duyduğumu ve bu konuda benimle konuşmama hakkına sahip olduğunu söyledim," diyor mantıklı bir şekilde. "Ama sonra üç gün boyunca Ben ve Jerry's dondurması yerken seni tamamen görmezden gelirdim."

"Kurabiye hamuru mu?"

"Elbette. Bu evde sadece en iyiler var. Hadi anlat bakalım! O ürkütücü sapıkla ne oldu? Ve yakışıklı McHunkster'ın durumu ne?"

"Lütfen bir daha ona asla öyle seslenmeyin," diyorum.

"Ancak konuşursan. Bana izin vermezsen sana nasıl manevi destek olabilirim?"

Dudaklarımı ısırarak, tacizci durumu hakkında ona fazla bir şey anlatmamaya karar verdim.

O sadece endişelenecek ve sonra muhtemelen Ethan'a anlatacak.

Sonra buraya gelip ortalığı karıştıracak. Kimsenin kardeşimin dertleriyle gelip ortalığı daha da karıştırmasına ihtiyacı yok.

Ayrıca, kardeşimin Holden'ı burayı bir kaleye çevirmesi veya beni eve sürüklemesi için göndermesine de ihtiyacım yok. Evrenin dokusunun aynı odada iki ağzı sıkı, güçlü egolu adamı kaldırabileceğinden emin değilim.

"Gördüğüm adamı polise bildirdik. Önemli bir şey değil," diyorum. "Ve Kane, o da..."

"Margot, birlikte yattınız mı?"

Nefesim kesildi.

"Nereden bildin?"

"Biliyordum!" diye sevinçle haykırıyor. "Onu gerçekten çok sevdiğin belliydi. Kendini tutmayacağını tahmin etmiştim. Yani, anlıyorum. Onu araştırdım, hatırlıyor musun?"

"Bugün onu tekrar Google'da aradın mı?"

"En son konuştuğumuzdan beri değil. Neden?"

"Bir sorunumuz var," diyorum yavaşça. "Onun benimle burada olduğu haberi sızdı ve şimdi isimlerimiz birbirine bağlandı."

"Sevgili ilişkisi gibi mi bağlantılı?"

"Evet. Ama ayrıca, şimdi o burada ve herkes bu konuda çok sinirli. Birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvettiğini ve beni de muhtemelen rezil ettiğini düşünüyor."

"Ha? Senin Blackthorn soyundan olduğunu biliyor mu?" diye dikkatlice soruyor.

"Evet. Ve ona dedikodu çemberinden sağ salim çıktığımı söyledim. Ama o—"

"Hâlâ suçluluk duyuyor mu?"

"Doğru." Yorganı üzerime perişan bir halde çektim. "İşler stresli bir hal aldı. Temelde, yüzüme karşı, 'Biz büyük bir hatayız' dedi."

"Ah."

"Evet, acıdı."

"Belki de sadece üzgündü?"

Tavana kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Belki. Yani, mümkün. Sinirlendiği için patladı ve bunu kastetmedi. Ama söyledi işte, Hattie. Bazen insanlar kızginken daha dürüst oluyorlar."

"Aman Tanrım."

"Bu beni bu kadar rahatsız etmemeli. Onu o kadar iyi tanımıyorum bile. Bu yüzden bu kadar sinirlenmemi gerektirecek kadar tanımıyorum."

"Hım, tamam. Duyguların bir zaman sınırı yok. Bundan emin misin? Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kesinlikle iyi.

Birlikte geçirdiğimiz kısa zamana rağmen, onu avucumun içi gibi tanıyorum.

Onun cömert bir tamirci olduğunu biliyorum. Özverili bir huysuz. Çok çelişkili bir egosu var.

Onun harika bir aşçı olduğunu, eski eşiyle sorunlu bir ilişkisi olduğunu ve yılın babası ödülü için ilk on finalist arasında olduğunu biliyorum.

Oğlunun aşırı hayal gücünü zarif bir şekilde idare ettiğini ve küçük kızının ortama uyum sağlaması için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum.

Buraya onları iyileştirmek için geldiğini biliyorum. Ailesinin sürekli darbe almasından dolayı çok ihtiyaç duyduğu zihinsel bir mola istiyordu.

Barınağa ihtiyacı vardı.

Ve biliyorum ki, aramızdaki bu durum geçici olsa da, o çok fazla önem vermemeye çalışsa da, beni de koruyacak.

Ama yine de, yine de yalan söylemek istiyorum.

Hattie'ye onu neredeyse hiç tanımadığımı söylemek istiyorum çünkü bu, onun da beni neredeyse hiç tanımadığı anlamına gelir ve bu da ona karşı yaşadığım bu duygusal dengesizliği bir şekilde daha az utanç verici hale getirir.

Ama bu o kadar acımasızca dürüst ki, yalan ciğerlerimde tıkanıp kalıyor.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldıyorum. "Kendini açmıyor. Sanırım eski sevgilisine takılıp kalmış ve kalbine bir şans vermiyor."

Hattie, ona duyduğu sempatiyi mırıldanarak ifade ediyor.

"Ah, bu zor bir durum. Bilmiyorum, belki de yapabileceğiniz tek şey aranızda biraz mesafe koymak? Bırakın o kendi başına halletsin. Ona alan verin. Başka yapabileceğiniz pek bir şey yok."

Bilgece ama istenmeyen sözler.

"Evet," diyorum sesimi geri kazandıktan sonra. "Evet, haklısın."

"İyi olacak mısın? Oraya uçmam gerekiyor mu?"

"Hayır!" Boğazımı temizleyerek kendimi toparladım. "Hayır, sorun yok. Zaten daha uzun süre burada kalacağımı sanmıyorum. Beni tanıyorsun. Ben her zaman iyiyimdir."

"Sürekli iyiymiş gibi davranıyorsun," diyor ciddi bir şekilde. "Bana ihtiyacın olursa ara yeter, tamam mı? İstediğin zaman. Her zaman telefonu açarım."

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Telefonda bir öpücük gönderiyor ve ben de boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak telefonu kapatıyorum. Gözlerim yanıyor.

Uzay, uzay.

Aman Tanrım, ona biraz alan verin.

Tam da söyleyeceğinden korktuğum şey buydu.

Başka yapabileceğiniz pek bir şey yok.

Biliyorum.

Tıpkı kendimi tuzağa düşürdüğümün, yani kendi kendini düzeltmesi gereken bir adamı düzeltmeye çalışmanın acı verici bir şekilde farkında olduğum gibi.

Ama şu anda uzay, tam bir tecrit gibi geliyor.

Yıldızlar arasındaki uçurumdan daha büyük ve daha soğuk.

BÖLÜNMÜŞ EV (KANE)

Gece, sonsuzluk adı verilen karanlık bir okyanusa açılan bir penceredir.

Yıldızları neredeyse hiç bulut örtmüyor, asla göremeyeceğimiz kıyılardaki deniz fenerleri yanıp sönüyor.

Burada çocuklarla birlikteyken, endişelerim aslında sadece birkaç metre ötede olsalar bile, sanki çok uzaktaymış gibi hissetmeliyim.

Bunun üzerinde fazla duramam.

Sophie teleskobundan bakarken ve yıldız gözlem uygulamasıyla haritalama yaparken durum böyle değil.

Dan, dışarıda davul setinin üzerinde, kulaklıklarıyla eski bir Van Halen şarkısını çalıyor. Bu çocuğun zevki iyi, bunda benim de büyük payım.

Huzurlu, sessiz ve berrak olmalı.

Ve gerçekten de elimden gelenin en iyisini yapmaya, orada bulunmaya ve babalık içgüdülerimi dinlemeye çalışıyorum.

"Baba, uyandın mı?" Sophie parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

"Hı?" diye homurdandım.

Kahretsin, demek ki iyi dinlemiyorum.

“Bu hangi gezegen? Doğru olduğunu düşünüyor musun?”

Telefonu elinden alıp ekrana bakıyorum. Ekranda güzel etiketlerle birlikte başımızın üzerindeki gece gökyüzünün genel bir görünümü var. Herhangi bir bölümü kolayca daraltabilir, yakınlaştırabilir ve gökyüzündeki hareketlerini takip etmek için adlandırılmış başlıca yıldızların ve gezegenlerin isimlerini arayabilirsiniz.

Ayrıca Soph'un uzun zamandır üzerinde çalıştığı takımyıldızlar hakkında da daha fazla bilgi var. Bir gün hepsini ezbere bilmek istiyor.

"Hangisini kastediyorsun canım?" diye soruyorum.

"Bak buraya. Uyup uymadığından emin değilim." Beni teleskobun altına çekiyor ve ben de mercekten bakıyorum.

Jüpiter olamayacak kadar silik, ama teleskop çok hafif bulanık halkaları yakalıyor. Kesinlikle Satürn.

"Uygulamada olması gerekiyor. Bahse girerim bulamazsın."

"Baba," diye mızızlanıyor ama gülümsüyor. "Bunu benim için almanı istedim."

"Bunun neresi eğlenceli, tatlım? Hem kendin yapmazsan nasıl öğreneceksin? Daha dikkatli bak, sonra bana ne olduğunu söyle."

Telefonu elinden alıp yüzünü tekrar teleskobun altına eğdiğinde, "Adil değil," diye tısladı.

Aklım Margot'nun söylediklerine gidiyor.

Koşu hakkında.

Bunu bir hata olarak nitelendirerek ağızımdan kaçırdığım şey hakkında.

Anlık bir gaf. Sinirli ve hayal kırıklığına uğramışken ve o da kötü bir durumdan mantıklı bir şekilde kurtulmaya çalışırken neredeyse kaçınılmazdı.

Bir şeyler ters giderse, söyleyin gitsin.

Gerçeği kaldırabilirim.

Artık isimlerimiz kamuoyu önünde birbirine bağlı ve o çirkin, her şeyi gören göz her şeyi daha da karmaşık hale

getiriyor.

Doğrusu şu ki, onun hayatını kendi hayatıma katamam. Çok karmaşık ve birbirimize çok uyumsuzuz.

O kadın, ensesinde dolaşan dedikodulardan daha iyisini hak ediyor.

Ve onun bir hata olduğunu kastetmedim.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişman değilim.

Pişman olduğum şey Margot Blackthorn değil; bu saçmalığın, bizim sapıklık stresiyle boğuşurken onu nasıl incitebileceği.

Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrimin olmamasına gerçekten çok pişmanım.

"Satürn! Buldum!" diye zafer edasıyla haykırdı Sophie.

Ona gülümsüyorum. Umarım çok anlamsız görünmez.

"Harika iş çıkardın, Soph." Gerçekten de öyle.

Dan davul çalmayı bırakıp başını kaldırdı, küçük yüzü odaklanmanın gerginliğiyle kulaklıklarını çıkardı.

Sophie bir elinde telefonu, diğer elinde yüzü teleskopa yapışık bir şekilde yıldızları izlemeye devam ederken, Dan dokuz yaşından daha büyük bir ciddiyetle beni izliyor.

Normalde gülerdim.

Bu gece, babasının ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Böyle bir farkındalığa sahip olabileceğini düşünmek bile içimi acıtıyor.

İkisi de çok hızlı büyüyor ve ben onlara yetişemiyorum.

Her defasında onların içinde bulundukları yaşam evresine alıştığımı düşündüğümde, biraz daha büyüyorlar ve zaman hızla ilerliyor.

Bu çocuklar çok yönlü bireyler haline geliyorlar. Sanki her birkaç yılda bir onlarla ilk kez tanışıyormuşum gibi hissediyorum.

Dan davullarını bırakıp yanıma otururken, "Baba," dedi.

"Ne oldu Bud?"

"Bir şeyler ters gidiyor," diyor, onlara sürekli kullandığım bir ifadeyi tekrarlayarak. "Neden

endişeleniyorsun?"

Lanet etmek.

Elbette, medyanın peşindekilerin burada olduğumuzu bildiğini söyledim. Onları korkutmak için değil, çok fazla sır saklamayı sevmediğim için.

Onların bana güvenmelerini ve kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum.

Henüz çok gençler ve neyse ki çok masumlar; şöhretin ve paranın kirli karanlık yüzünü anlayamazlar, ama gazetecilerle asla konuşmamaları gerektiğini biliyorlar.

"İnsanlar senin burada olduğunu bildikleri için mi?" Alnı kırışıyor. "Ne olmuş yani? Onların söylediklerine neden önem verelim ki?"

"O kadar basit değil, küçük adam," diyorum nazikçe. "Sadece biz olsaydık bu kadar kötü olmazdı, ama Margot'nun hayatını da zorlaştırıyoruz. Bir de üstüne bir de davetsiz misafir meselesi var."

"Öyle mi? Bu yüzden mi..." Sözünü yarım bırakıp, yüzüne aydınlanan bir ifadeyle odasına doğru baktı.

"Evet. Bu çok önemli bir şey," diyorum ona.

"Ama neden? Yani, iyi anlamda işleri karmaşıktırmıyor musunuz? Belki de insanların fotoğrafını çekmesinden hoşlanmıyor, ama gülümsüyor, kahkaha atıyor ve bize karşı nazik davranıyor. Sanırım artık hırsız umursamıyor, ben de umursamıyorum!"

"Önemli olan sadece bu değil," diyorum, doğru olsa bile.

Margot'nun birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldığı açıkça belli ve çocuklarla arası da içgüdüsel olarak çok iyi.

Hatta beklenti çitası o kadar düşük ki, çimlere bile değse, kendi annelerinden bile daha nazik ve ilgili olabilirler.

"Peki başka ne yapar baba?" diye soruyor Dan. "Bahse girerim senden hoşlanıyordur. Okulda gördüğüm tüm hoşlanmalardan çok daha fazla. O seramikçi çocukla konuştuğunda suratın asılıyor. Lee miydi her neyse."

"Hayır," diye homurdanarak yan tarafına dürttüm. "O sözünü geri al, evlat."

"Gördün mü? Yakalandın! Biliyorsun işte." Kahkaha atıyor. "Ah, yetişkinler neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorunda ki?"

Keşke bilseydim.

Ben öyle yapmadığım için, yüzü kızarana ve merhamet dilenmeye başlayana kadar onu gıdıklıyorum ve bu gece merhamete ihtiyacı olan benim.

Oğlum ne zaman benden daha akıllı oldu?

Her şey aşırı karmaşık görünüyor, doğru, ama belki de kafamı kumdan çıkarıp tekrar denemeliyim.

Belki konuşmalıyız ve orada olanları açıklamalıyım.

Gerisi Margot'ya kalmış.

Eğer henüz çok geç değilse, bahanelerimi, endişelerimi ve kontrol edebilmeyi dilediğim her şeyi daha fazla duymasına fırsat bulamadan...

Bu adil değil.

Ona en azından bir açıklama borçluyum.

Geceyi ayrı geçiriyoruz ve bu, huzursuz edici, lanet olası bir ayrılık.

Ama ona biraz alan tanımak en iyisi, ve ertesi sabah kahve demlemek için aşağı inerken, kartlarımı ortaya koymaya hazır oluyorum.

Ama koridordan gelen bir ses beni olduğum yerde donduruyor.

Başka bir davetsiz misafir mi?

İmkansız. Kameralardan hiçbiri devreye girip uygulamama sinyal göndermedi.

Ama ben yumruklarımı sıkarak mutfağa girdiğimde, karşımda sadece Margot'yu görüyorum.

Zeytin yeşili pantolon ve ütülü beyaz bir bluz giymiş, arkasında büyük valizleriyle orada duruyor.

Durup bana bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. Kalp şeklindeki dudakları seğiriyor.

Bu da neyin nesi böyle?

Sonsuza dek birbirimize hayranlıkla bakıyoruz.

Ağzı sıkıca kapalı, yüzü neredeyse tişörtü kadar solgun.

O da benim kadar uyumuş gibi görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

"Margot," diye hırıltılı bir sesle sordum. "Ne yapıyorsun?"

Kadın gerildi. "Henüz moralin bozuk olacağını düşünmemiştim."

"Elbette." Bavulunu işaret ettim. "Vedalaşmadan gizlice çıkmanızın sebebi bu mu?"

Ağzı açılıyor, kapanıyor ve sonra yüzü düşüyor.

"Düşes, benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Boğazımda düğüm düğüm oldu. "Çocuklara veda bile etmeyecektiniz mi?"

Burun delikleri genişliyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Sizin bunu benim için yapabileceğinizi düşündüm."

"Evet, çünkü buna bayılacaklardı." diye homurdandım. "Bana ne derdiniz varsa, bence biz bundan daha iyisini hak ediyorduk."

"Başka ne bekliyorsun Kane? Sadece burada kalıp, hatanın farkına varmanı mı beklemeliyim? Zaten bir haftadan az zamanımız kalmıştı."

Bir haftadan az bir süre, evet.

Bu çıkıştan daha fazla zaman kazandıracak.

Ve bu beni adeta bir yumruk gibi vurdu, birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermesine hazır değilim.

Sessizlikte, kızarmış gözleri bir an benimkine bakıp bir an da başka yöne kaydı. "Umursayacağını düşünmemiştim."

"Nereye gitmeyi planlıyordun? Eve mi?" Sesim kısık.

"Bar Harbor'dan Portland'a ilk uçakla gidecektim. Oradan sonrası hakkında emin değilim," diye fısıldıyor.

“Eğer yeterince güvenli olduğunu düşünüyorsanız, evde istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben sizi rahatsız etmeyeceğim ve siz de—”

HAYIR.

Hayır, asla.

İleri doğru adımladığımda konuşmayı kesiyor, elimle ensesini yakalayıp onu şiddetli bir öpücüğe çekiyorum.

Elleri göğsüme yapıştı, sanki beni itmek istiyormuş gibi, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmayacak.

Biz bunu istemiyoruz.

Ağzı yumuşadığında değil.

O bana sarılıp eridiğinde değil.

Ama bu zavallı, paramparça olmuş hıçkırıklar ondan fışkırdığında hayır.

"Kane," diye zorlukla söylüyor ama ben başımı sallıyorum.

“Biliyorum. Dün gece söylediğim saçmalıklar yüzünden gitmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Geri alıyorum söylediklerimi. Özür dilerim. Ama önce beni dinler misiniz? Lütfen, beni dinleyin, sonra gitmek isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz.”

Gözleri yaşlarla doluyor. Benim yüzümden ağlıyor olmasına lanet olsun.

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Gerçekten, ne anlamı var ki?"

“Evet,” diye ısrar ediyorum. “Henüz benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun ve olanları anlamanı istiyorum.” Başparmağımla yanaklarının ve oradaki gözyaşı izlerinin üzerinden geçiyorum. “Sana gerçeği anlatma şansı ver bana.”

EVİM TATLI KALP AĞRISI (MARGOT)

Aman Tanrım, açlıktan ölüyoruz.

Sanki tüm hayatım boyunca onun dokunuşuna hasret kalmışım gibi.

Kane, gözlerini kısarak bir an beni izledi, sonra dudaklarını benimkine yaklaştırıp çılgınca bir öpücük daha verdi.

Hem çok fazla, hem de yetersiz.

Gerçek bekleyebilir.

O beni kendine daha da yaklaştırırken, içimdeki ham, karmakarışık duygular kemiklerimde düğümleniyor, ama yine de yeterince yaklaşıyor.

Yapabileceğim tek şey, elimi onun ensesine dolamak ve teslim olmak.

Kalmak.

Tanrım, onun bana kalmamı teklif etmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Bunu kelimelerle yapmasına bile gerek yok.

Ama bu öpücük o kadar güçlü ve berrak ki, beni baş döndürüyor.

Bu, onun beni ne kadar çok istediğini ve veda notu bırakmadan gizlice kaçmaya çalıştığım için ne kadar büyük

bir aptal olduğumu haykırıyor.

Sertleşmiş cinsel organı karnıma baskı yapıyor, öfkeli bir hatırlatma gibi.

Onun selini hissetmeden gerçek susuzluğun ne olduğunu bilemezdim.

Sıcaklık, aciliyet, vücudumda yankılanan elektriklenme hissi.

O göğsümü avuçlayıp parmaklarının arasında meme ucumu yuvarlarken içimden bir ah çekiyorum.

Elimi aramıza uzatıp, şortunun ön kısmına parmaklarımı sürdüğümde inledi ve hak ettiğim cezayı hissettim.

Yoğun, ağır ve umut dolu.

Evet, buna ihtiyacımız var.

Bu iş bitmeden önce biraz aklımızı kaybetmemiz gerekiyor.

Ve eğer öyle olursa -ki olur- en azından tatlı bir anıyla birlikte yavaş yavaş kaybolmasına izin verin.

Ruhları alt üst eden, vedaya yakışır son bir uğurlama.

Açgözlü eli tişörtümün altına kayıyor ve sütyenimin altındaki çıplak tenimi buluyor.

Karanlık bir hırıltıyla, acımasızca çekiyor.

Düğmeler etrafa saçılıyor.

Bluz mahvoldu.

Ama kızamam.

Ellerimi tekrar boynuna doluyorum ve ne istediğimi anlıyor. Zıplamadan bir saniye önce boşta kalan eliyle kalçalarımın destek olurken yoğunluğu hissediyor.

Evet, bu adama ağaç gibi tırmanıyorum.

Bacaklarım onun belini sıkıştırıyor ve ne olduğunu anlamadan, paramparça olmuş gömleğim yerde.

Serin sabah havası tenime çarpıyor ve o da sütyenimin tokasını açıyor.

Şu an sıvı haldeyim.

Damarlarımda dolaşan şehvetten dolayı çok sakarım.

O arkasını dönüp beni kiler odasına götürüp duvara fırlattığında ikimizin de başka bir şey söylemesine gerek

kalmadı.

Elleri işe koyuldu, pantolonumu yırtmaya başladı.

Bir saniye sonra, aramızda onun şortu ve benim ince, sıırılsıklam iç çamaşıırımdan başka hiçbir şey kalmadı.

"Kahretsin, düşes," diye hırıltılı bir sesle ağzıma doğru fısıldadı.

"Şimdi," diye yalvardım.

"Şimdi." Islak vajinamı sıkıyor.

Az kalsın patlayacaktım.

Kane'in nefesi boğuk, saçlarııma yapışmış kara duman gibi ağır geliyor ve ben de ona doğru kıvrılıyorum.

Şimdi, şimdi.

Beni şimdi yok et.

Üst kattaki yatak, sanki başka bir kıtadaymış gibi hissettiriyor.

O kadar uzun süre beklemeye dayanamam.

Onun içimde olmasına, beni doldurmasına, beni yağmalamasına ve en tatlı deliliğı bana yaşatmasına ihtiyacım var.

Daha önce hiç hissetmediğim türden bir ihtiyaç bu, umutsuzluğı varan bir ateş.

Eğer bir zamanlar kontrolüm varsa, o da bir öpücükle gitti.

Kane söz konusu olduğunda ise aynı fikirde olduğumu sanmıyorum.

"Kal. Tam orada, lanet olsun," diye mırıldanarak külotumu bir kenara itti.

Nefes nefese, saçlarını kavrayarak başımı salladım.

"Hiçbir fikriniz var mı Margot? Beni ne kadar çıldırttığınızın farkında mısınız?" diye fısıldıyor.

Sonra parmakları içime doğru ilerleyerek bir cevap verdi.

Duvara yapışık halde nefes nefese kaldım, aklımı hızla kaybediyordum.

Bir öpücük daha inlemelerimi bastırıyor.

Çok iyi, ama yine de yeterli değil.

Elleri kalçalarını kavradı, yoğurdu ve sıktı, parmak izlerini tenime bıraktı.

Beni vahşi bir hırıltıyla oyuncak bebek gibi sallıyor, sonra ters çevirip odanın öbür ucuna sürüklüyor.

Gözümü kırptığımda, tezgahın üzerinde oturuyorum.

"Daha iyi bir pazarlık gücüm olur. Ayrıca, duvarda düşes büyüklüğünde bir delik açmam," diye açıklıyor.

Tekrar başımı salladım, hafifçe geriye yaslandım ve ellerimle kendimi destekledim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, iliklerime kadar titriyorum. Bacaklarım açılıyor. "Lütfen, Kane."

Şortunu çoktan çıkarmıştı ve tek amacı şişmiş, hazır haldeki cinsel organı serbest kaldı, damarları gökyüzündeki şimşekler gibi vücudunu çiziyordu.

Kasık bölgesindeki yoğun nem damlası, onun ne kadar bitkin olduğunu bildiğim için beni gülümsetiyor.

"Hiçbir fikrim yok. Bana ne yaptığını sikim bilmiyorum kadın," diyor, üzerime çıkıp içime girerken gözleri beni yakıp kavuruyor.

Foly huck!

İkimiz de içgüdüsel, insanlıktan uzaklaşmış, kendinden geçmiş bir halde sarmal şeklinde ilerleyen iki nefes nefese gölgeye dönüşüyoruz.

Sessiz olun, sessiz olun.

Son anda sessiz olmamız gerektiğini hatırlıyorum. Çocuklar uyanırsa yalnız kalacağımızın garantisi yok ve bizi yakalamadan önce onların geldiğini duymamız gerekiyor.

Ama o beni sahiplendiğinde her zaman aynı şey oluyor; neredeyse acı verecek kadar gerilmenin o doygunluğu, o kadar lezzetli ki.

Tıka basa dolu.

Böylece katıldım.

Yani, ona ait.

Onun penisini kendi iyiliğim için fazla seviyorum.

"Aferin kızım." Geri çekilip tekrar içeri girerken sözleri kırık cam parçaları gibi şakırdıyor.

Çok geçmeden hızlanıyor, daha sert hareket ediyor, alnını benimkine dayıyor, gök gürültüsünü, rüzgarı, yıkımı getiriyor.

Tek nefes.

Şehvetten kendinden geçmiş.

Ama başparmağı alt dudağını kapatıyor, susmam ve dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Ama yapamam.

Böyle sert bir şekilde beni dövdüğü sürece, istesem bile asla.

"Kane!" diye ürperiyorum onun yanında.

Kükreyerek beni kendine daha da yaklaştırdı, yüzümü omzuna gömdü ve dişleriyle enseme işaretledi.

Ben de ona karşılık ısırdım ve onu da aynı şekilde damgaladım.

O da karşılık olarak kalçamı tırmalıyor, ama biz o kadar kendimizden geçmiş durumdayız ki, sadece sesimizi kısmamız gerektiğini hatırlıyoruz.

Hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı ve sert bir şekilde geleceğim.

"Çok çok iyi," diye hırıldadı.

"Çok güzel." Daha sıkı tutuyorum.

"Bana boyun eğeceksin, düşes."

"Evet." Bunu ona ne kadar çok istediğimi anlatacak başka bir kelime bulamıyorum. Şu anda her şeyi istiyorum ve bu korkutucu. "Lütfen, Kane. Lütfen!"

"Öyle işte, bebeğim." Sesi bedensiz, insandan çok hayvana benziyor.

Bizler o kadar akılsızız ki, birbirimizden zevk alıyoruz, duyguya kapılıyoruz, aşırı derecede günahkâr ve çaresiziz.

O da çok çaresiz, bunu hissedebiliyorum.

Sıcaklık artıyor, orgazmım iyice geriliyor.

"Sessiz olun," diye uyarıyor, hızını artırırken elini ağzımın üzerine koyarak bizi yerinden oynatıyor.

İyi ki de öyle, yoksa ağlamalarımı tutamazdım.

Dalga tepesine ulaştığında gözlerim geriye doğru dönüyor, beni yukarı kaldırıyor ve devin taş fırlatması gibi tekrar aşağı savuruyor.

Bunu yaklaşan orgazm olarak adlandırmak hakaret olurdu.

Bu, daha önce yaşadığım hiçbir cinsel deneyime benzemiyor.

Uçurumun kenarında, keskin, beni öldüren bir şekilde muhtaç.

“Ben—” Tam gücüyle çarpmadan önce sözümü bitirmeye vaktim yok.

Gelen!

Dalga gelip tüm varlığımı alt üst ediyor, beni akıntıyla birleştiriyor.

Kasılmalarım sırasında ona karşı titredim, yüksek sesli inlemelerim avucuna gömüldü, o da beni avucumun içinden becerirken, gözleri beni hayranlıkla süzüyordu.

Ve yavaşlıyor, yeniden nazıkçe, tam da şeytani hızına kavuşmadan hemen önce kendime gelmem için yeterince yavaşlıyor.

Parmaklarım bembeyaz olmuş, tırnaklarım tenine saplanmış halde ona tutunuyorum, aşağıya, beni sertçe döven penisinin ve ardından gerginlikten buruşmuş yüzünün görüntüsüne bakıyorum.

Ağzı yarıldı ve yüzü boğuk, sessiz bir kükremeyle buruştu.

Sözlerini bitirmeden hemen önce gözleri benimkine kaydı.

Mükemmel yeşil, canlı ve ilkel.

O zaman o, devrilen bir dağ gibidir.

Ses çıkarmamak için çenesini sıkıyor ve o kadar derinlere inmiş ki, onun nabzını, kalp atışını, acımasız sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ahh, kahretsin.

Sel.

Magma akışı.

Patlama, tohumu lav gibi vajinamı doldurup aramızdan akıp gitti.

Sıkıca kavrayışı kalçamı morartıyor, beni kendine daha da yaklaştırmaya çalışıyor ama o kadar sertleşmiş durumda ki, boşalana kadar içime iyice boşaldığı için gidecek yerim yok.

Kollarımı onun etrafına sarıyorum ve sıkıca sarılıyorum.

"Kahretsin," diyor boğuk bir sesle.

Tek bir çakıl taşı kelimesinde koca bir evren.

Yüzümü onun göğsüne bastırdım.

Parfüm, Kane ve yasak aşk kokuyor.

Sanırım hâlâ titriyorum.

Eli saçlarıma dokundu. "İyi misin?"

"Sanırım öyle."

Başımı geriye doğru eğerek beni öpüyor.
"Temizlemeliyiz. Acele et."

"Misafirlerimiz gelmeden önce mi demek istiyorsunuz?"

"Çantalarınızı kastediyorum düşes. Onları görmelerini gerçekten istemiyorum. Siz kendinizi düzeltirken ben onları yukarı çıkarayım." Beni tekrar, yavaşça ve içtenlikle öptü.

İşte bu kadar, karar verildi.

Burada kalacağım çünkü başka bir şey yapmayı hayal edemiyorum.

"Duşa kadar yürüyebilir misin?"

"E-evet. Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum yarı gülerek.

"Zaman yok."

Bir sonraki an, arabadan inmiş, şortunu giymiş ve beni kollarında yukarı taşıyordu. Göğsüne yaslanıp güldüm.

"Çantaları almak için birazdan geri döneceğim," diyor bana sessizce. "Senin bir yere gitmeni istemiyorum. Hâlâ konuşmamız gerekiyor."

"Yapmayacağım."

Beni banyoda nazikçe yere bıraktı.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru, yeni olmasa da yine de göğsümü acıtan bir şefkatle itiyor. Ne istediğini söylemiş

olsa da, kararına saygı duyacağını biliyorum.

Bana her şeyi anlattıktan sonra hala gitmek istiyorsam, gitmeme izin verecek. Hiç şüphe yok.

Bu sabah, gecenin yarısını ağlayarak geçirdikten sonra, kesinlikle gitmem gerektiğine karar verdim. Bunun verebileceğim tek gerçek yetişkin kararı olduğunu düşündüm.

Şimdi, onun kollarında, bunun istediğim son şey olduğu gerçeğinden kaçamıyorum.

Onu yarıda kesmek, kalplerimizi paramparça etmek anlamına gelir ve eğer acıyacaksa, bu ancak doğal yollarla olmalıdır.

Sıcak duş, yukarı çıkarken peşimden gelen tüm kötü düşünceleri uzaklaştırıyor.

Bavullarımı yukarı çektikten sonra Kane yanıma geliyor. Sabunu alıp beni adeta saygıyla yıkıyor.

"Yani, kahvaltı bugün biraz gecikebilir," diyorum o da göğsüme sabun köpüğü sürerken.

"Evet," diyor. "Ama buna değdi."

"Umarım çocuklar da aynı fikirde olur."

"Zar zor fark edecekler." Islak saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ve kendini patlamanın altına gelecek şekilde konumlandırdı. Elinden sabunu aldım ve bronzlaşmış tenine sürmeye başladım.

Geniş omuzlar, sıkı göğüs kasları ve karın kaslarını belirginleştiren çıkıntılar. Ya da belki de sekizli karın kaslarıdır?

Yürürken onları sayıyorum, parmaklarımın onun sırtındaki girintileri ve çıkıntıları takip etmesine izin veriyorum.

Evet, bu insan silahında kesinlikle sekiz mermi var.

Daha önce de yapılı erkeklerle birlikte oldum, evet, ama onlar hayatlarının yarısını spor salonunda geçirdiler.

Vücut şekillendirme onların hayatıydı.

Kane için bu, onun özünün bir parçasıydı. Kalbinde hala bir savaşçı ruhu taşıyor.

Bunu çok sevdim.

"Özür dilerim," diyor ben boynunu yıkarken.

"Hangi kısmı için?" diye sırtarak ona baktım, duştan akan su kirpiklerimi ıslatıyordu.

"Komik kız."

"Biliyorum." Omuzunun nemli kıvrımına bir öpücük konduruyorum. "Ama ne için özür diliyorsun?"

"Yaptığım şeylerin hayatını mahvedeceğini düşündüğümde panikledim." Sıcak eli dirseğimin arkasını kavradı. "Kaçanın ben olduğumu söyledin ve haklıydın. Seni iterek kaçmaya çalıştım. Ama bu beni hiçbir yere götürmedi."

Karşı argüman sunmak istiyorum.

Onu buraya getiren şey buydu. Kaçmak onu Maine'e ve bana getirdi.

Ve bu onu benden tekrar uzaklaştıracaktı.

Gözlerinin içine derinlemesine baktığımda, şu anda böyle düşünmediğini anlıyorum.

"Son ilişkim bittiğinde, tek sorun bu değildi," diyor. "Ondan ve şirketimden ayrılmak zorunda kaldım."

Son olarak, gizemli OptiSynth.

"Doğru kararı verdiğinizizi düşünmüyor musunuz?" diye soruyorum.

Suyu kapatıyor.

Sabahın aniden bastırıldığı soğuk hava, aşırı ısınmış tenime neredeyse dayanılmaz geliyor. Birlikte duştan çıkıp yumuşak havlulara sarınıyoruz.

Ancak kurulanmak yerine, ikimiz de yatağa doğru yürüyüp kenarına oturduk.

"Durum karmaşık," diyor bana, ellerini kucağında kavuşturarak. "Bilmeyi hak ediyorsun, ama bu benim için

iyi bir izlenim bırakan bir hikaye değil."

Elini tutuyorum ve kendi elimde sıkıca tutuyorum.

"Sorun değil. Baştan başlayalım. Orada ne yaptın?"

"Benim yapmadığım şey buydu. En kötü yanı, tamamen hevesle katılmış olmamdı. Buz hokeyi kariyerim bitmişti ve siyasete de hiç ilgin yoktu, bu yüzden paramı alıp birkaç girişim denemeye karar verdim. Teknolojiye her zaman ilgin vardı. Bir arkadaşım OptiSynth'ten bahsettiğinde, ben —"

"Peki bu nedir? Bir tür yapay zekâ ürünü m?" diye araya giriyorum.

Elbette araştırdım, ama bunu onun ağzından duymak istiyorum.

"Ah, doğru." diye iç çekti. "Başlangıçta i tasarımıda devrim yaratacaklarını vaat etmişlerdi. Tasarımcıların orijinal konseptlerini yükleyip yapay zeka ile tonlarca varyasyon oluşturabilecekleri bir araç olacaktı. Sadece resimler veya beş saniyelik dandik videolar değil, tam teşekküllü 3D modelleme."

şimdiye kadar, çok iyi.

Ben de aynı şeyi anladım ve itiraf etmeliyim ki, oldukça kullanışlı bir konsept.

Günümüzde herkes, hatta köpek bile yapay zekâdan bahsediyor; eğer onu gerçekten kullanmıyorlarsa tabii. Popüler olana atlamak mantıklı, zenginliğe giden garantili bir yol.

Ancak Kane'in yüz ifadesine bakılırsa, durum hiç de öyle değil.

"Ama beğenmedin mi?" Sanırım yle.

"Birkaç yıl boyunca her şey iyiydi. Geliştirme aşamasındayken gerçekten çok iyiydi." Bakışlarını benimkine çevirdi. "O zamanlar hâla büyük bir nllk itibarım vardı ve bunu daha fazla yatırımcı çekmek için kullandım. Hızlı bir şekilde ilerliyorduk, üstün sermaye sayesinde rakiplerimizi geride bırakıyorduk."

"Güzel," diyorum, elini çekip kurtarıırken.

Belindeki havlu hâlâ üzerindeyken ayağa kalkıp odada ileri geri yürüyor.

Kolundaki dövme belirginleşmiş, kasları gergin ve belirgin olan bu adamın hareketlerinde tuhaf bir çekicilik var.

"Amacım asla tasarımcıların yerini almak veya onları işsiz bırakmak değildi," diyor kısaca. "Bunu bilmeniz gerekiyor."

"Sana inanıyorum."

"İnsanlar benim hakkımda kötü konuşuyorlar çünkü bu kadar çok insanı ben bir araya getirdim. Varlığım büyük paranın ilgisini çekti, bizi ileriye taşıyabilecek türden para. Sadece para değil, sanat dünyası da geldi. Hatta, iş dünyası ve teknoloji çevrelerinin yapamadığı bir şekilde onlarla bağlantı kurarak, iletişimi ben sağladım. Bu inanılmaz yazılımı ben mümkün kıldığım için yaptık. Ve işte burada hata yaptım."

"Kane," diye fısıldadım, ayağa kalkıp odanın karşısına geçip tam önüne geldim, hâlâ havluyla sarılıydım, saçlarım sırtıma kadar ıslaktı. Onun kadar görkemli görünmüyordum ama bana sanki güneş doğuyormuşum gibi bakıyordu. "Sorun değil. Söz veriyorum."

"Bunun olacağını kilometrelerce öteden tahmin etmeliydim," diye fısıldıyor, parmaklarıyla çenemi okşarken. "Bana bunun benim suçum olmadığını söyleyebilirsin, ama öyle. Çünkü bunun insanların tamamen saçmalık için kullandığı türden bir teknoloji olduğunu bilmeliydim."

Dokunuşuna karşılık veriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Başlangıçta sadece maliyetten tasarruf etmek isteyen birkaç acımasız kişi vardı. Proje gerçekten ivme kazanmaya başladığı sırada ortaya çıktılar ve yeni yönetim ekibi yeni bir yön belirlemeye karar verdi. Araçları piyasaya sürme planından vazgeçtiler; bunu büyük firmalara 'tasarımcı yerine geçecek bir çözüm' olarak sunmanın yeterince iyi olduğuna karar verdiler."

"Aman Tanrım." İrkilerek tepki verdim.

“Çok öfkeliydim. Omuz silkip vizyonumuzu ve teknik dokümanlarımızı yeniden yazdıklarında kendimi ihanete uğramış hissettim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonra haber yayıldı ve birlikte çalıştığım tüm sanatçılar çok kızdı, beni sırtımdan bıçaklamakla suçladılar. Oysa ben de onlar kadar bu konuda bilgisizdim.”

"Aman Tanrım. Kane—"

"Kızmaya hakları vardı." Sanki bunu içinden atmaya ihtiyacı varmış ve benim sempatiye ihtiyacı yokmuş gibi ürperiyor. "Ama bana yalan söyleyip insanların geçim kaynaklarını mahveden bir şirketi güçlendirmeye katlanamazdım. Artık yeter demiştim. Arkamda büyük bir dedikodu boşluğu bırakarak ayrıldım."

"Kane." Yüzünü yakalayıp kendime doğru yaklaştırdım ve onu nazikçe öptüm. "Senin suçun değil."

"Keşke buna inanabilseydim."

"İyi niyetliydiniz. İnsanları belki de hiç fark etmeyecekleri bir şey için bir araya getirdiniz. Ve tüm bunları sanatçılara yardım etmek için yaptınız, onları mahvetmek için değil."

"Ne amaçladıysam, tam tersine döndü. Yapay zekâyla ilgili tartışmaları biliyorsunuz, özellikle de içerik üreticileriyle ilgili olanları?" diye soruyor duygusuz bir şekilde.

"Yeterince bilgiye sahibim."

Tıpkı birçok çalışkan sanatçının bu duruma karşı ayaklanması gibi.

Çoğu zaman yapay zeka sadece bir tamamlayıcı veya yardımcı değil, sinsi bir gaspçı görevi görüyor. Yaratıcı eserler toplanıp, sistemin daha iyi düşünmesi için eğitilmesi amacıyla motorlara besleniyor ve sonunda insan yeteneğini kendi alanında alt ediyor.

Henüz ayakkabı tasarımı alanında yeni yeni gelişmekte olan ve para konusunda endişelenmesine gerek olmayan biri olarak bile, bu durum beni endişelendiriyor.

Tasarımcılarım yeterince iyiye, onlara bir yer olacak mı? Yoksa saatte yüzlerce yeni konsept üretebilen makineler tarafından ezilip geçilecekler mi?

Hayır, ilerlemeyi durduramazsınız, ancak gerçekleri de değiştiremezsiniz.

Ve icatlar daha hızlı, daha ucuz ve daha kolay oldukları için insan ruhunu yavaş yavaş aşındırmaya başladığında...

"Kendini suçlamayı bırakman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Ellerimle yüzünü kavradım. "Biliyorum, bu sadece laf. Ama buna inanmayı seçebilirsin ya da seçmeyebilirsin, ama sana ait olmayan bir yükü taşıyorsun. Eğer birini suçlayacaksan, seni kandıranları suçla. Yapmaya çalıştığın şeyi alıp çarpıtanları suçla."

"Margot—" Sesi boğuk ve öfkeli.

"Hayır. İyi niyetli olup da inanmadığı bir şirketi desteklemek için orada kalmayı reddeden bir adam, onların saçmalıkları yüzünden kendini feda etme hakkına sahip değil."

Onu tekrar öptüm ve bu sefer o da beni sertçe öptü.

"Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. Ama yapmaya devam edeceğim."

"Öyleyse önce kendini affetmeye çalış, tamam mı?" Ona sertçe bakıyorum. "Ve asla bilemezsin... belki bir gün gerçek ortaya çıkar. İnsanlar senin tarafını dinlediklerinde seni affederler. Ama önce kendini affetmelisin."

Eli sırtımdan aşağı kayarak beni kendine doğru bastırdı.

Duştan dolayı hâlâ ıslak ve serin olsak da, teninin tenime değmesinin verdiği hisle bunların hiçbirisi önemli değil.

"Bu, kalacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyor, tutkulu öpüşlerin arasında.

"Bunu bana söylemek için bu kadar uzun süre beklediğine inanamıyorum."

"Margot, insanların hayatlarını mahvettim." Geriye yaslanıp yanağımı okşadı.

"Hayır, Kane. Açgözlü pislikler hayatları mahvetti. Sen değil. Ve belki de OptiSynth korsanları sana bunun senin

suçun olduğunu hissettirdi, ama aynaya iyice bakmaları ve dürüstlüğe sahip tek adamın adını lekelemeyi bırakmaları gerekiyor." Nefes nefese kaldım.

Gülümsemesi beni güneş gibi ısıtıyor.

"Sinirlendiğin zaman çok hoşuma gidiyor. Benim küçük koruyucum."

"Eğer ben yapmazsam, kim yapacak?" diye uyarıyorum. "Ciddi söylüyorum, kim seni bundan sorumlu tutmaya çalışırsa—"

"Sakin ol. Benim adıma savaşmak zorunda kalacağın bir duruma seni düşürmeyeceğim," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Ama beni yatağa geri itip duş başlığını açmadan önce, aşağıdan hafif bir gürültü geldi.

"Uyandılar," diye fısıldadı Kane dudaklarıma doğru.

"O zaman şimdi endişelenmemiz gereken tek şey kahvaltı." Gülerek başparmaklarımı elmacık kemiklerine koydum ve rahatlayana kadar yüzünü okşadım.

CAM EVLER (KANE)

Çocuklar, çok sevdikleri kadını kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı bilmiyorlar.

Aşağı kata indiğimizde ve Dan'in masada sabırsızca beklediğini gördüğümüzde, Margot'nun ayrılmaya çalıştığına dair tüm izler kaybolmuştu.

O lanet valizleri zamanında taşıdığımıza çok sevindim.

Evet, açıklayabilirdim ve onlar iyi çocuklar. Anlayabilirlerdi.

Hırsızlık olayı ve kasaba dedikodusu yüzünden işlerin daha da zorlaştığını biliyorlar, bu yüzden eğer o güvenlik ve akıl sağlığı için eve dönerse, bunu anlayacaklardır.

Ama bu, olayın tamamı olmazdı.

Ve yalan söylemek zorunda kalmadığım için çok mutluyum.

Ben kahvaltı hazırlarken Margot, Dan ile 1812 Savaşı ve hâlâ takıntılı olduğu davulcu çocuk figürü hakkında sohbet ediyor.

Birkaç dakika sonra, fantastik kitabını bitirmiş olan Sophie aşağı iner ve her zamanki gibi Dan'in yanındaki yerine oturur.

Artık hep birlikte, ailece yemek yiyoruz.

İnanılmaz derecede keyif aldığım, büyük, samimi ve anlam yüklü bir kelime.

Çok uzun zaman oldu.

Evli olduğum zamanlarda bile, yoğun programlarımız nedeniyle sık sık birlikte yemek yiyemezdik. Vaktimiz olduğunda bile, Daria genellikle spor salonuna ve ardından fotoğraf çekimine giderken bir smoothie alıp yemeği atlardı.

Onun için çocuklarla vakit geçirmek evlilik hayatının bir parçasıydı. Çevresindeki herkes gibi biz de birer aksesuardık ve o gelip giderken bekleyebilirdik.

Evet, onları kendine özgü tuhaf bir şekilde seviyor.

Sorun şu ki, o asla kendisinden daha çok kimseyi sevmeyecek.

Bu acı gerçek, yutması çok zor bir hap.

Çocuklar artık bunu kabullenecek yaşta. Eminim büyüdüklerinde ona daha keskin, daha acı sorular soracaklar ve o gün geldiğinde, eski eşimin pişmanlıklarının bir parçası olmayacağım.

Onların, her zaman onları ilk ve son sıraya koyan tek bir ebeveynleri olduğunu bilmelerini istiyorum.

Ama Margot, hayatımıza çok kolay girdi, onlarla zahmetsizce gülüp şakalaşıyor. Bazen donakalmış bir geyik gibi ona bakakalıyorum.

Tehlikeli derecede iyi.

Eski sevgilimi bu geçici ilişkiyle kıyaslamak sağlıklı olamaz.

Şimdilik kalmayı kabul etmiş olabilir—tıpkı benim panik yapmayı bırakmayı kabul ettiğim gibi—ama henüz konuşmadığımız bir bitiş tarihi var.

Bir haftadan kısa bir süre sonra yollarımız ayrılacak.

Belki tekrar görüşmekten bahsederiz.

Bu, jilet gibi keskin dişleri olan kocaman bir "belki"den ibaret.

Ama ikimiz de bunun uğruna savaşmaya değer olup olmadığını anlamak istiyoruz, değil mi?

Ben cevabı zaten biliyorum.

Onun yüzüne karşı bunu söyleyecek kadar pervasız bir aptal değilim. Ne bugün, ne de ilişkimiz pamuk ipliğine bağlıyken.

Pankeklerimizi, çırpılmış yumurtalarımızı ve pastırmalarımızı bitirirken Dan, "Bir fikrim var," diye duyurdu.

"Yine mi davul çalacaksın? 1812'den kalma tüm baladları öğrenip bize gösteri mi yapacaksın?" diye soruyor Margot alaycı bir şekilde.

"Hayır! Şey, yani, henüz değil. Dışarıda güneşli!"

Sophie pencereden parıldayan göle bakarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bahse girerim ki aklını okuyabilirim."

"Tabii ki katılabilirsin," diye homurdandı Dan. "Baba, sen de katılıyor musun?"

"Ne olduğuna bağlı Bud. Hadi anlat bakalım."

"Hava çok güzel ve zaten şehirdeydik, bu yüzden... sanırım tekrar kano yapmaya gitmeliyiz." Gözlerinde kurnaz bir ifade var.

Genellikle kahvaltıdan sonra onları dışarı gönderip biraz okul ödevi yapmama izin verdiğimi biliyor. Tatilde bile iyi alışkanlıklar ediniyorlar. Önce görev, sonra günün geri kalanını boş bırakıyorlar.

"Baba, haklı," diye ekliyor Sophie. "Çok beklersek, hava böyle güneşli kalmayabilir. Burası Maine ve sonbahar havası asla belli olmaz."

Margot bana bakarken gülümsememi zorla bastırıyorum. Gözlerinde mutlu bir soru parıltısı var.

"Ne düşünüyorsun baba?"

"Hım." Acele etmeden, onları merakta bırakarak, umut dolu yüzlerine bakarak konuşuyorum. "Sanırım bu havadan faydalanmalıyız."

Çocuklar sevinç çığlıkları atıyor ve Margot masayı toplamaya başlıyor.

"Siz dışarı çıkın," diyor bana. "Ben de işlerimi bitirdikten sonra size yetiştirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin—"

"Hadi!" diye ısrar etti, beni şakayla karışık iterek. "Bunları bulaşık makinesine atmak ve masayı silmek uzun sürmez."

Çocuklar çoktan kapıya doğru koşmaya başlayınca, istemeyerek de olsa vazgeçiyorum.

"Arkadaşlar, önce üzerinizi değiştirin!" diye bağırdım arkalarından.

Koridorda kayarak ilerlediler ve duvara çarpmadan hemen önce durdular.

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" diyor Dan, ama arkasını dönüp Sophie'yi de peşinden sürükleyerek yukarı kata koşuyor.

Dışarıda, göl rüzgarla dalgalanıyor, büyük bir ayna ise yukarıdaki ışığı altın rengine dönüştürüyor.

Muhteşem bir güzellik, ama acaba ufkumuzu genişletmeli miyiz diye düşünüyorum. Bu, su için son güzel gün olabilir.

Kısa bir Google araması yaptıktan sonra, yolun aşağısındaki, daha önce görmediğimiz gölün diğer tarafında karar kıldım. Mutfaktan çıkarken Margot'ya rastladım.

"Hazır mıyız?"

"Evet. Biraz ileride tekne kiralayan bir yer var. Getirdiğimiz kanodan daha dayanıklı bir şeyle gölün farklı bir bölümünü keşfedebileceğimizi düşündük."

"Ah evet, o yeri biliyorum. İyi fikir." Yukarıya bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. "Biz yokken bir şey olmasından korkmuyor musun?"

"İşte bu yüzden kameralarımız var. En son baktığımda hâlâ kartal gibi gözetliyorlardı," diyorum kasvetli bir şekilde.

Evden uzakta bir yer seçmemin asıl sebebi bu değil, ama eğer bizi izleyen ve gitmemizi bekleyen biri varsa, bu işin arkasında kimin olduğunu öğrenmek için bir fırsat olabilir.

Bir saniye sonra başını salladı. "Öyleyse burada çok değerli bir şey bırakmadığımızdan emin olmalıyız."

Sağ.

Bir şeyin kaybolmasını neredeyse dilediğimden nefret ediyorum.

Şimdiye kadar hiçbir şey çalmadılar ve bu durum endişe verici.

Ama haklı, gereksiz riskler almanın hiçbir geçerli sebebi yok.

"Kaybetmek istemediğiniz her şeyi toplayın. Dizüstü bilgisayar, tablet, mücevher, ne olursa olsun," diyorum. "Çocuklar için de aynısını yapacağım ve onları bagaja koyup yanımızda götüreceğiz. Bu bölgelerde kimsenin araba hırsızlığı yapmaya kalkışacağını sanmıyorum."

"Tamam, peki." Yanağımdan öpmek için yaklaştı. "Çabuk olacağım."

Haklı.

Sophie'nin teleskobu gibi birkaç ıvır zıvırı da paketleyip bagaja yerleştirdiğimde, Margot çoktan hazırды ve çocuklar da neredeyse ağızlarından köpükler saçacak kadar heyecanlıydılar.

Kiralama yeri göl kıyısı boyunca kısa bir sürüş mesafesinde. Oraya vardığımızda, kendimize daha büyük bir aile kanosu alıyorum ve suya açılıyoruz.

Kanalları ve bu tarafa daha yakın olan daha küçük bağlantılı gölü keşfetmek için güzel bir fırsat gibi görünüyor.

Bir günün ne kadar büyük bir fark yaratabileceğine inanamazsınız.

Hâlâ o aptal hırsızın ve duygularımızın gölgesi üzerimizde asılı duruyor, ama Margot Blackthorn'a her baktığımda kendimi daha hafif hissediyorum. Nefes almak daha kolaylaşıyor.

Onun gülümsemesinin tadını çıkarırken surat asık kalamam.

"Merhaba," dedim yanıma otururken. Saçları arkaya toplanmış ve kalın bir can yeleği giymişti, ama inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

"Hey, sen de!" diyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Çocuklar çok eğleniyorlar." Kano'nun ön tarafında oturan ve benim duyamayacağım kadar hızlı konuşan çocuklara doğru başımı salladım.

Küçük bir ada gördükleri her seferinde, gömülü hazineler ve antik ejderha kemikleri hakkında anında hikayeler uyduruyorlar.

O kadar çok hayal gücüne sahip olmayı özlüyorum.

Ve böylesine kolay, aydınlık, serin ve rahatlatıcı bir günü özlemiştim; hayatı yaşamaya değer kılan nadir anlardan biri bu.

"Elbette," diyor sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Onları bu kadar mutlu görmek güzel, hele ki bu kişi sen olunca daha da güzel."

"Zor bir sezon oldu."

"Artık bitti. Eğer şans verirsen, hayat tıpkı buradaki yapraklar gibi değişir." Elini dizime koyuyor. "İleriye ve yukarıya, değil mi? Bu senin yılın, büyük baba. Bunu hissedebiliyorum."

"Umarım haklısınızdır." Kumlu bir plajın yanındaki daha büyük kanallardan birine doğru kürek çekerken onları izliyorum. "Bu arada, size bir şey sormak istiyordum."

Gözleri keskinleşirken boğazımı temizledim.

Neden bu kadar gerginim ki?

"Eğer sizi çok rahatsız etmezse, bir ara bizi ziyaret etmek ister misiniz?"

Başını yana eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Manhattan'da bir dairem var."

Elbette yapıyor.

Bu sadece yarım bir cevap ve yüz ifademi korumam için geçerli bir sebep.

"Bu aralar Portland'da çok zaman geçiriyorum ama... ayakkabı işlerim beni er ya da geç New York'a geri

götürecek.” Parmağıyla çenesine dokunuyor, gülümsemesi genişliyor. “Özellikle de ziyarete gelecek arkadaşlarım varsa.”

“Evet, kadın. Seni orada istiyoruz.”

“Bunu çok isterim.” Mavi gözleri yumuşadı. “Bugüne kadar, bunu hiç sormayacağını düşünmüştüm. Bunun olmasını isteyip istemediğinden emin değildim...” Sözü yarım kaldı.

“Şimdiye kadar ben de emin değildim,” diye itiraf ediyorum. “Ama senin kaçmaya çalışmanı görünce, buna hazır olmadığımı anladım. Ne yarın ne de gelecek hafta. Yollarımızı ayırabiliriz, ama ayırmak zorunda değiliz.”

Gözleri adeta alev alev parlıyor, masmavi gölü bile gölgede bırakıyor.

“O halde mesele çözüldü. Büyük vedalaşmalar yok. Sadece görüşürüz.” Başını salladı.

Güneş ışığı yüzüne çaprazlama vuruyor ve o da ışıktaki gözlerini kısıyor.

“Kahretsin, evet.” Çocukların dikkati dağılmış, bu yüzden öne eğilip dudaklarından hafifçe öpüyorum.

Ağızma hafif bir inilti dökülüyor ve parmakları bacağıma saplanıyor.

Masum ve hızlı bir öpücük, karanlık ve kirli bir vaadin içine gizlenmiş.

Yalan yok, bağımlısıyım.

Maine'i geride bıraktıktan kısa bir süre sonra ona tekrar ihtiyacım olacak.

Bağımlılığımı içimde tutmakta zorlanıyorum.

“İğrençsiniz, sizler!” Dan tam zamanında arkasını dönüp bizi gördü, burnu buruşmuştu.

“Kendine de iğrenç bak küçük adam. Bir gün, bir kızın saç örgüsünü çekmekten daha fazlasını yapabilecek yaşa geldiğinde, bu sözlerinden pişman olmanı sağlayacağım.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım ben de bu durumdan hiçbir zaman kurtulamadım.

Arkama yaslanırken hafifçe kıkırdadım.

Margot kıkırdarken yanakları kızardı ve onun ne kadar utanacağını mırıldandı.

Gezimizin geri kalanı mutlu bir sisin içinde geçiyor. Karnımdaki sıcaklık her dakika daha da artıyor ve bunun güneşle hiçbir ilgisi yok.

Tuvalet molası ve öğle yemeği için iskeleye döndüğümüzde, sıcaklık azalmaya başlıyor.

Ön camımda bir kağıt parçası var.

Ceza mı? Buraya kadar, otoparkta başka kimse yokken mi?

Ancak herhangi bir ücret talep eden bir sayaç veya tabela görmedim.

İçgüdülerim bunun öyle olmadığını söylüyor ve diğer olasılıkları da beğenmiyorum.

Margot ve çocuklar, soğutucudan öğle yemeğini getirmemi beklerken teknede oturuyorlardı, ben de notu alıp inceledim.

Çocukları ve kadını gönderin. Eğer hâlâ bir erkekseniz ve sadece pis bir hırsız değilseniz, kaderinizle yalnız başınıza yüzleşeceksiniz.

Artık biliyoruz.

Kalbim öfkeyle gümbür gümbür atmaya başladı.

O adi sapık asla Margot'nun peşinde değildi. Benimle bir sorunu var.

Hırsız mı? Bu da ne demek?

Bu kesinlikle OptiSynth felaketine dayanıyor olmalı. Yaptığım başka hiçbir şey kimseyi bu kadar öfkelendirmez, beni buraya kadar takip edip ortalığı ayağa kaldırmaya bu kadar istekli hale getirmezdi.

Ama çocuklar, kahretsın.

Margot.

Bu haberi nasıl vereceğimi ve mükemmel bir sabahı nasıl mahvedeceğimi bilmiyorum.

Ama artık başka çare yok. Onları buradan çıkarmam gerek.

Annemin yanına döndüm.

Sully Körfezi'nden uzakta.

Bu iğrenç herif her kimse, geçerli bir sebep olmadan durmayacak. Ailemi onların hedef tahtasına koyma riskini göze alamam.

Onların güvende olduklarından emin olduğum sürece kalacağımıza söz verdim.

Şu an hiçbir şeyden emin değilim.

Ve Margot, kahretsin—ona bunu nasıl söyleyeceğim?

Tehlike altında olan bu kadını kendi mülkünden nasıl uzaklaştırabilirim?

Her nefesim burnumu yakıyor.

Sakinleşmek için birkaç acı dolu saniye harcadıktan sonra, öfkeli bir boz ayı gibi bagajdan öğle yemeğimi kapıp soğutucuya saldırdım.

Hayır, sakın ol. Bırakın göl birkaç saat daha onların kullanımında olsun.

Eve vardığımızda kötü haberi vereceğim.

Eve dönüp yerleştikten hemen sonra çocuklara bombayı patlattım.

Durumlar değişti ve artık büyükannelerinin yanına gidiyorlar.

Anneme durumu ve neden onları eve gönderdiğimi açıklayan bir mesaj attım. Daria bizi reddettiğinden beri zaten beklemedeydi.

"Asla!" diye sızlandı Dan, kollarını meydan okurcasına kavuşturarak. "Baba, kalabileceğimizi söylemiştin."

"Şimdilik öyle dedim Bud. 'Bekleyip görelim' aşamasını çoktan geçtik," dedim ona. "Sen daha iyisini biliyorsun. Güvenlikle şaka yapmam."

Ağzını tekrar açıp kapatıyor, dudaklarını büküyor.

"Gitmek istemiyorum." Sophie'nin bu inatçılığı beni bugün şaşırttı.

O normalde fırtınalı havalarda teselli bulmak için yatak odamın kapısına gelen, ürkek olan kişidir.

"Biliyorum, Soph. Çok kötü bir şans ama pek seçeneğimiz yok. Bu konuda geri adım atmayacağım, arkadaşlar. Şimdilik benden nefret edin. Siz iyi olduğunuz sürece ben yaşayacağım." Margot'ya o sapık notunu ve ciddiyetini anlaması için kendi notumu da verdikten sonra yukarı kata çıkmaya başladım. "Eşyalarını toplayalım. Uçağa yetişmen gerekiyor."

"Eğer bu kadar tehlikeliyse, neden bizimle gelmiyorsun? Neden bizi burada bırakıyorsun?" diye soruyor Dan.

"Çünkü bu sorunu bir an önce çözmem gerekiyor. Bu sorunun bizi eve kadar takip etmesine izin vermek istemem," diyerek önce onun odasına yöneldim.

İçeriye bakıp başımı salladım. Her yerde kıyafetler karmakarışık bir haldeydi. Tipik bir ergenlik öncesi erkek çocuğu.

Ayrıca Margot'ya da bakmam gerekiyor. Eğer o gitmezse, ben de gitmem.

Söylemediğim kısım işte bu.

Sophie, sanki hissedebiliyormuş gibi kapı eşiğinde bekliyor. "Margot da geliyor mu baba?"

"Onu tekrar göreceksin," diye söz veriyorum, yanına gidip ona sarılırken. "Belki bir gün bu eski evi de görürüm. Bu son değil. Sadece kimsenin hedef alınmadığından emin olmam gerekiyor."

"Ama kim? Bize hiçbir şey söylemeyecek misin?" Dan kıyafetlerini yatağın üzerine fırlattı, ben de onları katladım.

"Bilmiyorum. O kısım üzerinde hala çalışıyorum," diyorum.

"Sophie? Eşyalarını toplamana yardım edeyim mi?" diye soruyor Margot koridordan.

"Ben... Ben gitmek istemiyorum!" Küçük yüzü buruşuyor. "Babana kalmamızı istediğini söyle."

Margot bana alaycı bir bakış attı. Yüzündeki acıdan, durumun ne kadar ciddi olduğunu anladığını anladım.

“Keşke yapabilseydim canım,” diyor nazikçe. “Ama bu sefer babanı dinlesen iyi olur. Şu an çok kötü olsa da doğru olanı yapıyor. Hadi gel, sana yardım edeyim...”

Teşekkür ederim. Söyleyebileceğim tek şey bu.

Sonra Margot kızımı alıp eşyalarını düzenlemesine yardım etmek için bir yere götürdü.

Dan'ın eşyalarını toplarken telefonum sürekli elimde, yatağın üzerindeydi. Kamera uygulamasından gelecek herhangi bir bildirim sesini dikkatle dinliyordum.

Bu herifin doğrudan tehdit savurarak gizliliğini kaldırmasıyla, gardımı düşürme lüksüm yok.

Bir an bile düşünmedim.

Dan, yüzünde belirgin bir kaş çatmasıyla paketlenmiş bavullarına bakıyor.

"Bu kadar tehlikeliyse neden gelmediğinizi hala anlamıyorum," diye sızlanıyor.

“Çünkü bu benim sorunum. Bu kişi bana kızgın ve bu da demek oluyor ki, eğer bu adam benimle görüşmek isterse ve polis onu önce bulamazsa, araya kimsenin girmemesini sağlamam gerekiyor.”

İçini çekerek gözlerini kapattı.

“Peki... işiniz bittiğinde tekrar gelebilir miyiz?”

“Göreceğiz. Şimdilik muhtemelen olmaz, ama gelecek yıl? Mümkün.” Saçlarını okşadım. “Bunu soğukkanlılıkla karşıladığın için seninle gurur duyuyorum. Ablana ve büyükannene iyi bak, tamam mı?”

Somurtkan bir şekilde başını salladı.

Sonra kapı çalınır ve Sophie, arkasında sürüklenen dolu bir bavul ve omzuna asılı pembe sırt çantasıyla köşeden başını uzatır.

"Margot nerede?" diye soruyorum.

“Odasından bir şey alması gerektiğini söyledi,” diyor. “Ama size hazır olduğunu söylememi istedi.”

Seyahat uygulamamda müsait uçuşları kontrol ediyorum.

Bar Harbor'daki havaalanı küçük, sadece küçük uçaklar ve birkaç özel uçak var, ama biliyorum ki bu gece Portland'a bir uçuş var. Annem Maine'e uçtuktan sonra onları almaya gelecek.

Bu aynı zamanda uçağa binebilmeleri için havaalanında biraz beklemeleri anlamına da geliyor, ama en iyisi bir an önce evden çıkmaları. Orada kimse bizi hedef almayacak.

"Hadi," diyorum. "Aşağı inelim ve onu oturma odasında bekleyelim."

Dan, Margot'ya nazikçe, "Hoşça kal demiyoruz," diyor. "Daha çok 'sonra görüşürüz' gibi."

Sophie çok güçsüz bir şekilde gülümsüyor.

Sophie, kol manşetleriyle yüzünü silerken, "Margot da aynı şeyi söyledi," diyor. "Ne olursa olsun bizi tekrar göreceğini söylüyor."

Sanki dikenlerin üzerinde sürükleniyormuşuz gibi hissetmeme rağmen, göğsümde yeni bir sıcaklık yükseliyor.

Hayır, bu felç edici korku ve belirsizliği ortadan kaldırmıyor.

Ama faydası var.

Margot'yu beklemek için oturma odasına indiğimizde, onu kapı aralığında dururken tekrar gözümüzün önüne seriyoruz.

O her şey.

O tehdit dolu nottan sonra bile, şimdi bile en ufak bir korku belirtisi göstermiyor. Ne çocukların önünde, ne de benim yanımda.

Onu kollarıma sarıp bir daha asla bırakmak istememe neden oluyor.

Sophie'nin yanına diz çökmeden önce ona güven verici bir gülümsemeyle baktı.

"Bak, senin için bir şeyim var. Üzerinde biraz daha çalışacaktım ama sizler dışarı çıkınca..."

"Harika. Gerçekten." Sophie burnunu sildi ve hıçkırdı.

Margot elindeki iPad'in kilidini açıp ekranı Sophie'ye doğru çeviriyor ve ayakkabıya benzeyen bir şey gösteriyor.

Hâlâ ortopedik oldukları açıkça belli, ancak onun tıbbi malzeme kataloğunda gördüğüm hiçbir çift ayakkabıya benzemiyorlar.

Açık pembe renkte olup kenarlarına daha parlak ve narin çiçekler işlenmiş ve içlerinden beyaz bir çizgi geçiyor. Renk, modelin kalınlığını gizleyerek Margot 3D modeli döndürdükçe daha şık bir görünüm kazandırıyor.

“Bunu senin için yaptım. Yani, henüz tam olarak üretilmediler ama tasarım hazır,” diyor. “Yakında sipariş üzerine yaptırabilirsin. Mevcut ortopedik ayakkabı özelliklerini kullanıyorlar, bu yüzden onay almak için herhangi bir bürokratik işlem den geçmeleri gerekmeyecek. Babana da saklaması için bir kopyasını e-postayla gönderdim. Sadece bir üreticiye ihtiyacımız var.” Bana bir kez daha bakıyor ve ben de e-postalarımı karıştırırken, tahmin ettiğim gibi, Margot'dan bir ek var. “Beğendin mi?”

Sophie'nin yüzünden iki büyük gözyaşı süzüldü. Dudakları titriyordu.

"Aman Tanrım! Ben—evet! Ben... Bana ayakkabı yaptığınıza inanamıyorum."

Başka bir şey söylemesine gerek yok.

“Yardı mı mı istemiştin, hatırlıyor musun? Ortopedik ayakkabı tasarımında hâlâ uzman değilim ama onları güzel gösterebilirim.”

Margot'nun omuzlarına kollarını dolarken yüzü mutluluktan hıçkırıklarla buruşuyor.

Elimdeki tasarıma bakıyorum, sis den daha yoğun bir nefesi içimde tutuyorum.

İnanılmaz.

Bu jest, Daria'nın neredeyse on yıldır süregelen hayali ortak ebeveynlik sürecinde yaptığı her şeyden daha nazık ve anaç bir davranış. Sophie'nin ayakkabıları için daha önce kimse bu kadar özen göstermemişti.

Hatta ben bile yapamadım, çünkü nasıl yapılacağını bilmiyordum.

Margot'nun bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu kavrayabileceğini sanmıyorum.

Sophie'nin omzunun üzerinden gözleri benimkilerle buluşuyor ve merak ediyorum.

Cömertliğinin farkında mı?

Acaba o, buluttan inmiş bir melek olduğunu anlıyor mu?

Bu kadar sinirlenip durmam ve duygusal olarak gelişmemiş kafa karışıklığım yüzünden bunu hak etmiyorum. Ama Soph, tüm hayatı boyunca bunu hak ediyordu.

Yapabileceğim tek şey, hayretler içinde orada durmak ve kendimi tutmak.

Margot, Sophie'nin gözlerinin içine bakmak için geriye yaslanarak fısıldadı: "Tek istediğim ayakkabılarını ve kendini sevmen. Ve onlara sahip çıkmanı istiyorum, tamam mı? Onlar dünyaya bir mesaj. Her kız, güzelliği haykıran bir gardıroba sahip olmayı hak ediyor."

"Vay canına! Ama ayaklarım iyileşirse, o zaman da benim için ayakkabı yapabilir misiniz?" diye soruyor Sophie çekingen bir şekilde.

Margot başını sallayıp gülümsedi.

"Tabii ki, tatlım. Her zaman. Ama babanı bekletmeyelim, olur mu?"

Dan, Sophie'yi kenara iterek ona sarılmak için kararlı bir şekilde, "Seni çok özleyeceğiz," dedi. "Babamla burada mı kalacaksın?"

Bir başka bakış açısını daha paylaşıyoruz.

Bu da çözülmesi gereken başka bir konu, ama önce çocukların vedalaşmalarına izin verdim.

Dan, "Onun aptalca bir şey yapmasına izin verme," diye uyarıyor ve Margot gülüyor.

"Sence yapacak mı?"

"Bilemezsin. Sert bir baba ama bazen çok cesur olup daha iyisini bilemiyorlar. Altından kalkamayacakları işlere kalkışıyorlar," diyor Dan, o kadar ciddi bir şekilde ki onu nazıkçe geri çekiyorum.

"Pekala dostum. Bu mağara adamı arabaya binme vaktinin geldiğini söylüyor."

Evin etrafına son bir kez bakarken yüzleri sertleşiyor, sanki kafalarında hâlâ dramatik bir vedalaşma sahnesi canlandırıyorlar.

Bu fırsatı değerlendirerek Margot'yu kenara çekiyorum.

"Hey." Elini tuttum, hafifçe sıktım. "Bizimle gel. Uçakta boş koltuklar var. Şimdi bilet alıp onlarla birlikte gidebiliriz."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Burası benim evim, Kane. Burada işim henüz bitmedi. Büyükbabamla aramız çok iyi."

"Biliyorum," dedim sert bir şekilde.

"Bu kişi senin peşinde, değil mi? Notta öyle yazıyordu."

Ve bir canavara neden güvenmem gerektiğini de anlamıyorum.

Onu arabaya bindirip New York'a geri götürmek istiyorum ama hakkım yok. Bu onun mirası, onun evi, onun hayatı.

Bu benim işim değil. Hele ki benim burada bulunmam onun işine engel olmuşken.

"Eğer bizimle gelmeyeceksen, Portland'a gel," diyorum, neredeyse yalvarır gibi. "Sadece birkaç günlüğüne. O notu bırakan soytarıya gittiğimizi bildirmek için yeterli zaman. Okudun onu," diye fısıldıyorum. "Seni ortadan kaldırmak istiyor ki benimle yalnız yüzleşebilsin. Ben burada kalıp evi gözetleyeceğim ve bekleyeceğim—"

Elini uzatıp çeneme hafifçe dokundu ve beni susturdu.

"Sen, Kane," diyor, "sevimli derecede aptal bir azizsin."

"Margot—"

"Henüz gitmiyorum. Burası benim evim ve dedemin o cam kapının arkasına ne sakladığını bulana kadar burada kalacağım. Belki sizin gibi ordu eğitimi almadım ama güvenlik sistemimiz var ve bu şehri tanıyorum. Şimdi geri çekilmek delilik olurdu."

"Sadece birkaç gün. Bir haftadan az," diye mırıldanıyorum.

Kaybedilmiş bir savaş bu, ama denemek zorundayım.

"Benden hayır. Eğer bir sapık seni evine kadar takip etmeden önce buraya geri dönüp yardım etmeye bu kadar kararlıysan, ben de öyleyim."

Kahretsin, onun mantığından nefret ediyorum.

Orduda öğreneceğiniz en önemli şeylerden biri, taktiksel geri çekilmenin ne zaman yapılması gerektiğini bilmektir ve o zaman şimdi.

"Pekala, düşes," diye homurdanarak burnunun ucunu öptüm. "Burada kalın ve bana haber verin. Hemen geri dönüyorum."

"İyiym, sadece birkaç saat sürecek," diye söz veriyor.

"Her yarım saatte bir. Bana mesaj at, yoksa polisi ararım," dedim, başını sallayana kadar gözlerine bakarak. "Onlar uçağa binene kadar beklemem gerekiyor, ama en kısa sürede geri döneceğim."

Yanağımı okşadı.

"Git," diyor. "İşin bittiğinde geri gel de her şeyi toparlayalım."

Ayrıntıya girmesine gerek yok.

Onu bırakmak istemiyorum ama başka çarem yok.

Onları Portland'a ne kadar çabuk gönderirsem, fırtınaya karşı koymaya hazır olmak için o kadar çabuk buraya dönebilirim.

"Biliyorsun ki yapacağım," diye fısıldıyorum.

Son bir bakışla ona son bir öpücük veriyorum.

Sonra çocukların valizlerini alıp onları dışarı çıkarıyorum ve onu oturma odasının ortasında, kapıdan bizi izlerken bırakıyorum.

EVDE TEK BAŞINA (MARGOT)

Kane ve çocukların önünde korkusuz ve rahat görünmek kolaydı.

İşte bu, olgun bir yetişkin olup başkaları için cesur görünmenin ne kadar önemli olduğunu anladığınızda yaptığınız şeydir.

Ama yalnız başına mı?

Ben yolunmuş bir tavuğum.

Yalnız olmak normalde beni rahatsız etmez, ama bu gece, korkunç.

Elbette tüm kapılar ve pencereler kilitli, ama yine de evin etrafında devriye geziyorum, sağlam olduklarından ve gizemli bir şekilde yerlerinden oynamadıklarından emin olmak için üç kez kontrol ediyorum.

Neyse ki Holden, mekanı kontrol etmek için uğradığında işini iyi yapıyordu; kilitleri sıkıyor ve pencere contalarını kontrol ediyordu.

"En ince menteşesine kadar, Bayan Blackthorn," diyor bana şimdi telefonda.

Evet, dedemin buz gibi soğuk eski korumasını arkadaş olarak aradığımda durumun ne kadar kötü olduğunu anlıyorsunuzdur. Bahane olarak da gevşemiş bir kapıyı uydurdum.

“Tekrar kontrol ettirmeniz gereken bir şey var mı? Söyleyin, bu hafta gelebilirim. Yaşlı adamın bana maaş ödemeye devam edecek kadar cömert olduğunu görünce, kendi geçimimi sağlamayı tercih ederim.” Sesi o kadar alçak, neredeyse yakıcı ki, Kane'e bile rakip olabileceğini düşünüyorum.

“Holden, asla olmaz. Ethan sana geçen sefer ne demişti?” Gülümsedim, çünkü PopPop'a 'yaşlı adam' diye seslenip de cezasız kalan tek kişinin o olduğunu biliyordum.

"Rahatla." Bunu sanki lanetli bir kelimeymiş gibi söylüyor.

“Hı hı. Öyleyse beni dinlemelisin. Bu sonbahar gerçekten muhteşem, neden kızını bir meyve bahçesine falan götürmüyorsun? Mükemmel bir bağ kurma havası, hatta takım elbisesiyle uyuyan bir adam için bile.”

"Hayır," diye homurdandı.

"Şunu da söyleyeyim, madem seni yakaladım, emin misin burada hiç tuhaf bir şeyden bahsetmedi? Mesela, gizli sığınaklar, vitraylar, bebek ayakkabılarıyla yapılmış tuhaf resimler veya heykeller gibi?"

“Bayan Blackthorn, hayır. Kaçamak cevaplar veriyorsunuz. Bu oyunu oynadığımız sürece size yardımcı olamam. Ne zaman kolay lokma olmaktan bıktığınıza karar verdiniz?”

“Hey dostum, şaka yapıyorum. Yardımına ihtiyacım olursa sorarım.” Gülümsedim ve iç çektim. “Ama bu, Ethan’ın sahte nişanının ortasına düşmekten daha iyi değil mi? Ya da büyükbabanın Cleo için bıraktığı her neyse? Eminim o çok eğlenceli olur.”

“Maalesef evet. Dikkatsiz kuzenin ve serseri kardeşinin yerine seni seçtiğime pişman etme beni,” diye homurdandı. Onların kaldığımız zamanlarda ne kadar çok sorun çıkardıklarını hatırlayarak gülmemi bastırdım. “Ancak, düşündüm de, bebek ayakkabılarından bahsetmiştin. Bir keresinde olmuştu.”

"Öyle mi?" diye soruyorum, nefesimi tutarak bekliyorum.

"Yıllar önceydi, siz çocukken. Portland'daki Bay Blackthorn'un kütüphanesine, ara sıra birlikte içtiğimiz bir tepsi siyah çayla girdim ve onu perişan halde buldum. Elinde küçük, yamuk bir kil obje vardı ve kendi kendine mırıldanıyordu, belli ki çok sinirliydi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

"Vay canına. Ne yapıyordu o?"

Cevap vermeden önce bir an parmaklarını vurduğunu duydum. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, onu çiziyordu. Önünde çizimlerin olduğu küçük bir kitap vardı, birkaç açıdan küçük heykele benzeyen bir şeydi. Kırık bir çift küçük ayakkabıydı."

Şu an gerginim ve bunun buradaki durumla hiçbir ilgisi yok.

"Peki... bana bunun neyle ilgili olduğunu açıkladı mı? Büyükannemle bir ilgisi var mıydı?" diye dikkatlice soruyorum.

"Onun sırları vardı ve bu da onlardan biriydi. Doğrudan sormadım ama yüzümdeki ifadeyi gördü. Çekmecesinde sakladığı küçük bir viski şişesini çıkardı ve çayımıza kattı. 'Soğuktan biraz olsun rahatlamak için,' dedi." Holden duraksıyor, sesi sertliğini kaybediyor. "Yazdı. Telefonun yuvasında biraz yamuk durduğunu fark ettim - sanki sertçe yere atmış gibi - bu yüzden düzelttim. Muhtemelen annemle iletişime geçme girişimlerinden biriydi."

"Ah."

Kalbim asansör gibi hızla çarpmaya başladı. Annemin telefonu yüzüne kapatması ilk defa olmuyordu. Ama bunun yaşandığını bilmeme rağmen, onun tarafından neler yaşandığını duymak...

Boğazım ağrıyor, kalın ve tahriş olmuş durumda.

Arka planda küçük bir kız çocuğu çığlık atıyor ve Holden'ın ona sert birkaç söz mırıldandığını duyuyorum.

"Üzgünüm. Maalesef, Bayan Blackthorn, hatırlayabildiğim tek şey bu."

“Hayır, bu çok yardımcı oldu. Teşekkürler Holden. Seni babalık yapmaya bırakıyorum. Başka bir şey olursa sana haber veririm.”

Telefonu kapatıyorum ve asla çözemeyeceğim ailevi sorunlar yüzünden ağlamaya başlamadan önce bildirimlerimi kontrol ediyorum.

Ama bu küçük ayakkabıların da ne alakası var? Ve o cam kapıyı açmayı başarabilirsem beni neler bekliyor?

Her bir kameradan gelen güvenlik kamerası görüntülerinde hala olağanüstü bir şey görünmüyor.

Küçük bir teselli.

Zamanın, pekmezden bile daha yavaş geçtiğini göz önünde bulundurarak, evin her yerini baştan aşağı temizlemeye başlıyorum. Temizlik her zaman bir tercih olduğu için bu bir nevi terapi gibi.

Büyürken, her gün gelip aile mülklerini pırıl pırıl tutan yardımcılarımız vardı.

Üniversiteden sonra, kendi çalışanlarım olmasına rağmen, detaylı temizlikleri kendim yapmaya başladım.

Çamaşır yıkamanın, kıyafetleri katlamanın, bulaşıkları yerlerine koymanın ve mutfakı iyice silmenin bir ritüeli var.

Hareket etmek, sürekli konuşan beynimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Bir saat kadar hafif işlerle uğraştıktan sonra, işe koyulmaya karar verdim ve lavabonun altında bulduğum bir fayans temizleyiciyle dizlerimin üzerinde mutfak zeminini ovmaya başladım.

Lastik eldivenler parmaklarıma soğuk geliyor. Bu sayede telefonumu beş veya on dakikada bir kontrol etme takıntısından kurtuluyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Bir buçuk saat geçtikten sonra Kane'e hayatta olduğumu bildirmek için mesaj attım, sonra da hemen temizliğe geri döndüm.

Zemin adeta bir ayna gibi parlayınca, oturma odasına geçip pervazları silmeye, pencereleri temizlemeye ve

mobilyalara biraz kumaş temizleyici sıkmaya başlıyorum.

Bu, şaşırtıcı miktarda pislik ortaya çıkarıyor.

Çocuklar kıymetlidir ve aynı zamanda kirlidirler.

Odadan odaya dolaşıp örümcek ağlarıyla kaplı köşeleri arıyorum ve taze limon suyu sıkıyorum.

Sonra kulakları sağır eden bir çıtırtı duyuluyor!

Bir dal parçası.

Umarım.

İkinci katta olmama rağmen, hemen yatak odası penceresinden dışarı bakıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, hiçbir şey yok.

Acımasız bir sonbahar rüzgarı ağaçları kemik gibi savuruyor. Saatte otuz mil hıza ulaşan bu rüzgarda dallar kolayca kırılıyor.

Tanrım, ne haldeyim!

Utanç verici bir iç çekişle, son projem olan yatağın altını süpürmeyi bırakıp, evin içinde bir kez daha volta atıyorum.

Cidden, biraz daha sakın kalabilir miyiz? Sadece biraz daha.

Merak ediyorum.

Her odaya elimde bıçakla girmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerekirse bir davetsiz misafiri bıçaklayamayacağımdan %90 eminim, ama hadi bıçaklayabildiğimi varsayalım.

Dışarıdan cesur görünüp doğru şeyleri söyleyebilirim ama işin özüne indiğimizde, şiddet bana göre değil.

"Sakin ol. Yolun yarısını kat ettik ve o kadar uzun süre yok olmayacak," diye mırıldanıyorum.

Bir kızın kendini Korkak Köpek Cesur'a dönüşmekten vazgeçirmeye çalışması kesinlikle berbat bir şey. Çocukken o çizgi filmi izlemek, bu rüzgarda dışarıda gizlenen hayalet mumyaları ve psikopat berberleri hayal etmekten çok daha eğlenceliydi.

Boğazım düğümlendi, Kane beni şimdi görseydi nasıl güleceğini düşünmekten nefret ediyordum.

Uygulamaya bir kez daha göz atalım.

Hareket yok. İnsan yok. Endişelenecek bir şey yok.
Ben de duvara yaslanıp koridorda sertçe nefes verdim.
Holden'a geçmişle ilgili soru sormamalıydım, bunu başka
bir güne saklayabilirdim.

Peki PopPop bu durumu nasıl ele alacak?

Söylemesi zor ama muhtemelen kendisini tehdit eden
garip birine hiç aldırış etmezdi. Ve bu sadece büyüdüğünde
Holden gibi kavgacı bir çocuğu yanında bulundurduğu için
değil.

Parası ve nüfuzu göz önüne alındığında, düşmanları
olması gerektiğini anlıyorum. Belki de hayatını tehdit
edecek insanlar bile olmuştur.

Yani, Babin ailesi bu arazide resmen kundaklama yaptı
ve o yine de geri döndü. Bizi çocukken buraya o getirdi.

Bu, onunla uğraşan herkese yönelik kocaman bir "siktir
git" mesajı mıydı?

Biraz Leonidas Blackthorn'dan ilham alma ve azarlanmış
bir kedi gibi sinsice dolaşmayı bırakma zamanı geldi.

Aşağı kata iniyorum, mutfak çekmecesinde el fenerini
buluyorum ve açıldığından emin oluyorum.

Evet.

Parlak ışık, loş koridorları aydınlatıyor.

Dışarıya hızlıca bir göz atıp bir şeylerin yerinden
oynamadığından emin olmak yeterli. İçinizin rahat etmesi
için zararı olmaz.

Dışarı adımımı atarken kendi kendime başımı salladım
ve—

Aman Tanrım!

Rüzgar yüzüme çarpıyor, saçlarımı gözlerime savuruyor.
Düzgün görebilmek için parmaklarımla saçlarımı geriye
doğru itmeye çalışıyorum.

Gölün dalgaları bu gece sert bir şekilde kıyıya vuruyor.
Bulutlar, dörtnala koşan filler gibi üzerimize doğru geliyor.

Of.

Umarım uçuşları gecikmez.

Elbette çocukların güvenliği her şeyden önce gelir, ama eğer onlar gecenin yarısını havaalanında bekleyerek geçirirlerse ve ben burada yalnız kalırsam gerçekten çok kötü olur.

Şimdilik bunu düşünmeyelim.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla fırtına yerel olabilir ve Bar Harbor'ı sadece teğet geçebilir.

Yağmur şiddetlenmeden önce, yanmış çardak ve eski fırtına sığınağının bulunduğu yere doğru yürürken, içimdeki nabız gibi atan endişeyi görmezden geliyorum.

Daha önce açıldığı için kapıları yeterince açıp karanlığa bakabiliyorum.

Tabut gibi gıcırdıyorlar.

Şapşal.

Şimdi her şey daha da korkutucu çünkü burada yalnızım.

Ama telefonum yanımda.

Ben de hızlıca bir göz atayım.

Bir elimi duvara dayayarak, basamakları teker teker iniyorum.

Yokuşlar dik ama sağlam ve kısa sürede boynumu kırmadan dibe ulaşıyorum.

Daha önce de fark ettiğim o bayat koku ciğerlerimi gıdıklıyor ve öksürmemeye çalışıyorum. Buranın havalanması için bir gün açık bırakılması gerekiyor.

Işığı çevirerek, büyükannem ve büyükbabamın yarım kalmış eski kil çömlek figürlerini ve masadaki o küçük ayakkabıları inceliyorum.

Onları neden böyle bıraktı?

Büyükbaba, o öldükten sonra, yangından sonra, buralara bir daha sık gelir miydi?

Eğer öyle yapmasaydı, sanırım bu durumun sebebi bayatlığı açıklardı.

Yanık duman kokusu geliyor, yemin ederim ama belki de sadece hayal gücüm.

Köşeyi dönüp merdivenlerin arkasındaki arka duvara doğru ilerledim ve el fenerini vitraylara tuttum.

Çok güzel. Renkler ışıktta çok canlı bir şekilde parlıyor.
Ona hayranlıkla bakarken, camın arkasında bir şey fark ediyorum, soluk, bulanık bir gölge.

O dolabın içinde mutlaka bir şey olmalı.

Yaklaştığımda, ışığı renkli cama doğrulttuğumda ne olduğunu anlayamıyorum.

Başka bir resim olabilir mi? Bir kitap? Üzerinde küçük yuvarlak bir taş olan?

Görünüşe göre orada birkaç hazine sıkışmış. O güzel camı kırmadan onlara ulaşmanın hiçbir yolu yok.

Ahh.

Bu gece öncelik olmasa bile, bir başka aile sırrı daha bekliyor.

Büyükbabayı bu kadar üzen şeyin ayakkabılarla bir ilgisi var mı acaba? Aklım Holden'ın hikayesine kayıyor.

Işığın yere düşmesini kayıtsızca izledim, elimi saçlarımın arasından geçirdim, neredeyse nefes almıyordum.

Temizlik telaşından dolayı parmaklarım hala sert ve buruşuk, oysa tüm süre boyunca eldiven takmıştım.

Büyükbabam burayı terk ederken ne düşündüğünü keşke bilseydim.

O hayattayken, onun bu kadar çok yönlü bir kişiliğe sahip olduğunu hiç hayal etmemiştim.

O sadece PopPop'tu, her türlü fırtınaya dayanacak ve henüz anlamaya yeni başladığım karanlığın içinden yıldızlar gibi parlayacak şekilde inşa edilmiş bir insan deniz feneriydi.

O karanlık onundu.

Ve şimdi deniz feneri yok oldu.

İşte buradayım, zihnimle ve gerçek anlamda fırtınalı gecede dolaşıyorum, acaba bir anlığına da olsa, geride bıraktığı son sönmekte olan bir kor parçasını bulabilir miyim diye düşünüyorum.

Bu eşsiz olamaz.

Her ailenin birkaç tatsız sırrı vardır, elbette.

Fakat karaçalı sırları yalnızca acı vermek için ortaya çıkar.

Ethan'ın içkiyi bırakıp sonunda geleceği için savaşmayı seçmesi bir mucize.

Telefonum titremeye başladı ve ödüm koptu.

İsa!

Kane'e "Merhaba, ölmedim" diye bir mesaj daha göndermek için telefonumu çıkarıyorum.

Kane: Çocuklar uçakta. Az önce kalktık ve şimdi gidiyorum. Bu havada yolculuk yavaş olabilir.

Sağ.

Açık fırtına kapılarından içeriye gök gürültüsü kükreyerek geliyor. Yüzümü buruşturuyorum.

Bar Harbor'ı vuracak ve Sully Bay'e giden dar, virajlı arka yollardaki trafiği felç edecek kadar büyük bir fırtına bu.

Çabuk geri dön ve güvende kal! Telefonumu cebime geri koymadan önce bu mesajı gönderiyorum.

Şu anda aralıksız, şiddetli bir yağmur yağıyor.

Bu kadar yoğun bulutlarla neredeyse kaçınılmazdı, ama bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim.

Harekete geçme zamanı.

Kayganlaşmış oldukları için dikkatlice merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yüzümü koruyarak gökyüzüne bakıyorum; gökyüzü yarılarak kederini döküyor.

Eve doğru sendeleyerek yürürken bir başka sağanak yağmur beni sırlıslam etti, kıyafetlerim ıslandı ve ağırlaştı.

Aman Tanrım, bu çok kötü.

Kapıyı yumruklayarak içeri girdiğimde, sırlıslam olmuş ve soğuktan üşümüş bir halde, titreyen bir perişan haldeydim.

O kadar şaşkındım ki ilk başta fark etmedim bile.

Kiler kapısı yarı açık.

Küçük, hafifçe kamburlaşmış gölge oradan dışarı doğru hareket ediyordu.

Viola Babin'in evde olduğunu ancak sigara dumanını kokladığımda fark ettim.

Elinde yanan bir sigara, diğer elinde kalın bir tahta sopa ile tam karşımda duvara yaslandı.

Saçları kuru.

Gökyüzü yarılmadan önce buraya gelmiş olmalı ve gözlerindeki sert karanlık, huzursuz geceden çok daha kötü.

Mesafeli ama kararlı.

Biraz üzücü.

Çok acımasız.

"Adalet için berbat bir gece, değil mi?" diye tısladı.

Boğuk bir ses çıkararak koridora doğru sendeledim, ta ki çamurluktaki duvara çarpana kadar.

"Geri durun!" diye ellerimi savurdum, olabildiğince korkutucu bir ses çıkarmaya çalışarak, çaresizce kaçacak bir yer ya da en azından bir silah aradım.

Ne dedi?

Adalet?

Dudaklarında iğrenç bir sırıtış var, sanki içine çektiği dumanın tadından nefret ediyor ama yine de ona ihtiyacı var, tıpkı bir vampirin kana ihtiyacı olduğu gibi.

Tahminimce bu gece nikotinden daha koyu ve yoğun bir şeye ihtiyacı var.

Akciğerlerim çalışmayı durdurdu.

Daha da kötüsü, mutfağa girmemi engelliyor ve işime yarayacak bir şey alma şansımı azaltıyor.

İyi değil.

Elbette, kaçıp etrafından hızla geçmeye çalışabilirim ama kafama sopayla vurmaya başlamadan önce yanından geçeceğimin garantisi yok.

Ayrıca, yalnız olduğundan şüpheliyim.

Eğer o buradaysa, Joseph Babin'in de çok uzakta olmadığı kesin.

Elindeki sopayı kaydırıp avucuna vururken ben ona bakakalıyorum.

Eğer o şeyle bana vurursa, kemiklerim kırılır. Kafama isabet ederse ölebilir.

O iri yapılı bir kadın değil, ama yıllarca yaban mersini tarlalarında çalışmaktan dolayı ince ve zayıf bir vücuda sahip.

Tek bir sağlam darbe ve işim biter. Ya da en azından bayılmayı dileyecek kadar dayanılmaz bir acı çekerim.

Kahretsin, kahretsin.

En son kontrol ettiğimde, Kane'in eve varmasına en az otuz dakika vardı. Dışarıdaki bu karmaşada belki daha da fazla.

Yağmurun bir başka şiddetli esintisi pencereyi salladı, ne kadar kötü durumda olduğumu hatırlattı ve Viola gülümsedi.

Dayanamıyorum, gözlerimi kaçırmak zorundayım.

Tam zamanında pencerenin dışında bir hareket olduğunu gördüm.

Karanlıkta sinsice dolaşan daha büyük bir silüet ve bence ellerinde daha büyük ve daha ölümcül bir şey var.

Beyzbol sopası mı? Tüfek mi?

Bok.

Demek Joseph oradaymış.

Henüz mutfakta değil.

Ama bir dakikadan kısa bir süre içinde...

Burada ne yapıyorlar? Ne istiyorlar? Beni öylece soğukkanlılıkla öldürecek kadar deli olamazlar herhalde... değil mi?

Öne doğru zorlandığımın farkında değilim, bedenim beynimden daha hızlı tepki veriyor, onun etrafından dolaşmanın bir yolunu arıyor.

"Bunu aklından bile geçirme, ufaklık," diye çıkıştı Viola, daha da yaklaşarak. "Seni kitap gibi okurum. Diyelim ki bir bıçak aldın, ne yapmayı düşünüyorsun? Beni balık gibi mi parçalayacaksın?" Sopasını tekrar kaldırıp salladı. "Boşuna uğraşma. Korkmuş bir tavşan gibi tekmeleyerek ölmek istiyorsan, durum daha da kötüleşir."

Nefesim kesildi.

"Ne istiyorsun?" diye sertçe sordum.

Gök gürlemesi evi sarsarken o sadece yanağını emiyor.

"Dediğim gibi, bunun için berbat bir gece ama eminim ki yeterince iyi tutuşturucuyla bu eski yer yağmurda bile yanar."

"Yak." İstmeden tekrarlıyorum. "Çardak gibi, demek istiyorsun."

Başını geriye atıp şeytani, tiz bir kahkaha attı.

"Ha, demek biri bunu ağzından kaçırmış, ha?" Bana bir kez daha yırtıcı bir gülümsemeyle öne doğru adım atıyor, böylece ben de geri çekilmek zorunda kalıyorum, kapıya daha da yaklaşıyorum. Ama Joseph dışarıda olduğu için gidecek hiçbir yerim yok. "Kasabadaki insanların yarısı bunun arkasında bizim olduğumuzu düşündü. Ama hiçbir kanıt yoktu, değil mi? Şimdi işler daha zor, ama akıllıysanız değil. Kurduğunuz o süslü kameralar sandığınız kadar iyi çalışmıyor."

Aman Tanrım.

Kapının yanındakini mi kırdılar yoksa fırtına yüzünden mi fark etmedim, emin değilim.

Bu sefer, benim söz hakkım olursa, kanıtlar olacak.

Ancak bu, öncelikle hayatta kalmaya bağlı. Beni dövülmüş veya ölü halde bırakıp evin yanmasıyla birlikte yok olmasına neden olacağından hiç şüphem yok.

Telefonum cebimde vızıldıyor ama elinde o sopa varken ona uzanmaya cesaret edemiyorum.

Kalbim boğazımda atıyor, o kadar hızlı ki midem bulanıyor.

Rüzgar her uğuldadığında, aklıma Joseph'in ateş yakması geliyor.

Ama henüz bunu yapmazdı.

Karısı hâlâ içerideyken olmaz.

"Neden?" diye fısıldıyorum. "Neden bu kadar deliriyorsun ki—"

“Çılgınlık mı? Kızım, bunun çoktan olması gerekiyordu. Bütün hayatını, burada bile yaşamayan zengin bir herifin çaldığı topraklara bakarak geçirmek nasıl bir şey biliyor musun? Bu gece, işleri yoluna koyuyoruz. Her zaman bizim olanı geri alıyoruz.” Gözlerini dümdüz içime dikmiş. Gözlerimi elindeki sopaya dikmişim. “Fırtına, kimsenin yardıma gelmesini engelleyecek, çünkü polislerin böyle gecelerde ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

En kötü yanı, haklı olması.

Küçük bir kasabanın polis teşkilatı, kazalar ve yoldan çıkan arabalarla meşgul olacaktır. Göl kenarındaki evin yanındaki küçük yolda kimse olmayacak. Ev tamamen kül olana kadar kimse yangını fark edip ihbar etmeyecek.

Yani, telefonum olmadan biriyle iletişime geçemem, bu yüzden birileriyle görüşemem.

Şimdi daha da yaklaştı, neredeyse beni duvara yasladı.

Sonra şimşek çaktı ve fırsatımı gördüm.

Çılgılık atarak ileri atıldım, kolunun altından sıyrılıp ona çarptım.

Belki o daha güçlüdür, ama ben daha gencim ve daha hızlıyım.

Onu çok kısa bir an için dengesizleştiriyorum.

Tam zamanında direksiyonu kırarak sopasından kurtuldum.

Sonra mutfağı, oturma odasını ve oradan da çalışma odasını hızla dolaşmaya başlıyorum.

Birkaç adım daha. Hadi! Hadi!

Kapıyı arkamdan sertçe kapatıp kilidi çevirdim.

Arkasından Viola öfkeyle feryat ediyor.

Yumruklarını kapıya vurmaya başladığında bile, nefret dolu çılgılığı şiddetli fırtınanın sesiyle karışıyor.

Mekanın geri kalanının hali ne olursa olsun, kapılar yekpare metal levhalardan yapılmış.

Teşekkürler, dede ve Holden.

En azından burada derme çatma silahlar var.

Etrafıma çılgınca bakıyorum.

Antika sandalyeler, ama eski moda olanlardan, benim için taşımak ve kolayca atmak için çok ağır.

Belki de sağlam bir lamba. Kendime ait bir sopa.

Ve onun yanında, masanın üzerinde, Dan'in kaleden getirdiği küçük davulcu oyuncağını görüyorum. Eşyalarını toplayıp gitme telaşında onu geride bırakmış olmalı.

Kapının arkasındaki büyük anahtarı hissediyorum ve o küfürler savurarak kapıyı kırmaya çalışırken ben de anahtarı çevirmeye başlıyorum.

Bana sadece kısa süreli bir dikkat dağıtıcı yeterli.

Birkaç saniyeliğine dikkatini çekecek bir şey bulursam, üstünlüğü ele geçireceğim. O lamba tamamen pirinçten yapılmış ve on kilo ağırlığında olmalı.

Tek bir iyi vuruşla yere serilir.

Kapı sallanıyor. Tekmelerinin şiddeti arttıkça menteşeler gıcırıyor.

Rüzgar arkadaki eski cam pencereyi sallıyor.

Ellerim titriyor ama hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım.

“Seni arsız küçük sürtük! Geri gel buraya!” diye bağırdı Viola, kapıya tekrar botunu sertçe vurarak, tahta kapının gerilmeden gıcırdamasına neden oldu. Menteşeler gıcırdadı, sadece birkaç gevşek vidayla tutturulmuştu. “İşi çabuk bitirecektim, ama şimdi bedelini ödeyeceksin!”

Davulcu çocuk, haydi başlayalım!

Onu kapının birkaç adım önüne bıraktım ve lambanın fişini çekip elimde tutarak bir kenara çekildim. Kapı kırıldığında arkasında olacağım.

Küçük metal figür, davullarını çalarak ilerlerken, kapı son bir acı çatırtıyla kapanıyor!

Viola, adeta deli bir at gibi oradan hızla geçiyor.

Kadın, yerde hareket eden minik figürü anında fark eder ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece kalır.

Bingo!

Lambayı kaldırıyorum, menzile girmesini bir saniye daha beklemeye hazırım, ama ben vuruş yapmadan önce öne

doğru eğiliyor.

Ha?

Oyuncakın üzerine aniden düşüyor ve metalik bir çıtırtı duyuluyor.

Ne oldu? Elimde hâlâ lambayı tutarak, kapı aralığındaki iri, karanlık figüre döndüm.

"Kane!" diye haykırdım, öne doğru koşarken içimde bir rahatlama dalgası yükseliyordu. "Oh, Tanrıya şükür. Henüz döneceğini düşünmemiştim. Viola ve Joseph, bir şeyler planlıyorlar..." Sözüm yarım kalırken pencerede şimşek çaktı ve yüzü belirdi.

Kane değil.

"Lee mi?" diye fısıldadım, ışık düğmesini bulup açarken. Net görüntü, bildiğimi doğruladı: Seramik ustası Lee Glazkov'du.

Anlamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Sesim tamamen kısılmıştı.

Gülümsemek yerine, bana soğuk bir şekilde bakıyor. El sanatları fuarında ya da müzede gösterdiği sıcaklığın en ufak bir izi bile yok.

Gülümseme yok.

Merhamet yok.

Viola Babin'i yere serdiği halde iyi olduğum için hiç rahatlamadım.

Onun bana zarar vermeye çalıştığını biliyor olmalıydı.

Kafam çok karışık.

"Biliyorsunuz, Bayan Margot," diyor soğukkanlılıkla, "size söylediğimde çocuklarla birlikte gitmeliydiniz."

Hayır.

Hayır, asla.

"Sen... sen mi notu bıraktın?" diye fısıldadım, geri çekilirken, boğazım korkuyla düğümlenmişti.

"Sanırım yeterince açık ifade ettim, evet. Siz ve çocuklar gitmek zorundaydınız. Onlar gitti, siz ise hala buradasınız." Ses tonundaki hüznü beni korkutuyor.

“Ama ne istiyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?”
Sesim yükseliyor.

İlgisiz bir iç çekişle, cansız Viola'yı botunun ucuyla hafifçe iterek uzaklaştırdı.

“Sizi uyarmıştım, değil mi? Şuna bir bakın. Siz ve ‘arkadaşlarınız’ hayatımı çok ama çok karmaşık hale getirdiniz.”

Arkadaşlar.

Bu, Joseph'i de bulduğu anlamına mı geliyor?

Ama benden ne istiyor ki?

Kane'i uyarmam gerekiyor.

Cebime uzanıp telefonuma dokunduğum anda gözleri karanlık bir şekilde parıldadı.

İnce, boş gülümsemesi bana tek bir şey söylüyor: O bir kurtarıcı değil ve Babin ailesi bu kabusun en kolay kısmıydı.

EV SAHASI (KANE)

Bu kahrolası fırtına.

Eğik yağan yağmur ve uğultulu rüzgar nedeniyle Bar Harbor'dan çıkan trafik neredeyse durma noktasına geldi.

Direksiyon simidine parmaklarımla vurup duruyorum, sabırsızca birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ediyorum.

Margot'nun son mesajından bu yana otuz dakika bile geçmedi. Henüz endişelenmenize gerek yok.

Kahretsin, daha önce ayrılmalıydım.

Ama çocukları yolcu etmek, uçakları havalanana kadar çok önemliydi. Sophie, özellikle ben yanında olmadığım zamanlarda, uçmaktan çok korkuyor.

Şimdilik güvendeler.

Anneleri Portland'a vardıkları anda onları karşılayacak ve onlar gelene kadar bir uçuş görevlisi onları gözlem altında tutacak.

Bu arada Margot o evde yalnız ve Google Haritalarım doğru gösteriyorsa ben hala yaklaşık bir saatlik mesafedeyim.

Lanet etmek.

Bunu mantıksız bulursanız itiraz etmem.

İyileşeceğinden emindi, ama bu sapık manyağın neler yapabileceğini bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum ve sorun da bu zaten.

Belirsizlik çok fazla olduğunda kötü bir senaryoya hazırlanamazsınız.

Tanıdık şeytan daha iyidir. Bunun bir sebebi var.

Keşke bu lanet olası şeytanı tanısaydım.

Sağanak yağmur altında trafik yavaş yavaş ilerliyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve araç kuyruğunun arasından geçmeye çalışan her araba için korna sesleri yankılanıyor.

Zaman dayanılmaz hale geliyor.

Radyoyu kayıtsızca, tek bir şeye odaklanmış bir şekilde dinliyorum; fırtına hakkında herhangi bir haber olup olmadığını görmek için yerel Sully Bay istasyonuna denk gelmeye çalışıyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bilmemek beni çıldırtıyor.

Bu kişi beni istiyor, Margot'yu değil.

Hedef o değil.

O güvende.

Bu mantrayı beynime kazınana kadar tekrarlıyorum. Keşke bu bana inanmamı sağlasaydı.

Yine de aklı başında bir kız. Daria gibi değil ve kapıları açık bırakmayacak.

Bir aile gezisinde eski sevgilim tam olarak bunu yaptı ve tatil evimize döndüğümüzde yatağımızda uyuşturucu kullanan bir serseri yatıyordu.

Margot o kadar da aptal değil.

Onu etrafta dolaşırken, herhangi bir sorun belirtisine dair bildirim almak için telefonuna yapışmış halde görebiliyorum.

Her şey yolunda.

Keşke içgüdülerimi ikna edebilsem.

Ve otuzuncu dakikada, bana pasları bildirmesi gereken anda, panik yapmamak ve çamurda kaytararak ilerlemeye

çalışmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Muhtemelen televizyon izliyordur, telaşlı herif.

Daha fazla ayakkabı tasarımı üzerinde çalışıyorum.

Eve döndüğümde burnuma yumruk gibi çarpacak kadar lezzetli bir şey pişiriyorum.

Evet, o tam da böyle şeyler yapardı çünkü benim kadınıam dik duruşlu biri.

Bu durum, radyo sessizliğine bir saniye bile daha fazla dayanamadığımda beni durdurmuyor.

Hızlıca bir mesaj yazıp durum güncellemesi istedim.

Ondan gelen son mesaj kırk üç dakika önceydi.

Bu hiçbir şey ifade etmeyebilir.

Muhtemelen temizlik yaparken, yemek pişirirken veya zamanı fark etmeden bir kenara bıraktı.

Sonuçta ona gideceğimi ve trafiğin çok yoğun olacağını söylemişim.

Bütün bunlar bu berbat hava koşulları yüzünden.

On dakika daha geçti ve bana mesajla cevap vermedi.

Bok.

Ben sabırlı bir insanım, ama herkesin bir sınırı vardır.

Ben de onu aradım, bir arabanın etrafından dolanarak ve asfaltın kenarında tehlikeli bir şekilde ilerleyerek birkaç metre daha yol kazandım.

Çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor.

Telefon bip sesi gelmeden önce konuşmaya başlıyorum ama bir aksilik oluyor, biri telefonu açıyor.

“Margot?” Hiçbir şey yok. “Margot? Beni korkutuyorsun kadın.”

Statik.

Anlamsız bir bozulma patlaması ve ardından uzaktan gelen iki ses.

Sözleri tam olarak anlayamıyorum ama bir erkek sesi var ve tiz olan ses kesinlikle ona ait olmalı.

Bir çığlık.

Kesinlikle Margot.

Kalbim boğazıma kadar fırladı.

"Lütfen." diye yalvarıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, direksiyonu bir yana doğru çevirirken parmaklarımı daha da sıkıyorum ve başka bir arabanın etrafından savrulurken çarpışmayı kıl payı önlüyorum.

"Sus artık!" diye homurdandı adam ve telefon bağlantısı kesildi.

Kahretsin. Kahretsin!

Bunca zamandır kendimi onun iyi olduğuna ikna etmeye çalıştım, oysa aslında çok büyük bir tehlike altında.

Siri'ye polisi aramasını söylüyorum. Bağlantı kurması çok uzun sürüyor, dakikalarca bağlantı hatası veriyor.

Bu lanet olası trafik ne zaman azalacak?

Önümdeki araç duvarını yavaşça yararak ilerlerken, yumruğumla kornaya sertçe basıyorum.

"Merhaba... acil durumunuzun yeri nerede?" Sonunda bağlantı kurduğumda, operatör sesi hâlâ bozuktur.

"Sully Bay, Fleet Street. Kız arkadaşım saldırıya uğruyor," diye hırıldadım, elimden geldiğince durumu anlatmaya çalışarak.

"Tekrar eder misiniz efendim? Özür dilerim. Hava koşulları nedeniyle bu gece çok sayıda olay yaşandı ve iletişim sorunları oldu..."

Adresi olabildiğince sakın bir şekilde, yani öfkeli bir geyik kadar sakın bir tonda söylüyorum.

"Anlaşıldı," diyor hızla. "Yakında birini oraya göndereceğim. Lütfen yerel polis memurlarımızın hepsinin kazalarla meşgul olduğunu, bu nedenle memurların bir sonraki kasabadan geleceğini bilin."

"Bir sonraki kasaba mı? Kahretsin." Gözlerimi kapatıyorum, bunun muhtemelen Bar Harbor anlamına geldiğini biliyorum. "Tahmini varış saati?"

"Kırk dakika. Şimdi detayları tamamlıyorum."

Çok uzun sürdü.

"Teşekkürler," diyerek telefonu kapatıp bağlantıyı kesiyorum, trafiğin arasından sıyrılmaya odaklanıyorum, bir elim kornanın üzerinde bekliyor.

Bana on tane ceza kesilsin, ehliyetim askıya alınsın, umurumda değil.

Yeter ki şu lanet olası eve ulaşayım.

Onun başının dertte olduğunu bilmek kanımı donduruyor. Ona bunu söyleme fırsatım hiç olmadı—

HAYIR.

Hayır, şu anda duygusallaşmaya vaktin yok.

Üniforma giydiğim yarım ömür öncesinden kalma, uzun zamandır uy dormant olan içgüdülerim birdenbire ortaya çıkıp beni ısırıldı.

Asla unutmazsın.

Asla, asla, hele de hayatınız tehlikede olduğunda.

Yemin ederim, eğer zamanında yetişebilirim—eğer Tanrı o kadar merhametliyse—eğer onu güvende tutacak kadar öfkeli ve acımasız olursam, eğer onu tehdit eden yılanı parçalama şansım olursa, bir daha asla tereddüt etmeyeceğim.

Asla geri adım atmayacağım.

Margot Blackthorn'u gözümünden asla ayırmayacağım, çünkü onun delicesine ve gerçekten sevildiğini bilmesini istiyorum.

Sonsuza dek sürüyor ama sonunda, sileceklerim umutsuzca yağmuru kesmeye çalışırken, arabamla göle doğru yolda hızla ilerliyorum.

Arabayı hızla yokuş yukarı sürmek yerine, yolun sonundaki kenara park ediyorum. Arka koltuktan, iskelede kullandığım, yerde duran bir çekiç alıyorum.

İyi bir silah değil, ama şimdilik doğaçlama yapmak zorundayım.

Ön kapıya doğru yavaşça ilerlerken yağmur yüzüme çarpıyor, sırlıklam oluyorum.

Gözlerim farların parlaklığından yavaş yavaş alışıyor ve dikkatlice manevra yapıyorum.

Margot'la birlikte içeride hâlâ biri var.

Eğer ona zarar verdilerse, buradan canlı çıkmaları imkansız.

Evin içindeki birkaç lamba yanıyor, çoğunlukla üst katta olmak üzere, loş geceye karşı parıldıyorlar.

Pencerelerin yakınında kimseye dair bir iz yoktu.

Perdeler açık ve bu açıdan bakınca yatak odasının penceresinin çatlak olduğunu görebiliyorum, ancak içerisi ışık almıyor.

Karanlığın içinden ilerleyerek verandaya yandan yaklaşıyorum. Çarpık çalılıklar pantolonumu çiziyor.

Ön kapının aralık olduğunu ve bir lambanın yandığını görüyorum, ancak bu açıdan içeriyi göremiyorum.

Karnım düğümleniyor.

Margot, özellikle bu durumda, ön kapıyı asla açık bırakmazdı.

Durup dinliyorum, nefesimi tutuyorum. Eve şiddetle yağan yağmurdan başka hiçbir şey duyamıyorum.

Yaklaşmam lazım, lanet olsun.

Verandada sessizce ilerlerken, rüzgar evin etrafında şiddetle esiyor, kimsenin görmemesine özen gösteriyorum ve—

Kahretsin, bu bir kan lekesi.

Açık renk ahşap üzerindeki koyu mürekkep gibi, yağmurla çoktan silinmeye başlamış.

Önümde bir gölge beliriyor, yavaş ve duraksayan hareketlerle, kısık bir sesle küfür ediyor.

Kim olduklarını anlayamadan hemen yanlarına çullanıyorum.

Joseph Babin, diye fark ettim bir saniye sonra.

Sanki ölümüne dövülmüş gibi verandada sendeleyerek yürüyor.

Bir saniye sonra, yakasını yumruğumla kavradım ve onu evin duvarına fırlattım. Neredeyse karanlıkta, gözlerinin

bulanık beyazlarını zar zor görebiliyordum.

"Bekle," dedi boğuk bir sesle, bileğimi kaşıyarak. "Bekle!"

"Siktir git." Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Burada ne işin var? O nerede?"

Nefesi çok kötü kokuyor. Tiksintimi gizlemeye çalışmıyorum bile.

Az kalsın altına işeyecek gibi görünüyor.

Umarım zavallı hayatı için korkuyordur. Şu an her şey onun bundan sonra söyleyeceklerine bağlı.

"O... o ben değildim," diye hırıltılı bir sesle konuştu. Bileğini kurtarmaya çalışırken parmakları güçsüzce titriyordu. "Ben yapmadım. Lütfen, yapmanız gereken—"

"Burada ne işin var, aptal herif? Margot nerede? Söyle bana!" Onu bir pinata gibi sallıyorum.

Başını hafifçe çevirdi ve arkasında, sanki biri ona sert bir darbe indirmiş gibi, kanlı bir yara gördüm.

İçime bir rahatlama hissi yayıldı.

Eğer verandada neredeyse sürünerek ilerliyorsa, gördüğüm kan Margot'nun değil, onun kanı demektir.

"Bilmiyorum," diye geveledi. "Size söylüyorum, ben... ben hiçbir şey yapmadım."

"Bunu o mu yaptı? Margot sana vurdu mu?" Ona dik dik baktım ve cevap vermeyince onu tekrar sarstım. "Konuş artık!"

"Ne—hayır! Hayır, beni hiç görmedi. Diğer adamdı."

"Hangi adam?" diye homurdandım.

Başını tekrar salladı, ağzı tıpkı sudan çıkmış şaşkın bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

Kahretsin.

Yağmur şiddetle yağıyor, yüzüne su püskürtüyor ama onun rahatı umurumda bile değil.

Benim için önemli olan tek sorunun cevabını istiyorum.

Eğer o buradaysa, bu iyiye işaret olamaz. Eminim ki o hain karısı da buralarda bir yerlerde sinsice dolaşıyordur.

Ama beni en çok ilgilendiren bu değil; bahsettiği diğer hangi adamdan bahsediyor acaba?

Notu bırakan adam mı?

Margot'nun ve çocukların gitmesini isteyen adam mı?

Geriye doğru çekilip Joseph'i tekrar duvara sertçe çarptım, kafası duvara değene kadar.

“Nerede o?” diye çıkıştım. “Beş saniyen var. Sonra keşke bu çekici taşımasaydım diyeceksin.”

“O adam, onu kaçırdı!” diye homurdandı. Gözlerinde korku belirdi, yüzü ömrünü tamamlamış bir balkabağı gibi çökmüştü. “Sanırım sığınakta. Onları en son orada gördüm.”

Kahretsin.

Hiç tereddüt etmeden onu yüzüstü verandaya fırlattım ve sağanak yağmur altında koşarak yerdeki o uğursuz çukura doğru hızla ilerledim.

EV ÖZLEMİ (MARGOT)

Yirmi Dakika Önce

Bence beni kaçıran kişi, kolayca öleceğimi düşünerek dünyanın en aptal insanı olabilir.

Lee beni yakaladığı anda, dövüş içgüdüm uyandı.

Yakınımda beni duyabilecek kimse yok ama yine de avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Bir yerde okumuştum, stres yüzünden boğulma tehlikesi geçirirseniz her zaman bağıramazsınız. Sanırım bu yüzden insanlar yanlarında düdük taşıyorlar.

Bilimsel açıklaması ne olursa olsun -ve ben stresliyim-gürültü yapmaktan hiç çekinmiyorum.

Kulakları tırmalayan, delici, kartal çığlığı gibi yüksek sesli.

Küfür ediyor ve kollarımı yakalayıp arkama doğru büküyor.

Kendimi yere atıyorum, direniyorum.

Ve eğer botu karnıma değmeseydi, bunu yapmaya devam ederdim.

Görmeyi engelleyen acı.

Ondan nefret ettiğim kadar bundan da nefret ediyorum çünkü bu, direnişimi bastırıyor.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçti; beni evin içinden sürükleyerek yağmurun altına çıkardı.

Joseph Babin'in cansız, inleyen bedenine neredeyse takılıp düşüyorduk. Hayatta, ama ne kadar süre daha yaşayacağını kim bilebilir ki.

Midem alt üst olsa da, pes etmiyorum.

Ham, hayvansal içgüdüler devreye giriyor, korku ve adrenalin ölümcül bir kokteyl halinde birbirine karışıyor ve sonunda hiçbir üst düşünceye kapılmadan, tamamen dürtüsel olarak hareket ediyorum.

Beni bodruma, rutubete ve karanlığa götürüyor.

HAYIR!

Kolunu ısıyorum. Ellerini tırmalıyorum.

Saldır, saldır, saldır, tıpkı çılgın bir kurt gibi, morartabileceğim veya kanatabileceğim her deriyi bulup saldıracağım.

Şu an yerdeyim, kafamı ezmeye çalışırken ayaklarından son anda kurtuluyorum.

Kıvranıyor.

Çığlık atmak.

Botu kaburgalarımın sertçe çarptı ve bastırarak nefesimi kesti.

Ancak gerçekten köşeye sıkıştığımda yalvarmaya başlarım.

Bilinçli bir karar değil ama kaçınılmaz bir şey; eğilip hırlayarak beni tekrar fırtına sığınağına doğru sürüklemeye başlıyor. Acaba beni daha önce ortaya çıkarken mi gördü yoksa etrafta sürünürken mi sığınağı buldu diye merak ediyorum.

"Yeter," diye hırladı, parmaklarını koluma saplayarak.

Sinir galaksileri acı içinde ısıldıyor.

"Durun lütfen!" diye hıçkırarak fırtınanın içine seslendim. Islak saçlarım yüzüme çarpıyor, nefes almaya çalışırken rüzgar onları ağzıma savuruyordu. "Lütfen, beni bırakın."

"Siktir git, küçük kız," diye hırladı ve bir eliyle beni bırakıp sığınak kapılarına doğru uzandı.

Fırsattan yararlanıp kendimi kurtarıyorum. Kolumu yakalayıp beni geriye doğru savururken küfür ediyor.

Bacağına çarptım.

Ağzımda bakır patlıyor. Dilimi ısıırıyorum.

Hem kan içinde kaldım, hem de az önce karnıma yediğim o vahşi tekme yüzünden kusacağım.

Aman Tanrım, bundan daha kötü bir şey olabilir mi?

"Kes şunu. Aşağı in," diye emretti ve beni merdivenlere doğru itti.

Aman Tanrım.

Yağmurdan dolayı hala kayganlar ve neredeyse kayıp ıslak duvara çarparak düşüyordum.

Bana ilk defa bu kadar yalnız kalma fırsatı veriyor.

Henüz işim bitmedi.

Biliyorum ki, böyle yaralı ve güçsüzken onu bir kavgada yenemem, bu yüzden telefonumu alıyorum.

Gelen bir arama var ve karanlığa doğru sendelerken cevaplamak için ekranı kaydırıyorum. Tam zamanında sesi kapatıyorum.

Kane.

Çok endişeli olmalı ve haklı da.

Rahatlamadan ağlamak istiyorum ama sesini duyar duymaz Lee, polislerin yolda olduğunu anlayacak.

Yine de, o ışık karesi beni ele vermesin diye ekranı göğsüme bastırıyorum.

Lee'nin kendi el feneri var ve kapıyı arkasından çarparak ikimizi de öldürücü karanlığa hapsediyor. Fırtınanın uğultusu azalıyor.

Diğer elinde parıldayan metal bir şey var; silah mı?

Aslında bu pek de şaşırtıcı değil, hatta ezilmiş karnım dizlerimin üzerine çökerken bile.

Bunu neden daha önce kullanmadığımı bilmiyorum ama bunun çok hızlı bir şekilde çok karışık bir duruma dönüşebileceği inkar edilemez.

Kane'in aramasını yanıtladığıma Şimdi pişmanım.

Bu konuda bana yardımcı olamıyor ve ben sadece özverili bir bekar babayı ölüme sürüklüyorum.

Yeni başlayan bulantı midemi alt üst etti.

"Lütfen." Tekrar ona doğru döndüm.

"Sus!" diye homurdanarak bana doğru yürüdü.

Dizlerim titreyip kusmaya başlamadan saniyeler önce telefonu kapatıyorum.

Mucizevi bir şekilde, kusmuyorum.

Tanrım, hava almam lazım.

Nefesim çok hızlı, çok gürültülü bir şekilde kesiliyor, o küçük mekânda yankılanıyor, o da merdivenlerden bana doğru inerken. Silahı bana doğrultulmuş, aşağıdaki gelecekteki mezarıma nişan almış.

"Sonunda içindeki öfkeyi dışa vurdun mu?" Göz göze geliyoruz. "Senden bir daha ses çıkmasın, prenses. Vaktim ve sabrım yok. Beni çok geç bıraktın."

Bence beni etkileyen, gölgelerin arasından bana bakış şekli.

O gözler, insana ait değil.

İçleri çok boş.

Cidden, bu nasıl benimle flört eden, yemeklerde kullandığımız o güzel tabakları ve kupaları bize satan aynı adam olabilir?

Neden tamamen çıldırmış durumda?

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim acınası bir şekilde titriyordu. "Lütfen, yapmayın—"

Silahını yüzüme dayadı ve tetiğe bastı.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Belki de daha önce 'sus' dediğimi duymadınız?" Dişlerini gösterdi. "Bayan Blackthorn, bu işin bir parçası olmakta ısrar ettiğinize göre, onun sizi tekrar canlı görmesine izin vereceğim. Ama sadece sessiz kalırsanız." Telefonu hâlâ göğsüme bastırdığım yere baktı ve ifadesi sertleşti. "Ve onu da teslim edeceksiniz. Hemen Şimdi."

Elimden kapıp fırlattığında ve ekrana tekme attığında bağırmak istemiyordum ama kendimi tutamadım.

Dünyayla olan tek bağlantım, gözlerimin önünde yok oldu.

Kanayan dudağımı emerken, kırılmış cam ve metal parçalarına bakıyorum.

Silahı hiç kıpırdamadı, hayatıma bir anda son vermeye hazır. Titreyerek ve üşüyerek yere yığıldım.

Ona tekrar bakıyorum, uğursuz sözlerini zihnimde yeniden canlandırıyorum.

"Neyin bir parçası? Sana ne yaptım ki?" diye acı bir şekilde fısıldadım.

"Bana aptal numarası yapma. Bu kadar salak olamazsın."

"Ne... bu da neyin nesi? Para mı? Bu mu yani? Çünkü bende o var. Beni ve Kane'i unutursanız, istediğiniz her şeyi size verebilirim. Kripto paralardan anlıyorum, birkaç saat içinde size verebilirim. Tamamen anonim olarak. İsterseniz dünyanın öbür ucunda yeniden başlayabilirsiniz—"

"Hayır! Siktir git, paran da siktir git!" Birdenbire çok yaklaştı, yüzüme hırladı, silahın namlusu yanağımı dondurucu bir acıyla ısırды ve sıçradım. "Biliyorum, senin gibi şımarık bir velet için bu yeni bir haber ama hayatta herkesten çaldığın milyarlarca dolardan daha önemli şeyler var. Sen de tıpkı onun gibisin."

Sesinden nefret fişkırıyor.

Sormama gerek yok.

Cevap vermeye cesaret edemiyorum.

Elimden geldiğince hareketsiz kalıyorum, kendimi tezgahta bırakılmış küçük ayakkabılardan farksız, bedensiz bir kil yığınının dönüşmeye zorluyorum.

Tek bir yanlış hamlenin ölümünüze yol açabileceği durumlarda, bazen hiç oynamamak en iyisidir.

Lee, acımasız bir sırtışla geri çekildi. Yüzü, bir mankenin üzerindeki maskeye benziyordu; o zalim gri gözlerin ardında kimse ve hiçbir şey yoktu.

Ben onun için sadece karmaşık bir sorun kaynağıyım. Yeminli düşmanı değilim.

Beklemediği bir aksilikti işte.

O benim dehşet halimden zevk bile almıyor. Beni süzüyor, asıl görevine geri dönebilmek için benden ne kadar çabuk kurtulabileceğini hesaplıyor.

"Kane Saint ile birlikte çalışmanıza şaşmamalı," diye sert bir şekilde söylüyor.

"Biz değiliz—" Yalan söylemenin bir anlamı olmadığı için duruyorum. "Ne önemi var ki? Bu neden bu kadar kötü?"

"Sence neden prenses?"

Aman Tanrım, Kane.

Kane.

Titremeye başlıyorum. Başımın belada olduğunu biliyor. Polisler şu anda yolda olabilirler, ama fırtına ve kafama silah doğrultan o manyak yüzünden...

Önemli mi?

İstemeyerek de olsa daha fazla kan yutuyorum.

Burası yerin o kadar derininde ki duvarları muhtemelen ses geçirmez. Kimsenin bir şey duyması imkansız, eğer onlar gelene kadar ben hala hayatta olursam...

Bok.

Bok!

Hızlı düşünmem gerek. Tetiği çekmesini geciktirmeliyim.

Ya en iyi çözüm şeytanın konuşmaya devam etmesini sağlamaksa?

Onun zehirli sözlerini, tehditlerini ve vaatlerini, onu şiddete itecek hiçbir şey yapmamış olabilecek bir adama karşı beslediği akıl almaz kinini dinleyin.

"Neden buradasın?" diye fısıldıyorum, birkaç adım uzaklaşıp terk edilmiş sanat eserlerini ve küçük cam kapıyı yavaşça incelerken.

Nefes alabileceğim kadar yer.

"Bir yanlış düzeltmek için," diye fısıldadı karanlık bir sesle, sonra tekrar bana döndü.

"Ne oldu? Kane sana ne yaptı?" Kafamı sallayarak şaşkınlığımı belli ettim. "Onu hokey oynadığı dönemden tanıyor muydun?"

"Hokey mi?" Yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi, ardından cansız maskesi tekrar düştü. "Gerçekten sana söylemedi, değil mi?"

"İsa'm, hayır. Lütfen. Anlamama yardım et."

Tereddüt ediyor, boşta kalan eliyle silahı yokluyor, sonra yanına bırakıyor.

"Kane Saint hayatımı aldı." Merdivenlerin önündeki duvara yaslanarak aşağı indi, silahı şimdi daha gevşek tutuyordu ama yine de bana doğrultmuştu. "Şirketi o lanet yazılımı piyasaya sürdüğü anda, birkaç ay içinde işsiz kaldım. Müşterilerim bir gecede ortadan kayboldu. Üniversitede yaptığım seramik işine geri dönmek zorunda kaldım, daha önce milyonlarca dolarlık bir ev için danışmanlık yapmamıştım. Ve kimse bu saçmalığı almıyor - sofraya yemek koymaya yetecek kadar bile yok, yaşamayı bırakın."

Ah, OptiSynth.

Tahmin etmeliydim.

Çünkü Kane, kurumsal ihanetin kaç hayatı altüst ettiğini bana çok iyi anlattı.

Yine de, çok derin düşünmedim. Sahada çalışan, çalışkan, yetenekli insanları ne kadar mahvetmiş olabileceğini hayal edemedim.

Ve bazılarının açıkça istikrarsız olduğu belliydi.

İkimiz de hasarın ne kadar derin olduğunu tahmin edemezdik.

Ama işte burada, keskin dişleriyle, beni, Kane'i, çocukları parçalamaya hazır bir şekilde duruyor.

Titrek bir nefes daha alıyorum.

O anda ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Alanımın zirvesindeydim," diye fısıldıyor, kendi düşüncelerine dalmış bir halde. "Çalışmalarım ödüller kazandı. Sizin gibi zengin insanlar için boş tuvallerden

evler yarattım. Yıllarca hizmet, birçok ödöl—ve her şeyimi daha hızlı ve daha iyi hale getirmeyi vaat eden, test aşamasındaki yeni bir pilot programa katılma şansım varken nasıl hayır diyebilirdim ki? Ve deseydim bile, kaçınılmaz olanı durdurmanın bir yolu yoktu. Kariyerim ölmeye mahkumdu. Yapay zekâ tanrılarına bir kurban.”

Sonunda bir kıvılcım çıktı.

İnsani bir şey.

Bir yerim acıdı.

Tehlikeli bir şey.

Ben de ona inanıyorum.

Bence o, iddia ettiği gibi bir rock yıldızıydı çünkü bu olayı çok kişisel olarak ele aldı. Ve eğer seramikleri geçimini sağlamıyorsa bile, kaliteden ödün vermedi. Nadir bulunan bir detaycılıkları var.

Deli olsun ya da olmasın, adam yetenekliydi ve şimdi bu yetenek işe yaramaz hale geldi.

Hepsi de yanlış zamanda doğduğu için.

Çünkü biz, sanatın bir algoritma tarafından üretilebildiği bir çağda yaşıyoruz.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, sempati bulmaya çalışarak. “Gerçekten özür dilerim. Bunu hak etmedin Lee, ama bunun bunu haklı çıkardığına inanmıyorsun herhalde. Anlamıyor musun? Başkasının hayatını keserek kendi hayatının kırık parçasını yeniden bir araya getiremezsin.”

“Asla!” diye hırladı, silahı tekrar yukarı kaldırarak. “Ne biliyorsun ki? Kane Saint’in şirketi ruhumu aldı. Onu aldı, eserlerimi kendi canavarını eğitmek için kullandı. Onu bir kelebek gibi avucuna aldı ve sonra ezdi.” Yumruğunu sıktı, damarların şiştiğini görene kadar şakırdattı. “Ve yapabileceğim tek şey - kahretsin, yapabileceğim tek şey - yavaş çekimde öldürülmesini izlemektir. Birkaç hafta içinde yok oldu. Kalbim, ruhum ve güzelliğim, bir komutla çalışan bir zombiyle değiştirilebilsin diye. Bu sadece bana karşı işlenmiş bir suç değil, Bayan Blackthorn. Bu insanlığa karşı

işlenmiş bir vahşet - ve bunu düzeltmek bana düşüyor, bu geceden başlayarak."

Eyvah.

Son parça da yerine oturuyor.

Robin Hood seviyesinde büyüklenme kuruntuları.

Birinin kendini kurban olarak görüp, soylu bir davayı üstlenmesinden daha kötü bir şey yok.

Bu tür düşünce tarzı suikastçıları, tiranları ve teröristleri ortaya çıkarır.

Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki canım acıdı, karşımda kontrolden çıkmış bir adam olduğunu fark ettim.

"Ve sonra ne olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı, silahını tekrar indirip küçük mekânda volta atmaya başladı. Rüzgar tepede ılık çalıyor, yukarıdaki kapılara uluyordu. "Bütün lanet olası hayatım paramparça oldu."

"Özür dilerim," diye fısıldadım ama o artık bana bakmıyordu, kendi paramparça olmuş egosuna o kadar dalmıştı ki.

Sonra yüz ifadesi değişiyor ve bu sadece işkence dolu bir öfke değil, çok daha fazlası.

"Bana önem vermesi gereken kişiler, yıllardır tanıdığım arkadaşlarım, çalışmalarımı eğitim sistemine dahil ettiğim için beni suçladılar."

Hayır, hayır.

Şimdi anlıyorum, çizdiği resmi. Hayat boyu emeği yok edilmiş, üstüne üstlük nefret edilen bir alay konusu haline getirilmiş zavallı sanatçı.

"Karım." Sesi pas gibi cızırtılı. "Ona en çok ihtiyacım olduğu anda, artık benimle başa çıkamayacağını söyledi. Çocukları aldı. Ve tahmin et bakalım, prenses? Mahkeme onun tarafını tuttu. Ziyaret hakkı yok. İşsiz olduğumu söylediler. Beni dengesiz ilan ettiler." Yere tükürdü.

"Bu korkunç," diyorum. Korkunç ve yüzde yüz doğru.

Bakışları aniden bana döndü.

“Bunların hiçbirisi senden gelmiyor. Onun yatağına girdin. Onunla evcilik oynadın, benim ailemi yıktıktan sonra büyük, mutlu bir aile oldunuz.” El fenerini sallayarak yüzünü bir anlığına aydınlattı. Artık o kadar boş değildi. Gözlerinde çılgın, şiddetli bir kıvılcım vardı. “Ama belki de senin burada kalman can sıkıcı bir hata değildi. Ya bu bir karma ise?”

Onun beni mi yoksa ölü bedenimi mi gördüğünü bilmiyorum.

Onun saniye saniye daha da dağılmasını izlemek korkunç.

Hiç de sağlıklı değil.

Karısının neden kaçtığını anlamak hiç de zor değil. Gelir kaybı ve toplumsal aşağılanmanın da yardımcı olmadığını düşünüyorum, ancak sakın mizaçlı iç mimar ve baba tehlikeli birine dönüştü.

Kendini tamamen kaptırdı.

Bu ölümcül saplantının tamamı, doğal olarak Kane'e ve ona yakın olan herkese yöneldi.

Şirket değil.

Kurucu vizyonlarını kendi anlayışlarıyla değiştirmeye karar verenler yöneticiler veya yatırımcılar değil.

Eğer adam böyle öfke patlamaları göstermeye başladıysa, o zavallı kadın çocukları için çok korkmuş olmalı.

Hiçbir ilişkide intikam almaya yer yoktur.

Nefesimi tutarak yavaşça hareket ediyorum, sendeleyerek dururken ellerimi önümde yukarı kaldırıyorum. Onu, korkutmaya cesaret edemediğim, tahmin edilemez vahşi bir hayvan gibi ele alıyorum.

"Ne yapıyorsun? Kıpırdama!" diye bağıyor.

“Bacağım kramp girdi. Özür dilerim. Tam burada kalıyorum.” Sırtımı duvara yaslıyorum. Tehdit değil, tehdit değil. “Anladığım kadarıyla çok zor zamanlar geçirmişsin.”

“Evet, şey...” Boynunu kaşıyor. “O para düşkünü serseri, OptiSynth'i bir canavara dönüştürecek kadar para

getirmeseydi, bu asla gerçekleşmezdi. Onun yüzüydü, biliyorsunuz. Daha fazla yatırımcı çekmek için ortaya çıkardıkları kişiydi. Aptal buz manyağı başka bir işe yaramaz herhalde.”

Başımı sallıyorum, içten içe irkiliyorum.

“Canavarı besledi. Ona hayat verdi. Bizi soyup soğana çevirdi!” Silahı havada delip geçiyorum. “Kahretsin, eğer yanlış insanları gemiye almasaydı, eğer bu iş başlamasaydı, mahvolmazdım. En azından kendi boğazımı kesmeye kandırılmazdım. Ve sadece ben değil. Bir sürü insan, yaratıcılıklarından geçimini sağlayamayacak, yeni yeni hayata başlayan çocuklar. Hayatsız çocuklar ve onların çocuklarının çocukları.”

...şimdi hıçkırarak ağlıyor mu?

Bu adam adeta canlı bir mayın tarlası.

Titreyerek yüzünü siliyor.

“Bu... bu benim intikamım değil. O kadar bencil değilim,” diye fısıldadı başını sallayarak. “Hayır. Bu kolektif bir intikam. Ben sadece bir araçım. Ahlaki ok her zaman bu yöne doğru eğilir, bilirsiniz. Adalet. Ve bazen adalet çok, çok acı verici olabilir.”

Adalet.

Viola'nın o gün en sevdiği kelimeyi tekrarlaması çok ürkütücü.

Ne kadar daha ciddi kalabileceğimi bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Kane için.

Çocuklar için.

Hayatım için.

“Lee,” diye fısıldadım, sesimi alçak tutarak, sanki köşe başındaki sahipsiz bir köpeği ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. “Beni dinle, tamam mı? Kane bana her şeyi anlattı.”

“Bahse girerim öyle yapmıştır. Kemiklerimizi tamamen sömürdükten sonra bizi nasıl terk ettiğini de anlattı mı sana? Pilot bölümdeki sanatçılarla, onlarca kişiyle, konferans görüşmeleri yaptığını biliyor muydun?”

Dudaklarını büküyor, dişleri el fenerinin ışığında bembeyaz parlıyor. "Parasını nasıl kazandığına hayran kaldın mı?"

"Öyle değil."

"Saçmalık! Bana ya da başkasına ne olacağı umurunda bile değildi. Tek amacı yemek yiyip kaçmaktı. Şimdi kurşunun tadına bakacak."

"Bu adil değil!" diye karşılık veriyorum.

Kane ile birlikte yaşamaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da zenginliğini sergilemediğidir.

O, kendi parasıyla çoğu insanın başkalarına yaptıracığı işleri kendisi yapmaktan korkmuyor.

Tahminime göre, o, servet yöneticisinde tuttuğu büyük birikiminden çok çocuklarının üniversite eğitim masraflarını önemsiyor.

"Hâlâ beni kötü adam sanıyorsun, değil mi?" Lee homurdanarak öne eğildi, diğer eliyle çenemi kavrayıp boş gözlerle bana baktı. "Sadece silahı tutan ben olduğum için mi?"

"Bence sen kötü adam değilsin, Lee."

"Defol git prenses. Erkek arkadaşınla ilgilendikten sonra göreceksin. Teslim olacağım. Benim gibi adamlar hapishanede çok hayran kazanır. Hapishaneye düşmek umurumda değil. Şiddetten nefret ediyorum."

Keşke şimdi bundan nefret etseydi.

Elimi uzatıp bileğine dokunmak istedim, o da beni bıraktı.

Çenem onun sıkı tutuşundan dolayı zonkluyor, kesinlikle bir morluk daha olacak.

"Kane, insanların yerini alan yazılımlardan çok geç olana kadar habersizdi," diye itiraf ediyorum çenemi ovuşturarak. "Kaçmadı. Diğerleri onu dinlemediği için ayrıldı. Ona yaptıkları haksızlık onu yıktı. Gerçekten. O zamandan beri kendini suçluyor."

"Yalancı," diye tısladı Lee. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Silah tekrar ortaya çıkıyor.

Avuçlarım aşırı derecede terliyor ve nabzım kemiklerimi titretiyor.

Eğer çok zorlarsam, gözümü kırpmadan beni öldürebilir.

Sonuçta, kaybedecek neyi kaldı ki?

Hayatı darmadağın olmuş durumda.

Ve eğer iş bittiğinde teslim olacaksa, zaten ömür boyu hapis cezasına, yani hapse girmeye hazır demektir. Bir cinayet daha için biraz daha fazla ceza ne ki?

Kazanamam.

Ama ben de pes edemem.

"İster inanın ister inanmayın, Kane olan biteni durdurmak için çok geç olana kadar bilmiyordu. Sonra da yapabileceği başka bir şey kalmayınca oradan ayrıldı. O da neredeyse sizin kadar öfkeli. Bana bunu anlattığında onu görmeliydiniz; böylesine iğrenç bir şeyin parçası olmak onu mahvetmişti."

"Sorumluluk ona aitti."

"Kararları vermek için değil. Yapay zekayı bir araçtan ziyade bir yedek olarak tasarlamaya karar verdiler, o değil. Yazılım başlangıçta tasarımcılara yardımcı olmak için tasarlanmıştı. Bunu biliyorsunuz, yoksa asla katılmazdınız."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Lee yumruğunu duvara, başıma korkutucu derecede yakın bir mesafeye vurdu.

Bu beni susturdu.

"Anlamıyorsunuz. Anlayamazsınız. Anlamayacaksınız. Dünya, bu insanlık karşıtı canavarlıktan kimsenin güvende olmadığını bilmeli. Kane Saint gibi insanların elinde olduğu sürece asla güvende olmayacak." Sözleri çarpık, sesi paramparça. "Bu bir iğrençlik. Ne kadar zengin, ünlü veya güçlü olursanız olun, sonuçları olmalı. Saint bunu göstermeme yardımcı olacak."

"Neyi göstermek istiyorsunuz? İntikam hırsı beslediğinizi mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"İnsanlar nedenini anlayacak. Dünyanın artık milyarder teknoloji patronları yerine sanatçıların yanında yer

almasının zamanı geldi.”

“Bak, sana katılıyorum,” diyorum çaresizce, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. Ağlamak hiçbir şeye yardımcı olmayacak, ama ben de insanım. “Ben de bir nevi sanatçıyım. Ayakkabı tasarlıyorum. Yapay zekanın baskısını ben de hissediyorum, hatta onu kullandığımda bile. Yaratıcılığınızı istila etme ve yavaş yavaş ele geçirme şekli yanlış.”

“Bütün bunları biliyorsan,” diyor bana dik dik bakarak, “o zaman neden Kane Saint'in tarafını tutuyorsun? Bu kadar mı aklını başından aldın?”

En azından artık beni yakmak ister gibi bakmıyor.

Sanırım onu ikna etmeyi başarıyorum.

Ellerimi arkama doğru saklarken, pürüzlü tuğla ellerimi çiziyor.

Başka yere bakmaya devam et dostum. Ben bir tehdit değilim.

“Çünkü sorumlu olmadığını söylediğinde ona inanıyorum,” diyorum. “Kane senin tarafında ve OptiSynth'in seni dolandırmasına karşı durmak istiyorsan, bence sana yardım edecektir. Bir keresinde onu arayıp bir iyilik istediler ve çok sinirlendi... Onu hiç böyle görmemiştim. İyi bir adam. Bunun böyle olmasını istemiyor. Ama Lee, bu yol değil. Kurşunlara değil, avukatlara ihtiyacın var. Kana değil.”

El fenerini yüzüme doğrultup gözlerimi kamaştırarak birkaç saniye daha bana baktı.

Lütfen, lütfen bana inanın.

“Acaba bu kısa metni sana o mu verdi?” diye soruyor sonunda. Ağlamak istiyorum. “Yoksa bunu sen mi uydurdun? Belki de seni halkla ilişkiler için işe almaları gerekirdi, Bayan Blackthorn.”

“Bu bir gösteri değil—”

“Sus artık. Çeneni kapat, o zaman sana zarar vermeme gerek kalmaz. İster inan ister inanma, istemiyorum. Kan dökme meraklısı değilim. Barışçıl bir insanım. Ama eğer

Kane Saint'i bir kez daha savunursan - bahaneler uydurmaya devam edersen - senin ölüm ilanını onun yanına yazmak zorunda kalacaklar."

Yüzümün buruştuğunu hissederek başımı salladım.

"Lütfen, onu öldürmenize gerek yok."

"Evet, evet." Sesi duygusuz, önceki tutkudan arınmış. "Buraya bunun için geldim ve geri dönüş yok. Bir karaçalı gibi parayla kurtulamam."

Tamamdır.

Tek soru şu: Kane ile birlikte ölecek miyim?

Ardından fırtına kapısı sonuna kadar açılır ve rüzgarda savrulur.

Lee hızla arkasını dönüyor ve açılan boşluğa silahını savuruyor.

Orada hiçbir şey yok.

Sadece kayıtsız bir yağmur, dönen gri bulutlar ve boğuk bir gök gürültüsü sesi, gerçi yağmur eskisinden daha hafif görünüyor. Ölüm davulu yerine merdivenlerde hafif bir tıkırtı duyuluyor.

Elimle göğsüme bastırıp nefes almaya çalışıyorum.

"Kim var orada?" diye sesleniyor Lee, emin olamadan merdivenlere doğru yavaşça yaklaşıyor. Silahı şimdi iki eliyle tutmuş, huzursuz gökyüzüne doğrultmuştu.

Loş ışık büyükannemin heykelini ortaya çıkarıyor ve ben ona bakarak kendimi sakinleştirmeye ve nefes almaya çalışıyorum.

Lee, kapıyı kimin açtığıyla meşgul olmaya devam ediyor.

Birisi zorla açmış olmalı.

Burasının bir fırtına sığınağı olmasının bir sebebi var. Eski ve menteşeleri paslanmış olabilir, ama kuzeydoğudan gelen bir rüzgar dışında hiçbir rüzgar o ağır kapılardan birini açamaz.

Lee gökyüzüne doğru "Sizi uyarıyorum!" diye bağırdı. "Silahlıyım ve ateş etmekten korkmuyorum."

Hadi, bir düşün.

O dikkati dağılmışken sen düşün.

Heykeli kaldırabilir miyim acaba? Ya da bir yığın küçük ayakkabı? Yoksa Lee fark eder ve beni önce vurur mu?

Gerçek bir olasılık, ama burada öylece duramam.

Hele de Kane orada silahsızsa.

Beni kurtarmaya çalışırken vurulup öldürülmesine katlanamam.

Denemem gerek.

Ben de yavaşça duvardan uzaklaşıp çalışma masasına doğru süzülürken Lee de dikkatlice merdivenleri çıkıyor. Artık çok yüksekte olduğu için aşağıya bakmadan beni göremiyor, tüm dikkati dışarıda onu bekleyen şeye odaklanmış durumda.

Peki ya Kane değilse?

Babin ailesi muhtemelen ölmedi.

Lee, Viola'nın kafasına fena halde bir darbe indirdi, ama Viola ne kadar süre baygın kalacak? Belki de çoktan geri döndü, sopasıyla ve intikam hırsıyla pusuda bekliyor.

Tanrım, umarım öyle olmaz.

Bu akşam bu haftanın canavarı olayını bitiriyorum.

Ayrıca, ne kadar berbat, akıl sağlığı yerinde olmayan bir kadın olsa da, onun ölmesini istemiyorum.

Lee merdivenlerin tepesine ulaşır ve başını gecenin karanlığına doğru uzatır.

Heykele uzanıp devasa ağırlığını test etmeye hazırlanırken, bir çekiç yanından uçarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve betondan bir parça kopardı.

Geriye doğru sendeledim, ayaklarımın dibinden dönerken çarpmadan kıl payı kurtuldum. Ona bir göz atmaya bile vaktim olmadı.

Bu da ne—

Lee ateş ediyor.

"Kane!" diye çığlık attım.

Çünkü Viola silahlı bir çatışmaya çekiçle gitmezdi.

İçgüdülerim bana öyle söylüyor.

Eğer o cesur adama bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Sesimi duyduğunda Lee hızla arkasına dönüyor ve cehennem ateşi püskürtüyor.

Ama kurşunlar başımın üzerinden vızıldamaya başlamadan önce çoktan yere serilmiştim.

Arkamdan kulakları sağır eden bir çatırtı sesi geldi. Bir kurşun odanın içinde sekti.

Kırılan camın sesi.

İnce, renkli cam kırıkları, yüzümün kesilmesini önlemek için aceleyle ellerimi örtmeye çalışırken konfeti gibi patlıyor.

Gözlerimi açtığımda hâlâ inanamıyorum.

Bulanık bir gölge, ilkel bir kükreme eşliğinde Lee'ye top atışı gibi bir darbe indiriyor.

İki adam aslanlar gibi yere yığılıyor, hırlayıp çırpınıyorlar, savaş halindeki iki kasırga gibi uzuvları birbirine çarpıyor.

Kane şu an için üstün durumda ve yumruklarını Lee'nin yüzüne indiriyor.

Ardından Lee onu yere devirir ve dirseğiyle Kane'in kaburgalarına sert bir darbe indirir.

Hayır, hayır.

Kane acıyla inliyor ve ben tekrar yüzümü kapatıyorum.

İkisi de altlarındaki cam kırıklarını fark etmiyor. Elimde daha büyük, kaşık büyüklüğünde bir parça var.

Onu yakalamak için elimi uzattım ama parmaklarımın arasında parçalandı, ince çatlaklar onu yararak yok oldu.

Kolay silah vaadi bu kadarmış.

Ardından Kane hamle yaparak Lee'yi öyle bir güçle tuğla duvara fırlattı ki, sanki tüm mekan titredi.

Lee'nin yüzü iğrenç bir gürültüyle duvara çarptı, ancak acı içinde ve kanlar içinde geri çekildi.

Tam zamanında başparmağını Kane'in bileğine saplayarak tutuşunu kırdı.

Buna tahammül edemiyorum.

Parmaklarım titreyerek gözlerimin üzerinde duruyor, nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorum.

Ama artık çok geç.

Lee'nin silahı yukarı doğru savruldu, Kane'e doğrultulmuş bir ölüm vaadi.

Tam çığlık atmak üzereydim ki Kane kolunu yana itti ve yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki, bir şey çatladı.

Bir şeyler yapın! Birbirlerini öldürmeden önce!

Kalp atışlarım o kadar hızlı ki, zaten ağrıyan midem bulanıyor.

Lee el fenerini düşürdü ve fener bodrumda yuvarlandı. Şimdi ışık duvara yansıyarak çırpınan iki gölgeyi aydınlatıyor.

Neyse ki, Kane'in askeri eğitimi ve kas gücü ona üstünlük sağlıyor.

Gözümün önünden bile geçmeyen birkaç hızlı darbeden sonra, Lee'yi tekrar duvara yasladı.

Akıl hastasının yüzü paramparça olmuş, kan ve tozla kaplıydı.

Bir an için her şeyin bittiğini sandım.

Ama Lee'nin elinin hareketini, silahı Kane'in karnına doğru çevirmesini görüyorum.

Kane'in elleri Lee'yi yere yatırmakla o kadar meşgul ki, silahın yavaş ve sinsice ilerleyişini fark etmiyor. Durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Yüzü gergin, gözleri çabadan vahşi bir ifade taşıyor.

Üç saniyem var.

Çabucak ortaya çıkıyorum.

Heykele doğru atılırken tehlikeyi ya da avuç içlerimi kesen cam parçalarını umursamıyorum.

Evet, görüldüğü kadar ağır.

Koca bir kaya parçası.

Daha önce varlığından bile haberdar olmadığım kaslar, onu başımın üstüne doğru çekerken çığlık çığlığa bağırıyor.

"Margot, hayır!" diye uyarıyor Kane. "Geri dur!"

Lee, dişlerindeki yeni boşluklarla her zamankinden daha çok bir sürüngene benzeyen bir şekilde gülümsüyor.

"Siktir git, Saind," diye kekeledi. "Seni öldüreceğim."

Silah yavaş yavaş yaklaşıyor.

Kane'in boyun kasları belirgin bir şekilde şişkin görünüyor.

Kollarım titriyor.

Bu heykeli daha fazla tutamam, ben—

"Bırak şu işi, seni pislik," diye hırıldadı Kane. "Son şansın."

"Başını sallamak başka türlü deliliğe yol açar," diye homurdanıyor Lee.

Silah namlusu Kane'in karnına saplanıyor.

Lee'nin kanlı gülümsemesi daha da genişliyor.

"Sen benim hayatımın berbat olmasının sebebisin. Herkes bunu yakında anlayacak. Bütün dünya."

Kane, şimdi tam yüzüne karşı sertçe, "Hadi bakalım," diye çıkıştı, iri cüssesini silaha bastırarak. "Vur beni. Hiçbir şey değişmeyecek. Şiddeti seçtiğin sürece hiçbir şey değişmeyecek. Geçmişinin kölesi olmayı seçtin."

"Hayır!" diye fısıldadım.

Ne yaptığını biliyorum.

Hâlâ onun yönünü değiştiriyor.

Bu cesur, yakışıklı adam, bir manyağın silahını benden uzak tutmak için on kere ölmeye razı.

Kane boynunu uzatıp bana baktı.

"Bu kadın sayesinde bir daha asla böyle olmayacağım," diye fısıldıyor usulca.

Aman Tanrım!

Lee öksürdü ve Kane'in yanındaki yere kan tükürdü.

"Çeneni siktir et!"

"Hayır. Ona söylediklerini duydum. Ben de bir zamanlar hayatımı kaybettim." Kane tekrar Lee'ye baktı ve ben yavaşça heykeli indirdim. Silah yerinden oynamamıştı ama Lee kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Onu tekrar bulmam çok uzun sürdü ama buldum. O uçurumu doldurdum. Margot Blackthorn ile tanıştıktan sonra, bu gece beni vurursanız mutlu bir şekilde ölebilirim. Sevdiğim kadını buldum."

Aşk.

O beni seviyor ve bu durum beni o kadar üzüyor ki, hareket edemiyorum.

Bu yüzden kaldı.

Bu yüzden çocuklarını uçağa bindirip benim için aceleyle geri döndü.

İşte bu yüzden ikimiz de buradayız, ölümle yüzleşiyoruz.

Bu yüzden her an ölmeye, benim için kendi hayatını feda etmeye hazır.

Şimdi her şey şiddet dolu bir karmaşa.

Sabahların tamamı mutfakta geçiyor.

Parıldayan yıldızların ve ışıldayan gezegenlerin altında geç saatler.

Kahkahalar ve öpüşmeler.

Sophie ve Dan'le yaşadığımız o tatlı anlar, çatışmalar, birlikte geçirdiğimiz hatıralar... Elbette bunların bir anlamı vardı.

Sadece tüm dünya.

Kane hırlayarak, "Eğer beni öldürürsen," diyor, "geri dönüş yolundan vazgeçmiş olursun. Hâlâ insan olabilirsin. O ateşi, o nefreti, o çirkinliği seni mahvetmeden önce söndürebilirsin, Lee."

Sessizlik.

Boğazımda kocaman bir yumru var, dudaklarım seğiriyor ve fısıldıyorum: "Ben de seni seviyorum."

Bu sözleri böyle söyleyeceğimizi hiç hayal etmemiştim.

Tam anlamıyla berbat bir zamanlama.

Ama bu, adrenalın ve kanla yazılmış kutsal yeminleri daha da gerçekçi kılıyor. Eğer bu manyak onu gözümün önünde öldürürse, en azından biz—

Heykel elimde kaymaya başladı ve yere doğru atıldım.

Lee, inleyerek Kane'in kollarının arasına yığıldı, başı öne eğikti.

Sanki sönmekte olan bir insan balonu gibi, ağzından uzun bir kan ve tükürük şeridi akıyor.

Göğsünden hıçkırıklar yükseldi.

Ardından, çok uzun bir saniyenin ardından, silahı yere düşüyor.

Patlamaması inanılmaz.

Kane, Lee'nin başının yanındaki gevşek bir tuğlaya uzanıp tek bir hızlı darbeye onu bayılttı.

"Ne olur ne olmaz. Yaşar," diyor bana, adamın cansız bir şekilde silahının yanına yere yığılmasına izin vererek.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyim, heykeli sıkıca tutuyorum ve dehşet içinde gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum.

Uyuşmuş ellerimi nazıkçe ayırıyor ve bir şekilde onu yerine geri taşıyacak enerjisi de buluyor.

Yaralı, morarmış ve kan içinde olsa da, kusursuz.

Yaşayan en muhteşem insan.

Ve mucizevi bir şekilde hayatta.

Aman Tanrım, hayatta kaldık!

"Bir daha asla elinde silah olan bir adama yaklaşma, düşes," diyor hafif bir gülümsemeyle.

"Başka çarem yoktu. Seni vuracağını sandım," diye fısıldadım kırık bir sesle, alnımı onun göğsüne yaslamaya razı olarak.

Kan, ter ve taş kokusuna testosteron da karışmış gibi kokuyor.

Çam iğnesi solumak gibi ama umurumda değil.

Bu koku tam anlamıyla Kane'i yansıtıyor ve kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybetmeme iki saniye kaldı.

"Hayır," diyor beni kucaklayarak. "Hayır, sadece öfkeliydi. Anlamsız bir acı içindeydi. Sana zarar verdi mi? İyi misin?"

"İyiyim."

Eli saçlarımı okşadı, beni göğsünün duvarına doğru bastırdı.

Bir an için ikimiz de nefes alıyoruz, birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz ve hayatta olmanın, aşık olmanın mucizesini hissediyoruz.

"Telefonunu aldım," dedi başımın üzerinden. "Sana zarar verdiğini sanıyordum."

"Sadece biraz. Seni istiyordu. Beni öldürmeyi planladığını sanmıyorum."

"Yapmadığına çok sevindim." Sesi simsiyah oldu.

"Geri döndüğün için teşekkür ederim." Elimle sırtını okşadım ve irkildi. "Yaralandın mı? Dayak yediğin için çok üzgünüm, ben—"

"Bu mu?" Geri çekilip ön kolundaki kötü bir kesiğe baktıktan sonra belime kolunu doladı. "Sadece bir sıyrık. Hadi kadın, defolup gidelim buradan."

İkimiz de iyiyiz ve bir adamın kafasını ezmek zorunda kalmadığım için çok minnettarım, ama bacaklarım hala güçsüz.

Merdivenlerden sendeleyerek çıkarken beni ayakta tutan sadece Kane.

Su yüzüne çıktığımızda yağmur hafif bir çiselemeye dönüşmüştü.

Bizi karşılayan, iç rahatlatıcı yaban mersini-kiraz renklerinde bir ışık parlaması oluyor.

"Geç olsun güç olmasın," diye fısıldıyorum.

Kane onaylayarak kıkırdadı.

Serin gece havasını uzun ve sert bir şekilde içime çekiyorum.

Bitti.

Bu tatsız bölüm geride kaldı ve şimdi hikayemizin geri kalanı başlıyor.

YUVA (KANE)

Bir Hafta Sonra

Bazen, hâlâ bu inanılmaz seksi kadının yanında uyanıp, sapasağlam ve bana umutsuzca aşık olmasını aklım almıyor.

Nasıl?

Nasıl yani?

Sabahın erken saatlerindeki güneş, perdelerin aralarından süzülerek onu yumuşak altın rengine boyuyor, sanki cennetin VIP odasında oturuyormuş gibi.

Onu New York'ta yatağıma atmak bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim.

Çözülmesi gereken daha çok şey olacağını, yaşadığımız cehennemi sindirmek için daha çok zaman olacağını düşünmüştüm.

Hayatlarımızın parçalarını düzgün bir şekilde bir araya getirmek için daha fazla düzenleme, daha fazla müzakere.

Şaşırtıcı. Meğerse cinayete teşebbüs, insanın önceliklerini gerçekten alt üst edebiliyormuş.

Hayır, henüz her şeyi çözmüş değiliz.

Bunun üzerinde adım adım çalışıyoruz.

Ama yaşananlardan sonra, alanımızı paylaşmamız gerekiyordu.

Bütün olmamız gerekiyordu.

Ve bunu göz açıp kapayıncaya kadar başardık.

Babin ailesi ve Lee Glazkov'un polisle uzun süren görüşmelerin ardından gözaltına alınmasından bir gün sonra Margot benimle birlikte ayrıldı.

Aslında çok fazla dedektiflik çalışmasına gerek yoktu.

Lee, yaşananlar ve nedenleri hakkında bin kelimelik bir manifesto içeren sosyal medya paylaşımları planlamıştı. Amacı, benim soğukkanlılıkla öldürülmemi sağlamaktı.

Geriye dönüp baktığımda, öldürme isteğinin zayıfladığı apaçık ortadaydı.

Evet, öfkeliydi ve sapık bir psikopat gibi canla başla direniyordu, ama hayatında hiç kimseyi öldürmemiş bir adamın tetiği çekmesi için özel bir acımasızlık gerekiyor.

Sadece öfke her zaman yeterli olmayabilir.

Şimdi ise, onu yanlış anlamış olabilir miyim diye düşünüyorum.

Ya da belki de onun içinde hayata ikinci bir şans isteyen küçük, gizli bir yanı olduğunu fark ettim.

Onun çaresizliğini kokladım—tıpkı benimki gibi—her ne kadar onunki sapkın bir şiddete dönüşmüş olsa da.

Şükürler olsun ki, öfkesini dışa vurmadan önce onu yorup bitirdim.

Bir gün, adaletin yerini bulması ve yıllarca süren yoğun psikolojik tedavi sonrasında, belki ikinci bir şans bile bulabilir.

Benimkiler elbette var.

Margot yanımda uyukluyor, yüzünde güneşi engellemek için bir göz maskesi var ve sarı saçları yastığın üzerine dağılmış.

Bir kedi yavrusu gibi uyumasını izlemek çok sevimli.

Uykusunda kıpırdanıyor, uykulu bir iniltiyle yanıma yaslanıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve her sabah yaptığım gibi telefonuma uzanıyorum.

Margot, kahve içmeden önce haberleri okumanın kötü bir alışkanlık olduğunu söylüyor. Maine'deki sapık-katil olayından önce, sosyal medyaya çok fazla takılan biri değildim.

Şunu biliyorum ki, bunların yarısı doğru değil, özellikle de hakkımda yazdıkları saçmalıklar.

Ama bu farklı.

Henüz hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor ve emin olmam gerekiyor.

Tek elimle Babin'lerin isimlerini giriyorum.

Pek yeni bir şey yok. Dünden beri hiçbir yenilik yok.

Ama hastaneden çıktılar bile, saldırı girişiminden, izinsiz girişten, kundakçılıktan ve onları yıllarca hapse mahkum edecek bir sürü başka suçtan dolayı çoktan hakim karşısına çıktılar.

Özellikle de benim de bu işte bir söz hakkım varsa.

Kameralar, Babin ailesi onları ortadan kaldırmadan önce itiraflarında yer almayan her şeyi kaydetti. Viola'nın elinde bir sopayla eve girdiği, Joseph'in ise evin ön verandasına benzin döktüğü görüldü.

Eğer biz ayrıldığımız gün oraya koşan Blackthorn'ların koruması temizlemediyse, yağmur muhtemelen hepsini silip süpürmüştür.

Bu olaydan sonra yaban mersini çiftliklerine geri dönmelerinin imkanı yok.

Babin ailesi Sully Körfezi'nde pek fazla arkadaş edinmedi.

Peki ya Margot?

O, inanılmaz derecede çok para kazandı.

Lee'ye gelince, o daha çok uzun ve zorlu bir yolun başında. Benim adım yeterince büyük ve onun intikam hırsı da yeterince kişisel olduğu için, hayatıma yönelik suikast girişimi basında büyük yankı uyandıracak.

İronik bir şekilde, istediği kadar büyük oldu.

Şimdi ise yapay zekanın tasarımcıları ve diğer yaratıcıları mağdur ettiği yönünde giderek büyüyen bir

tartışma var.

İçimden bir ses, Lee'nin mesajının o mahzende öylece yok olup gitmemesine üzülüyor.

Ancak, içimin daha büyük bir kısmı bunun olması gerektiğini biliyor; bunun da öfkeli, neredeyse katil olan bir kişiyle ilgisi olmayan sebeplerden kaynaklandığını.

Daha da önemlisi, OptiSynth yazılımının nasıl öğrendiği, mevcut tasarımcı ve sanatçılardan nasıl bu kadar çok materyali tazminat ödemediği konusunda yasal soruları gündeme getirdi.

Bu işi çözecek kişi ben değilim, o yüzden bunu jüriye bırakıyorum.

Zırhtaki çatlak orada. OptiSynth, onları uyarmaya çalıştığım sorunlarla, yani kolayca geçiştiremeyecekleri büyük sorular ve bir krizle karşı karşıya kalacak.

Dünya konuşuyor.

Ahlak değerleri çöl kumları gibi sürekli değişiyor.

Lee Glazkov'un bir daha özgürlüğüne kavuşup kavuşamayacağını bilmiyorum, ama bu uzun yıllar sürecektir gibi görünüyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

Ve eğer bir gün bunu yaparsa, mahvolmuş hayatını düzeltmesini içtenlikle umuyorum.

Gözlerinizi açıp dünyayı doğru yönde görmek gibisi yok.

Margot kollarımda uyuklu bir şekilde geriniyor, gözleri tembelce kısılmış mavi gözlerle açılıyor.

"Kane." Telefonu elimden alırken sesi uykudan boğuk çıkıyor. "Bu kadar erken saatte yalnız başına düşüncelere dalmanın sakıncalı olduğunu kaç kere söylemiştim?"

"Ancak kahve içtikten sonra."

"Kahve içtikten sonra. Aslında, ancak sizin hazırladığınız kahveden sonra."

"Bu zaten ima edilmiyor mu, düşes?" diye soruyorum, başına bir öpücük kondurarak.

"Hım. Yeni bir haber var mı?"

"Hayır. Sanırım bazı insanlar aramızdaki tartışmadan beri birlikte görülmediğimiz için ayrıldığımızı düşünüyor."

"Onları boş ver!" Daha da yaklaşıyor. "Ne dediklerinin ne önemi var? Her sabah senin kollarında ıslak bir şekilde uyandığımı bilmelerine gerek yok."

Bunu sevdim.

Bunu gerçekten çok beğendim.

"Geri kalanı tamamen iyi haber," diye söz veriyorum. "Umut ettiğimiz her şey."

"Mmm." Omzumu öptü ve yana dönerek komodinin üzerindeki yıpranmış, ciltli günlüğü aldı.

Bu, büyükbabasının ona bıraktığı son hediyelerden biriydi; Lee'nin öfkeyle fırlattığı o sıkışmış cam panelin arkasına saklanmıştı. Üzerinde kırık bir çift küçük ayakkabı vardı. Güzelce boyanmış kilden yapılmış ve oradaki diğer topraklı, bitmemiş heykellerden çok daha karmaşık bir yapıya sahipti.

Bu ilkel yapıştırma girişimiyle bile zar zor bir arada tutuluyorlardı. Bir noktada, altı parçaya ayrılmış olmalılar.

Olay yeri temizlendikten sonra polis, Leonidas'ın eşyalarının delil olarak pek bir işe yaramayacağını söyleyerek onları teslim etti.

Sanırım yaşlı adamın hazinelerinin eline geçeceğini hiç hayal etmemişti.

O günden beri günlüğe adeta yapışmış durumda, sayfaları çevirerek her gün farklı bir girişi okuyup bilgeliği özömsüyor. Adam bunu yıllarca sürdürdü.

Bazen bu yazılar onu üzüyor, bazen mutlu ediyor, bazen de hüzünlendiriyor.

Bu, onun her zaman öteki dünyayla kurmak istediği bağlantıydı ve onun adına çok mutluyum.

Sayfaları tekrar hızla karıştırıyor, rastgele bir sayfada duruyor. Ben de çenemi yumruğuma yaslayarak onu okurken izliyorum, alnı odaklanmış bir şekilde çizgileniyor.

"Şimdi kim somurtuyor?" diye takılıyorum, baş parmağımla kırıksıklıkları düzeltmek için elimi uzatıp.

"Bugün sana ne anlatıyor?"

"Okumak ister misin?"

"Bana oku."

Elini uzatıp elimi tutuyor ve baştan başlarken parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Sevgili karım,

Sen her zaman haklıydın, ben göremeyecek kadar kör olduğum zamanlarda bile. Son zamanlarda gururum, birkaç ay önce öfke nöbetiyle parçaladığım o güzel bebek ayakkabılarından başka hiçbir şey görmemi engelliyor.

Onları geri getireceğimi bilmelisin. Sadece zamana ihtiyacım var. Tekniğimi geliştirmem gerekiyor ve umarım artritim sanat yapmamı imkansız hale getirmez.

Senin yeteneğine sahip değilim May, ama sana layık olmaya çalışacağım. Elvira'mızın daha mutlu, daha kolay zamanlarda giydiği kıyafetlerin mükemmel birer hatırası olana kadar durmayacağım.

Evet biliyorum.

O da ne kadar üzgün olduğumu bilmeyi hak ediyor.

Bir gün gerçeği öğrenecek ve o yangında kaybettiğimiz küçük ayakkabıları bulacak. Seni gözyaşları içinde görmek beni çok üzdü. Çocuklarımız için olan o kıymetli anıt, o lanet olası şeytanlar stüdyonu küle çevirdikten sonra asla yerine koyamayacağım tek şeydi.

Daha fazla kanıtım olsaydı, biliyorsun ki hapse girerlerdi. Senin anısına, onların arazisinin adını May Blackthorn Blueberry Farms olarak değiştirdim.

İşte bu yüzden ona olan sevginizin bir göstergesi olarak o ayakkabıları yaptınız. İşte bu yüzden bu sizin son projenizdi.

Seni özledim, May.

Rahat günleri özlüyorum.

Senin sevdiğin eski Leonidas'ı özlüyorum; o işkenceci yaşlı adam kızımızı paramparça etmeden önce, tıpkı senin yaptığın o güzel ayakkabıları paramparça ettiğim gibi.

Öbür dünyadan beni affetmeni diliyorum. Tıpkı onun da bu ailenin kalbini paramparça ettiğim yollardan duyduğum derin pişmanlığı anlamasını dilediğim gibi.

"İşin iyi tarafı şu ki, torunlarım iyiler." Margot'nun sesi titriyor. Elini sıkıyorum, okumaya devam etmesi için ona alan tanıyorum. "Bu tatsız ayrılığı anlayamayacak kadar küçükler. Bir gün, bu onların sorunu olmadan önce, Elvira'nın kalbini iyileştireceğim. Ve Tanrı şahit olsun ki, ayakkabılarınızın en ince ayrıntısına kadar kopyasını yapacağım."

İnatçı yaşlı bir bunağa katlanabilecek tek kişi sendin.

Sen yokken bile, hâlâ benim yol gösterici ışığımsın.

Bir gün, artık gece yok.

Bir gün Elvira, hayatının her adımında sevildiğini anlayacak.

Keşke sen hâlâ yanımdayken bir şey öğrenmiş olsaydım, o da gerçekten önemli olan şeyleri söylemek için asla yeterli zamanın olmadığı gerçeği olurdu.

Sözler aramızda kurşun gibi ağırlaşıyor.

Büyükbabasının, Elvira ve Scott'ın arasını bozmaya çalıştığını zaten biliyordu. New York'a döndüğümüzde konuştuğumuz birçok şeyden biri de buydu.

En çok saygı duyduğu adamın kusurlu olduğunu öğrenmenin ne kadar çılgınca olduğunu anlıyorum.

Hayattaki kahramanlarınız nihayetinde insan kusurlarıyla dolu insanlardır.

Şimdi ise, onun pişmanlığını ve her şeyi düzeltme kararlılığını duyunca, kadının gözleri doldu.

"Ayakkabıları hiç bitirmedi, değil mi?"

"Sanmıyorum," diye fısıldadı. "Artriti gerçekten kötüleşti. Bunu yazdıktan birkaç yıl sonra, yazmak için neredeyse ayakta duramıyordu. Yazamamak onu öldürmüş olmalı. Vücudu iflas etmeden önce heykellerini asla büyükannemin seviyesine çıkaramadı."

Başımı sallıyorum. Biyoloji bazen gerçekten çok acımasız olabiliyor.

“Annen henüz bilmiyor, değil mi?” diye usulca soruyorum.

“Hayır.” Gözlerini silerek doğruldu.

“Sence ona söylemenin zamanı gelmiş olabilir mi? Ona bu mektubu ve ayakkabıları göstermeli miyim?” Günlüğe dokunuyorum. “Özür dilemek için asla geç değildir. Her şeyi mükemmel yapamadı ama çok çaba sarf etti.”

“Biliyorum, biliyorum. Ondan çok nefret ediyordu. Ama Tanrım, çok güzel değil mi?” Kağıttaki kelimelerin üzerinden geçiyor. “En az bir düzine ayakkabı heykeli saydım. Holden, Portland'da iki katı kadar bulduğunu söyledi. Bunun üzerinde yıllarını harcadı ve bir türlü doğru yapamadı. Her zaman imzasını ve tarihi altına kazırdı.”

“Annenin onu asla affetmeyeceğini mi düşünüyorsun?”
Tereddüt ediyor.

“Bilmiyorum. Bütün hayatım boyunca bana kin besledi. Onu görmemize zar zor izin verdi. Gerçekten nasıl affedeceğini biliyor mu bilmiyorum.” Kirpikleri ıslak bir şekilde bana bakıyor. “Ama yakında ona götüreceğim. Mecburum.” Derin bir nefes alıyor. “Ama önce Ethan'ın bunları görmesi ve günlüğü okuması gerekiyor. Adil olan bu.”

Aile geçmişini doğru anladıysam, Ethan'ın da kendi sorunları vardı.

“Bu çok aptalca ve çok karmaşık.” Bana doğru yaslandı. Kolumu omuzlarına doladım. “Bunu gördükten sonra, anneme götürmeme yardım edeceğini düşünüyorum. Sadece nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ölümüne kadar yirmi yıldan fazla bir süre araları açıktı.”

“Evet, ama onun ne kadar incindiğini bilmiyordu. Ne kadar pişman olduğunu ve babanıza, tüm ailenize karşı ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında olduğunu bilmiyordu.”

Onun babası. Ethan'ın değil.

Bu kesinlikle berbat, korkunç bir aile durumu, ama ben burada yargılamak için bulunmuyorum.

Ben de yeni yeni toparlanmaya çalışıyorum.

"İstersen ben de orada olacağım," diye söz veriyorum.
"Senin için her zaman burada olacağım."

Yüzü yumuşadı ve çenemi öpmek için yaklaştı.

O üzerime doğru kıvrılıp yüzümü elleriyle kavrayarak beni öperken, yumuşak dudakları ve yakıcı diliyle, günlük battaniyelerin üzerine yerleşti.

Kayaları bile parçalayacak kadar sertim.

"Seni seviyorum," diyor bana şiddetle. "Seni çok seviyorum, Kane."

"Çok fazla," diye onaylıyorum ve pijamasının ipek alt kısmını buluyorum. Parmaklarımı altına kaydırıyorum ve o da bana doğru titriyor. "Seni bu kadar ıslatan şey bu mu? Aşkım?"

"Bana beni sevdiğini söylediğinde hoşuma gidiyor," diyor utangaç bir şekilde, ben vajinasını okşarken inlemesini bastırmaya çalışarak.

"Seni seviyorum."

"Ah!" Dişleri boynumu hafifçe sıyırdı, bu da canımı acıttı. "Seni seviyorum, Kane. Her zaman."

"Her zaman," diye hırladım, parmaklarımı daha da derine doğru iterek.

Beni sıkıca kavırıyor ve ağgözlülüğüm beni alt ediyor.

Bu durum kaç gün böyle devam ederse etsin, yine de onu geri kazanmak istiyorum.

Onun mahvolmasını istiyorum.

Onun içten ve dıştan işaretlenmesini istiyorum; boğazında kırmızı izler olsun ve benim bacaklarının arasından sızsin.

Benim, kahretsin.

Benim ve sonsuza dek.

Kükrememin kelimeyi oluşturmaya bile gerek yok.

Benim tatlı, muhtaç düşesim zaten biliyor.

Ve elimi tutup göğsüne götürüyor, pozisyonunu değiştirerek penisimi giriş yerine yerleştiriyor.

"Kane, aman Tanrım. Beni yalvartma."

İçimden küfür ediyorum, o ise ciddi ciddi düşünerek gülüyor.

Elbiseleri bir anda yok oldu.

Sonra o benim üzerime çıkıyor ve ben de bacaklarını ayırarak tam istediğim gibi üzerine çıkıyorum.

Şansına, bugün çok susadım. Hemen işe koyuldum.

Ben tamamen içine girmiş durumdayım ve o çaresizce inliyor, hayatımda duyduğum en seksi müzik.

Bazen, tıpkı şimdi üzerimde yavaş ve uyuşuk hareketlerle süzülürken olduğu gibi, bir rüyanın içinde boğulduğumu düşünüyorum.

Böylesine güzel bir kadının penisime taparcasına hayranlık duyması, bacaklarını açıp neredeyse her gün haftalarca sikilmek için can atması benim için büyük bir şans değil mi?

O gülüyor.

Ürperiyor.

Klitorisi benim sürtünmemle temas edene kadar aşağı doğru bastırıyor.

Ve onun ne kadar muhteşem hissettirdiği, kalçalarının yavaşça kıvrılması, o utangaç gülümsemesinin beni nasıl mahvettiğini bilmesi dışında her şeyi unutuyorum—sanki büyük bir sırrı var ve ben de o sırrı paylaşabileceği şanslı herifmişim gibi.

"Seni bütün hafta burada zincirleyebilirim," diye hırladım.

"Anlaştık!" Başını geriye doğru eğerek boğazını açığa çıkardı.

Onu ters çeviriyorum, kollarımı sırtına doluyorum ve üzerine doğru kendimi destekliyorum.

"Seni seviyorum, Margot."

Bu açıdan, onu arkadan alıyorum, sonuna kadar pompalayarak boşalıyorum ve testislerimi ona bastırıyorum.

Ta sonuna kadar.

Duvardaki aynada, penisimin başını rahmine değdirdiğinde gözlerinin nasıl irileştiğini izlemeyi çok

seviyorum.

Elimi uzatıp klitorisini tekrar buldum, daha hızlı hareket ederek o küçük çıkıntıyı buldum ve onu mahvettim.

"Beni bekle artık!" diye homurdandım.

Gözleri kocaman ve donuk bir şekilde dönüyor.

"Ben... Yapabilir miyim bilmiyorum. Aman Tanrım!"

"Bekle, düşes." Yavaşlıyorum, onu sınırda tutarak daha derine doğru ilerliyorum—ateşi daha da körükleyen sert ve uzun vuruşlar ve kahretsin, harika bir his. "Bugün benimle birlikte boşalmanı istiyorum."

"Kane." Ağzı aralanıyor ve ben baş parmağımı içine sokuyorum, dudakları otomatik olarak kapanıp emmeye başlıyor. "Kane!"

"Aferin kızım."

Titreyen gözlerinden bana yaklaştığını söylüyor, ama ipucuna ihtiyacım yok.

Onun vücut yapısını tanımak için yeterince zaman harcadım.

Bedeninin bana tapınmasının tüm kötü yolları, alevlenen bir mum gibidir.

Onun ölümün eşiğinde olduğunu bilmek sinirlerimi alt üst ediyor ve yavaşlayıp onu yatağa doğru bastırıyorum.

Bir an için, birbirimizin bakışlarında kaybolmuş, neredeyse olanla yetinmemek arasındaki bu öldürücü dengede, uçurumun kenarında oyalanıyoruz.

Ardından vücudu titrer ve bilincini kaybeder.

Omurgam adeta alev almış bir fitil gibi.

Testislerim patlamaya ramak kala kasılıyor.

"Siktir git!"

Ve öyle de yapıyor.

Kızım, sabahı ikiye bölen, titreyen, çaresiz, nefes kesen bir orgazmla o kadar güzel bir şekilde boşalıyor ki.

Bedeni benimkini sıkıca kavradı, ben de boşalırken küçük dalgalar yükseldi, kendimi alt üst ettim, önce kalbim.

İçime boşaldım, tıpkı bir adamın insan seline dönüşmesi gibi.

"Kane," diye fısıldıyor adımı saygılı bir öpücükle.

"Margot," diye fısıldadım karşılık olarak, alt dudağını dişlerimle emerek.

O burada olduğu sürece, yaşadığı sürece, o benim malım.

Ve her gün saatlerce zaman ayırıp ona bunun ne kadar muhteşem bir şey olduğunu hatırlatacağım.

Dokuz yaşında bir çocuk için Dan'in oyunlar söz konusu olduğunda Ay'dan bile daha büyük bir egosu var. Bunun en büyük sebebi de beni her seferinde yenmesi.

"Baba, çok yavaşsın! Yetişmek için hareket etmelisin." Bunu yüzüme vurmayı çok seviyor.

Onun sanal gerçeklik gözlüğüyle Beat Saber oynuyoruz, kalpleri yerinden oynatacak türden bir tekno müzik eşliğinde kılıçlarımızla renkli kutuları parçalıyoruz.

Eğer bu oyunda doğal yeteneğim olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Bu çocuk, daha hızlı hareketleriyle beni geride bıraktı, beni o kadar kesin bir şekilde yendi ki, sanki hiç çaba sarf etmemiş gibi göründü.

Sonunda kulaklığını çıkarıyor ve ben de tokalaşmak için yumruğumu uzatıyorum.

"Güzel atış, ufaklık. Eğer okçuluk olsaydı, başın belada olurdu."

"Haksızlık! Henüz yeterince büyük olmadığımı söylemiştin." Dağınık saçlarıyla sırtarak yukarı baktı.

"Gelecek baharda görüşürüz," diye söz veriyorum, yüzümde sinsi bir sırıtış beliriyor. "Eğer sonunda bu sefer seni yenebilirim."

"Baba, berbat birisin! Başaramayacağını biliyorsun." Odada sinirle bir aşağı bir yukarı yürüyor. "Yaşlısın ve

yavaşsın. Neden Margot'u yenmeyi denemiyorsun? O senin yaşına daha yakın."

"Dikkat et." Onu kafa kilidine alıyorum. "Hayat adil değil ve her zaman eşitlerimizle karşı karşıya değiliz."

Tabii ki, onu yensem de yenmesem de, on yaşına geldiğinde okçuluğa başlayacağız. Ben de ilk kez o yaşta yayımı elime almıştım.

Onunla ve Sophie ile tekrar yapmayı dört gözle bekliyorum.

Yüzündeki rahat ifadeye bakılırsa, o da bunun farkında.

"Sen benim babamsın," diyor gayet doğal bir şekilde. "Sana takılmam gerekiyor. Dünyanın hali bu, hep söylediğin gibi."

"Yeterince yakın, küçük serseri." Parmak boğumlarımı kafasına sürtüp onu bıraktım.

Yan yana koltuğa oturup su şişelerimizi alıyoruz.

"Peki," diyor Dan. "Margot'ya ne zaman yüzük alacaksın? Önce Portland'a geri dönerse yazık olur."

Ne?

Çocukların ona bayıldığı bir sır değil, ama bu soru kafama adeta bir taş gibi saplandı.

"Onun burada olmasından gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Sakinliğimi koruyorum.

"Evet, tabii ki!" Bana sanki hayatında gördüğü en aptal insanmışım gibi göz kırptı. "Margot'u seviyorum. Sophie de onu seviyor, annemle olduğundan daha yakınlar."

Çok acıttı.

Keşke bunu inkar edebilseydim.

"Bud, dinle." İçimi çekiyorum. "Ciddi bir sorun üzerinde çalışıyoruz. Maine'de yaşadığımız sorunlardan sonra bu şart. Biraz zaman alabilir, ama çözdüğümde ilk sen haberdar olacaksın."

"Harika," diyor. "Zamanı geldiğinde ona nasıl soracağını bulmana yardımcı olabilirim."

Başka bir şey söylemeden eğilip saçlarını karıştırdım.

Aramızda kalsın, ben iyiyim.

Yine de, küçük dostumun verdiği moral desteğe hiç de itirazım yok diyemem.

Tam o sırada Margot, yüzünde güneşli bir gülümsemeye içeri girer ve Sophie'yi oturma odasına götürür.

Kızım, hayatımda gördüğüm en gösterişli, yumuşak, sakız pembesi ayakkabıları giyiyor.

Ayakkabının şekli, onun temel siyah ayakkabılarından neredeyse hiç daha ince değil. Sophie bana durmadan anlatırken, ayakkabıların gelmesine kalan günleri sayarak, özelliklerini defalarca gördüm.

Ancak Margot'nun seçtiği, ön tarafında yumuşak beyaz çizgiler bulunan ve yanlarına renkli çiçekler serpiştirilmiş renk tonu, optik bir yanılsama yaratıyor. Bu sayede daha küçük ve daha güzel görünüyorlar ve renk, gözü iri boyutlarından uzaklaştırıyor.

Vay canına, çok etkilendim.

Bunlar, ortama uyum sağlamak için tasarlanmış ayakkabılar değil.

Bunlar pastel pembe renkteki spot ışıkları ve Sophie onların içinde dönerek gururla ışıldıyor.

"Candy Cloud ayakkabıların geldiğini görüyorum. Nasıl hissettiriyorlar?" diye soruyorum.

"Baba, tam oldu!" diye cıvıldadı ve bir kez daha etrafında döndü.

"Bunlar çok pembe ve kız çocuklarına özgü." diye gülüyor Dan. "Ama sanırım sana yakışıyor."

Punk tarzı giyinen erkek kardeşinden büyük övgüler aldı.

"Aşık oldum. Sanırım bu ayakkabılarla evlenmek istiyorum," diyor Sophie.

Margot bana bakarken dudağını ısıırıyor, gözleri ışıldıyor.

"Bence harika oldular," diyor. "Sen ne düşünüyorsun baba?"

"Evet, baba." Sophie, uzun zamandır görmediğim o minik, tatlı mı tatlı kız, yanıma koştı. "Ne düşündüğünü

söyle bakalım!"

"Hmm, bakalım... Güvenli görünüyorlar. Düşmeden yürümenize yardımcı oluyorlar. İyi bir ayakkabının yapması gereken her şeyi yapıyorlar." Çenemi ovuşturup uzatıyorum.

"Baba!" Ellerini yanaklarına götürüp yüzünü aşağıya doğru çekti.

"Tamam, ufaklık. Bence bunlar Dorothy'nin yakut terliklerini bile gölgede bırakıyor. Bunları giyip içeri girersen herkes senin tam bir büyücü olduğunu düşünecek. Bunlar tam senlik, Soph. Küçük çiçeklere kadar her şey senin."

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor, ardından ciddiyetle başını sallıyor. "Gerçekten de öyleler, değil mi?"

"Kesinlikle!" Onu kucaklayıp sımsıkı sarılıyorum, o da çığlık atıyor, sonra tekrar yere bırakıyorum.

Sonra Sophie'nin başının üzerinden Margot'nun gözlerini yakaladım.

Dahi, seni seviyorum, diye fısıldıyorum.

Gülmesini gizleyerek, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı.

Dan'in daha önce haklı bir noktası olabilirdi.

Hemen çılgınca bir şeye girişmek istemiyorum ama Margot Blackthorn'un bu tatlı deliliğine başka ne eşdeğer olabilir ki?

Başka ne olabilirdi ki?

Sonsuza kadar bekleyemem.

Büyükbabası, kum saatinin tükendiğini izleyerek mezara gitti. Aynı hatayı yaparsam, son derece aptalca davranmış olurum.

Bu hayatta değil.

Bu kadınla olmaz.

Özellikle de o, çocuklarımla olduğu kadar benimle de mükemmel bir ilişkiye sahipse, kesinlikle hayır.

BABANIN EVİ (MARGOT)

Haftalar Sonra

Nefesimi tutmaya devam edersem bayılacağım.

Şu an burada, anne babamın gösterişli oturma odasında, henüz hiçbir şey başarmadan önce.

Bugün bizimle birlikte olmak için uçarak gelen Hattie ve Ethan'ın hemen önünde. Ve yine hemen önünde, büyükbabamızın sevimli, yaşlı basset tazısı Ares de var; o da şimdi mutlu çiftle birlikte yaşıyor. Ayaklarımızın dibine uzanmış, bir yandan uyukluyor, bir yandan da bize en hüzünlü köpek yavrusu bakışlarını atıyor.

Onlar bir tarafta, Kane de diğer tarafımda oturmuş elimi tutuyor. Elleri kaplan pençesi gibi olmayan bir adamın elini o kadar sıkı tuttuğumu, kemiklerini kıracak kadar güçlü olduğunu umursamıyor bile.

Tanrı.

Beklemek, işte en zor kısmı bu.

En azından Hattie bugün mutlu görünüyor. Saçları dağınık bir topuz yapmış ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Muhtemelen dükkanı için daha fazla ilham bulmak amacıyla New York kitapçılarında bolca vakit geçirdikleri içindir.

O, neşeli bir kız ve kitaplarla ilgili keşiflerini bir çırpıda anlatmayı çok seviyor.

Tek gereken kitaplar ve sevgi dolu bir koca.

Hattie, omzunu sessizce Ethan'ın omzuna yaslayarak, "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar iyi bir başarı yakalayacağını tahmin etmemiştim," diyor. Ethan'ın eli ise onun uyluğunda duruyor.

Gülmemeye çalışıyorum.

Ağabeyimin ona karşı böyle davrandığını daha önce hiç görmemişim.

O, birinci sınıf bir ahmak olan çocuğu yumuşattı, onu trajedinin pençesine düşmüş ergen bir serseriye dönüşmeden önceki, hatırladığım çocuğa geri çevirdi.

Ama o günler geride kaldı ve gözleri önce benimkine, sonra da soğuk ve değerlendirci bir şekilde Kane'e kaydı.

İlk kez karşılaşıyorlar.

İdeal koşullar altında bile değil.

"Ama bakın, önümüzdeki hafta Gwen Lynn ve M.E. Court anne-kız imza günü için geliyorlar! İki ünlü yazar," diye gevezelik ediyor Hattie.

Onu seviyorum ve bugün kitap yüzünden yaşadığı bu çılgınlığa da aldırmıyorum. Ortamın daha az garip hissettirmesine yardımcı oluyor.

"Bu büyük bir transfer olacak, Şapkalı Kız. Yeterli alanınız olduğundan emin misiniz?"

"Ah, umarım öyledir! İnsanların kitaplarını imzalatmak için ne kadar uzaklara seyahat ettiğine inanamazsınız," diyor Hattie. "Sadece hayranlar değil, diğer yazarlar ve etkileyiciler de." Gözlerinde yıldızlar parıldarken iç çekiyor. "Gwen telefonda çok havalıydı. Son kahramanı, o garip organ kaçakçılığı olayındaki sert mizaçlı ihbarcı olan kocası Miller'dan esinlenmiş. Tam bir baba figürü, tıpkı senin—"

Kane ona bakıyor.

"Şey, boş ver." Hattie yanakları kızararak bana anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Keşke TikTok'ta emlak alım satımı kitap alım satımı kadar kolay olsaydı," diye homurdanıyor Ethan. Buraya geldiğimizden beri üç kelimedenden fazla konuştuğu ilk sefer bu.

Hattie, "Size sürekli sosyal medya oyununuzu geliştirmeniz gerektiğini söylüyorum," diyor. "İnsanlar güzel yerleri neredeyse kitaplar kadar seviyor. Reels videolarınızı daha az zengin beye, daha çok da onların hanımlarına göndermelisiniz."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

En yakın arkadaşımın milyarder kardeşime iş tavsiyeleri vermesini izlemek çok sevimli. Çok iyi bir ikili oluşturuyorlar.

Sert bakışlarının ardında beliren eğlenceyi görebiliyorum.

"Ama o bir yolunu bulur. Blackthorn Holdings son zamanlarda çok başarılı, sanki Leo hiç ayrılmamış gibi. Değil mi, kocacım?"

"Evet, karım benden daha ünlü olsa bile," diyor Ethan, burnunun ucuna bir öpücük kondurarak. "Sakın değişme, Pages. Bana ayak uydurma şansı verme."

Hattie göz kırpmayı bıraktığında, Ethan bana temkinli bir bakış attı.

İkimiz de neden burada olduğumuzu hatırlıyoruz.

Hattie ve Kane bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini biliyorlar, ama bunu bizim gibi hissedemiyorlar.

Sırtımızdaki yüz tonluk kayayı yalnızca Ethan ve ben hissedebiliyoruz.

Kane'in omzu benimkine hafifçe değdi.

Elini iki elimle sıkıca kavradım.

Ayak seslerini duyduğumuzda tutuşum sıkılaşıyor.

Annemin topuklu ayakkabılarının tıkırtısı ve babamın ağır ağır adımları giderek yaklaşıyordu.

Bu dayanılmaz derecede resmi bir yöntem, ama anne babamın tek yöntemi bu.

Kapı açılır ve annem odaya girer, ardından babam da gelir.

Hızla kendini karşıımızdaki sandalyeye attı, babası da ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde yanında yerini aldı.

İkisinden de gülümseyen baba.

Annem yüzüne çok özen gösteriyor. Bazen, yaşlanmayı geciktirmek için yaptırdığı sayısız işlem den sonra gerçekten ne kadar gülümseyebildiğini merak ediyorum.

Ama bize baktığında, söylemek istediğı her şey gözlerinde beliriyor.

Dergiyi okudu.

Dün gece onu, büyükannenin tablosuyla birlikte teslim ettim ve konuşmak istediğı bir şey olursa burada olacağımızı söyledim.

İşte bu yüzden bu büyük aile buluşması için buradayız.

Söylemek istediğı bir şey olup olmadığını görmek için.

Bu ailenin acı ve çirkin geçmişini gömmeyi deneyebilecek mi, bunu öğrenmek için.

"Ee, anlat bakalım," diyor annem.

"Okudun mu?" diye soruyorum.

Başını salladı, sonra tekrar salladı. "Tabii ki tamamı değil. Ama yeterince. Tanrı bilir, gecenin yarısını bununla geçirdim." Garip bir şekilde, bugün çok az makyaj yapmış.

Gözlerini ovuştururken, çocukluğumdan beri görmediğim kadar yorgun ve bitkin bir haldeydi.

Ethan bana bakıyor, adeta gerginlikten titriyor. Hattie sakinleştirici bir şekilde elini omzuna koyuyor.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor.

Annem ikimize de gözlerini dikmiş bakıyor.

"Anlayamadığım şey şu," diyor elleriyle sandalyenin kenarlarını kavrayarak, "o gülünç, ağzı sıkı yaşlı aptalın, duygularını paylaşabileceğı bir zamanda paylaşmak yerine, Margot'yu böyle boş yere arayışa göndermesi neden gerekli?"

“Anne, bu adil değil. Sana vermeye çalıştığı her mektubu geri gönderdin,” diye başlıyorum ama o elini kaldırıyor.

“Ama,” diyor, “onun bu kadar dürüst olacağını da hiç hayal etmemiştim. Ya da bu kadar suçluluk duygusuyla boğuşacağını.” Yumuşak, endişeli bir ifadeyle onu izleyen babasına bakıyor.

“Bunun yarısını bile bilmiyorsun,” diye homurdandı Ethan, ayağının dibindeki küçük kutuyu kapıp ona doğru uzatarak. “İyice, iyice bak. Annenin yaptığı bebek ayakkabılarını yeniden yapmaya çalışırken canını dişine taktı. Günlüğü okursan, orijinallerinin yangında kaybolduğunu biliyorsun.”

Annem iini çekerek kutuyu aldı ve üstündeki gevşek kartonu açtı. Aşağıya baktı.

Bir anlığına yüz ifadesi tamamen okunamaz halde kaldı.

Babanın yüzü bembeyaz oldu ve ellerini kızının omuzlarına koydu.

Bakın, ocukken bize yaptıkları muameleye hâlâ kızıyorum.

Kendimizi hiçbir zaman öncelikli hissetmedik, ama onların birbirlerine kendi tuhaf yöntemleriyle çok düşkün olduklarından şüphe yok.

Büyükbabanın onları küçükken ayırmaya zorladığını, annemin ona karşı gelip babama döndüğünü ve babamın da annemin başka bir adamla pervasız bir ilişkiden doğan bebeğini kabul ettiğini öğrenmek bana sevginin ne kadar fedakarlık gerektirdiğini gösteriyor.

Loving Kane bana gerisini öğretti.

“Bütün o suçluluk duygusu, bütün o yıllar,” diye mırıldandı kendi kendine. “Onu ıldırtmış olmalı. Sizinle nasıl iyi geinebildiğinden emin değilim.”

“yleydi,” diyor Ethan kesin bir dille, hiçbir şüpheye yer bırakmadan.

Haklı, bu durum dedeyi gerçekten ıldırttı.

Acısını çok iyi gizledi.

Günlüğünden ve kırdığı ayakkabılara olan takıntısından anlaşıldığı üzere, gururunun yarattığı ailevi ayrılığı onarmanın bir yolunu bulmakla meşgul olduğu açıkça görülüyor.

Sadece büyükanneme duyduğu o derin, sonsuz sevgiden biraz olsun geri kazanmak için bile olsa.

O günlükteki kayıtların yarısı, verdiği tüm zararları nasıl telafi edebileceği üzerineydi. Sanat koleksiyonu veya biz çocuklarla suda geçirdiği bir gün hakkında günlük tutmadığı zamanlarda ise sürekli kanıyordu.

Bir cinayet sahnesi gibi görünmesi için mürekkebin kırmızı olması gerekmez ve bu zavallı, yaralı adam binlerce kez öldü. Karısını ve kızını kaybetmenin acısını tekrar tekrar yaşadı.

Hayır, herkesin miras dağıtımını neden bu kadar zorlaştırdığına dair kolay bir cevap yok. O sadece böylesine sapık ve tuhaf bir insandı.

Ama o bizim tuhafımızdı ve ben onu seviyordum.

Ayrıca, bu çılgınlığı miras alacak son kişi olan küçük kuzenimin başına neler geleceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Sonuçta o bir öğretmendi ve bize hayatta veremeyeceği dersler bıraktı.

Büyükbabam, Kane ile göl kenarındaki evde buluşacağımı bilemezdi ama yavaşlamakta, durup nefes almakta ve kendimi bulmakta zorlandığımı biliyordu.

Bana May diye seslenirdi. Sadece büyükanneme benzediğim için değil, aynı zamanda gülüp yavaşlamadığımı söylediği için de.

Göl kenarındaki evde olmak beni duraklamaya itti.

Evet, bu olay bana Kane'i getirdi ama o orada olmasaydı bile, sanırım duygusal olarak daha iyi bir durumda oradan ayrılırdım. Tabii Babinler bedenimi yakmasaydı.

Büyükbabam çok hata yaptı, hiç şüphe yok.

Yine de onun çok şiddetli bir sevgi beslediğine şüphe yok.

Tıpkı Ethan ve Hattie kadar şiddetli bir şekilde.

Tıpkı Kane ve benim kadar şiddetle.

Günlüğünü okumak ve üzerinde düşünmek için zaman ayırmak bana çok şey öğretti. Büyükbabamı farklı bir şekilde anlama fırsatı verdi.

Annemle aralarının açılma şekli de aynıydı. Uzun yaz tatilleri bittiğinde, annem ona bakmayı bile reddetti, Portland'daki büyük evine gelip bizi almaya da tenezzül etmedi.

Ethan öne eğildi, eli Hattie'nin omzundaki elini kavradı.

"Bu, onu affettiğiniz anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Trilyon dolarlık soru.

Nefesim kesildi.

Ares birden canlandı ve mızızmızlandı, kalın kuyruğu yere sapırdatıyordu.

Annem parmaklarıyla gözlerinin altındaki ince, kırıxık deriye hafifçe dokunuyor. Ellerini çektiğinde, oradaki nemin parıldadığını görüyorum.

Beklenmedik ve korkutucu.

"Bugün değil. Henüz değil. Yapamam," diye fısıldıyor ama sesinde bir şey var. Gerçek bir pişmanlık mı? "Hâlâ çok taze. Bu kitabı okumak, bu ayakkabılara bakmak, bunlar beni yine paramparça etti. Ve o adam bu hayatta bana yeterince acı çekti." "

Yıkıcı.

Kane elimi daha sıkı kavradı, başparmağı tenimi okşadı.

Annem bana bakıyor ve yüzündeki ifade yumuşuyor.

"Ama bir gün... belki bir gün," diyor. "Belki de sadece zamana ihtiyacım var."

Aman Tanrım.

Başımı sallayarak, titreyen elimle bir damla gözyaşını siliyorum.

Zaman.

Ona bunu verebilirim.

Eğer ihtiyacı buysa, hepimiz bunu yapabiliriz.

Bu, kapıyı çarparak kapatmak değil.

Bu bir başlangıç, doğru yönde atılmış minicik bir adım.

"Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamanızı istedik," diyor Ethan.

Anne gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyor kısaca.

Bu bizim istediğimiz şey değildi.

Her şeyi derli toplu bir şekilde bağlayacak büyük, dramatik, duygusal bir son yok, ama hayat böyle işte.

Şimdilik, bir gün yeter.

Bir gün, gerçek bir kapanışa kavuşacağız. En çok sevdiğimiz insanlar arasındaki nefret, kalp kırıklığı ve gözyaşları sona erecek.

Bir gün, öbür dünyadan gelen özrünü kabul edecek.

Baba kızının omuzlarına masaj yaparken, anne de ona doğru eğilip elini öpüyor.

Anlamını tam olarak çözemediğim bir bakış alışverişinde bulundular.

Birkaç dakika sonra, "Bu önemliydi Evvie," diyor. "Bu yeni bir başlangıç."

"Ne olursa olsun, beni çok acıktırdı."

Telefonuna uzandı. Mesajını yazdıktan bir dakika geçmeden şef içeri girdi.

Uzun boylu bir adam, yerde bir el arabası iterek, üzeri örtülü gümüş tabakları duvardaki büfeye indirmeye başlıyor. Ares ağır adımlarla yanına gelip oturuyor, başının okşanmasını beklerken yemeği dikkatle izliyor.

Kahvaltı için buraya geldiğimizde bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Annem hiç yemek yapmaz," diye fısıldadım Kane'e. Kaşları saç çizgisine kadar inmişti.

O, zenginliğe ve rahatlığa yabancı değil.

Ama hâlâ çocukları için sık sık yemek pişiren bir adam olarak, bu garip olmalı. Her ne kadar her zaman para ile ilgili bir ifade olsa da.

Annemin kendine özgü, tuhaf bir şekilde sevgisi.

Bugün bu bir barış çubuğu.

“Geçtiğimiz yılın zor geçtiğini biliyorum. Aslında yıllar zor geçti,” diyor annem.

Ethan oturduğu yerden büyük ve düşünceli bir şekilde sadece başını salladı. Hattie ise neredeyse hazırlanmış olan kahvaltı şölenine şaşkınlıkla bakıyordu.

Birbirinin ardına sıralanmış tabaklarda, Belçika waffle'larından ve yan malzemelerinden, küçük shot bardaklarında sunulan kırmızı smoothie'lere ve mükemmel şekilde katlanmış omletlere kadar her şey vardı.

Ne derseniz deyin, Elvira ve Scott Blackthorn hayatlarında hiçbir zaman yemek hazırlama işini yarım yamalak yapmadılar.

“Ama,” diye devam ediyor, “bu dramayı ve onun vasiyetini geride bırakmamızı istiyorum.” Bana bakıyor. “Özellikle sen, tatlım. Tıpkı Ethan ve Hattie gibi senin de mutlu olmanı istiyorum.”

Hattie, abime bakarken kıkırdıyor; abim ise Kane'e koruyucu bir ağabey bakışı atıyor.

Yeter artık dostum.

Kane'in elini kucağıma doğru çektim. “Teşekkürler anne. Biliyor musun, sanırım yavaş yavaş ilerliyorum ve bu tamamen dedem sayesinde.”

Bir süre beni inceledikten sonra Kane'e değerlendirci bir bakış daha attı.

“Göl kenarındaki ev,” diyor.

“Göl kenarındaki ev. Bilmiyordum, hiçbir şey planlamamıştı, ama yine de başardı.” Kane'in elini sıkıyorum. “Hayatının aşkıyla tanışmak gerçekten göz açıcı bir şey.”

Bir an için odadaki ışıkların vızıltısını duyabilirsiniz.

“Öyle duydum,” diyor Ethan aniden. “Ne zaman ciddi bir ilişkiye başlayacağını ve kaybedenlerle çıkmayı bırakacağını merak ediyordum, Ablacım. Eğer o adam buradaysa, demek ki ilişki ciddi demektir.”

Ethan, tam bir Neandertal gibi öne eğilip, havayı kokluyormuş gibi büyük bir hırıltı sesi çıkarıyor.

Çok kötü durumdayım.

Kane, aptal kardeşimden hiç etkilenmeden, sandalyesine yaslanarak sert bir şekilde, "Ben Margot için buradayım," dedi.

Ethan iri yapılı, ama Kane de en az onun kadar geniş omuzlu ve şu anda iki boğa geyiği gibi sözlü bir kavgaya girmiş durumdalar.

"Ethan," diye tısladı Hattie. "Uslu dur."

"Kane, sorun yok," diye fısıldadım ona bir bakış atarak.

Kane rahatlayıp gülümsedi. "Kardeşin koruyucu. Bu iyi bir şey."

"Aman, tartışmaya ayıracak vaktim yok," diyor annem, aşçıya ve yemeğe doğru ilerlerken.

"Burada olman ne güzel," diyor baba, elini Kane'e uzatarak. "Henüz doğru dürüst tanışmadık."

Teknik olarak dün, dergiyi getirdiğimde tanıştılar, ama bu yoğun ve kısa bir görüşmeydi.

Herkesin dikkati dergiye odaklanmışken, en kısa tanıtımlardan fazlası yapılmayacak.

Kane oturduğu yerden doğrulup babasının elini gülümseyerek tuttu. "Kane Saint."

"Scott Blackthorn," diyor babam. "Bu şımarık serserinin babası. İnanın bana, onu bu hale ben getirdim."

O çok utanmaz.

Gözlerimi deviriyorum.

Ama en azından eve getirdiğim diğer birkaç adam gibi gözlerinde şüphe parıltısı yok. Babamın lüks ve yatırımlar dışında pek bir şeyden anlamıyor olabilir ama bir erkeği bir çocuktan ayırt edebiliyor.

Kane Saint, Kelso gibi tam bir serseri değil.

Babamın sıcaklığı bana onun bende daha iyi bir insan gördüğünü gösteriyor.

Gerçek bir adam.

Sanırım babamın yüzünün gerilmesinin ve Kane'in elini sıkarken parmak boğumlarının bembeyaz olmasının sebebi bu.

"Sizi uyarmalıyım," diye fısıldadı, "kızıma zarar verirsiniz, bunun bedelini çok ağır ödeyeceğinizden emin olabilirsiniz."

"Baba, gerçekten mi? Biraz medeni olamaz mıyız?"

"Scott, onu dinle." Anne, Kane'i kucaklayıp yanaklarından öperek ona doğru yavaşça yaklaştı. "Onu dinleme. Biz sadece küçük kızımızın mutlu olmasını istiyoruz. Bu ailede uzun zamandır çok fazla karışıklık var."

Kane, bana kalbimi hoplatan bir gülümseme göndererek, "Margot için her şey," diye söz veriyor.

Beni utançtan eriyip gitmekten kurtaran tek şey bu adamın sevgisi.

Daha sonra Hattie yanıma kanepeye kıvrılıp odanın karşısındaki Kane'e bakmaya başladı.

"Vay canına, gerçekte çok daha uzunmuş! Hokey oyuncularının iri olduğunu biliyordum ama gerçekten de..." Kadın dramatik bir şekilde ıslık çalar.

"Yani, temelde Ethan'a benziyor, birkaç santim farkla."

"Ego için de aynı şey geçerli, eminim." Kıkırdadı ve kardeşime bir öpücük gönderdi. "Ona uslu durmasını söyledim ama biliyorsun işte."

"Tahmin edeyim," diyorum sesim alaycı bir tonda. "Ondan hoşlanmıyor."

"Sen onun küçük kız kardeşisin. O sadece bunu atlatmakta zorlanıyor," diyor Hattie özür dileyerek. "Elbette, ona yaş farkının hiçbir önemi olmadığını söyledim, ama o ısrarla önemli olduğunu söylüyor."

"Kafasına kruvasanla vursam sorun olur mu?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak kruvasanımı kaldırıyorum. "Uzun zamandır yemek savaşı yapmamıştık."

"Buyurun," diye beni temin ediyor. "Belki de onun ne kadar saçma ve baskıcı davrandığını hatırlatacak bir şeyleri ortaya çıkarırsınız."

Ethan ve Kane bize doğru yaklaşırken hâlâ birbirlerine meydan okuyorlar.

Bir an için Ethan'ın ikimizi de rezil etmek istediğini düşündüm. Sanki bir yükleme ekranının dönmesini izliyordum, ağzından korkunç bir şey çıkmasını bekliyordum.

Sonra durur ve elini uzatır.

"İkinize de bol şans, velet," diyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, ayağa kalkıp kardeşimin yanına dürterek. "Gerçekten mi, Ethan?"

Ama yine de elini tutuyorum ve tokalaşıyorum, çünkü kardeşimin gösterebileceği en nazik şeyin bu olduğunu biliyorum.

Kane kolunu belime doladı. Kahkahayı zor tuttuğunu neredeyse görebiliyordum.

"Fena değil," diyor bana. "Açıkçası, Sophie eve bir erkek getirdiği gün ben çok daha havalı olacağım."

Komik olan şu ki, bunun yalan olmadığını biliyorum. Sadece orada bulunabileceğim için minnettarım.

Hattie, Ethan'ın diğer tarafına geliyor.

"Bu kadar çok el sallamaktan başım dönüyor," diyor ve Ethan'a hayatımda gördüğüm en yapmacık bakışı atarak tüm etkiyi bozuyor.

"New York'ta sadece birkaç gün kalacağız." Ethan kolunu Hattie'nin beline doladı. "Gitmeden önce akşam yemeğine gelmek ister misin?"

Hattie, Kane'e hızlıca, "Çocukları da getirebilirsin," dedi. "Margot, kızın için gerçekten çok güzel ayakkabılar tasarladığını söyledi ve onları görmek isterim."

"Gördün mü?" dedim en yakın arkadaşım Ethan'a işaret ederek. "İşte destek böyle bir şey."

Kane başımın yanından öpüyor.

"Akşam yemeği harika olur," diyor. "Sophie en sevdiği ayakkabılarını sergilemekten asla bıkmıyor."

İçimden bir ah çektim.

Onları ne kadar çok sevdiğini görmek çok tatlı. Bunu her düşündüğümde neredeyse gözlerim yaşıyor.

"Kötü anıları gömmek için iyi bir zaman gibi geliyor," diyor Kane, hepimiz barda kurulan kahvaltılık büfeye doğru yönelirken. Lezzetli kokular ağızımı sulandırıyor.

"Şerefe!" diyor babam, elindeki buzlu siyah çay bardağını kaldırarak.

Adamın dikkati dağılmışken, Ares koşarak yanına gelir ve tabağından bir sosis çalar.

"Aferin oğlum," diye fısıldadım.

Baba köpeğe ters ters bakıyor.

"Margot'ya elimden geldiğince yardım etmek için her zaman yanında olacağım. O beni istediği sürece." Kane, Ethan'a bakarken, sözler ciddi bir yemin gibi ağızından döküldü.

Sonsuza dek, aptal herif.

Yüzümde, yanaklarımdan yukarı doğru yükselen orman yangını hissedebiliyorum.

Utanç duygusunu gizlemek için tabağıma normalden daha fazla yemek koyuyorum.

Ailemi çok seviyorum ama kırılganlığımızı göstermekte hiçbir zaman iyi olmadık.

Ethan, yerlerde boş şişelerle dolu küçük bir kulübede kilitli kaldığı ve kendini tamamen kaybetmiş olduğu zamanlarda bile duygularıyla yüzleşmedi. Ta ki ben ona gerçeklerle yüzleşene kadar.

Ama işte şimdi buradayız.

Kane, dürüstlüğüyle Blackthorn ailesinin buz gibi soğukluğunu kırıyor.

Bana ne kadar bağlı olduğunu, beni ne kadar çok sevdiğini, "seni seviyorum" kelimesini bile kullanmadan herkese anlatıyor.

"Tamam Gigi," diye fısıldadı Hattie yanıma gelirken kulağıma. "Resmî olarak evleniyorsun."

"Şey, ne?"

O sadece sırtıyor.

Aileme, anne ve babamın Ethan ve Kane ile konuşmalarına ve annemin bizim için hazırladığı abartılı

kahvaltıya şöyle bir göz attım. Hepsi de onun son derece şık oturma odasında gerçekleşti.

Bazen, özellikle bizimki gibi işlevsiz bir karmaşada, sevgiyi bulmak için yüzeyin altını kazımak gerekir.

Ama yeterince ararsanız, bulursunuz.

Ve bazen bunu, yara izinin üzerine yeni bir deri gelmesi gibi kabul edersiniz.

PopPop bugün bizimle gurur duyardı.

Kane yukarı baktığında gülümsüyorum.

Şaka bir yana, en yakın arkadaşım haklı olabilir.

Eğer bir gün bu kaya gibi adam bana evlenme teklifi eder ve beni dağla, çocuklarıyla, sonsuzlukla birleştirmek isterse, hayır demem için hiçbir sebep düşünemiyorum.

BUNU EVDE DENEMEYİN (KANE)

Birkaç Ay Sonra

Göl kenarındaki evin kışın bambaşka bir havası oluyor.

Sonbahar, renk ve canlılık patlaması gibiydi.

Şimdi, Margot'yu ve çocukları o tanıdık çakıllı yoldan ön kapıya doğru arabayla götürürken, her şey bembeyaz bir örtünün altında pırıl pırıl parlıyor.

Her yer karla kaplı ve binlerce farklı renkte görüntü oluşturuyor.

Göl buzla kaplı görünüyor, ortası hala çatlak, suyu ise beyaz bir sayfaya sıçramış mürekkep gibi karanlık ve durgun.

Babin ailesi ve Lee Glazkov ile ilgili olaylardan sonra sadece bir kez geri döndük. Sadece ikimiz. Margot, mülkle ilgilenmek için geldi ve ben de onun yanında olmakta ısrar ettim.

Tehlike ortadan kalkmış olsa bile, onu yalnız göndermeyecektim.

Evet, Babin ailesi tutuklu ve yargılanmayı bekliyorlar, ancak benim kadınımınla birlikte burayı küle çevirmeye

çalıştılar.

Tedbirli olmakta fayda var.

Buraya gelmek artık bambaşka bir his veriyor.

Havada bir beklenti havası, arka koltuktan sızan heyecan...

"Bakın çocuklar, babanız size geri döneceğimizi söylemişti," diyorum arabayı park ederken.

Dan ve Sophie çoktan emniyet kemerlerini çözüp kapılarını açmaya başlamışlardı bile.

"Göle inmeyin!" diye seslendim arkalarından, ama çoktan gitmişler, arkadan koşarak uzaklaşıyorlardı.

Buzun kırılması sonucu suya düşme riskini göze almamaları gerektiğini bildiklerinden eminim. Geçen hafta bunu on kere kafalarına kazıdım.

Margot durup ahşap verandaya bakıyor. Hafif kar örtüsü, yıpranmış boyanın altında mekana ekstra bir parlaklık katıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Yolculuktan yorgun musun?"

"Çok tuhaf. Kışın buraya geri dönmek, yani," diyor gülümseyerek. "Ama çocukların bu kadar heyecanlı olduğunu görmek güzel."

"Bu yeri çok seviyorlar. Neredeyse benim kadar." Küçük yaramazlar beni izlemediği için, takıntıma yenik düşüyorum, yüzünü iki elimle kavrayıp öpüyorum.

"Şimdiden mi? Daha yeni geldik!" Arkasına yaslanırken gülüyor ama biliyorum ki o da aynı duyguları yaşıyor.

Göz ucuyla Dan'ın ön tarafa doğru geri döndüğünü görüyorum. Verandanın yanındaki geyiklerin kemirdiği çalırlardan birinin arkasına saklanıyor. Sophie ise çoktan ön tarafta yere oturmuş, kardan melek yapıyor.

Kahretsin. Sanırım onları kot pantolon ve ceket yerine kar tulumu giydirmeliydim.

Oh iyi.

"Dan'e göz kulak ol. Dışarı adımını attığın anda sana kartopu fırlatabilir," diye uyarıyorum.

"Deneyebilir." Kapıyı açıp bir bacağını dışarı uzattı. "Muhtemelen benim de bir ağabeyim olduğunu unuttu."

Kadının eve doğru yürümesini, çıplak elleriyle kalın kardan biraz alıp top haline getirmesini izliyorum.

Saklanmakla meşgul olan Dan, elinde kartopu ile ayağa fırlayana kadar kadının silahlı ve hazır olduğunu fark etmez.

Çocuk yüzüne güzelce bir kar topu yiyor.

Dışarı çıkarken kıkırdıyorum. Buz gibi hava tenimi donduruyor ama umurumda değil.

Margot iki büklüm gülüyor, nefesi etrafında hafif buharlar halinde çıkıyor ve topuzundan birkaç tel sarı saç dışarı savruluyor.

"Bu adil değil!" diye bağırdı Dan ben yaklaşıırken.

"Haklısın. Kazanamayacağın kavgalara girme, ufaklık," diyorum. "Hele de dikkatin yokken."

Dan, kar topunu Margot'ya fırlatır ve Margot arkasını dönerken top onun yan tarafına isabet eder.

Sophie, saçları kardan ıslanmış ve yüzü soğuktan kızarmış bir halde, koşarak kargaşanın içine girdi.

"Sakin olun," dedim ellerimi birbirine vurarak. "Donma tehlikesi geçirmemeniz için eşyalarınızı yerleştirmemiz gerek."

Tahmin edileceği üzere, onlar da Margot da homurdanıyorlar.

"Ama baba!" diye hep bir ağızdan söylüyorlar.

"Bunu bana iki kere söyletme."

Bir kez daha homurdanarak hepsi arkalarını dönüp arabaya doğru ağır adımlarla yürümeye başladılar.

"Sen değil." Margot'nun bileğini tutuyorum. "Patlamadan önce evi kontrol edelim. İçeride her şeyin yolunda olduğundan emin olalım. Bayan Griffith geçen hafta kısa bir kontrol için buradaydı, ama ne olur ne olmaz."

"Sadece kontrol mü ediyorsunuz yoksa bir sorun olup olmadığını mı kontrol ediyorsunuz?" diye sordu, kaşlarını

çatarak.

“Ev, düşes. Her zaman iç huzuruna sahip olmak iyidir.” Pembe burnunun ucuna dokunuyorum. “Endişelenmiyorum. İçeride bizi bekleyen en kötü şey soğuk. Kameralar hala çalışıyor.”

“Ah, evet. Doğru.” Omuzları gevşedi. “Ve evet, buz gibi olacak. Bir sürü ısıtma yastığı ve battaniye aldım, bunun bir sebebi var. Ama hadi bir ateş yakalım.”

El ele ilerliyoruz ve küçük kasırgalarımın önünde olduğumuz için mutluyum.

Verandadaki buza tuz serpmek gerekiyor. Margot, yukarıdaki saçaklardan kaygan bir zeminde ayağı kayıyor ve neredeyse dengesini kaybediyor.

Onu yakalayıp göğsüme bastırıyorum.

Öfkeli gözlerle yukarı bakıyor.

"Vay canına. Gerçekten geri döndük," diye fısıldıyor. "Şimdiden tanıdık geliyor."

Tavan arasında geçirdiğimiz o zamanı hatırlayıp gülümsüyorum, o zaman da benzer bir durumda kalmıştık.

Sanırım o anda ona aşık oldum.

"Öpüştüğümüz o an," diye homurdanıyorum.

"O anları yeniden yaşayabilirsiniz."

Bana gereken tek davetiye bu.

Onu tekrar yukarı kaldırıp uzun ve tutkulu bir şekilde öptüm, ta ki görüş alanımın kenarında bir bulanıklık görene kadar.

Hemen geri çekilip elimi uzattım ve Dan'in merdivenlerden yukarı koşmasını tam zamanında engelledim.

"Dikkatli ol Bud," diyorum. "Burası buz gibi. Çantalarını bana uzatsan iyi olur."

Tahmin edileceği üzere, ilk bahsettiği şey davul pedi oldu. Onu elinden aldım.

Kapı kilidi açıldıktan sonra Margot, bavullarımızı içeriye taşımamıza yardım etti ve ardından içeri girdi.

Burası bıraktığımız gibi duruyor, tek farkı nefesimizin buharını görebiliyoruz.

Işığ ı açıyor ve her şey canlanıyor.

"Çok soğuk! Burada penguin partisi bile verilebilir." Dan titriyor.

"Çok uzun sürmeyecek," dedim, davul pedini ona geri verirken. "Isıyı açarken biraz hareket etsen iyi olur. Yukarı çıkıp yerleş."

Margot ekliyor: "Kendi odanı seçebilirsin. Babanın odası hariç, istediğ in odayı seçebilirsin."

"Bizim odamız," diyorum.

Gülümseyerek, gözleri ışıldayarak, "Odamızdan bahsediyorum," dedi.

Dan olan biteni fark etmeden hızla ayağ a kalkar. Sophie de bavulu yere çarparak onun peşinden koşar.

"Beni bekle, Dan!" diye bağırarak merdivenlerden yukarı koştu.

Valizin merdivenden yukarı çıkarken her basamağ a çarpma sesinden irkiliyorum.

"Kahretsin, bunun için özür dilerim," diyorum.

"Eski tahtada birkaç çizik daha olsa ne olur ki?"

"Eminim ki onları cilalayarak düzeltebilirim."

"Hayır, bu sefer tamirci rolü oynamayacaksın Kane Saint. Biz gittikten sonra birini bulup tamir ettiririz."

Gözlerindeki ifade, itiraz edecek bir şey olmadığını söylüyor.

Kıkırdayarak belinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

Şaşırtıcı bir şekilde, birlikte geçirdiğ imiz aylarda açlığımızda hiçbir azalma olmadı.

Hatta tam tersine, o öpüşmeden beri fasulye sıırğ ı gibi uzuyor.

Bazı günler onu sabah, öğlen ve akşam görebilme imkanım olması beni inanılmaz derecede aç bırakıyor.

Eğ er o, yaz aylarında Orthique ayakkabı serisinin üretime geçmesini isteyen tasarımcılar ve doktorlarla

telefon görüşmeleri yapmıyorsa ve ben de son girişim projelerime tonlarca incelemeye yatırım yapmıyorsam, ya çocuklarla birlikteyizdir ya da ben onunla birlikte eve kapanıp kalırım.

"Artık senin işin köpek maması," diye takılıyor.

Burun kıvırdım. "Hadi ama, bu benim yatırım yapmaya karar verdiğim bir girişim. Sahibi iyi bir adam ve kazanmaya can atıyor. Sosyal medyada büyük bir varlığı var ve sosyal medyada bir sürü köpeği var. Brady Pruitt'in beni kandırma ihtimali sıfır."

Ben de aynı fikirdeyim.

OptiSynth ile yaşadığım fiyaskodan sonra, bir daha asla böyle bir hataya düşmeyeceğim.

"Aynen öyle. Burası benim evim ve benim sorumluluğum. Eğer benim çatım altında yaşıyorsan, sen sadece sevimli köpeklerinle ilgili güncellemelerine bak." Parmağıyla göğsüme şakacı bir şekilde dokundu.

Bu, onu tekrar öptüğümde dişlerimi kazanmasını sağlar.

"İşsiz kalınca ben ne yapacağım, sen ve çocuklarımla?"

Çocuklarımız.

Gözleri alev alev yanıyor ve sanırım durumu anlıyor.

Ona anne demiyorlar.

Henüz değil.

Henüz yeterince zaman geçmedi ve hâlâ hayatlarına girip çıkan, suçluluk duygusu hissetmeye başladığında ara sıra devreye giren gerçek bir anneleri var.

Margot asla Daria'nın yerini tutamaz, hayır, ama çocukların evde anne şefkati görmekten ne kadar mutlu olduklarını gizlemek mümkün değil.

Bu durumun beni ne kadar hayrete düşürdüğünü de gizleyemiyorum.

Hep hayalini kurduğum aileye dönüşüyoruz.

Tüm.

Hasarsız.

Bir bakıma, yaşayan bir mucize.

"Burası gerçekten buz gibi," diyor titreyerek. "Isıtıcıyı biraz açıp şömineyi yakabilir misin? Ben de gidip boruların donup donmadığını kontrol edeyim."

"Elbette."

Ben işe giderken o da evin içinde başka yerlere gidiyor.

Burada yapılması gereken ilk büyük iyileştirme daha iyi yalıtım olmalı. Bu yıl için zaten bir listemiz var.

Mutfğa döndüğünde "Kane?" diye seslendi. "Alet kulübesinde tuz var mı? Unutmadan önce verandadaki buzu temizlemeliyiz."

"Birazdan kontrol edeceğim."

Kapı aralığında durup, mutfak lavabosunun altına bakmak için eğildiğinde kalçalarının sallanmasını izliyorum.

Bir gün, çocuklar olmadan, yalnız başımıza buraya geri döneceğiz.

Bütün bunları, onu bu mutfğın her yerine yatırıp mahvedene kadar becermek için yapıyorum.

Yukarı katta çocuklar sevinç çığlıkları atıyor.

Eminim yataklarında zıplayıp duruyorlardır.

Her neyse.

Günümüzde, özellikle onları meşgul tutuyorsa, çok da umursamıyorum.

Ona doğru yürürken, "Banyolarda donmuş boru yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Bayan Griffith işini yaptı." Arkasını dönüyor, kalçası tezgâhın kenarına yaslanmış halde, ben de bacaklarının arasına giriyorum. Dizleriyle beni kavrayarak, "Biliyorsunuz, Bay Saint, bu çok riskli," diyor.

"Ve çok gerekliydi. Er ya da geç seni burada becermem gerekiyordu. Ve yakında becermeyi tercih ederim," diye mırıldanarak eğilip onu öptüm.

Kan arzusu anında ortaya çıkar.

Bedenim beynimi alt ediyor ve onu şimdi almam için beni zorluyor, oysa bunun mümkün olmadığını biliyorum.

"Bir şeyi unutuyorsun," diye inledi ağzıma doğru, tırnaklarını boynuma saplayarak.

"Ağzımda patlamayı mı sağlıyorum?"

"Çocuklarınız."

"Bilmiyorum. Yukarıda meşguller," diye homurdandım.

"Yeterince meşgul değiller," diyor kararlı bir şekilde. "Ve bizi böyle yakalayacak yaşta da değiller kesinlikle."

"Kapılara daha fazla kilit takmamız gerekiyor," diye homurdanıyorum.

"Çocuklarını odalarına kilitleyemezsin, Kane."

"Yapabilirim ve yapacağım." Ama uzaklaşırken gülüyorum. "Şimdilik sizin dediğiniz gibi olsun sanırım."

Tam zamanında.

Dan hızla merdivenlerden aşağı indi ve yanımdan hızla geçerek ön kapıdan dışarı fırladı.

"Merdivenlerde dikkatli ol!" diye seslendim, kalçasını hafifçe sıkarak. "Eski yatak odanı yeni ofisin olarak düzenlesen iyi olur. Geri kalanları arabadan ben getiririm."

Sophie, at kuyruğundan çözülmüş saçlarıyla merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

"Eşyalarımızı yerleştirmeyi bitirdikten sonra dışarıda oynayabilir miyiz?" diye soruyor.

Onların dışarıda oynaması tam istediğim şey, ama yüzüme sert bir ifade takıyorum.

"Ancak kat kat giyinirsiniz. Mont, şapka, eldiven, her şey. Dışarı çok soğuk."

"Biliyorum, biliyorum. Ama yapabilir miyiz baba?"

"Elbette, Soph. Yeter ki göle yaklaşma."

Margot diğer yanımdan ikisine de göz kırparak, "O kadar aptal olmazlardı," dedi.

"Evet! Boğulmak istemiyoruz," diyor Sophie, arabaya ve bir sonraki eşya yükünü içeri taşıyan Dan'e doğru ilerlerken, sakın bir vakarla.

Margot'ya "Yukarıda görüşürüz" dedim ve son birkaç şey için arabaya doğru geri döndüm. Burada çok uzun kalmayacağız, bu yüzden çok fazla eşyamız olmamalıydı, ama nedense yine de araba dolusu eşyamız var, yarısından fazlası çocuklar için.

Yukarı çıktığımda Margot eski odasındaydı, pencere aralıktı ve aradan dondurucu soğuk bir esinti giriyordu. Dışarıdaki beyaz manzara karşısında silüetinin güzelliğinde büyüleyici bir şey vardı.

Söyleyecek söz bulamıyorum.

Bazı insanlar için mücadele etmeye değer.

Tüm zahmete, kana, tere, gözyaşına değdi.

Sonsuzluğa giden yol, cehennemle döşenmiş olsa da, buna değer.

Artık bunu çok iyi biliyorum, tıpkı başarısız evliliğimin bana bazı insanlardan kurtulmanın gerektiğini öğrettiği gibi.

Margot bana, doğru insanı bulabilirseniz sevmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu gösterdi.

Odaya tamamen girerken "Ünlü bir tasarımcı olmanın nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordum ve o da gülererek arkasını döndü.

"Sadece birkaç e-postayı kontrol ediyorum. Ve henüz kendimi ünlü hissetmiyorum."

"Yoldasın." iPad'ini uzatıyorum. "Özellikle de Blackthorn Wings birkaç ay içinde Orthique'i piyasaya sürdükten sonra."

O hâlâ çok utangaç.

Yüzü tatlı bir şekilde kızarıyor. Sanki tüm tasarım dünyasının Sophie'nin sakız rengi ayakkabılarını fark ettiğine inanamıyor gibi.

"Gerçek olamayacak kadar güzel geliyor," diye itiraf ediyor, tabletinden başını kaldırarak.

"Ne anlama geliyor?"

"Gerçekten tutku duyduğum bir şeyi yapmak."

"Ayakkabılara her zaman tutkun olmuştundur," diyorum.

"Hayır, ortopedik ayakkabıları kastediyorum."

Yıldırımın bir gecede on kez aynı yere düşmesi inanılmaz.

Yeni ortakları Sophie'ye pazarlama kampanyasının önde gelen yüzlerinden biri olmayı bile teklif ettiler. Daria bu

teklife aşırı derecede sevindi, ama küçük kızım düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ne karar verirse versin, kızımın bir daha asla ayakları yüzünden utanmak zorunda kalmayacağını bilmek beni çok gururlandıracak.

"Hayal ettiğim gibi değil. Ama diğer ayakkabıları yapmaktan çok daha iyi," diyor, göğsüme yaslanıp başını geriye doğru eğerek.

"Bunu çok iyi yapıyorsun," diye fısıldadım onu tekrar öperken.

"Biliyorum! Çılgınca, değil mi? Hiç de çaba göstermiyorum." Başını sallıyor. "Ve Sophie bir gece geç saatte gelip yardım istemeseydi bunların hiçbirisi olmazdı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım, Kane. Hiçbir şey için."

Boğazımda resmen bir tuğla var.

Sadece kollarımda bir melek olduğu için değil, bunun son olduğunu bildiğim için de.

"Akşam yemeğinden önce seni tasarımlarından uzaklaştırabilir miyim?"

"Burası benim için bir iş kaçamağı," diyor, masasına geri koyduğum tablete bakarak. "Ama senin için, tamam mı?"

Elini bırakmadan onu aşağıya, arka bahçeye götürdüm; donmuş göl, kış gün batımı altında pembe bir parıltı saçıyordu.

Çocuklar dışarıda, istediğim tüm kat kat giysileri giymişler.

Sanırım şu anda zaman geçirmek için kardan adam yapma yarışması yapıyorlar.

"Bekle, nereye gidiyoruz?" diye soruyor Margot, onu öne doğru götürürken.

"Göreceksin."

"Beni o göle götürmeyeceksin, değil mi?"

"Seni öldürecek olsaydım, sevgilim, seninle birlikte buzun içine düşmezdim."

"Çok romantik." diye gülüyor. "Ciddi misin, beni... sığınağa mı götürüyorsun?"

"Orada görmeni istediğim bir şey var," diyerek uzanıp devasa metal kapıları açtım.

Karanlığa bakarken tereddüt ediyor. "Lee'den beri oraya inmedim..."

"Biliyorum." Yüzüne dokunup, gözlerini kendime çevirdim. "Söz veriyorum, seni korkutacak hiçbir şey yok. Sadece hoşuna gidecek bir şey. Bugün kötü anıları daha iyileriyle değiştiriyoruz. Bana güven."

Bir saniye sonra başını salladı. "Tamam."

İlk işim göz bağını çıkarıp gözlerine geçirmek oluyor.

"Şey, bu halde merdivenlerden nasıl ineceğim?" diye soruyor, kıpırdamadan. "Hiçbir şey göremiyorum."

"İşte mesele de bu. Sana yardım edeceğim. Hazır mısın?"

"Hayır!" diye gülüyor.

"Mükemmel." Elini tutuyorum ve taktırdığım yeni lambayı açıyorum.

Artık el feneri yok. Buranın güvenli ve sıcak bir yer olmasını istiyorum. Tıpkı büyükanne ve büyükbabası için eskiden olduğu gibi.

Baştan sona bir döngüyü tamamladık ve bunun ne kadar özel bir şey olduğunu anlamasını istiyorum.

Çatışmanın ardından burası toz ve cam kırıklarıyla kaplıydı. Muhteşem vitray pencere de tahrip olmuştu.

Son seyahatimizde o uyurken temizlemek çok uzun zaman aldı.

Ama şimdi zemin çıplak. Eskiden bulunduğu yere tekrar bir vitray panel yerleştirildi ve bu sefer kolayca açılacak şekilde yapıldı.

Onu aşağıya doğru götürüp önünde durdum. Arka plandaki aydınlatma, eski bir katedrale aitmiş gibi, uhrevi bir parıltı yayıyordu.

"Tamam," diye fısıldadım, göz bandına uzanırken. Parmaklarımı bandın içine geçirdim ve durdum.

"Bu durumdan gerçekten de faydalanıyorsun."

"Sadece panikleyeceğin için."

Bana doğru hafifçe eğildi. "Zaten mutluyum."

Yavaşça göz bağını çıkarıyorum ve geri çekilerek, vitrayla yüz yüze geldiğinde verdiği tepkiyi izliyorum.

Bizim resmimizin yer aldığı vitray.

Onun sarı saçları benim koyu saçlarımla, onun mavi gözleri benim yeşil gözlerimle, başı göğsümde ve kollarım onun etrafında.

"Aman Tanrım—Kane!" Sesi titriyor. "Kane."

"Öyle mi?" Nefesim zar zor kesiliyor.

"Ne? Nasıl? Ne zaman?" Gözleri yaşlarla parıldayarak bana döndü. "Aman Tanrım, bunu sen mi yaptın?"

"Hayatımdan beş yıl aldı," diye itiraf ediyorum. "Çok geç saatlere kadar çalıştım. Aylar boyunca New York'taki en iyilerle çalıştım, ta ki işin hakkını verebileceğimi hissedene kadar."

"Bunu sen mi yaptın? Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı kararlı bir şekilde sallıyorum.

"Leonidas Blackthorn, büyükannenizin eski stüdyosunda bundan daha azıyla yetinmezdi, değil mi?"

Alt dudağı titriyor.

Yavaşça, titreyerek başını salladı ve sonra tekrar aynaya doğru döndü.

Hayır, büyük ustaların eserleri kadar karmaşık değil.

Kilisede bulabileceğiniz türden rustik bir güzellik değil bu; biz öyle değiliz. Canlı, parlak ve renkleri biraz kaba.

Yine de, onun da deyimiyle, bu bir gösteriş parçası.

Tıpkı Sophie'nin ayakkabıları gibi.

Bu benim. Bu bizim.

Bu her şey demek.

Camın her bir santimetrekaresi üzerinde en ince ayrıntısına kadar emek harcadım.

"Bir gün değiştirilmesini isteyeceğinizi düşündüm ve bu uygun göründü."

"Biziz," diye fısıldadı saygıyla.

"Biz."

"Tanrım, Kane. Sana seni sevdiğimi söyledim mi?" Neredeyse kollarımın arasına atılacakken onu yakaladım ve yumuşaklığını kendime doğru bastırdım. "Çünkü seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Henüz işin en güzel kısmına bile gelmedim."

"Ne iyi tarafı?" Boşluğa bakınıyor. "Ne yani, isimlerimizi bir ağaca mı kazıyacaksınız? Gökyüzüne mi yazacaksınız? Bizi hep birlikte diri diri mi gömeceksiniz?"

"Bazen senin için endişeleniyorum."

"Ciddi söylüyorum Kane. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"İşte bu." Onu öptüm, sonra geri çekildim.

Hiç tereddüt etmeden tek dizimin üzerine çöktüm ve saatlerce seçerek çıkardığım küçük kutuyu arka cebimden çıkardım.

Hattie bana yardım etti ve biliyorum ki bu durum, kızın beş saniye sonra Margot'ya bunu anlatamaması nedeniyle fiziksel acı çekmesine neden oldu.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı, bir eli ağzına gitti. "Ciddi misin? Aman Allahım."

"Henüz sormadım bile," diyorum, gülmemeye çalışarak.

"Ah, evet, doğru, özür dilerim. Özür dilerim! Sorabilirsin. Sor bana. Sanki hiçbir şey söylememişim gibi davranacağım."

"Numara yapmanızı istemiyorum düşes. Ne bugün ne de asla. Bu evlilik teklifi gerçek olmasaydı, başka türlü sonuçlanamazdı." Kutuyu hızla açıyorum.

İçeride, parlak altın bir çerçeveye yerleştirilmiş minik bir zümrüt yüzük var. Tıpkı eşim gibi küçük, zarif ve şık bir şey.

Kahretsin, karım.

Elmaslarla süslü zümrüt, tıpkı onun gibi mükemmel, zarif ve göz alıcıydı.

Hattie'ye gösterdiğimde o da onayladı, ben de gidip satın aldım.

"Margot." Adını saygıyla söylüyorum ve gözlerime bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Seni tanımadan

önce, bir daha asla evlenmeyeceğimi kendime söylemişim, çünkü başka hiç kimsenin aileme uyum sağlayabileceğini düşünmüyordum. Ama sen geldin ve beni yanılttın, her gün bunun için minnettarım."

"Bunu soracağını düşünmemiştim," diyor parmaklarının arasından, uzun ve titrek bir nefes vererek. "Bu kadar çabuk değil. Bu kadar çabuk değil."

"Bildiğin zaman bilirsin," diyorum ona. "Ve bu eve taşındığım ilk haftadan beri senin her kuralın istisnası olduğunu biliyordum. Seni tavan arasında öptüğümünden beri biliyordum. Yani, Margot Blackthorn, benim karım olur musun?"

Kahkahalarla gülüyor ve titreyen elini uzatıyor.

"Biliyorsun ki yapacağım! Biliyorsun—Kane de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Elbette," diyorum, yüzüğü krem rengi saten kılıfından çıkarıp parmağına takarken. Mükemmel uyum hâlâ bir rahatlama hissi veriyor. "Ama sormak zorundaydım."

"Gelecek hakkında konuştuğumuzu biliyorum ama hazır olduğunu düşünmemiştim." Hem ağlıyor hem de gülüyor, elleriyle yüzümü kavıyor. "Biraz daha beklemek istediğini düşündüm ve... ve ben de buna razıydım."

"Neyi bekliyorsun?" Elini tuttum ve parmağını öptüm; üzerinde yıldız gibi parıldayan bir yüzük olan parmağını. "Sana söylemişim, tanıştığımız andan beri biliyordum."

"Yalancı," diyor başını geriye doğru eğerek boğazını gösteriyor. "İlk tanıştığımızda benden nefret ediyordun."

"Senden nefret etmedim."

"Hayır, ama çocuklarınızın gelecekteki üvey annesi olacağımı düşünmediniz herhalde." Bir an durup bunu düşündü. "Ah, sence onlar—"

"Bayılacaklar," diye onu temin ediyorum. "Seni seviyorlar."

"Ah, bunu biliyorum. Ama ben hiç kimsenin annesi olmaya çalışmadım, anlıyor musun?"

"Zor olmayacak. Aylardır her gün yaptığınız şeylerden farklı bir şey yok. Siz benim karımsınız, onların arkadaşısınız ve evet, gerektiğinde otorite figürsünüz, ama baskı yapmıyorsunuz. Bu yüzden size saygı duyuyorlar. Önemli olan bu."

"Onları seviyorum," diye itiraf ediyor, tekrar gözyaşlarına boğularak. "Ama haklısın. Yapabileceğime inanmasaydım, seni ne kadar çok sevsem de evet demezdim."

"Eğer seni seveceklerini düşünmeseydim, eğer zaten seni sevmiyorlarsa," diyorum parmaklarımı onun ipeksi saçlarına daldırarak, "o zaman asla sormazdım."

"Beni çok mutlu ediyorsun, Kane. Bu biraz korkutucu." Elini uzattı ve loş ışıkta, vitraydan yansıyan renkli parıltısıyla zarifçe ışıldayan yüzüğü hayranlıkla izledi.

"Sorun değil," diyorum ona, parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırıp kenetlenmiş ellerimizi kalbimin üzerinde tutarak. "Korkabilirsin. Ben yine de elini tutmak için burada olacağım."

"Seni. Seviyorum." Kahkaha atıp tekrar cama döndü. "Bunun kimsenin görmeyeceği bir yerde olması neredeyse üzücü."

"Burası bizim özel yerimiz. Küçük sırrımız."

"Yani, bu da güzel." Döndü ve başını omzuma yasladı.

Uzun bir süre boyunca, birbirimize dalmış bir şekilde öylece durduk.

Göl evine gelmeden önce biri bana yeni yılda evlenme teklifi etmeyi düşünüp düşünmediğimi sorsaydı, yüzüne gülerdim.

Aşktan ve onunla birlikte gelen tüm sıkıntılardan bıkmıştım.

Sonra Margot hayatıma bir kuyruklu yıldız gibi girdi ve o zamandan beri inanılmaz bir yolculuk başladı.

Ve tek bir şeyi bile değiştirmek istemezdim.

Onu tanıdığım ve onu her ne pahasına olursa olsun mutlu etmek istediğim için ne tür bir romantik palyaçoğa

dönüştüğümü düşünüyorum.

Bir yıl önceki halim bana "köle gibi" derdi.

On yıl önceki ben, şimdiki halimin yarısı bile değildim.

Şimdi, eksik olan son parça da yerine oturuyor ve olmam gereken adamla tanıştım.

"Yukarı çıkalım mı?" dedim ve o başını salladı; bu sefer elimi tutan ve beni günün gri, soluk ışığına doğru yukarıya götüren o oldu.

Hava bulutlu, bu gece daha fazla kar yağacağı tehdidi var. Rüzgar saçlarını yüzüne doğru savuruyor.

"Onlara söylemeliyiz," diyor ama ben sadece omzunun üzerinden işaret ediyorum.

Orada bulunduğumuz sırada, çocukların kardan adam yapma yarışması biraz daha karmaşık bir şeye dönüştü.

Kim kazanır bilmiyorum; Dan'ın yüzüme kocaman bir havuç sokulmuş halimi tasvir etmesi mi, yoksa Sophie'nin yerde sürünen dallı kollarıyla Margot'u mu?

İkisinin de henüz dünya çapında sanatçı olduklarını söyleyemeyiz.

Ama kıyafetlerimizi de kaptılar.

Kardan adamın şapkam var ve Margot'nun atkısı da 'Margot'nun' boynuna sarılı. Kardan kadının ağzı ise kalp şeklinde bastırılmış parlak kırmızı meyvelerden yapılmış. Dan hatta kardan adamımın çenesine sakal görünümünü vermek için biraz ağaç kabuğu bile sürmüş.

Gülümseyerek kısa sakalımı kaşıyorum.

"Tebrikler!" diye bağırıyor Sophie, tam da Margot'nun üzerine atlamadan önce.

Margot, iki küçük çocuk tarafından neredeyse yere devrilirken çaresizce bana bakıyor. "Onlara biz..."

"Hayır," dedim, arkalarından kollarımı onlara dolayarak. Sophie kahkahayla çığlık attı ve Dan de tavuk gibi bir ses çıkardı. "Ama sanırım Dan'e bir şey ağızımdan kaçırdım."

"Bütün bunları biliyordum baba!" diyor kibirli bir şekilde. "Sana evlenme teklifi edeceğini tahmin ediyordum."

Sophie, onu sevdiğin için ve zaten bizimle yaşadığın için evet diyeceğini söyledi, neden olmasın ki? Çok mantıklı!"

Ve öyle de oluyor.

Margot gülüyor. Başını geriye doğru eğip gökyüzüne öylesine gülüyor ki gözlerinden yaşlar akıyor.

"Ne?" diye soruyor Dan endişeyle. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, Bud," dedim ailemi daha sıkı kucaklayarak. "Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey bunu asla bozamaz."

MARGOT GİBİ BİR YER YOK

Üç Ay Sonra

Evlilik teklifinin hayatımın en mutlu günü olacağını düşünmüştüm ve yanılmışım.

Yeryüzünde hiçbir şey düğün günümüzün yerini tutamaz.

Kış boyunca göl kenarındaki evi yeniledik, büyük işler için müteahhitler tuttuk, küçük tamirleri ise kendimiz yaparak yavaş yavaş bir yuvaya dönüştürdük.

Evimiz.

PopPop'un her zaman istediği gibi özel bir aile yeri.

Hayır, çocuklar New York'ta okula giderken ve ikimiz de sık sık iş seyahatlerine çıkarken kalıcı olarak yerleşemeyiz. Son birkaç ayda, moda tutkunları ve teknolojiye hakim pazarlamacılar Orthique'i nasıl zirveye taşıyacaklarını planlarken, Los Angeles'a sayamayacağım kadar çok gittik.

Elbette, ayakkabı hayalimin gerçeğe dönüşmesinden dolayı sonsuz minnettarım, ama bu, Bayan Kane Saint olmakla kıyaslanamaz bile.

Ve tıpkı Ethan gibi, ben de bunun için dedemin kaprislerine minnettarım.

Onu onurlandırmanın en iyi yolu, eski evi bizim ana üssümüz olmaya layık, göz kamaştırıcı yeni bir yere dönüştürmek değil mi?

Gerçekten.

Bu kadar mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum.

Bu yanlış geliyor.

Sanki köşeden çıkıp da bu neşeyi bozacak büyük, korkutucu bir şey olmadan bu kadar çok gülümsemeye devam edemem.

Ancak bugün, beni korkutan şey, yüz kişinin önünde durup, donup kalmadan önce prova ettiğimiz yeminleri ederken kalbimdekileri dökebilmeyi ummaktan ibaret.

Hattie giydiği açık mavi elbiseyi düzeltiyor. Başka kim benim nedimem olabilir ki?

Gelin olmasaydım, o zarif saten elbise içinde, tüm kıvrımlarını sergileyen haliyle beni gölgede bıraktığını söyleyebilirdim.

"Pekala, başlayalım." Hattie elbisemi düzelterip kusursuz olduğundan emin oldu. "Prensesim, nikah törenine hazır mısın?"

"Hattie. Ben beş yaşında değilim."

"Bugün senin düğün günün! Her kız kraliyet muamelesini hak eder," diyor kararlı bir şekilde ve elbiseyi dolap kapağındaki askıdan çıkarıyor.

"Hanımefendiyi duydun. Herkes bir prenses." Küçük kuzenim Cleo, köşede, kocaman çizim defteriyle bir sandalyeye yayılmış halde başını salladı. "Kurallar bunlar ve ben koymuyorum."

"Clee, düğün gününü bekle. O zaman koyacağım kurallara bayılacaksın."

"Ah, hayır." Utangaç küçük bir sanat meraklısı gibi yüzü kızardı ve başını salladı. "Bütün eğlenceyi size ve Ethan'a bırakacağım. Hayatımda bu kadar çılgınlığa ihtiyacım yok."

Hattie'ye anlamlı bir bakış attım.

"Jackie Wilkes'le vasiyetname hakkında henüz konuşmadın, değil mi?"

Cleo başını salladı, saçındaki parlak pembe tutamlar parladı.

"Abi, acaba büyükbaba en iyisini sona mı sakladı? Ya seni bir dinozor kazı alanına gönderirse ve orada yakışıklı bir arkeologla nişanlanırsan?"

"Aman Tanrım, durabilir miyiz?" Yüzü kıpkırmızı olmuş.

"Haklısın. Hadi düğün gününe geri dönelim, Gigi." Hattie, aynada yüzüne bakarak herhangi bir rötuş gerekip gerekmediğini kontrol ederken, kendinden emin bir şekilde memnun görünüyordu. "Kurallar, kusursuz derecede güzel olman gerektiğini söylüyor ve senin oradan daha az güzel görünmene izin vermeyeceğim. Ben de sana aynı şekilde karşılık vermeliyim."

"Doğru, benden de biraz yardım aldın," diyorum sırtarak. "Annen de hiç fena değildi."

Aynada gözleri benimkilerle buluştu ve bana gülümsedi, elimdeki makyaj fırçasını başıyla işaret etti.

"Ama işte buradasın, sanki bir profesyonelmış gibi kendi makyajını yapıyorsun. Her şey yoluna girdiğinde ne kadar iyi görüneceğini biliyorsun. Ben sana manevi destek olmak için buradayım."

Doğru. Yüzümü düğün maskesi yapmak için kimseyi buraya kadar getirmek istemedim.

Ayrıca, ünlü biri olarak büyümekten öğrendiğiniz bir şey varsa, o da makyajı hızlı ve etkili bir şekilde yapmayı öğrenmektir.

Kane, bunu bana bırakacağını söyledi, evet, ama özünde o da bir minimalist.

Eşim için sade bir makyaj tercih ettim ve yüz hatlarımı aydınlatan, doğal bir bahar ışıltısı kullandım.

Gözlerimin şeklini belirginleştirmek için yeterli miktarda açık kahverengi eyeliner.

Takma kirpik yok.

Yumuşak mercan pembesi ruj.

Aynı renk parmaklarıma ve ayak parmaklarıma da sürüldü.

"Peki, nasıl gidiyor? İnanılmaz değil mi?" diye soruyorum dinleyicilere.

Cleo'nun "Smokeshow" adlı videosundan kesitler.

"Muhteşem!" diye onayladı Hattie, eteğimin pürüzsüz satenine elini sürerek. "Aman Tanrım, neredeyse zamanı geldi. Hazır mısın?"

Hazır ol ya da olma...

Telefonumu kontrol ediyorum.

Annem bana birkaç çiçeğin fotoğrafını gönderdi ve birazdan geleceğini söyledi.

"Annem geliyor," diyorum. "Sanırım elbiseyi giymeme yardım etmek isteyecektir."

"Annemin ayrıcalığı," diye dikkatlice onaylıyor.

Onun ne demek istediğini anlıyorum.

Hattie'nin annesiyle ilişkisi de yakın zamana kadar pek iyi değildi, bu yüzden işlerin ne kadar karmaşık olabileceğini anlıyor. Ama sonuçta aile ailedir ve eğer sorumluluk almaya isteklilerse, onlara izin veririz.

Ethan geçen yaz babasının çocuğu olmadığını öğrendiğinden beri ve ben de büyükbabanın eşyalarını anneme devrettiğinden beri, annem ebeveynlik konusunda daha da sorumluluk almaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz tuhaf.

Ama onun denemesini görmek çok şey ifade ediyor.

"Vay canına. Bu çok fazla çiçek." Hattie omzumun üzerinden mesaja bakıyor.

"Ondan çiçekleri almasını rica ettim. Umarım buketi getirmiştir de taşıyıp taşıyamayacağıma bakabilirim. Çok büyük."

"Ama muhteşem!" diyor.

Haklı.

Güzel papatyalar, güller ve yıldız çiçekleri.

Krem rengi elbisemin üzerinde canlı bir renk cümbüşü olacaklar.

Cleo omzumun üzerinden bakarak, "Tam sana göre," diye ekliyor. "Her şeyin uyumlu olması önemli."

Bunu duymak rahatlatıcı, çünkü annemin çiçekleri çok fazla tartışmadan seçmesine izin verdiğimi biliyorum. Tabii ki, annem olduğu için abartılı ve gösterişli bir şey seçti, ama benim de beğeneceğim bir şey seçti.

Bir açıklama.

Düğününde Avrupa'dan getirttiği, son derece pahalı ve zarif Black Baccara güllerinden bahsetmiyorum. Yani, kendi düğününde yaptığı gibi.

Kapı çalındı ve annem, bir şekilde yakışan soluk sarı bir elbiseyle içeri girdi. Kollarındaki çiçeklerin onu düşürmemesine şaşırdım doğrusu.

"Bu sunak için," diye nefes nefese söyledi.

Kane ile tanıştığımda ilk kaldığım odadayız.

Bir şekilde doğru geldi ve bu ona Dan, Ethan ve ailesiyle birlikte hazırlanma fırsatı veriyor.

Hattie elbiseyi yerine astı ve çiçekleri aldı, annem ise beni o kadar sıkı kucakladı ki nefes alamıyordum.

"Çok güzel görünüyorsun canım," diyor biraz sesi titreyerek. "Kane'in seninle evlenmek istemesine şaşmamalı."

Gülümsüyorum çünkü bunu en iyi niyetle söylediğini biliyorum. "Geç kalacağınızı sanmıştım."

"Kızımın ilk kez elbisesini giydiği anı kaçırmak mı? Hayır!" Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Bu çok önemli. Dünyanın hiçbir şeyi için bunu kaçırmam."

Hattie çiçekleri aşağıya indirmesi için Clee'ye verdikten sonra elbisemi tekrar bana uzattı.

Bu modern ve zarif, omuzları açıkta bırakan, havadar ve canlı elbiseyi sadeliği nedeniyle seçtik. Belimde inceliyor ve ayaklarımda tekrar genişliyor.

Klasik ve zamansız.

Dikkatlice içeri giriyorum ve ilk defa gözyaşlarım boğazımı yakıyor.

Aman Tanrım.

Düğünler söz konusu olduğunda, bu oldukça rahat geçti, ancak duygusal bir darbe de bir noktada kaçınılmazdı.

Şu ana kadar uyanıp Hattie'nin yatağına getirdiği kahvaltıyı hızla yemenin dışında hiçbir şey yapmama gerek kalmadı.

"Yaşasın, güneş çıktı! Bu sabahki yağmur beni endişelendirmişti," diyor Hattie pencerede heyecanla zıplayarak. "Ve her şey hazır gibi görünüyor. Bakma Margot. Henüz göremezsin ve sürprizi bozamazsın."

Her şeyi ben planladığım için, içeriye bakmama izin verilmemesi pek mantıklı değil, ama neyse. Aynada kendimdeki kusurları aramakla o kadar meşgulüm ki, dışarıda ne yaptıklarına aldırış etmiyorum.

Bugün nihayet bir geline benziyorum.

Evlenecekmişim gibi görünüyorum.

Hattie arkasını döner ve gözleri kocaman açılır.

"Ah, Margot," diye fısıldadı, ellerini ağzına götürerek. "Bugün, tadilat için denediğin zamankinden bile daha güzel görünüyor, değil mi?"

"Şey, sanırım çünkü gerçekten oluyor." Sinirden mi yoksa saf heyecandan mı titrediğimi bilmiyorum. "Gel, saçımı yapmama yardım et."

Hattie ve annem saçımı düzeltmek için birlikte çalışırken, bir yandan da Yeni İngiltere'nin güçlü ve ünlü isimlerinin yanı sıra gelemeyenlerin de yer aldığı davetli listesi hakkında sohbet ediyorlardı.

Davetiyelerini iletmede sakınca görmediğim birkaç kişi var.

Örneğin Daria.

Key West'te iki hafta boyunca film çekiminde olduğu için teklifini reddetmek zorunda kaldı.

Doğrusu, rahatladım.

Ailenin hatırı için onu davet etmemiz gerektiğini biliyordum.

Çocuklar için sağlıklı ilişkiler sürdürmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Yine de, onun çocuklarını ihmal

ettiği başka bir yol öğrendiğim her seferinde, ona yumruk atmak istiyorum.

Ama bugün benim düğün günüm ve Daria'ya duyduğum hoşnutsuzluk bile uzun süremez.

"Herkes yerini aldı," diyor annem pencerenin yanındaki yerinden. "Ha, Kane de öne doğru yürüyor. O adamın omuzları çok güçlüymüş."

"Anne."

"Sorun yok, baban da öyle söyledi. Sağlıklı kalmak, her yaşta erkek için önemli. Hem kendi sağlığını hem de senin sağlığını ciddiye aldığından emin olmalısın." Saçları kuaförden yeni çıkmış ve neredeyse göz kamaştırıcı derecede parlak olmasına rağmen, utangaç bir şekilde saçlarına dokunuyor.

"Kendime bakabilirim," diyorum, onun ne kadar utanç verici olabileceğine gözlerimi devirerek.

Bana bakıp gülümsüyor.

"Biliyorum canım. Ölümünden dönme olayından sonra bunu zaten kanıtladın."

Kapı tekrar çalındı ve annesi kapıyı açtığında Sophie başını içeri uzattı.

Sonunda beni sinirlendirmeyecek biri!

"Hey, Soph," diyorum, rujuma son rötuşları yaparken ve ince bir zinciri boynuma takarken. Nişan yüzüğü parmağımda parıldıyor ve her zaman yaptığım gibi, ona hayran kalmaktan kendimi zor tutuyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Sophie çekingen bir şekilde. "Törenin birazdan başlaması gerekiyor."

"Düğün işte, ufaklık. Gelinler hep geç kalır." Hattie küçük kıza göz kırptı.

"Gerçekten mi? Neden?" diye kaşlarını çattı Sophie.

Aynaya bakıyorum.

"Biliyor musun? Haklısın. O koridorda yürümeyi çok istediğim halde neden geç kalayım ki?"

"Yaşasın!" diye ellerini çırpıttı Sophie.

Onu şöyle bir gözden geçirdim.

Kendi elbisesini seçmeme yardım etti; benimkiyle uyumlu, satenden yapılmış çok şirin bir pembe elbise. Ayrıca, bugün için özel olarak tasarlanmış, kenarlarına altın rengi detaylar serpiştirilmiş çok şirin beyaz spor ayakkabılar giyiyor.

"Yüzükler hâlâ sende mi?" diye sordum ona.

"Onları asla kaybetmem! Cebimde duruyorlar," diyor gururla.

"Öyleyse gidip düğün yapalım."

Nefesim kesilirken Hattie kolumu, annem de diğer kolumu tutuyor.

İşte bu kadar.

Son ve başlangıç.

Sophie önden giderken, kırmızı bir halının basamaklardan aşağıya, göl kenarındaki şirin sunağa kadar uzandığı arka kapıya doğru ilerliyoruz.

Dışarısı cennet gibi.

Güneş, sıvı altın gibi parlıyor.

Ağaçlarda kuşlar neşeyle cıvıldıyor, göl zümrüt gibi parlıyor ve sevdiğim tüm insanlar, en çok sevdiğim adamla evlenmemi izlemek için bir araya gelmişler.

"Ah, hayır, ağlayacak mısın?" diye fısıldıyor Hattie. "Çünkü ağlarsan, işim bitti. On kat daha fazla ağlarım."

Aslında, kahkahalarla güldüğüm ve gözlerimden yaşlar sel gibi aktığı bir an yaşama ihtimalim çok yüksek, ama sadece kolunu sıkıyorum.

Annem yanağımdan öpmek için yaklaştı.

"Bekle bir dakika. Müziğe bir bakayım," diye fısıldadı ve halının üzerinde aceleyle ilerledi.

Devasa, kıvrımlı kırmızı halı Dan'in fikriydi ve planlama aşamasında biraz fazla gibi gelmişti.

Artık mükemmel yolu çizdiğine göre, her şey demek bu.

Yavaşça aşağı doğru inmeye başladım, rahip Kane'in dikkatini çektiği için o da bana sırtını dönmüştü.

Güzel. Koridordan ona doğru yürürken, saniyeleri sayarken gözlerindeki o ateşi görmek istiyorum.

Bir.

Beyaz g llerle süslenmiş ahşap bir kemerden geçiyoruz. Geldiğimi fark eden kalabalık arasında hafif bir uğultu duyuluyor.

İki.

Kane arkasını döner ve orkestra çalmaya başlar.

Ve işte orada, tam ortada, Dan'i davullarıyla ve yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle görüyorum.

O, kısa bir solo çalarken bana doğru sırtıtmak için neredeyse hiç durmuyor, grubun geri kalanı ona yer açmak için geri çekiliyor.

 .

Aman Tanrım, gözyaşlarım sel gibi akacak.

"Bol şans, harika iş çıkaracaksın!" diye fısıldıyor Hattie ve Sophie'yi nazikçe geri çekiyor, böylece ben onların önüne geebiliyorum.

Dört.

Koridor daha kısa, bu da demek oluyor ki Kane'e zaten yeterince yakınımla ve yüzündeki şaşkınlığı, bastırmaya çalıştığı çarpık gülümsemeyi ve iki adım daha attığımda gözlerindeki parıltıyı fark edebiliyorum.

Saymayı bıraktım çünkü artık bir önemi kalmadı.

Üzerimdeki tüm bakışlardan korkmuyorum.

şüpheye d şm yorum.

Korkmuyorum.

Onun adamıyla yarına atılmaya hazır olmaktan başka nasıl olabilirim ki?

"Düğünlerde ağlayan erkeklere bayılıyorum," diye fısıldıyorum yeterince yaklaştığımda şakacı bir şekilde.

Ethan  n sırada yüksek sesle kıkırdar. Hattie ona tokat atar.

"Düğünlerde ağlamam, kadın," diye mırıldandı Kane. "Sadece benimkinde. Daha önce de güzel olduğunu düşünüyordum, ama şimdi..."

Bitirmiyor.

Buna ihtiyaçı yok.

Yüzündeki hayranlık ifadesi beni perişan etti.

"Siz de fena görünmüyorsunuz, Bay Saint." Boğazımdaki taşı zorla yuttum.

Ama gerçekten de öyle düşünüyorum.

İşte orada, muhteşem koyu turkuaz bir takım elbise giymiş ve boynuna sarı bir gül ilıştırılmış; gül o kadar canlı ki parlıyor—muhtemelen annemin hediyesi.

Renk seçimini yaptığında, ilk başta emin değildim.

Ama yakışıklı ve zarif biri, her şey ona yakışır.

Eğer burada yıpranmış bir eşofman ve tişörtle duruyor olsaydı, hiç tereddüt etmezdim.

Uzattığı eli tıpkı şimdi yaptığım gibi tutar, parmaklarını benimkilerin etrafına acıyana kadar kenetlerdim.

Hep birlikte sunağın önünde, kaderimizi bekliyoruz.

Hayatınızın en önemli günü göz açıp kapayıncaya kadar nasıl da hızla geçip gidiyor, inanılmaz.

Resepsiyonun ardından, Dan hariç grup sahneye çıkarken konuklar dağılıp akşam yemeği için salonlara yerleşiyor.

Fotoğraf çektirmek için poz veriyoruz.

Ethan benimle dalga geçiyor, babam da kızından ne kadar gurur duyduğunu anlatıyor.

Kane'in annesi oğlunun yanağını morluk oluşacak sanılana kadar çimdikliyor.

Her şey hayal ettiğimden çok daha iyi gidiyor.

Tek eksik parça dede, ama aslında tam olarak değil.

Masalardan birinde boş bir sandalye var ve portresinin yanında yanan bir mum bulunuyor.

Onun keskin bakışlarının tüm süre boyunca bizi izlediğini neredeyse hissedebiliyorum, sonunda huzura kavuşmuş durumda.

Çocukken düzenlediğimiz o gösterişli hazine avlarından sonra, içeri girip hediyelerini gösterdiğimde bana verdiği aynı bakışı hatırlıyorum; beni kollarının arasına alıp hep fısıldardı: "Bu yeterli canım May. Bu yeterli."

Burası, yaklaşık beş yıl önce, onun eviydi.

Şimdi, gidip orayı kendimize ait kıldık ve o burada fiziksel olarak bulunmasa bile, hatta öbür dünyada bir yerlerde olsa bile, ruhu hala burada kalıyor.

O, her zaman soluduğumuz hava kadar gerçek olacak.

Ve bence o artık daha hafif, artık o ağır, hüznü varlık değil, sırlarını keşfetmemi bekleyen biri değil.

O da, sevgili ailesinin sağ salim geri dönmesinden mutlu olan sıradan bir insan.

"Bak." Tam kendi düşüncelerimden sıyrılıp birkaç konuğa daha geldikleri için teşekkür edecekken Kane elimi tuttu.

Başını salladı.

Orada, kıyıda, eski bir kütüğün yanında, annemi görüyorum. Gün batımında sadece bir silüet, ama ellerinde tuttuğu küçük çiçek buketini -ve anlamını- yanlış anlamak mümkün değil.

Büyükbaba için güller.

Bu onun 'özür kabul edildi' deme ve belki de hoşça kal deme şekli.

Bir an için kendimi tutamadım, hıçkırıklarımı bastırmak için yüzümü Kane'in göğsüne gömdüm.

"İyisin karım. Hepimiz iyiyiz şimdi."

"Bu... bu her zaman onun en sevdiği yerdı," diye kekeledim kütüğe işaret ederek. "Sanırım büyükannemle de sık sık orada otururdu. Birkaç eski fotoğraf gördüm, sırtları dönük bir şekilde suya hayranlıkla bakıyorlardı."

Anneyi birkaç saniye daha izliyoruz, ama bu onun anı.

Resepsiyon alanına geri döndüm. İki büyük çardak ve devasa yemek masaları. Dan, akşam yemeğinden çok sonra bile tatlılara doymaya devam ediyor ve küçük Sophie, güzel

ayakkabıları sayesinde, adımlarına aldırmadan dans pistinde neşeyle dans ediyor.

"Sanırım her şey yolunda gitti, değil mi?" Başımı Kane'in omzuna yasladım.

"Harika bir iş başardık. Hayatımda katıldığım en iyi düğün."

"Hey."

"Ben damat olduğumu hiç söylemedim." Gülüyor ve eğilip beni öpüyor. "Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?"

"Her zaman öyle yaparsın. Ama belki bir kez daha?"

Burunundan homurdandı. "O kadar güzel ki, evrendeki en şanslı aptal olduğumu biliyorum."

"En iyisi gel." Güldüm ve onu Hattie'nin bize el salladığı yere sürükledim. "Hadi, bizimkiler bekliyor."

"Kötüler için rahat yok," diye mırıldanıyor ama sırıttıyor.

"Hâlâ yoruldun mu?" diye soruyor Hattie. "Evlendiğimiz günü hatırlıyorum, konuşacak çok insan, yapılacak çok şey ve yenecek çok şey vardı! Bir baktım ki neredeyse gece yarısı olmuştu."

"Zaman çok hızlı geçiyor ama harika vakit geçiriyorum. Hava ve bu." Bizi kutlamak için toplanan kalabalığa doğru elimi salladım. "Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

Ethan, Kane'e şöyle diyor: "Son makalenizi gördüm. Üzerinde düşünecek çok şeyim var. Gayrimenkul için devrim niteliğinde yapay zeka algoritmaları sunan firmalar sürekli kapımızı çalıyor."

Hattie onu dürttü. "Ciddi misin? Tam da bugün iş hakkında konuşmak zorunda mısınız?"

Ama Kane başını sallıyor ve ben de Hattie'ye gözlerimi deviriyorum.

Erkekler, diye ağzımı açıyorum.

Omuz silkiyor ama içten içe Kane ve Ethan'ın iyi anlaşığına benim kadar sevindiğini düşünüyorum.

Kane, "Teknolojiyi geri almak mümkün değil. Sadece yavaşlamamız ve tam gaz ilerlemeden önce düşünmemiz

gerekiyor,” diyor. “İnsanlar riskleri ve bunun insan denklemini nasıl bozabileceğini bilmeli. Bunun için ne kadar çok destek toplayabilirsem o kadar iyi.”

“Paylaştım. Zaten viral olunca yardıma ihtiyacın yoktu.” Ethan kollarını kavuşturdu.

“Teşekkürler dostum.” Kane başını salladı. “Her şey farkındalıkla başlıyor, tartışmasız. Bu işe atomu parçalamak gibi yaklaşmalıyız. Eğer bunu şehirleri haritadan silmek yerine onlara enerji sağlamak için kullanırsak, herkes kazanır.”

Düğünümüzdeki ağır konuya rağmen gülümsüyorum.

Kane sonunda yatırım dışında yakın vadede ne yapmak istediğine karar verdi ve hızla harekete geçti.

Yeni yapay zeka eylem grubu, spor dünyasındaki adını ve ailesinin eski siyasi bağlantılarını kullanarak yapay zeka konusundaki tartışmayı genişletmeyi amaçlıyor.

Özellikle de insan yaratıcılığını boğma tehdidi.

Katıldığım birçok şey var, anlayamadığım çok daha fazla şey var, ama ne olmuş yani?

Niyet iyi, her zaman olacağı kahramana layık.

Ve altüst olmuş bir dünyada mücadele edip iyilik yapmaya çalıştığı için onunla gurur duyuyorum.

Ethan ve Kane iş girişimleri ve gelecek beklentileri hakkında konuşurken, Hattie ile ben daha fazla pasta alıp parti hediyelerimize bakıp kıkırdıyoruz.

"Araya girmemde sakınca var mı?"

Kane beni buldu, kucağına aldı ve kırmızı halıdan göl kenarındaki eve kadar taşıdı; geriye kalan birkaç kişiyi de bizim ardımızdan temizlik yapmaya bıraktı.

“Hey!” diye omzuna vurup kahkaha attım, o eve doğru hızla yürürken başımı geriye attım. “Düğünümüzü geride bırakacağımız kısmı kaçırdın mı?”

"Hayır." Arkasına bakmadı bile.

"Ne yapıyorsun?"

“Nasıl bir şey?” diye soruyor, eşikte duraksıyor. “Eşimi eve getiriyorum. Sonra o yukarı çıkıp, şafak sökene kadar

bu evliliği tamamlayacak.”

“Vay canına. Büyük laflar. Gerçekten Bayan Saint’i kaldırabileceğini mi düşünüyorsun?” Yeni ismimi ürpermeden test etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. “Alışmak biraz zaman alacak.”

"Sanırım ben tam bir patlayıcıyım."

Uzandım ve yüzünden bir tutam koyu saçı kenara ittim. Işıktaki neredeyse acı verici derecede güzel.

"Hadi bakalım," diyorum. "Beni eşikten içeri taşı, kocam."

"Evliliği geçerli kılan kısım işte bu," diyor ve yenilenmiş, güzel evimizin eşliğinden içeri büyük bir adım atıyor.

Biz şampanya içip keyif çatarken, birisi geri gelip Kane'in birlikte geçirdiğimiz ilk haftada tamir ettiği korkuluğun etrafına beyaz çiçekler ördü.

Merdivenlerin iki yanında, gül yapraklarının serpiştirildiği yerlerde mumlar yanıyor.

Kane, "Gerçek mum kullanmam konusunda beni ikna ettiğine inanamıyorum. Bu yangın riski demek," diyor, ancak mumlar daha yeni yakılmış.

"Sessiz ol. Çok güzel ve Hattie daha sonra gizlice girip onları söndürecek, sonra da gidecek." Uzanıp çenesini ellerimle kavradım, yüzünü bana çevirip öptüm. "Peki," diye takıldım. "Beni merdivenlerden yukarı taşımayacak mısın?"

O kadar kolay yapıyor ki, yarı yolda nefes bile almıyor.

Ve bu insan kasırgası burada durmuyor, beni gelinlik butiğine dönüşmüş olan yatak odasına kadar sürüklüyor.

İnanılmaz derecede güzel ve abartılı, bu da annemin işin içinde olması gerektiğini düşündürüyor. Ayrıca gözlerimi de yakıyor.

Bu benim eşim.

Yeni hayatım.

Doğru yanlış vaadi.

Sonsuza dek süreceğini hiç tahmin etmemiştim, bana vaat edildiğini hiç düşünmemiştim.

Yarın, çocukları büyükannelerinin yanındaki pijama partisinden alıp havaalanına gideceğiz.

İlk aile tatilimizi kutlamak için önümüzdeki iki hafta boyunca Kosta Rika'da olacağız, ama bu gece sadece ikimiz varız.

"Bunu daha önce de söyledim ama şanslıyım," diye homurdanarak beni yatağa bıraktı. "Sen beni çok mutlu ediyorsun."

"Kane..." Bu şeyi çıkarmadan önce bana son bir kez bakabilmesi için kollarımı açıyorum.

"Beni duydun. Çok şanslısın." Beni baştan aşağı keskin bir açlıkla süzüyor, gördüklerinden hoşlandığını belli ediyor. "Ve sana o elbiseyle ne kadar ateşli görüldüğünü hiç söyledim mi?"

Biraz nefesim kesildi.

"Evet, aslında öyle. Ama tekrar duymaktan da rahatsız olmam."

"Hayat için fazla baştan çıkarıcısın, Margot Saint." Öne doğru eğilerek ağırlığını yatağa veriyor ve boynumu emiyor.

Dişleri köprücük kemiğimi sıyrıp durdu, ben zaten inleyen bir halde titremeye başladım.

"Ben de şanslıyım. Çünkü aşk ölmedi." Onun altında kıvrılıp, tırnaklarımı şakacı bir şekilde göğsüne batırıyorum. "Daha da güzel bir şey öğrenmek ister misin?"

"Ne?"

"Beni bu elbiseden çıkarmak için tek yapmanız gereken basit bir fermuar çekme işlemi."

"Lanet olsun. Düğmelere basmaktan cinsel isteksizlikten öleceğimi sandım."

"Bunlar sahte."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" Beni öpüyor, dudakları ateşli ve istekli, dili daha da derine iniyor, bana bunu göstermeye niyetli olduğundan hiç şüphe kalmıyor.

Kahkahalarla yere yığılıyorum, uzun uzun gülüyorum, bu mutluluk hali baştan aşağıya yayılıyor.

İçten dışa doğru yeşeren, derin ve kalıcı bir mutluluk türü.

Sanırım kapasitemin sınırına ulaştım.

Teşekkür ederim, dede.

Bütün bunlar, buraya geldiğimde hayatımın aşkı olan adamın gelinliğini yırtıp atacağından hiç haberim olmadan bu harap haldeki göl evine gelmem yüzünden oldu.

Bir an için, bir kez daha şükran duası ediyorum.

Sonra Kane beni tekrar öpüyor, ağzıma hırlıyor ve ben başka hiçbir şey düşünmeyi bırakıyorum.

"Doğru Yanlış Söz"ü okuduğunuz için teşekkürler!

Ev ne kadar büyükse, düşüşleri de o kadar sert olur. Yıllar sonra büyüyen Saint ailesini bekleyen eğlence ve çılgınlığı gelin görün.

Bu özel gelecek öyküsüne buradan göz atabilirsiniz. -
<https://dl.bookfunnel.com/vii9w3hdho>

O halde, Hattie'nin en yakın arkadaşının ağabeyi ve asla evlenmek istemeyeceği son adam olan Ethan Blackthorn ile aniden nişanlanmasıyla yaşadığı ikilemin önizlemesini okumaya devam edin! "Hiç Vermediğimiz Yeminler"i kaçırmayın.

ASLA YEMEDİĞİMİZ SÖZLER ÖNİZLEMESİ

Ya Hep Ya Hiç (Hattie)

Başka bir gün olsaydı, öğle yemeği için mükemmel bir hava olurdu.

Başka bir gün olsa, masmavi gökyüzünü, yaz esintisini, yıl boyunca ilk kez şort ve askılı bluz giyme fırsatını çok severdim. Hatta bu özel gün için bacaklarımı tıraş ettim ve en şirin beyaz şortumu seçtim.

Ama bugün hayatın güzel şeylerinin tadını çıkarıp rahatlamamanın zamanı değil.

Uber'den inip bacaklarımı gerdim, güneş ışınları kaldırım taşlarına vururken omuzlarımı gevşettim.

Kızlar uçuş uçuş yazlık elbiseleriyle etrafta dolanıyor ve köşede geçici bir churro standı var. Burası kesinlikle çok iş yapıyor olmalı çünkü Portland'da güneşli bir günde churro'yu kim sevmez ki?

Karnım gurulduyor.

Her zamanki gibi buzlu karamelli macchiato içeceğim ve fazladan kaloriye ihtiyacım yok.

Yine de, böylesine güzel bir günde, evren benden bir şeylerin tadını çıkarmamı istiyor gibi...

Dayanamadım ve küçük, nefis çikolatalı churroslardan bir çift aldım, birini hemen yedikten sonra kağıt poşeti çantama koydum.

Diğerini en yakın arkadaşım için saklayacağım. Margot tatlıya düşkündür ve benim burada olmamın sebebi ona manevi destek olmaktır.

Her zamanki buluşma yerimiz, en sevdiklerimden biri olan, Book Club adında şirin bir kafe-kitapçı. Orman yeşili boyalı eski tuğla cephesi ve yoğun kahve ve kitap kokusu anında yüzümü güldürüyor.

Dediğim gibi, başka bir zaman olsa bu harika olurdu.

Ama bugün, serin binanın içine adım atarken derin bir nefes alıyorum, sinirlerimi yatıştırıyorum ve güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine doğru itiyorum.

Siparişimi sabırla beklerken, yerel haberlerden uzak kalamadığım için tekrar telefonumu çıkarıyorum.

Leonidas Blackthorn'un ölümü her yerde.

Sanırım Maine halkının yarısı şokta, sanki en zengin ve güçlü adamlarımızdan birinin aslında ölümlü olduğunu unutmuş gibiler. On yıllardır bölgenin simgelerinden biriymiş, sadece tarihi Head Light'tan sonra ikinci sırada geliyordu.

Eski deniz feneri elbette yaşamaya devam edecek, ancak onun buradaki sanat ortamına yatırdığı para olmadan nasıl idare edeceğimizden emin değilim. Yerel gruplardaki herkesi en çok endişelendiren de bu.

Hiç kimse Maine'in kültürünü ve doğal güzelliklerini onun kadar sevmeyi ve herkes onun cömertliğine karşılık verdi.

Peki ya ben?

Sanat dünyasındaki o büyük boşluk boğazımdaki düğümün sebebi değil. O adamı özleyeceğim çünkü onu tanıyordum.

Ailelerimiz, yaz kampında Margot ile eşleştirildiğim günden beri, beklenmedik bir şekilde sonsuza dek dost oldular.

İnternetteki yorumlar onu yaşlılığında kendi halinde yaşayan, hayırsever bir ihtiyar olarak nitelendirse de, ben daha iyisini biliyorum.

Yaşlı Leo çok komik olabiliyordu.

Babacan şakaları berbattı ve yerinde kullanılan bir dede şakasıyla ortalığı boşaltabilirdi.

Her şeyden öte, çok iyi kalpliydi.

Evet, zengindi ama muazzam servetinin başını döndürmesine asla izin vermedi. Üstelik, çevresindeki herkese karşı her zaman nazikti; ailelerimiz Noel veya Yeni Yıl için bir araya geldiğinde, partinin neşesi o olurdu.

Margot'la vakit geçirdiğimde, onun ailesinin bir parçası gibiydim. İş imparatorluğundan günlerce izin alıp bizimle vakit geçirirdi.

Sahilde, kendi elleriyle ve çocuklarından oluşan ekibinin de yardımıyla hazırladığı deniz mahsullü Alfredo ve ıstakozlu fırın yemekleriyle dolu büyük akşam yemekleri yedi. O enfes yaban mersinli cheesecake'lerinin gerçek olduğuna hala inanamıyorum.

Anılar içimizi acıtıyor ama istenmeyen bir şey değil.

Yaz aylarında muhteşem yatıyla denize açılıp balinaları gözlemlemeye gidiyor.

Kütüphanesindeki kocaman, gürül gürül yanan şöminenin önünde, hayat boyu unutulmayacak kadar güzel olan mekânda hikaye okuma zamanıydı; Yunan mitolojisi ya da bazen sadece Tolkien veya Narnia'dan okuyarak bizi büyülemişti.

O, eski kitaplara olan hayranlığımı bir saplantıya dönüştürdü.

Beni beslerdi, benimle dalga geçerdi ve ait olduğumu hissettirirdi.

Kusursuz değildi elbette—kim kusursuz ki?—ama o adam insanları güldürebiliyor ya da gözyaşlarına boğabiliyordu.

Gittiğine inanamıyorum.

Yazın bu tertemiz gününe rağmen, dünya daha soğuk hissediliyor.

Her haber makalesi de bunu haykırıyor, inanmazlığımı alıp boğazıma tıkıyor adeta.

Gayrimenkul sektörünün dev ismi Leonidas Blackthorn, 85 yaşında kanserden hayatını kaybetti.

Blackthorn ailesi, aile büyüğü Leonidas Blackthorn'un ani kaybıyla sarsıldı.

Yazılı halini görünce churro yediğime pişman oluyorum ama gözlerim yanana ve karnım ağrıyana kadar kendimi okumaya zorluyorum.

Normalde olduğum gibi duygusal bir kedi yavrusu gibi dağılıp gidemem.

Margot buraya geldiğinde güçlü olmam gerekecek.

Ayrıca haberleri de takip etmem gerekiyor. Bununla başa çıkmayı daha sonra düşünebilirim.

Leonidas Blackthorn öldü!

Ama Margot'nun durumu benden daha zor, aradan birkaç gün geçmiş olsa bile. Aile bunu kamuoyuna duyurmak için bekledi, ama yine de hiç beklenmedik bir şekilde oldu.

Yani, evet, hepimiz onun yaşlı olduğunu ve son birkaç yıldır biraz içine kapanık hale geldiğini biliyorduk. Ama hasta olduğundan hiç haberim yoktu ve sanırım Margot'nun da yoktu.

Olay gerçekleşene kadar değil.

Anlattıklarına göre, hastaneye kaldırılmadan ve yirmi dört saatten kısa bir süre sonra vefat etmeden önce kimse nefes alma fırsatı bulamamış.

Gelen mesaj üzerine başımı sallıyorum.

Margot bana sadece birkaç dakika uzakta olduğunu söylüyor.

Macchiatom geldiğinde, Margot için yulaf sütlü vanilyalı latte sipariş ediyorum. Ardından, iki içeceği de elime alıp, biraz mahremiyet bulmak için kafenin arka tarafına gidiyorum; orada eski cep kitapları, küçük masamızı neredeyse gizleyen yüksek raflarda üst üste yığılmış durumda.

İçimden bir ah çektim.

Bugün burası ev gibi hissettiriyor, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bize teselli veriyor.

Kapı zili çalana kadar sosyal medyada buruk bir şekilde gezinmeye devam ediyorum.

İçeriye soluk bir kot pantolon ve bordo bir tişört giymiş Margot giriyor.

Bu onun her zamanki görünümünü değil.

Eyvah. Hasar çok büyük olmalı.

O, kocaman güneş gözlüklerini yüzünden hiç çıkarmamış ve ben de gözlerinin ne kadar kızarmış olduğunu görmek için gözlükleri yüzünden çekme isteğime karşı koyuyorum.

"Merhaba bebeğim," dedim usulca, yanıma geldiğinde ayağa kalkıp onu sıkıca kucakladım.

O benim tam zıttım.

O uzun ve zarif, ben kısa ve sakarım; o incecik, ben kıvrımlıyım; üstelik onun saçları çok yumuşak sarı.

Nefes alıp verirken hafif bir hırıltıyla beni geri sıkıyor.

"Hey, sen." Elimizi bıraktığımızda masaya baktı. "Hattie, kahve yapma görevini üstlenmene gerek yoktu. O kadar da yorgun düşmeyeceğim."

Dudaklarının hafifçe titremesi yalanını ele verdiği için gülümsüyorum.

"Bugün gereğinden fazla yabancıyla konuşmana gerek olmadığını düşündüm," dedim sandalyeme yaslanıp çantamdan churro poşetini çıkarırken. "Şunu dene. Caddenin aşağısındaki yeni yemek kamyonundan yeni aldım. Uçaktan indikten sonra bana teşekkür edeceksin."

"Aman Tanrım." Çantayı kapıp içinden çikolatalı churroyu çıkarırken güneş gözlüklerini çıkarıyor ve hayranlıkla ona bakıyor.

"Sanat," diyorum. "Ya da birkaç küçük lokmada şeker hastalığı, ama anlarsın işte..."

"Evet, tehlikeli sanata ne kadar bayıldığımı biliyorsun." Uç kısmını ısırp çiğnerken gülümsüyor. "Biliyor musun, resmen ilan ediyorum. Churros seksten daha iyi olabilir."

Kıkırdıyorum. "Kötü kız. Bunu satıcıya söyleyeceğim. Çok sevinecek, belki Instagram hesabını bile isteyecek."

Koyu mavi gözleri kısıldı. "Gülmeye devam et hanımefendi. Flört etme konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Şaka yapıyorum," diyorum abartılı bir şekilde. "Asla yapmazdım."

"Ama şimdi hepsini yiyorum ve umurumda değil." Churroyu kıskançlıkla tutuyor, tişörtünde bıraktığı hafif şeker tozunu umursamıyor.

Aman Tanrım. Her zaman bakımlı olan arkadaşımın işlerin kötüye gittiğini işte böyle anladım.

Margot manken olabilir.

Sadece uzun kolları ve bacakları, yüksek elmacık kemikleri veya doğal tarzının tasarım kıyafetlerle çikolata ve fıstık ezmesi gibi uyum sağlaması nedeniyle değil.

Aynı zamanda ayakkabı tutkunu.

Bugün bile, kimse onu tanımasın diye sade giyinmiş olsa da, neredeyse kesin olarak Louis Vuitton'un özel tasarım ürünü olduğuna inandığım zarif, bantlı, terlik tarzı sandaletler giyiyor.

Dolayısıyla, kusursuz vücudunu şekerle kaplarken omuz silkmesi çok şey anlatıyor.

Öne eğilip içeceğimi yudumluyorum. Ağzımda yoğun bir tatlılık patlaması yaşanıyor ve kafein ile karamelin verdiği enerji damarlarıma kadar ulaşıyor.

"Uçuş nasıldı?" diye soruyorum.

"İyi. Ama yanımdaki yolcu sürekli bana sarktı durdu. Diğer koltuğu almadığım için böyle oldu işte." Kahvesinden bir yudum alıp güneş gözlüğünün sapıyla oynarken yüzünü buruşturdu.

Bu aşagılایıcı duruma gözlerini devirdi.

Gülüyorum çünkü Delta'nın birinci sınıf kabinini hiç zorlanmadan satın alabilir. Ama parasını gösteriş yapmıyor, sadece dobra dobra konuşuyor.

İşin kötü yanı, aslında ne kadar muhteşem güzel olduğunun farkında bile değil. Bir yerden bir yere koşturup, sevimli, hırslı ve inanılmaz derecede zengin olmakla o kadar meşgul ki, erkekleri düşünmeye vakti yok.

Benden farklı olarak.

Erkekleri çok fazla düşünüyorum ve genellikle varlığımı neredeyse hiç fark etmeyen erkeklere karşı ağzımın suyu akararak ilgimi çekiyorum.

"Onu uçaktan atmakla tehdit ettin mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Sanırım diğer sıradaki adam hava güvenlik görevlisiydi. Oldukça fit bir adamdı ve bir uçuş görevlisi kemerindeki çıkıntıyla ilgili şaka yapmıştı."

"Kaçırılmış fırsat," diyorum açık ve net bir şekilde. "Korkutucu tehditler savurup, otuz bin feet yükseklikte silah taşıyan güzel bir kızla başın derde girebilirdi. Bir dahaki sefere daha çok çalış."

Hafifçe gülümsüyor.

Zafer. Serotoninin vücuduma etkisi oldu.

"Tehditlerden bahsetmişken, PopPop'un bana mesaj atan herkese avukatını salacağını söylediğini biliyor muydun?" Telefonunu çıkarıp ekrana baktıktan sonra masaya koydu. "Yani, işe yarayabilirdi. Hukuki meseleler çok itici."

"Bunu görebiliyorum." Gülümsedim. "Seni hapisten kurtarmayı hiç teklif etti mi?"

"Sadece iki kez." Kıkırdar ve ben de gülerim. "Delphi'ye bizi fokları izlemeye götürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Evet, doğru.

Onun lüks yatıyla yaptığımız gezilerin çok canlı anıları aklımda. Büyük yelkenli teknede hayal edebileceğiniz her şey vardı: tam donanımlı bir mutfak, birkaç geniş ekran televizyon, bulut gibi yumuşak deri koltuklar. Jakuziyi unutun, kendi saunası bile vardı.

Çoğu zaman güvertede takılırdık, ellerimizi rüzgarda sallarken Leo da dünya gezileriyle ilgili hikayeler anlatır veya vahşi yaşamı gösterirdi.

Hava kararınca bazen orada oturup uzakta parlayan deniz fenerlerine bakardık. Motor sustuğunda ve etrafımızda sadece yıldızlar, deniz ve sessizlik olduğunda dünya sonsuzmuş gibi gelirdi.

O anıyı hatırladıkça göğsüm acıyor.

Acaba eski tekneyi kim alacak?

"O zamanlar çok fazla fok vardı. O zamandan beri, Bar Harbor'da bile bu kadar çok fok görmedim," diyorum, mutlu anılara odaklanmaya çalışarak.

"Çok yakındılar. Tam orada olmamız umurunda bile değildi. O küçük köpek yavrusu doğruca tekneye kadar yüzdü." Margot yorgun bir gülümseme daha takındı, ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Büyükbabam çok heyecanlıydı. Dürüst olmak gerekirse, onu böyle gülerken son gördüğüm an olabilir."

"Başka bir hayatta, o çılgın dünya gezgini vahşi yaşam fotoğrafçılarından biri olabilirdi."

Margot başını salladı. "Hayır, o kadar sabırlı değildi. Hiçbir zaman yeterince uzun süre yerinde duramazdı."

Doğru olduğu için gülüyorum.

Leonidas Blackthorn bu kadar uzun yaşadı çünkü sürekli hareket halindeydi. Yemek hazırlamakla, sahilde bizimle birlikte özenli kumdan kaleler inşa etmekle, bizi yelkenliyle gezmeye götürmekle veya para kazandıran imparatorluğunu ayakta tutan binlerce şeyden biriyle uğraşmakla meşguldü.

Margot, "Büyükbabamın üniversitedeki ilk hafta sonu Ares'i bana ödünç verdiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Ares!" Sevgiyle gülümsüyorum.

Leonidas'ın köpeği sakın bir arkadaştı, huysuz yaşlı bir baset tazısıydı ve evcil hayvanlardan daha çok sevdiği tek şey uyumaktı.

En azından Leonidas'ın köpeğiydi. Şimdi kimin sahibi olacağını bilmiyorum. Umarım Margot'tur.

"Ne yaparsak yapalım yerinden kıpırdamadı, o zamanlar çok daha gençti," diyor, içeceğinden bir yudum daha alıp kafeinin damarlarına etki etmesiyle içini çekerek.

"Küp şeklinde doğranmış havuç, tavuk, biftek. Bunlar iyi rüşvetlerdi." Gülümseyerek parmaklarımla yiyecekleri sayıyorum.

"O köpek uyumayı çok seviyor."

"Anlaşılabilir bir durum." diye homurdandım. "Hatırlıyor musun, bir keresinde yarım saat boyunca bahçede sürünerek dolaşmıştım, umarım beni takip eder diye?"

"Kuzen Itt'e benziyordun." Margot'nun yüzü buruştu.

"Ya da bir Japon korku filminden fırlamış bir şey gibi, sanırım. Her şey işin cazibesinin bir parçası."

Ares öyle düşünmüyordu.

"Affedersiniz," diye homurdandım. "Sonunda kalktı ve yüzümü yalamak için arkamdan sürünerek geldi."

"Evet, doğru. O fıstık ezmeli turtayı sen yaptın."

Sahte bir öfkeyle başımı yana atarak burnumu çektim. "Ares ve ben birbirimizi anlıyoruz, tamam mı? İkimiz de fıstık ezmesi tutkunuyuz."

Margot şakayla karışık, "Ares okuma yazma bilseydi, gerçekten başımız büyük dertte olurdu," diyor.

"Evet. Kitap varsa on yeni numara öğrenirim. Keşke beni daha çok yürümeye motive etseydi." İçimden bir ah çektim.

"Yürümek bir numara değil Hattie. Ama iyi görünüyorsun. Kendine bu kadar yüklenme."

O çok cömert.

İkimiz de biliyoruz ki biraz kilo vermem gerekiyor ve motivasyon bulmak, egzersizin kendisinden daha zor.

Telefonumu çıkarıp hızlı bir arama yapıyorum.

"Aslında," diyorum parmağımı kaldırarak, "Merriam-Webster, hileyi aldatıcı, becerikli veya zekice bir başarı olarak tanımlıyor."

Margot kollarını kavuşturmuş ama gülümsüyor.

Bir başka zafer dalgası.

Bugün onu gülümsetmek büyük bir başarı.

"Yürümek tam olarak zekice veya becerikli bir şey değil," diyor.

"Aslında, yürürken görüldüğümünden çok daha sağlıklı olduğumu söyleyebilirim."

Pes edip sandalyesine yaslandı ve yüzünü elleriyle kapattı.

İçeceğimden bir yudum daha alırken sırtıyorum ve elimle sildiğim, yüzüme kremadan yapılmış bir bıyık şekli veriyorum.

Ama kahkahası dindiğinde ve gözleri tekrar düşünceli bir hal aldığı anda, ortadaki kızgın fili sonsuza kadar görmezden gelemeyeceğimizi biliyorum.

Aslında ikimiz de bundan kaçınmak istemiyoruz. Bu sabah buluşmamızın asıl sebebi de bu.

"Peki, nasılsın?" diye sordum nazikçe. "Yani... gerçekten mi?"

"Kibarca cevap mı? Üstesinden geliyorum, Hattie." Omuzları düşene kadar nefesini veriyor. "Gerçek şu ki, tam bir felaket."

"Sadece hayal edebiliyorum." Sempatiden yüzümü buruşturuyorum.

"Altı farklı kıtada, saygılarını sunmak için kapılarımızı zorlayan, aşırı talepkar ve kendini beğenmiş tipler vardı. Zengin insanlar gerçekten çok sinir bozucu."

Ağzımı kapalı tutuyorum çünkü bu doğru.

Ama kendisi zengin olduğu için -ve bu benim için kuralın istisnası olduğu için- bu görüşe pek de sıcak bakmıyorum.

"Dolandırıcılardan hiç bahsetmeyelim bile. Aman Tanrım, şimdi o öldüğüne göre herkes onun mirasından pay almak istiyor. Babam, Boston'dan gelip el yapımı cenaze çelenkleri satmaya çalışan adamı evden atmak zorunda kaldı."

"Ha evet, cenaze töreni. Nasıl gidiyor?" diye temkinli bir şekilde soruyorum.

"Öyle bir şey olmadı. Büyükbabam büyük bir veda töreni istemediğinde ısrar etti ve bunu avukatı aracılığıyla bize

bildirdi. Annem ve babam tasarruf ettikleri için rahatladılar. Ama onların nasıl olduklarını biliyorsunuz.”

Evet.

Kısacası, Leonidas Blackthorn'un iş dehası bir nesli atlamış diyebiliriz. Margot'nun ailesi kendilerine girişimci demeyi seviyor, ama gerçekte şımartılmış, aile vakfından geçinen insanlar.

Onsuz, göz açıp kapayıncaya kadar iflas ederlerdi.

En azından, Michelin yıldızlı restoranlarda yemek yemeye devam edebilmek için iki malikaneye taşınmak zorunda kalan zenginlerin yaşadığı, iflasın doruk noktası sayılabilecek bir durum.

“Bir de Ethan var.” Margot ellerini havaya kaldırdı.

Kalbim hızla çarpıyor.

Havalı ve son derece sofistike görünmek amacıyla boğazımı temizledim.

"Ethan." Adını söylerken sesim hafifçe titriyor.

Ethan.

Ethan!

Margot'nun ağabeyi. Aynı zamanda, gelmiş geçmiş en vahşi insan.

"Ethan-Ethan'ı mı kastediyorsun?" diye soruyorum, olur da son birkaç yılda birdenbire Ethan adında başka bir erkek kardeşi daha olmuşsa diye.

Mesela, huysuz olmayan, iğrenç derecede çekici olmayan ve büyürken beni acımasızca alaya almayan (eğer beni fark ettiyse tabii) daha iyi biri.

Bu durum sık sık yaşanmazdı, ancak benimle dalga geçmek istediğinde olurdu.

Ama büyük erkek kardeşler ve küçük kız kardeşlerinin arkadaşları söz konusu olduğunda durum böyledir. Özellikle de doğuştan gelen, omuzlarında kocaman bir yük taşıyanlarsa.

Benden sadece dört yaş kadar büyük.

Tam da gelişim çağımızda yanımızda olacak kadar yaşlı olup da bize çok kötü davranan kişiler.

Ortalığı birbirine katıp Leo'nun koruması tarafından hapse atılmadığı zamanlarda, bize acımasızca zorbalık yapıyordu.

Bunun Margot'yu pek de olumsuz etkilediğinden emin değilim.

Aldığı karşılığı fazlasıyla verdi.

Ama ben, kısaca söylemek gerekirse, pek özgüvenli bir genç değildim.

Ethan acımasız şakalarla geldiğinde, şakaların dişleri vardı.

"Tek ve biricik," diye yanıtlıyor Margot, benim Ethan evresinde kalp yetmezliği çektiğimi fark etmeden.

Bu kadar şaşırmamalıydım.

O ailemden biri ve bir noktada buraya geleceğini biliyordum.

"Peki ya kuzenin Cleo? O da çok tatlı."

"Çok kötü durumda." Margot başını salladı. "Çok ağır atlattı bunu. Avukatla görüşmeye bile yakın zamanda geri döneceğinden emin değilim."

"Üzücü."

"Keşke başkası beni öylece terk etseydi, ama neyse." Latte'sinden bir yudum aldı.

"Bilmiyorum, burada olması gerekirdi, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle konuştum. Kahveye rağmen boğazım çöl gibi yanıyordu. Kafein, Ethan'ın sert kahkahası ve kötü niyetli mavi gözlerini silmeye yetmiyordu.

Aslında gözleri neredeyse aynı.

Ama onunkiler boş. Çok daha soğuk.

"Biliyorsun, bir süredir Maine'deydi." Margot, bu bilginin beni şaşırtmayacağını ima edercesine bileğini salladı. "Birkaç ay önce PopPop ve ekibe yeni edinimler konusunda yardımcı olmak için geri döndü."

"Öyle mi? Vay canına," dedim güçsüzce.

"Sana daha önce söylemeliydim ama o aptal benden sır saklamamı istedi. Portland onun için sadece kalacak bir

yer.” Gözlerini devirdi. “ o u erkeğin uğruna  lece i bir i i ölüm cezası gibi gören Ethan'a bırakın bu.”

“Evet, o i te. Çok  ımarık.” Daha fazla  eker vücuduma girerken zoraki bir gülümseme takınıyorum.

“Ama madem konuya de indik”—durup gülümsüyor —“aslında, bugün sizi görmemin sebebi o.”

“Neden, seni takıma mı almak istiyor? Sen emlak içinden nefret ediyorsun.” Ka larını mı  atıyorum.

“Hayır, o değil. Tanrıya   k r.” Margot’nun telefonu titredi ve ekrana bakıp ba ını salladı. “Oh, neyse ki zamanında geldi.”

O?

Kafam çok karışık.

“...başka biri mi geliyor?”

“Biraz  yle. Dürüst olmak gerekirse, size söylesem inanmayaca ınızı düşündüm, bu yüzden takviye kuvvet getirdim.” Titrek bir gülümsemeye arkasını döndü, tam o sırada zil çaldı ve bir kadın içeri girdi.

Kitap raflarının arasındaki bir aralıktan onu izliyorum.

Sanki bir i  toplantısında ya da belki bir defilede doğmuş gibi görünüyor. Belki de bir mankenlik podyumunda yapılan bir i  toplantısında.

Boynundaki küçük altın kolyeden, açık kahverengi teniyle tezat oluşturan, kusursuzca  t lenmi  bluz yakasına kadar her şeyi tertipli.

Resmi ama zarif. Krem rengi bluzu, genellikle sadece Instagram'da g rebilece iniz türden, zahmetsizce ince ve mükemmel bir şekilde bele sokulmuş; keşke ben de biraz daha  ık giyinseydim diye düşünmeye ba lıyorum.

“Bayan Sage.” Masamıza ula tı ında sert bir ba  selamı ve duygusuz bir gülümsemeye karşılık verdi. Ardından Margot'nun onun için çektiği sandalyeye oturdu. “Ben Jackie Wilkes, Leonidas Earl Blackthorn'un miras avukatıyım.”

Doğru mu duydum? Miras avukatı mı?

“Şey,” diyorum. Anlayışlı bir yorum. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini sıkıyorum; ne çok sıkı ne de çok sert bir şekilde sıkılmış.

Açıkça.

Eminim hukuk fakültesinde size bunu öğretiyorlardır; kusursuz moda anlayışı ve ortalama bir insanı beş kelimeden az bir sürede nasıl korkutacağınız gibi.

Margot, hafifçe şaşkın gözlerle gülümseyerek, "Bu Harriet," diye tanıtıyor.

"Bana sadece Hattie deyin," diyorum. "Herkes öyle yapıyor."

"Hattie," diye tekrarladı Jackie, yapmacık bir gülümsemeyle. "Pekâlâ. Bana Jackie diyebilirsiniz."

Bunun bir onur olup olmadığını ya da nezaket gereği olup olmadığını bilmiyorum. Ama birdenbire tanımadığınız bir avukatla tanışınca başka ne diyebilirsiniz ki?

Margot sözlerine şöyle devam ediyor: "Biliyorum, bu biraz garip. Ama inan bana, bunun neyle ilgili olduğunu duyduğunda, neden avukatlık işine girdiğimi anlayacaksınız."

İkisine de hızlıca göz ucuyla baktım, resmen panikledim.

"Peki... Bu neyin nesi?"

"Elbette, dede." Margot, Jackie'yi işaret ederek, "Buyurun." dedi.

Avukat, soğukkanlı ve etkili tavrıyla gülümsemesini hiç bozmadan, "Bildığınız gibi Hattie, Bay Blackthorn son derece başarılı bir adamdı, ancak bazı tuhaflikları vardı." dedi.

Yavaşça başımı salladım.

"Evet, tanıyorum." Margot ile göz göze geldik ama gülümsemedi. Aksine, dudağını ısıyor ve endişeli görünüyordu.

İyi değil.

Jackie, "Bu özellikler onun son vasiyetine ve miras sözleşmesine de yansımıştı ve korkarım ki bu koşullardan bazıları sizi doğrudan etkiliyor," diye açıklıyor.

Duraksıyor ve yanındaki deri evrak çantasını açarak, özenle kesilmiş bir yığın belgeyi masanın üzerinden itiyor.

Gözlerim dehşet içinde aşağıya doğru kaydı.

Metnin bazı satırları zaten sarı renkle vurgulanmış. Bunun vasiyetname olduğunu fark ediyorum. Ya da vasiyetnamenin bir bölümünün kopyası.

"Ethan Blackthorn'un mirasından özellikle de bu mirasla ilgili olarak, Bay Blackthorn torunu için oldukça sıra dışı bir şart koştu."

Torun bahsi beni yine şaşırttı.

Ethan'la ilgili herhangi bir şeyin benimle ne alakası olabilir ki? Kağıdı tararken ellerim titriyor. İşaretlenmiş satırlar bulanıklaşıyor.

Altıncı hissim bana neyin geleceğini söylüyor, inanmasam bile.

Bu kesinlikle, kesinlikle olamaz.

"Olamaz," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

Jackie, lafı uzatmadan, "Ethan Blackthorn'un mirası - yani Blackthorn Holdings'deki tüm güveni ve kontrol hissesi- ilginç bir koşula bağlı," diyor; ki bu iyi bir şey çünkü kafamdaki karmaşık düşünceler arasında hukuki terimleri çözemiyorum. "Onun karısı olmalısınız."

İşte mikrofonu yere bırakma anı.

İşte o zaman şok, amansız bir dalga gibi beni yakalıyor, dibe çekiyor ve bildiğim dünya karanlığa gömülüyor.

Daha fazlasını okumak ister misiniz? "Hiç Yapmadığımız Yeminler" kitabına BURADAN ulaşabilirsiniz.

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, Wall Street Journal ve USA Today'in çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından büyük kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantik roman sahnesine hızlı bir giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, hırçın, altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca romantik anlar sunarak en iyisini hedefliyor.

Onun eserlerine şimdiden mi bağımlı oldunuz? En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler ve daha fazlası için buraya tıklayarak bültenine kaydolun!

Yeni yayınlarla ilgili güncellemeler için onu Bookbub'da buradan takip edin.

Web sitesi nicolesnowbooks.com adresindedir.

Çalışmalarıyla ilgili bir sorunuz veya yorumunuz mu var? İstedığınız zaman nicole@nicolesnowbooks.com adresinden kendisine ulaşabilirsiniz.

Okuduğunuz için teşekkürler. Ve lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Hiçbir şey bir yazara bundan daha fazla yardımcı olamaz.

NICOLE'ÜN DİĞER KİTAPLARI

Karaçalı Mirası

Hiç Vermediğimiz Yeminler

Doğru Yanlış Vaadi

Rory Kardeşler

İki Gerçek ve Bir Evlilik

Küçük Büyük Bir Sır

Üç Düşüncesiz Kelime

Otoriter Seattle Takımları

Bir Patronvari Teklif

Bir Patronluk Meydan Okuması

Otoriter Bir Randevu

Bir Patronluk Teklifi

Tam Bir Otoriter Felaket

Kötü Chicago Patronları

Ofis Huysuzu

Otoriter Huysuz

Mükemmel Huysuzluk

Hasarlı Huysuz

Redhaven'ın Karanlık Kalpleri Kitapları

Kırık Koruyucu

En Tatlı Takıntı

En Karanlık Kovalamaca

Dallas Şövalyeleri Kitapları

Romeo Anlaşması

En İyi Arkadaş Bölgesi

İhtiyacım Olan Kahraman

En Kötü En İyi Arkadaş

Kazara Şövalye (Yardımcı kitap)*

Kalbin Kenarındaki Kahramanlar Kitapları

Kusursuz Kahraman Yok

İyi bir doktor yok.

Kırık Canavar Yok

Hasarlı Ürün Yok

Adil Olmayan Kadın

Beyaz Şövalye Yok

Nazik Dev Değil

Evlilik Hataları Bağımsız Kitaplar

Tesadüfi Kahraman

Kazara Romeo

Kaza Koruyucusu

Kazara Şövalye

Kazara Asi

Kaza Kalkanı

Bağımsız Romanlar

Neredeyse Taklit Et

Mükemmel Yanlış

Külkedisi'nin Çözülüşü

Yeterli Adam

Babayı Sürpriz

Avantajlı Prens

Benimle tekrar evlen

Aşk Yaraları

Düşüncesizce Onun

Muhafız Koruyucuları Kitapları

Hâlâ Seni Unutamadım

Hala Sana İlgi Duymıyorum

Hâlâ Senin Değil

Hâlâ Aşk Değil

Bebek Tutkusu Kitapları

Bebek Tutkunması Gelin

Bebek Tutkusu Sözü

Bebek Tutkunmasının Sırları

Sadece Hayali Kitaplar

Kağıt Üzerindeki Nişanlı

Tek Gecelik Gelin

Grizzlies MC Kitapları

Kanun Kaçağının Öpücüğü

Kanun Kaçağının Takıntısı

Kanun Kaçağının Gelini

Kanun Kaçağının Yemini

Deadly Pistols MC Kitapları

Asla bir kanun kaçağını sevme

Bir kanun kaçağını asla öpme

Asla bir kanun kaçağının çocuğunu doğurma.

Asla bir kanun kaçağıyla evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Kanunsuz Bir Aşk

Göçebe Tarzı Aşk

Vahşi Bir Aşk Türü

Kötücül Bir Aşk Türü

Acı Bir Aşk Türü

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM